

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 17 / Sayı: 203 / Kasım 1998 / 5,- DM

PKK yürüyüşü zafer yürüyüşüdür sosyalizm yürüyüşüdür!

Partimizin 21. yıldönümü halkımıza ve bütün insanlığa kutlu olsun!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın partimizin 21. kuruluş yıldönümü dolayısıyla yaptığı değerlendirme...

Tüm mazlum ve yiğit Kürdistan halkı ve PKK'li yoldaşlara

Partimizin 21. yıldönümünü geride bırakırken, gerçekten sadece kendimizin değil, anlamsızlıkta, çılgınlıkta sınır tanımayan bir düşmanın bu son dayatmasıyla birlikte yepyeni bir sürece girdiğimizi, bu temelde bu yıldönümünü oldukça anlamlı ve görkemli kutladığımı, sizleri bu temelde selamladığımı belirtmek istiyorum.

Özellikle günlerden beri, düşmanın başının 1 Ekim'den beri startını verdiği bu yeni süreci biz de Ortadoğu'dan çıkışımızla birlikte yeni bir sürece çevirmek için büyük bir hamle yürüyüşü halindeyiz. Bu yürüyüşümüz, bir halkın yürüşüdür. Bu, dar bir ulusal yürüyüş değil, uluslararası yürüyüştür. Nitekim bunun en parlak ifadesi çarpıcı bir biçimde hâlâ etkileri, yansımaları dünyanın dikkatini çeken anlamlı ve şanlı Roma yürüyüşüdür. Roma'nın tarihine de yaraşır bir yürüyüştür. Her şeyden önce özel olarak tüm zorlukları göze alarak, her türlü fedakarlığı yaparak bu yürüyüşe katılan, gece gündüz demeden, yine soğuğa karşı ayakta günlerce bekleyerek bu yürüyüşe tarihi anlamını veren tüm halkımızı, tüm değerli dostlarımızı, İtalyan halkını ve dostlarını da bu vesileyle kutluyorum, selamlıyorum.

Yine bu süreçte en başta önderliksiz olamamanın acısıyla veya önderliğin tehlikede olduğu, hatta biraz da aşırıya yorumluyarak neredeyse önderliksiz yaşama gibi bir tehlikenin kapıya dayandığını hissederek, en değerli canlarını gerçekten kahramanca ateş topu haline getirerek tarihi rolünü oynayanları da büyük bir minnetle anıyorum ve yaralı olanlara da candan selamlarımı, sevgilerimle birlikte sağlıklarına kavuşmalarını ve gerçek bir mücadele kahramanı olarak tarihi yürüyüşlerine devam etmelerini diliyorum. Ve bu arada yine çok çeşitli nedenlerle yeniden ulusal harekete, insanlık hareketine katılan bütün yeni insanlarımızı bu katılışlarından dolayı kutluyor ve selamlıyorum. Yine Avrupa'ya, Roma'ya gelişimiz münasebetiyle şüphesiz başta İtalyan halkı olmak üzere ilgi duyan bütün Avrupalı dostlarımızı bu yıldönümü dolayısıyla kutluyorum, selamlıyorum.

Şuna her şeyden önce değinme gereği duydum; gerçekten büyük bir felaket hazırlanmak isteniliyordu. Kendi duygu dünyamı bu süreç içinde şunun için çok öz olarak dile getirmek isterim; bir halkın başsız kalmasının vehametini iliklerimize kadar duyduk. Bunu kendimiz, fiziki varlığımız için değil -ki bu hiç umurumuzda bile değildi- gerçekten milyonların bizzat ayağa kalkarak gösterdikleri; önderliksiz olamayız, yaşayamayız durumunu görünce bu en dayanılmaz acı karşısında sarsıldığımı belirtmek istiyorum. Soğukkanlılığımızı yitirmemekle birlikte hiçbir halkın bu duruma düşmemesi gerektiğini ve yine hiçbir halkın da yine böyle mazlum olmaması gerektiğini ve hatta ne kadar olağanüstü olursa olsun hiçbir kişinin böylesine bir duruma dayanamayacağını hissederek, ama yine de iğne ucu kadar bir imkan olursa halklarımız için değerlendireceğimi, en ufak bir sarsıntı geçirmeden, hatta ve hatta bu son şerefli bir ölüm gibi bir şey de olacaksa, biliyordum ki bu en rahat eylem biçimidir.

Tekrar vurguluyorum; inanılmaz bir yaşam bağlılığın ve gerçekten de yaşama aşk derecesinde olağanüstü bağlılığın en çok kendini hissettirdiği bu süreçte, tanıdığım en şerefli bir duygunun da hiçbir çare kalmadığında düşmanın alabildiğine '*yakaladık, teslim alıyoruz, teslim almaya gidiyoruz*' dedikleri koşullar altında tek kelime düşman karşısında söylemeden, şahane bir ölüme gitmenin de şerefli bir eylem olduğunu düşündüm ve kendimi buna da oldukça hazırlamıştım. Ve kesinlikle bunda alınacak, üzülecek bir yan olmadığını belirtiyorum. Hatta bu kahraman direnişçilerimizin yanında bizim yaptığımızın o kadar ahım şahım olmadığını da kendime söylemek durumunda kalmıştım. Ama buna rağmen esas olarak endişem kendimiz için değil, sizin rolünüz içindi. Bir yandan partimiz içinde yıllardan beri oldukça zafere yakın çalışma imkanları verilmesine rağmen bu çalışma imkanlarını zafere dönüştüremeyen geri kadro yapımızın acıları, yarım işleri bizi zorlamıştı. Bunlar bizi çok sarstı. Ve bunların giderilmesinin her şeyden önemli ve öncelikli olduğunu, fırsat bulur bulmaz bunun gereklerini yerine getireceğimize birinci görev planında yer verdik. Yine özellikle halkımızın büyük beklentilerinin çok zor da olsa kesinlikle daha sağlam esaslara bağlanılarak, cevap olunması gerektiği, özgür yaşam imkanlarını bu kadar yakalamışken bunun yarım kalmaması, mutlaka kalıcı, sarsılmayan, düşmanın çılgınca hesaplarına yenilmeyen bir özgür halk hareketinin daimi sürmesi için yaşamak gerektiğini iliklerimize kadar hissetmiştik. **Önderliksiz bir halk olmanın çok zor olacağını, felaket olacağını düşünmüştük. Ve bunu bütün yolları, yöntemleri deneyerek önümüzdeki süreçte kesinlikle gidererek ve bir daha zor durumlarda böyle bir halkı bırakmayarak yanıt vermek gerektiğini yine iliklerimize kadar hissettik.** Bu göreve sahip çıkacağımızı kendimize bin defa and içme temelinde ve yine sıradan bir imkanı çok iyi değerlendirerek, her sözü, her adımı yerinde atarak geldik. İnanıyorum ki şimdiye kadar hep böyle atmaya çalıştık. Ama bundan sonra daha anlamlı ve başarılı bir biçimde böyle adımların sahibi olmaya kararlılığımız son derece gelişti demek durumundayım.

Bugünlerde kadınlarımızın, kızlarımızın ister açlık grevleriyle, ister yürüyüşleriyle aslında özünde özgür yaşam tutkularının büyük önem arzettiğini, bu konuda yarım kalan işlerinin tamamlanmasının söz ve eylemlerinin geliştirilmesi gerektiğinin büyük önemini ve mutlaka tamamlanması, başarılması gerektiğini iliklerimize kadar hissederek, bundan sonra gerçekten bu yönlü özgürleşme çabalarımıza kesin başarı derecesinde bir yer vererek daha büyük başarıların ortaya çıkacağının heyecanı içinde de olduk ve bu konuda da özellikle özgür yaşam tutkularının başlı başına büyük bir kuvvet, büyük bir yaratıcılık olduğu olgularına da sonuna kadar ulaştık. Umarım bundan sonra güce de dönüştürürüz.

Düşmanın oldukça küçülen, hiçbir insani sınır tanımayan, yani otuz bin kişinin ölümünden ben sorumluymuşum gibi iddiaları... O kadar utanmaz ve yalancı ki, sen bu toprakların bin yıldır sahibi olan halkları ne yaptın ey düşman demek gerekiyor. Sen kendin diyorsun '*ben 1070' de bilmem Malazgirt zaferiyle Anadolu'yu işgal ettim*'. Peki binlerce yıldır bu toprakları kim tarıma açtı, kim uygarlığa açıldı, hangi dilleri vardı, hangi kültürleri vardı, hani o görkemli tarih eserleri, o Roma'nın güçlü tarih eserleri? Hâlâ insan yanına gitti mi ürperir. Bu eserlerin sahipleri kimlerdi? Sen geldin bunları talan etmedin mi, sen geldin bunları işgal etmedin mi, sen geldin bunları yakıp yıkmadın mı? Büyüklük bunun neresinde, şeref bunun neresinde, anlı şanlı Türklük bunun neresinde... Sonuna kadar yakıp yıkmayı, sonuna kadar el koymayı, sonuna kadar işgal etmeyi şeref bileceksin, ama bin yılların en görkemli uygarlık eserlerinin sahiplerini ise katletmeyi, soykırıma uğratmayı hak bileceksin. Bunu nasıl böyle çılgınca insanlığa karşı, şimdi de sana can veren -kendi deyişleriyle bilmem iç elbiselerine kadar bağlı olduğun- Avrupa'ya bile kafa tutacaksın. Haklılık bunun neresinde, izan, şeref bunun neresinde? Sen kendini ne sanıyorsun! Bu topraklara emek verenlere hiç saygın olmayacak mı, bu uygarlığı yaratan halklara hiç saygın olmayacak mı? Hep öldürme, hep yok etmeyi kahramanlık sayacaksın, yeter diyorum artık buna.

Bu düşman şunu gördü benim şahsımda; '*bu adam tarihi suçlarımızı yüzümüze vuracak. Avrupa'ya çıktı, orada biraz da teslim olmamış, aklına da, yüreğine de sahip Avrupa'ya anlatacak*' ve burada paniğe kapıldı. Ve bu son çılgınlığa gireşecek. Türk halkı, Türk aydını biraz gerçekten kendine gelmeli. Ama düşmanın yaptığı küçüklüğüdür, bizim veya benim büyüklüğümü gösterir. Beni öldürebilir, bu hiçbir şekilde yok olduğumuzu göstermez. Ben şunu gördüm bu düşmanda; plan yapmış güya, Türkiye'yi satmış o efendilerine, bunun karşılığında iki yıldır benim kellemin peşinde. Şu zavallı Mesut'a bakın, yakalanınca çocuk gibi sahaya düşüp bayram ediyor. Başbakanlığı kurtaracakmış, bilmem neyi kurtaracakmış. İnsan bu kadar düşmez. Hani çok eleştirilir, ama Osmanlılar da savaşmışlardı, hatta Mustafa Kemal de savaşmıştı, Helen generali Tirokops'i esir de almıştı. Ama Tirokops'in ne bayrağını çiğnedi ne de bilmem işkence yaptı, geri bıraktı. Şimdi bunlar çok kemalist geçinir ama Mustafa Kemal'le de bunların alakası yok. Bunlar gerçekten çok düşmüşler, bunu gördük. Sınır tanımaz bir çılgınlık gördük. Dediğim gibi tarihle ilişkileri yok. Son mafya-çete-siyaset ilişkisiyle böyle bir takım oluşturmuşlar, bunun verdiği çılgınlıkla kurduğu dünya gitmesin elinden diye -çetelerin de belli bir kuralı vardır, onların da çok dışında- bu histeriyle üzerimize geldiler. Bu tabii bizi ürküttü, halkımızı ürküttü. Ama ne yapalım bir düşman türüdür; en gerici, en sınır tanımaz, en aşağılık bir düşman türüdür. Tekrar söylüyorum ne hakla halkların kaderini bu kadar yok edip hiçbir hak onlara tanımayacak? Şimdi bunu gördüm tabii bana göre çok büyük küçüklük. **Ne kadar zarda zorda olsam da bu süreçte bende uyanan en büyük duygulardan birisi; insanlar büyük işler için yaşamalılar ve hatta mademki bir düşman seni bu kadar hedeflemiş, haksız ve acımasız o zaman sende de biraz şeref, onur varsa kolay yem olmamanın tedbirlerini alacaksın.** İğne ucu kadar bir imkan, bir günlük zamanı iyi değerlendireceksin. Namus, şeref buradadır. Bunu göstermeyene saygımın olamayacağını ve yine ben yaşayacaksam bunun gereklerine göre yaşamam gerektiğini bin defa and içerek, bin defa insan olmanın, yeni insan olmanın bir gereği olarak hissettim. Ve en önemlisi halkımız bunu derinliğine hissetti, sarsıldınız, büyük öfkeye bağlandınız ve kendinizi yaktınız. Bu büyük öfkeyi ve acınızı kendini yakarak değil de daha inanılmaz bir halk gücünü, yaratıcı bir örgütü yaratarak göstermenin zamanıdır diyorum. Benden daha çok bu fırsat elinizdedir, bu fırsatı gerçekten değerlendirmelisiniz. Acılarınızın, kin ve öfkenizin büyüklüğüne bağlı olarak -ki bu aynı zamanda zayıflığınızın bir sonucudur- onu güce dönüştü-

● *devamı 3. sayfada*

Komplo bitmedi, kavga sürüyor

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelemiz içinde binbir kazanma ve kesin sonuca gitme imkanının ve bir o kadar da tuzakların bulunduğu son derece kritik bir tarihi süreçten geçmektedir.

Çok rahatlıkla denilebilir ki halk ve ulus olarak tarihimizde şimdiye kadar böylesine kader tayin edici bir süreçten geçmemiştik. Bu kadar göz kamaştıran gelişme yaşamamıştık. Günün her anına bu kadar büyük gelişmeleri sığdırma imkanı bulamamıştık. İnsanlık indinde bu kadar temel gündem olmamıştık, bu kadar tartıştılan, anlaşılmaya çalışılan bir gerçeklik haline gelmemiştik, gerçekliğimizi ve özgür yaşam taleplerimizi ortaya koyarak sözümüzün dinlenmesini sağlayacak bir düzey yakalayamamıştık. Bu yeni süreç hem halkımız, hem de TC açısından büyük tarihi bir sınav niteliği taşımaktadır.

Savaşan taraflar gelinen aşamada çözüm açısından tayin edici rollerini oynayabilme şansını bugüne kadar bu düzeyde yakalayamamışlardı. Geri dönüşü olmayan bu yeni süreçte, çözümden hiç kimsenin kaçabilme şansı artık yoktur. Kim daha usta, sonuç alıcı, yaratıcı politik manevralar, taktikler, ataklar gerçekleştirebilirse kazanan da o olacaktır.

Tarihi önemi son derece büyük olan bu yeni sürecin başmimarı Parti Önderliğimizdir.

Başkan Apo'nun tarihi Roma yürüyüşü kesin bir dönem noktası olduğu kadar aynı zamanda yeni sürece damgasını vuran en temel siyasi hamle olmuştur. Tarihi Roma yürüyüşünün neden ve hangi koşullarda gerçekleştiğinin çok iyi anlaşılması gerekmektedir. 9 Ekim komplosu öncesinde PKK'ye dayatılan 1992-'96 tasviye konsepti anlaşılmadan yeni süreci doğru ve yeterli anlayabilmek mümkün değildir.

Bilindiği üzere özel savaş rejimi, '92-'96 döneminde içeride milli mutabakatı sağlayarak, Kürt sorunu karşısında çatlak ses çıkartan düzen içi bütün klikleri hizaya sokarak, özellikle de mehmetçik basını en etkili psikolojik savaş silahı haline getirerek; dışarda da taviz politikaları temelinde emperyalizmin kesin desteğini alarak PKK'ye son derece amansız bir şekilde tasfiyeyi dayattı. Alan tutma taktiğini esas alarak ve savaşta büyük teknik güce dayanarak, düşük yoğunluklu savaş stratejisi temelinde gerillayı imha yöntemiyle tasfiye etmek istedi. Gerillada marjinalleşmeyi geliştirmek için Zeki unsurunu her yönüyle hazırlayarak partinin ve gerillanın başına bela etmek istedi. Savaşı ve parti yaşamını yozlaştırarak, gerillada inançsızlığı, umutsuzluğu geliştirerek, marjinalleşmeyi dayatarak, çeteciliğin ve UNITA'laşmanın başını çekerek içeriden düşmana güç veren, kendisine biçilen 'komutan Zero' rolünü en iyi biçimde oynamaya hazırlanan Zeki unsuru partinin başına bela edilmeye çalışıldı. Gerillanın bütün yaşam imkanlarını ortadan kaldırmak istedi. **Bu temelde halka karşı korkunç bir pasifikasyon hareketi geliştirdi. Hiçbir ulusal kurtuluş savaşında görülmeyen düzeyde zamana yaydırılmış soykırımı geliştirdi.** Köyleri yakıp-yıkma, halkın elindeki değerleri talan etme temelinde büyük bir göçertme politikası izledi. Devrimin legal düzeyde kazandığı mevzilere yüklenerek iradelerini kırmak teslim alıp, düzen içine çekerek PKK karşıtı haline getirmek istedi.

Zindan ve Avrupa'ya da el atarak marjinalleşmeyi buralarda da dayattı. Sahte önderler yaratabilmek için parti içindeki birçok arkadaşla oynamaya çalıştı.

TC sömürgeciliği ve emperyalizmin bu marjinalleştirme planına karşı Başkan Apo'nun her alanda PKK çizgisini egemen kılma savaşımını boşa çıkartmak ve gerillada, zindanda, Avrupa'da netleşmeyi sağlama çalışmasını tersine çevirmek amacıyla mücadelenin her sahasına daha bir yüklendi. **Gerillayı alan tutma taktiğiyle daraltarak, ağır darbeler altında bunaltarak, zafere olan inancını ve güvenini zayıflatabileceğini ve hedefine ulaşabileceğini hesaplıyordu.** Bu amaçla Kuzey'de ve Güney'de muazzam teknik gücüne dayanarak, ABD ve İsrail'den her türlü desteği alarak ve işbirlikçi, hain KDP gücünü de kullanarak kesin imha amaçlı operasyonlar geliştirerek sonuç almak istiyordu.

14 Mayıs 1997 Zap savaşı bu yüklenmede bir zirve oldu. Zeki unsurunun gerillaya ve partiye dayattığı marjinalleşmenin yenilgiye uğratılacağı korkusuyla geliştirilen ve dönemeç niteliğini taşıyan bu savaşta sonuç alarak marjinalleştirme hedefine kesin ulaşma kararındaydı. Zap savaşında düşmana yaşatılan yenilgi, Kuzey'deki operasyonların tümünün fiyaskoyla sonuçlanması gerillanın savaşla yenilgiye uğratılarak bitirilemeyeceğini kesin bir biçimde kanıtladı. Dayatılan marjinalleştirmeyi bir taraftan gerilla direnişi ile karşılarken, diğer taraftan saflarda kanlı bir irin ve ur haline gelen Zeki kişiliği ve ona zemin olana bütün anlayışlar Parti Önderliği'nin savaşımıyla sökülüp atıldı, netleşme kesin olarak başlatıldı. Ulusal kurtuluş mücadelesinde tayin edici güç olan gerillanın parti çizgisi temelinde yaygın eğitimlerle netleştirilmesinin ardından düşman yeni arayışlar ve konseptler oluşturma arayışına girdi.

ABD-İsrail-TC ittifakı, PKK'nin giderek derinlemesine ve genişlemesine büyüyen mücadelesinin önüne geçebilmek, Ortadoğu'da "yeni dünya düzeni"n in ön gördüğü emperyalist statükoyu yeniden oluşturup stabilize etmek için yeni planlar geliştirdi. Bu çercevede KDP ve YNK işbirlikçiliğine yeni roller biçildi. Düşman '98'de kesin sonuç alma kararındaydı. Zira savaşı daha uzun süre sürdürebilecek ne siyasi iradesi ne de ekonomik gücü kalmıştı. Ancak gerillayı ve PKK'yi savaş yoluyla bitirmenin mümkün olmadığı da kanıtlanmıştı. O zaman başka bir çare aranmalıydı. Daha önce defalarca denenmiş ve başarısızlıkla sonuçlanmış da olsa bu sefer kesin başarmaya yetecek mükemmelikte bir plan geliştirip bu tasfiye gerçekleştirilmeliydi. Bu çare kesin sonuç alıcı olmak zorundaydı.

Başarılarının önündeki belirleyici engel Parti Önderliği olduğu için baş hedef de O idi. Bu amaçla büyük bir suikast planı geliştirildi. Artık TC sadece kendi teknik, istihbari imkanlarıyla değil stratejik müttefikleri ABD ve İsrail'in bu konudaki olağanüstü tecrübe ve imkanlarını da kullanarak, kendi güç ve imkanlarıyla müttefiklerinin birleştirirek bu suikastten kesin sonuç almak kararındaydı. Parti Önderliği'ne en az TC kadar, hatta ondan daha çok emperyalizm düşmandı. Zira Başkan Apo mevcut sisteme alternatif yeni bir sistemin yaratanı ve geliştireniydi. Bu komployu hazırlayanlar dünyanın her bakımında en gerici, en güçlü, en gözükara üç temel gücüydü. Ne pahasına olursa olsun Başkan Apo'yu ortadan kaldırma kararındaydılar. Bunun için gerekirse bölgesel savaş, hatta üçüncü dünya savaşı dahi göze alınmıştı. Bir başarısızlığa yol açabilecek her türlü ihtimal sıfırlanmıştı. Bu planın bir gereği olarak Parti Önderliği'nde rahatlamayı yaratmak amacıyla el altından bir ateşkes bile istemişlerdi. Her şey mükemmel düzeyde hazırlanmıştı.

Başkan Apo o büyük sezgi gücüyle düşmanın bu müthiş tasfiye planını görmüş, bir manevrayla başarısızlığa uğratmıştır. Ve bu suikast planının boşa çıkartılmasından sonra hemen yaptığı değerlendirmede "*Ankara'dan çıktık partileştik, Ortadoğu'ya çıktık ordulaştık, dünyaya açılarak devletleşeceğiz*" biçimindeki o müthiş tarihi açıklamayı yapacaktır.

9 Ekim komplosunun mimarileri Parti Önderliği'ni ortadan kaldırarak bölgemizdeki en devrimci direniş odağı olan, bölge halkları için kurtuluşun ve özgürlüğün biricik umudu haline gelen PKK'yi tasfiye ederek, Ortadoğu'da "*yeni dünya düzeni*"ni oturtmak; bunun önünde şu ve bu düzeyde engel olan Suriye, Irak ve İran'daki yönetimleri etkisizleştirip değiştirerek işbirlikçi yönetimleri devreye sokmak, Güney Kürdistan'ı ABD'nin en temel üslerinden biri haline getirmek, emperyalist de olsa bir başka gücün Ortadoğu'da nüfus sahibi olmasına imkan tanımamak; ABD'nin geliştirmiş olduğu Ortadoğu-Avrasya planını hayata geçirmek amacındaydılar.

PKK bütün bu plan önündeki en büyük engeldi. Ve PKK demek Başkan ABDULLAH ÖCALAN demekti. Bu nedenle hedef Başkan Apo'ydu.

9 Ekim komplosunun ilk hamlesini Parti Önderliği'nin büyük bir karşı hamleyle boşa çıkartarak Rusya'da geçmesi düşman cephesini daha büyük korkuya, endişeye sürükledi. Parti Önderliği'nin Rusya'yı kazanması zor bir iş değildi. Bu olasılık karşısında daha büyük bir korkuya kapıldılar. Rusya'yı da yanına çekmeyi başaran bir PKK karşısında çok daha büyük zorlanacaklarını biliyorlardı. Ne yapıp-edip bunun önüne geçmeliydiler. Bu konuda oldukça da umutluydular, çünkü Rusya tarihinin en büyük ekonomik krizini yaşamaktaydı ve kendilerine muhtaçtı. Tehdit, şantaj ve "*Apo karşılığı*"nda ekonomik yardım ve taviz silahlarını içiçe kullanarak Rusya'ya boyun eğdirdiler. Rus halkının iradesi olan Duma'nın kararına rağmen Yeltsin hükümeti tehdit, şantaj ve rüşvet karşısında pesederek Parti Önderliği'nin ülkede kalmasını göze alamadı.

Parti Önderliği'ni Rusya'dan da çıkartarak daha kolay avlayabilecekleri bir coğrafyaya sürüklemek amacındaydılar. Parti Önderliği'nin İran'a yönelmesi için adeta tanrıya yakarmaktaydılar. Böylece 1979 halk devriminin de hıncını alarak daha kısa ve kestirme yoldan Ortadoğu'ya halklarımızın çıkar ve iradesine rağmen istedikleri gibi çeki-düzen vermenin düşünü kuruyorlardı. **Ancak hesapta İtalya bulunmamaktadır. Ama Parti Önderliği tam da hesapta olmayan İtalya'ya bir bomba gibi düşücektir. Düşmanları önce "*kuş kafese girdi*" diyerek sevinç ve zafer çığlıkları atacak, kendisinden geçecek ve "*sonunu getirdik*" diyerek kadeh tokuşturacaklardır.** Zira Parti Önderliği Roma hamlesini özene-bezene, kılı kırk yararak, bütün dengeleri hesaplayarak, bütün olasılıkları tek tek gözden geçirerek, bin kere düşünüp bir kere karar vererek gerçekleştirmiştir. İtalya hükümetinin durumunu, iç dengeleri, dış dengeleri; İtalya ile NATO, AB, ABD, TC ve İsrail arasındaki ilişkilerini bütün mazisiyle birlikte gözden geçirmiş, İtalya hükümetinin özgünlüğünü ve bu devletin hukuki gerçekliğini bir bir hesaplamış, İtalya'ya indikten sonra izleyeceği strateji ve taktikleri ayrıntılarıyla belirlemiş ve ondan sonra Roma yürüyüşüne çıkmıştır. Amansız bir sürek avı tarzında geliştirilen, içinde binbir tuzak bulunan imha amaçlı bu takibi Parti Önderliği emperyalist sistemin içine göbekten dalarak bozmuştur. Düşmanın büyük tecrit etme çabasını yerlebir etmiştir. Kürdistan sorununun bu düzeye gelmesinde ve kördüğüm halini almasında payı olanlara sepeb oldukları bu büyük insanlık dramına son vermelerini sağlamak için sorunu kucaklarına koymuştur. Bu hamlesiyle herkesi şaşırtan Roma hükümeti de dahil herkesi hazırlıksız yakalayarak bir çırpıda inisiyatifi ele geçiren Parti Önderliği kendisini dıştan kuşatarak etkisizleştirmek isteyenlere, kaleyi içten fethetme hamlesiyle cevap vermiştir.

En zor dönemlerde en güçlü hamleler yaparak kazanmayı alışkanlık düzeyinde bir tarz haline getirmiş olan Parti Önderliğimiz Roma yürüyüşüne çıkarken, bu hamlenin içindeki büyük risk ve tehlikeleri de hesaplayarak tedbirlerini almıştır. Bir mayın tarlasına girildiğini, her söz ve adımın mutlak sürette yerinde ve zamanında olması gerektiğini, eğer bu başarılırsa tehlike ve risklerin de bir avantaja dönüştürülebileceğini hesaplayıp kendisini planlayarak hazırlamıştır. Öyle ki Parti Önderliği'nin son Roma hamlesi geçmişte geliştirdiği bütün hamleleri aşan, hatta bugüne kadar partiye dayatılan tasfiyeler karşısında geliştirdiği hamlelerin hepsinin de sentezi niteliğindedir. Zira 9 Ekim komplosu daha öncekilerin hepsinin toplamını aşan düzeydedir. Dolayısıyla geliştirilmesi gereken karşı hamle ve tedbir de büyük, çok yönlü, bütün riskleri de göze alabilen düzeyde olmak durumundaydı.

Parti Önderliği Roma hamlesiyle kendisine dayatılan uluslararası emperyalist-terörist komployu bir tek başarısız kılmamıştır, aynı zamanda süreci tersine çevirerek inisiyatifi tekrar ele geçirmiştir.

Parti Önderliği Roma'ya adım atar atmaz adeta yer yerinden oynamıştır. Bir tek Kürdistan halkının değil, bütün dünya ezilen halklarının kalbi Roma'da atmaya başlamıştır. Daha ilk adımıyla Parti Önderliği büyük bir tartışma açmıştır ve "**OLAY ADAM**" olmuştur. Dost-düşman herkesin tek tartışma konusu Parti Önderliği ve O'nun temsil ettiği Kürt sorunu olmuştur. O'nun tek başına, tek kişilik silahsız bir ordu olarak Avrupa kapılarına dayanması, Türk barbarizminin geçmişte büyük ordu gücüyle Avrupa kapılarına dayanmasıyla yol açtığı yankıdan bin kat daha büyük yankı yaratmıştır.

Ulusal Önderleri'nin İtalya'ya gelişiyle onbinlerce Kürdistanlı ateşten bir sel olarak Roma'ya aktı, Ulusal Önderliği etrafında ateşten bir çember oluşturup, O'nu korumalarına aldı. Ulusal Önder Başkan Apo'ya dönük 9 Ekim komplosunun hemen ardından zindanlardan başlayarak yayılan "*Güneşimizi Karartamazsınız*" eylemlikleri daha bir yaygınlaşarak, kendini yakıp-kül etme biçiminde. Onlarca kadro ve yurtsever yaşamı pahasına önderliğine sahip çıktı. **Tarihte böyle bir sahiplenme, kendi Önderliği etrafında böyle bir kenetlenme, ne duyulmuştur ne de görülmüştür. Kürdistan halkı Başkan Apo'nun son şans olduğunu, eğer bu şansı da ellerinden kaçırırlarsa bir daha asla özgür bir ülke ve yaşam kazanamayacaklarının bilinciyle hareket ederek, bu ateşten sahiplenme eylemliklerini geliştirmiştir.** Başkan Apo'nun yarattığı bu yeni Kürt, O'nun yol göstericiliğinde geliştirdiği bu tarihi eylemliklerle dünyadaki bütün ezilenlerin ve insanlığın gönlünü fethetmeyi başarmıştır.

Parti Önderliği'nin İtalya'ya gelişiyle "*bu iş bitti, bu iş tamam*" diyen ve büyük hayallere kapılan TC, partinin, gerillanın ve halkımızın başsız kaldığını ilan ederek, attığı zafer nidalarının üstünde çok zaman geçmeden hayallerinin suya düştüğünü görünce büyük bir histeriye kapıldı. Ülkede Parti Önderliği'nin Roma yürüyüşünü selamlayan ve önderliğine sahip çıkan halkımıza karşı polis ve faşist çetelerini harekete geçirerek linç girişimleriyle cevap verdi. Bütün legal mevzilere saldırarak kitlesel tutuklama ve talanlar gerçekleştirdi. Şovenizmi görülmemiş düzeyde körükleyerek ve halklarımız arasında düşmanlığı güvensizliği hat safhaya tırmandırmaya çalışarak Kürt-Türk çatışmasını tezgahlayıp sahneye koydu. Böylece kendi tecritini kendisi hızlandırdı. Parti Önderliğimiz düşmanın bütün çırpınmalarına rağmen Roma yürüyüşüyle bir taraftan Kürdistan sorununu dünyanın kalıcı gündemi haline getirirken, diğer taraftan bu sorunu bütün dünyaya maledenek çok daha görkemli ve kalıcı düzeyde evrenselleştirerek herkese netleşmeyi ve açıklığı dayattı.

Artık bu sorun herkesin sorunudur. Bu savaşın dışında kalan bir tek güç bırakılmamıştır. Bundan böyle bu sorun karşısında herkes taraftır. Kürdistan halkının yanında ve karşısında olanlar biçiminde bir kamplaşma yaratılmıştır. Roma hamlesiyle egemen sistemin içine dalış yapan Parti Önderliği dünyadaki bu saflaşmanın da mimarı olmuştur. Bu sorun adil bir temelde, özgürlük ve eşitlik esaslarına dayalı olarak çözülmediği sürece artık dünyada hiç kimseye rahatlık yüzü yoktur.

Fakat şu da bir gerçek ki Parti Önderliğimiz ve O'nun şahsında ulusal kurtuluş mücadelemiz çok geniş kazanma imkanlarının yanısıra, içinde büyük tehlikeler barındıran, çok zorlu ve keskin bir virajdan geçmektedir. Ancak komplo hâlâ devam etmektedir. Bu çetin savaş, bu büyük hesaplaşma daha üst düzeyde ve çok daha karmaşık bir biçimde sürdürülmektedir. Esas zorluklar bu aşamadan sonra başlıyor. Avrupa emperyalizmi her türlü şartaj, tehdit, satınalma yöntemlerini de kullanarak boyun eğdirme, çizgiden saptırma, tavizler koparma yollarını sonuna kadar kullanacaktır. Parti Önderliği'nin başının üstünde sallardırılan uluslararası mahkeme kurup yargılama tehditi bunun en açık kanıtıdır. **Avrupa, ABD, TC gibi güçlerin aksine çok daha ince ve sinsi yöntemlerle önderliği, dolayısıyla gerillayı ve halkımızı zorlayacaktır. Bu nedenle olağanüstü hassas bir sürece girmiş bulunuyoruz. İçimize el atıp yeni ve daha çağdaş görünümlü Zekiler yaratmaktan tutalım, önderliğe dönük komplolara kadar her yolu deneyecekler
dir.** Daha şimdiden bunun planları içine girmişlerdir. Bu redenle çok daha uyanık olma mecburiyetimiz vardır… Bu gerçeklikten hareketle daha çok Parti Önderliğimizin etrafında kenetlenmeli, örgütlülüğümüzü ve direnişimizi daha üst boyutlara tırmandırmalıyız. Bu, bizim için olmazsa olmaz kabilinden yaşamsal bir sorundur; ölüm-kalım meselesidir.

Bütün okurlarımızın partimize ve Önderliğimize daha etkili sahip çıkarak, birlik ve örgütlülüğümüzü daha üst düzeye tırmandırarak sürece yaklaşılacağına dair büyük güven ve inancımızla partimiz PKK'nin 21. kuruluş yıl dönümünü kutluyoruz.

SERXWEBÛN'dan

PKK yürüyüşü zafer yürüyüşüdür sosyalizm yürüyüşüdür!

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın partimizin 21. kuruluş yıldönümü dolayısıyla yaptığı değerlendirme...

● *baştarafı 1. sayfada*

rerek yanıtlamalısınız. Bunu derinden hissettim, bağlılığınızın böyle anlam bulmasının büyük önemini hem kendim için bilince çıkarttım, hem de bilince çıkardığımıza dair oldukça umutlandım. Bunun yanında kendi tarihimizi düşündüm; bu kadar direnmenin tercübesine de dayanarak çok trajik, çok acılı bir tarih olduğunu gördüm. Her Kürt önderliğinin ya çok kötü bir teslimiyet -ki hâlâ günümüzde bunların sahipleri belli- ya hızla darağacında biten bir ömür, ya vahşi katledilme... Tabii benim başıma en büyüğü getirilmek istenildi, yalnız bir bölgesel isyan gibi değil, uluslararası çapta çok amansız hazırlanmış bir komplo şebekesi içinde. Nereye adım atıyorsak yok diyor, tutmuşuz. Bu Mesut Yılmaz aslında sanıyorum efendilerine dayanarak söylüyor onu, verdikleri söze göre herhalde konuşuyor; '*orayı da tuttum, burayı da tuttum, hiçbir yer bulamayacak*'. Bu da insanlık dışı bir durum, böyle savaşılmaz. Hiçbir düşman demez '*bu dünyada senin gireceğin bir delik kalmamıştır*'. Şimdi sen kimsin, Allah bile olsa günah işlemiş kullarına karşı bir affedilecek, sığınılacak yer bırakır. Bunlar bu kadar dinsiz, imansız, Allahsız bir kesim oluyor. Sanmıyorum başka yerde, başka tarihte böyle olsun. Ama böyle oldukları ortaya çıktı. En tehlikelisini bizim de başımıza getirmek istediler ve hâlâ da istiyorlar.

Burada sadece kendim için söylemiyorum, sizler için önemli. Dikkat ederseniz büyük bir bağlılık gösterdiniz, şimdi bu bağlılık bir kişiye bağlılık değildir. Bu kişiye aynı zamanda gösterilen bağlılık, sizin kendi şeref, onurunuza, kimliğinize, özgürlüğünüze gösterdiğiniz bağlılıktır. O halde sanki benim yerimde sizin için de girilecek bir delik bırakılmamıştır ve her an imha ile karşı karşıyasınız. Bunu hissetmenizi, bunu düşünmenizi önemle istemek durumundayım veya bu gerçeği bu vesileyle belirtmek durumundayım. Ve destek de budur. Belki siz bunu hâlâ bilmiyorsunuz, tehlike size o kadar yaklaşmadı veya belki yaklaşmayacak da ama, eğer tehlike ulusalsa, onursalsa, özgürlüksel, şerefselse o kadar yakınınızdadır. Odanızda bile sizi rahat bırakmaz. Bunu böyle bilmenizi önemle vurguluyorum. Ama bu her şey bitmiş anlamına gelir mi, hayır. Nasıl ki benim için her şey bitmemişse sizin için de her şey bitmemiştir. Tam tersine birçok şey yeni başlıyor. Ben buraya gelirken ne bir tecrübem vardı, ne bir ilişkim vardı. Vardıysa bile ufak, iyi kurulmuş bir-iki dostluk ilişkisiydi. Hiçbir şey yoktu. Kürdistan'a çıkışı yaparken de öyleydi, Ortadoğu'ya çıkış yaparken gerçekten tek bir ilişkim yoktu. İlişkim yanımdaki kuryemdi. Avrupa'ya çıkış da böyleydi. Sağlam, verdiği sözü yürütecek bir ilişki uğruna gelmedim. Mecburen başlamak zorundaydım bu yürüyüşe. İnancım vardı, kendime güvenim de vardı, çıkış yapmakta tereddüt etmedim. Dikkat edin kimseden rica minnetle bir şey istemem. Bir dostuma söylemişim; ne diyorsun güvenilebilir mi, güvenilemez mi? Davet çıkarmışlardır bazı dostlar, ben dostluğa inanırım, dostluğa güvenirim. Devletlerden daha çok dostlara güvenirim. Ve sağlam dost bildiklerime dayanarak adım atmaktan çekinmedim.

İnanıyorum ki devam edecektir. Biz sağlam basmışız ve sarsılmamacasına yürüyeceğiz de. **Roma yürüyüşü devam edecektir. Bunu düşman böyle bilmeli ve bu çılgınlığından vazgeçmeli. Ne yoksul halkları, ne de Ortadoğu halklarını öyle efevari, kükreyerek sindiremez.** Sonuç alamayacağını bilmelidir. Ama buna rağmen bizim kendimiz için çıkarmamız gereken derslerin temelinde, madem ki bize bir karış bir toprak bırakmıyor, bizi başka şerefli milletlerin toprağında bile kıskaca almak istiyor, biz o zaman ne güne duruyoruz. Namus değildir yani, eğer bu düşmana karşı ben bir karış toprağımı bile sağlam tutamayacaksam, sağlam bir ilişkim, sağlam bir örgütüm olmayacaksa ben o zaman kaç paralık adamım yani. Ve hepinizin böyle düşünmesinin mutlaka gerekli olduğunu, kendinizi yakacağınıza, kendinizi böyle mahvedeceğinize, ayakları yere basmak, sağlam ilişkilere, sağlam bilince, sağlam dostlara, sağlam örgütlere sahip olmak şerefin, namusun tek izahıdır. Bunun dışında her şey yalan.

Zamanın kıymetinin çok iyi bilinmesi gerektiğini, hatta özgür zamanın, özgür günlerin kıymetini çok iyi bilmenin gerektiğini size belirtmek durumundayım. Çünkü ben çok kısa bir süre içinde tek yaşamanın çok zor bir yaşam tarzı olduğunu, her ne kadar kendimle konuşsam, kendimle derin derin düşünsem, gücüme güç katsam da insanlarla ilişkide olmanın, özgür olmanın çok büyük bir değer olduğunu, bunun kıymetini çok iyi bilmeniz gerektiğini söylüyorum. İlişkilerden sıkılmayın, ilişkileri anlamlı kılın, ilişkileri çelikten halatlar haline getirin. Bu diğer her şeyden daha öncelikli gelir.

Kaldı ki tarihten bahsetmiştim. Şimdi bu tarihi artık tersine çevirme gereği duyuyorum. Zaten bu kadar yaşama tutkuyla bağlı olmamın bir nedeni de bu tarihi tersine çevirmek. Şimdi bu tarihi tersine çeviremezsek bütün yüzyıllardan beri amansız katliamların kurbanı olmuş insanların acılarını hiçbir zaman dindiremeyiz. Ve unutursak bizden rezili, bizden alçağı yoktur. Bir halk ne kadar düşerse düşsün bu acı tarihini mutlaka anlayabileceği kadar, duyabileceği kadar bugünlerde yaşayabilmelidir. Bunu sizler de görüyorsunuz. Ama bu yürüyüşü bunu tersine çevirmek, yenilmeyen bir tarihe, acıların, öfkelerini bilinçlendiren bir tarihi yürüyüşe, her türlü acı yenilgiye, darağaçlarına teslimiyete kapalı bir yürüyüşe mutlaka çevirmeniz her şeyden önce gelir. Kendim de bu yürüyüşün başındayım. En ufacık imkanlarla birlikte bu yürüyüşü düzenleyeceğim. Ama sizlerin de gerçekten bu 21. yılın başlangıcının bir şans olduğunu bilerek, yaşınız başınız ne olursa olsun, bu yeniden girişi bir şans olarak değerlendirmenizi ve hakkını vermeniz gerektiğini önemle belirtiyorum. Partimizin içinde bunlar olacak. Ülkemizin dağlarında da insanlar iyi direnecekler, ama halkımız olarak dünyanın neresinde olursanız olun oldukça yepyeni özgürlük yolunda bir halk olmanın kıvancıyla, bunun gerekli bilinciyle, sürekliliğiyle kendinizi ileriye taşırmalısınız. Ta ki bu acılar, bu lanetli tarih, bu acımasız düşman bu kadar haksız, acımasız, çirkin bir şekilde halkımızın üzerine gelmesin. Bunun başka bir ilacı yok. Ancak özgürlük yürüyüşüyle, başarı yürüyüşüyle düşmanın kabul edilemez bu çılgınlığına karşı gereken cevabı verebilirsiniz.

20 yılda bir çocuk büyür bir delikanlı olur ve yirminci yılında her türlü yürüyüşü yapar. Ne kadar da çocuk da olsanız, bilinçsiz de olsanız, bu 20 yıllık tarihte büyüdünüz, gürbüz delikanlı haline geldiniz. Artık çocuk bir halkı değil, oldukça delikanlı ve hatta olgunluğa doğru seyreden genç bir halkı temsil ediyorsunuz. Yürüyüşünüz bu gençlikle orantılı olmak zorundadır. Çocukluğu bırakın, olgunluğun gereklerini yerine getiren bir yürüyüşün sahibi olun. Partiden bu temelde öğrenmelisiniz. 20 yıl bize ne öğretiyor? En önemlisi de bu yıl. Bu partiye çok şey verdiniz, en değerli kızlarınızı ve oğullarınızı verdiniz. Bunlar toprağın altına girmişlerdir. Ve bu özgür yaşam içindir, ama dersleri var. Onları kendinize maletmelisiniz. Büyük kahraman şehitler ordusunu mutlaka yaşlı-genç, kadın-erkek, çoluk çocuk hepiniz kendinize nakşetmek durumundasınız. PKK budur. 20 yıllık PKK'yi belki de size tam olarak veremedik, ama siz alabilirsiniz. İşte kitaplar var, işte şehitlerin kendileri, işte düşmanın kendisi bu yılın nasıl öğrenilmesi gerektiğini söylüyor. Eğer bu PKK'yi, 20 yıllık PKK'yi alırsanız kendiniz için bugünlerde hem şerefli yeriniz vardır, hem de hiçbir düşman bu şerefinizi elinizden alamaz. Ama öğreneceksiniz, örgütleneceksiniz, yorulacaksınız. Buna göre hakkını vereceksiniz. Ben de, PKK'liler de çalışsın ama artık yük omuzunuzda, çok sık acı çekiyorsunuz. Kadrolardan daha duyarlı bir haldesiniz. Hatta onlardan daha iyi de yapabilirsiniz. Ben yine yapacağımı yaparım, ama dönem artık kendi özgücüyle yürüyebilen bir halk durumuna gelmenizi gerektiriyor. Öyle olmasa bu acıya ben nasıl dayanacağım diye kendimi yaşatamıyorum. Nasıl yaşatacağım? Milyonlar bana bağlanmış, benim de kaderim şurada burada, bilmem bir kişinin elinde. İki kişi bilmem şu devletin adına beni şöyle de böyle de yapabilir. Onun için diyorum acı çok büyüktür. Bu öyle bilimsellikle aşılmıyor. Dünya böyle bir dünya değil. Yine yaşayacağım, dayanacağım ama bu acılara bir daha düşmemeniz için. Bir kişiye bu kadar bağlı olmanın acılarına bir daha düşmemeniz için diyeceğim "*ne siz beni gördünüz, ne ben sizi gördüm*". Bir anlamda böyle. Ama şerefle onurla yürüyecek gücü gösterirseniz buna en çok ben memnun olurum.

Bunun yanında Avrupa'ya geldik, gelmem gerekliydi. Aslında düşman en kritik dönemde üzerimize geldiğinde, bana göre çareler tükenmez, panik içinde kalmak veya '*her şey elden gidiyor*', '*gelmezse de rahatım*', böyle bir durumumuz yoktu. Nereye gidersek bir hamlenin yolunu açabiliriz. Ama bu seferki gelişi gerçekten büyük bir fırsata, büyük bir şansa dönüştürüyoruz. Şimdiden bunun en önemli adımları atılmıştır. Karşımızdaki gerçeklik kendi kurallarıyla, kendi yasalarıyla, kendi siyasetiyle yürüyor. Bunlara dikkat edeceğim, dikkat etmek zorundayım. Hatta en uygar bir biçimde dikkat edeceğim. Kendimi anlatacağım, sizleri anlatacağım, tarihi anlatacağım, acıyı, zulmü anlatacağım, artık gücüm ne kadar yeterse. Bu vesileyle sadece ben değil, tüm aydınları, tüm enternasyonal yoldaşları da gerçekleri anlatmaya çağırıyorum. Belki istediğimiz, anlatmak istediğimizi tam anlatamayız. Özellikle halklar adına anlatmak istediğimiz çok şey var. Bu kesinlikle benim meselem değildir. **Zaten dünyada belki de hiç kimseye nasip olmayacak kadar beni tanıdı, tanıttı da. Sizleri tanıtmak gerekiyor, siz halkı; haksızlığa uğramış halkımı tanıtmam gerekiyor. Bunun için hepinizi, dostları yardıma çağırıyorum. Bütün uluslardan enternasyonal yoldaşları, güçleri yardıma çağırmak durumundayım.** Onlarla birlikte bu hamleyi yapacağız. İnanıyorum yani Avrupalıların içinde halkımıza yararlı olan kesimler var, onlarla konuşacağız. Güce, kuvvete dönüştüreceğiz, barışa, halk demokrasisine dönüştüreceğiz. Bunun için elimizden geleni yapacağız. Ama peşinen şu kadarını yapacağız diyemem. Çünkü her şey benim elimde değil, ama elimden gelebilecek her şeyin en mükemmelini göstermekte de tereddüt etmeyeceğim. Elimden geleni yeni bir hamle ruhuyla, akıllılıkla, daha çok da kendileri için, amaçları, özlemleri için, daha yüksek bir tempoyla yerine getirmeye çağırıyorum.

Yine son bir kez de Türk halkına bir çağrıda bulunmak istiyorum. Hiçbir halk kendi egemenlerinin elinde böyle kötü bir duruma düşmemeli. Bile bile bu kadar haksızlık karşısında bir halk seyirci kalmaz, onay vermez, vermemelidir. Ve en kötüsü de hiçbir savaş geleneğinde olmayan ahlak, kural dışı yöntemlere başvurarak bir kişiyi hedeflemiş, bir kişi için ittifaklar kurmuş, bütün Türkiye'yi bunun için satmış hem de gizli ve kirli bir biçimde. Bu kabul edilmez, buna sessiz kalınamaz. **İşte Mesut, mafyayla ilişkisinden dolayı düştü. Bütün bunların hepsi bir kişinin kellesi için. Türk halkı, hatta ulusu bilemiyorum benim kellemle ne kazanacak. Otuzbin kişi hikayesi var, resmi rakamlar var. 20 bin gerillayı öldürdük diyen Olağanüstühal Valiliği'dir. Biraz vicdan, biraz gerçeklere saygı.** Dört bin köyü -ki kendileri söylüyor resmi rakamdır- boşaltan kim? Beşbin faili meçhul cinayet var, bu cinayetleri işleyen kim? Çeteler belli değil mi, resmi raporlarda bunlar açık değil mi? Ortada ekonomiye bakın, sosyal yaşama bakın. Tanınmaz hale getiren kimdir? Yaşamlarına bakın, hiç çalışmadan kazananlara bakın, öldürdükleri askerlere bakın, kendi çocuklarına bakın bu egemenlerin. Bunlar kim?

Türk halkı, aydınlar biraz düşünmeli ve mümkünse biraz adalete gelmeliler. Böyle çılgınca bir şovenizme bayrak sallamanın insanlık onuruyla hiçbir alakası yok. Varsa bir Türklük şerefi onunla da alakası yok.

Biz Türkiye'den ne istiyoruz? Türk halkıyla ne yapmak istiyoruz?

Bu toprakların en eski halkıdır Kürtler. İlk bu toprakları tarıma açan, hayvanları evcilleştiren bir halkız. İnsanlığa hizmet eden en eski bir halkız. Kimseye zarar vermemiş, kimseye işgal, talan dayatmamış bir halkız. Tamam geldiniz, vurdunuz, bey, paşa, vali oldunuz, bunlar da sizin olsun. Ama nedir bir halkın kimliğini yok ediyorsunuz? Son ulusal varlık ne varsa onu da ortadan kaldırmak istiyorsunuz? Ve yetinmiyorsunuz. Benim bütün yaptığım "*yahu bu halkın bir varlığı, adı var, mümkünse biraz şeref, haysiyeti yoksa var edilmeli*" bunu söyledim. Siz bunu duymuyorsunuz. Bundan başka da bir şey yaptık mı? **Biz bu işe kitapla başlamadık mı? Felsefeyle, siyasetle başlamadık mı? Elimde benim önce topum-tüfeğim var mıydı? Sözle başlamadık mı? Sizde hiç din, iman yok mu? İnsanlıkla gerçek bağlar yok mu? Tepeden tırnağa silahlanan, "*dünyanın en büyük ordusuyuz*" diyen siz değil miydiniz? Her gün "*ABD bizimle silah ve teknik güce sahibiz*" diyen siz değil misiniz? Ve bu kadar üstün silah gücü olan en çok vurmaz mı?** Ve siz vurmadınız mı? Bunları bilmiyor musunuz? Bizim elimizde silah var mı tek tük basit silahlardan başka? Bunlar da savunma silahı değil mi? Şimdi tüm bunların hepsi ortadayken cinayetlerin, katliamların, tarihin... Neden böyle çılgınlaşıyorsunuz? Beni otuzbin kişinin katili diye adlandırmaktan utanmıyorsunuz? Yani gerçekten bu yüzden Türk halkından utanıyorum demeyeceğim, ama kendi egemenlerinden o kadar utanıyor ve onları o kadar çirkin görüyorum ki... Açık söyleyeyim, yarın kuvvet bizim elimize geçse, o güvendiğiniz ittifakları biz de kursak, peki sizin haliniz ne olacak? Kim size sahip çıkacak? **Ve mezarından çıkan halklar, jenoside uğramış, insan hakları elinden alınmışlar, tüm faili meçhul öldürülmüşler, yoksul düşürdüğünüz tüm insanlar ayağa kalksa üzerinize gelse, yine bayrağı sallayacak mısınız, yine sokaklardaki o çılgınlığı yapacak mısınız? O zaman kaçacak delik değil, içine girecek hiçbir yer bulamayacaksınız. İnsanlığın içinde tek saygıdeğer bir kelimeye bile layık olmayacak kadar hastalıklı bir kimlik sahibi olduğunuzu göreceksiniz.** İşte bu acı sondan kurtulmanız için diyorum ki, sadece istediğimiz bu topraklarda binlerce yıldır doğup büyümüşüz, niye bize o kadar saldırıyorsunuz? Önce biz vardık bu topraklarda, siz sonradan geldiniz. Haydi alabildiğiniz yeri de sürün, gelin yeniden kardeşçe bir yaşamı düzenleyelim. Zorbalık, silah sizde diye sonuna kadar yok etmeyi siz hak mı biliyorsunuz? Kahramanlık bu mudur? Bu kahramanlık değil, en kanlı iştir. Bunu bırakın diyorum size. Ama bir büyük yalanla peşime düşüyorsunuz ve alkış çalıyorsunuz buna. Sayı az olabilir, ama bazıları da suskundur. Hz. Ali de "*suskunlar da saldıranların suç ortağıdır*" der. Onun için hepinize sesleniyorum, Türk aydınlarına da sesleniyorum. Sağına soluna bakın hepsi bayram ediyor, '*son isyancı başı da düştü ve isyan da bitti*' diyorlar. Acıyla onların durumuna üzüldüm. Kendi adıma değil, onların adına üzüldüm. Benim düşmem gerçekten eğer sizin ruhunuzu rahat ettirmişse insanlık utansın derim. Düşmanı da olsa, Atatürk bile olsaydı böyle yapmazdı. Ne olurdu, düşmanı da olsa kaybettiği insanlar için üzüntü duyabilirdi. Ama siz yamyamlar ordusunu bile geçecek kadar kendinizden geçtiniz. Buna üzüldüm. O yüzden küçüldüğünüzü gördükçe yüzünüze bile bakamaz hale geldik. **Bir halkı tanımak niye bu kadar zorunuza gidiyor. Bir halkla gerçekten kardeşçe yaşamak çok mu zor, neden bu kadar masadan kaçıyorsunuz? Bak ateşkes devam ediyor. Çok sevdiğiniz Türkiye'nin birliği bütünlüğü içinde, çok istediğiniz demokrasi adına, haydi gelin oturalım niye kaçıyorsunuz. Haydi silahlar sizin olsun, ordu sizin olsun. Kimlik hakkımızı verin, silahlar da bir tarafta olsun. Ama neredesiniz, masaya gelecek misiniz, nereye kadar daha kaçacaksınız?** Bütün insanlığın önünde ve kurulacak olan Avrupa mahkemesinde bunları dile getireceğim, bu mahkemeyi kurduracağız. Ne yapılacaksa, bu hesabı gerekirse göre vereceğiz. Kim katildir, nasıl katildir onu anlatacağız. İnsanlık eğer düşmemişse herhalde adalet yerini bulacaktır. Ama **biz esasen Avrupa adaleti, Avrupa mahkemesi değil, kendi halklarımızın mahkemesinde adaletin sağlanmasını istiyoruz.** Türk halkı eğer gerçekten yaşamak istiyorsa biraz kendine gelmelidir. Bu çete hükümeti bitti, kurulacak yeni bir hükümet de dikkat etsin. Uyarımı yapıyorum; Avrupa'dan artık bu zulmü istedikleri gibi sürdürme iznini alamazlar. ABD, İsrail de yakında elinden gider, o kadar güvenmesinler. Daha fazla acılara yol açmak istemiyorlarsa, bir an önce kuracakları hükümet mi olur, kuracakları demokrasi mi olur gelsinler, fazla acılara yol açmadan bu işleri diyalogla tartışmaya açalım. Ve bunun başka bir yolu da yoktur. Devam ederlerse kuvveti biz toplayacağız. Burada önemli bir adım atılmıştır ve mevziler kazanılacaktır. Ortadoğu'da edindiğimiz mevziler daha güçlendirilecek, çalıştırılacaktır, ülkede de. **Türkiye halkının bağrında da mevziler kazanılacaktır. Ve bu lanetliler tayfası gidecektir, bunun başka yolu yoktur. Benim ölümümle bu önlenemez. Benden bu kadar korkmakla bu korkuyu gideremezler. Aklın yolu, insanlığın yolu budur. Türk halkını da bir kez daha bunlar üzerinde düşünmeye, daha acılı bir savaşla her şeyi kaybetmektense onurunu kurtarmaya, halklarla eşit, barış içinde ve demokratik bir düzen içinde yaşamaya çağırıyorum.**

Siz değerli halkımıza bu temelde partimizin 20. yılı ve 21. yıldönümü dolayısıyla seslenirken, dile getirdiğim gerçeklerin özü budur. Gösterdiğiniz bütün bağlılığa teşekkürlerimi belirtmek istiyorum. Çok çok bize ulaşmak isteyen, yürekten ulaşmak isteyenlere, daha büyük bir yürekle cevap vermek durumunda olduğumu belirtiyorum. Özellikle bağrı yanık analara, genç kızlarımıza, o gösterdikleri büyük duyarlılığa hepsine tek tek saygı ve sevgilerimi yolluyorum. Gerçekten istediklerinden ve umduklarından daha fazla onların emrinde, hizmetinde bir insan olduğumu belirtmek istiyorum. Her insanın bir ömrü vardır, onu iyi değerlendirme sözüme bağlı olduğumu belirtmek istiyorum. Mühim olan bireyler değil veya bireyler rollerini en iyi oynamak durumunda derken onu da oynamaya çalışma sözümü yineliyorum. Ama kurumlar daha değerlidir, daha uzun ömürlüdür. **PKK de en iyi kurumdur. Onun etrafında oluşan birçok kurum da değerlidir. Bizim için rönesanstır. En şerefli bir çağdır. Bu kurumların içinde kendinizi iyi bir yönetici, iyi bir sözcü, iyi bir yürütücü yapmanızı diliyorum.**

Hepinizi bir kez daha saygıyla selamlarken geride bıraktığımız ve tarihimizin sayfalarına geçen bu çok önemli 45 günü, başta da büyük minnetle tekrar tekrar andığımız şehitlerin anısına adıyorum. Onların anısını daha büyük yaşatmak için gücüme güç katarak çalışma sözümü yeniliyorum.

Yine büyük yürüyüşe kalkan, tüm halkımıza, dostlarımıza özel selamlarımı, şükranlarımı belirtiyorum.

İnanıyorum ki her zamankinden daha fazla PKK yürüyüşü zafer yürüyüşüdür, sosyalizm yürüyüşüdür, kardeşlik yürüyüşüdür!

Böylece bir kez daha 2000'li yıllara doğru elimizde özgürlüğün meşalesiyle daha fazla iradeli, daha fazla birliktelikle, ama mutlaka zafer tarzıyla yürüyeceğiz ve başaracağız.

27 Kasım 1998

20. yılda PKK
Kürtler ve özgürlük mücadelesi

1 İsmail Beşikçi Hoca değerlendiriyor...

27 Kasım 1998, Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin kuruluşunun yirminci yıldönümü.

20 yıl, toplumların tarihinde, devletlerin tarihinde çok kısa bir dönemdir. Derin sarsıntılar geçirmeyen, temel toplumsal ve ekonomik sorunlarını çözmüş, oturmuş, dengeye ulaşmış toplumlarda 20 yıl uzun bir süre değildir. Kürt toplumu için ise durum çok farklıdır. Bütün ulusal ve demokratik hakları gaspedilmiş, kendi tarihini yaşayamayan, kendi geleceği üzerinde hiçbir söz hakkı olmayan, tarihin dışına itilmiş, düşürülmüş bir toplumda 20 yılın çok farklı bir şekilde yaşanması mümkündür.

27 Kasım 1978'den beri, yani son 20 yıldır, Kürt toplumu binlerce yıllık yaşamından, çok daha hızlı yaşamaktadır. Son 20 yıl, daha önceki binlerce yıla nazaran çok daha birikimli, çok daha dolu bir yaşamdır. Son 20 yıl bir bakımdan da, binlerce yıllık yaşamdan çok daha uzun bir yaşamdır. Özgürlük mücadelesi bu sancılı yıllarda gelişmiş, bu süreçte Kürtler siyasal bir özne olarak, yani siyasal istekleri ve iradeleri olan bir özne olarak tarih sahnesine çıkmışlardır.

Son 20 yılda ne olmuştur? 27 Kasım 1978'de PKK'nin kuruluşunu gerçekleştiren bir toplantı yapılmıştır. Toplantı, Lice'nin Fis köyünde yapılmıştır. PKK'yi kuran kadroların 1978'den, 5-6 sene öncesine giden çalışmaları da vardır. 1978 Fis köyü toplantısı, 1972-73 yıllarında başlayan, gittikçe yoğunlaşarak süren çeşitli ilişkilerin, çeşitli aşamaların sonunda gerçekleşmiştir.

Bu süreç içinde PKK Kürdistan'ın ve Türkiye'nin toplum yapısını tahlil etmiş, temel toplumsal ve siyasal çelişkileri ortaya koymuş, dost güçlerin ve düşman güçlerin konumunu saptamış, çelişkileri çözecek güçleri harekete geçirmiştir. Gittikçe yükselen, yaygınlaşan, derinleşen bu süreçte toplumun çeşitli kesimlerinde toplumsal ve siyasal kurumlaşmalar yaratıldığını biliyoruz. Bunun bir gerilla mücadelesi olduğunu da biliyoruz. 15 yılı aşkın bir zamandır süren bu gerilla mücadelesinin Kürt toplumunda çok derin, köklü ve yaygın değişiklikler yarattığı, siyasal kültürü arttırdığı, ulusal onur ve özgürlük bilincini, eşitlik bilincini, ulus ve vatan bilincini geliştirdiğini biliniyor. Gerilla mücadelesinin Türkiye'nin idari ve siyasi yapısında, yasama, yargı, üniversite, basın, siyasal partiler gibi temel toplumsal kurumlarında, ekonomik gelişmesinde çok önemli etkiler yarattığı da biliniyor.

I- Devlet üzerinde düşünenlerin bazı düşünceleri

Bütün bunları siyaset felsefesi açısından nasıl değerlendirmemiz, nasıl yorumlamamız gerekir? Yani siyasi olayları nasıl anlamlandırmamız gerekir? Siyasal olaylarda, siyasal ilişkilerde doğrunun, yanlışın ayırdına nasıl varılabilir? Bu ilişkilerin gelecekteki gelişimi konusunda neler söylenebilir?

Machiavelli, kısaca belirtmeye çalıştığımız konular üzerinde bazı düşünceler ileri sürmüştür. Machiavelli onbeşinci yüzyılın sonlarında, onaltıncı yüzyılın başlarında yaşamış bir düşünürdür (1468-1527). Machiavelli, Hükümdar isimli kitabında, dönemin Floransa (İtalya) yöneticilerine bazı öğütler, akıllar verir. Bunlardan en önemlilerinden biri şudur: Herhangi bir ülkeyi işgal ettiğiniz zaman, oradaki egemen sınıfı tamamen yok edin, sizinle işbirliği yapacak yeni bir egemen sınıf yaratmaya çalışın. Çünkü, egemenlerin, her zaman kendilerini toparladıkları anda, sizin yönetiminize başkaldırma, sizi ülkelerinden kovma eğilimleri vardır. Machiavelli, egemen sınıfı yok etmenin, yeni bir sınıf, tabaka yaratmanın –kılıçlı yol da dahil, zulüm de dahil– çeşitli yollarını da anlatmaktadır. Ondördüncü yüzyılda ve onbeşinci yüzyılın başında Endülüs'de ve Kuzey Afrika'da yaşamış İslam düşünürü İbni Haldun'un da benzer düşünceleri vardır. İbni Haldun (1332-1406) Mukaddime isimli eserinde, herhangi bir ülkeyi fethedenlerin, orada kökleşebilmeleri için, egemen sınıfa nasıl muamele etmeleri, ilişkileri nasıl düzenlemeleri gerektiğini anlatır. Onbirinci yüzyılda yaşayan Selçuklu Veziri Nizamülmülk'de de benzer düşüncelere rastlanmaktadır. Selçuklu Sultanı Alparslan'ın veziri olan Nizam-ül mülk (1018-1092) Siyasetname isimli kitabında, dönemin sultanlarına, yönetim sanatıyla ilgili bazı öğütler vermektedir.

Kürdistan'da olup bitenleri bu düşünceler çerçevesinde nasıl değerlendirebiliriz? 19. yüzyılda, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Kürtler'in Osmanlı yönetimine karşı pek çok ayaklanması olmuştur. Bu ayaklanmalar, Cumhuriyet'in ilk 15 yılında da sürmüştür. Bu ayaklanmalar sürecinde, devlet sürekli ayaklanmayı gerçekleştiren kesimleri çeşitli yollarla etkisiz bırakmanın yollarını izlemiş, kendisiyle işbirliği yapacak, kendi çıkarlarına uygun bir tabaka yaratmayı da ihmal etmemiştir. Ayaklanan kesimleri etkisiz bırakmak için her türlü yol kullanılmıştır, her önlem alınmıştır. Savaş alanlarında imha, sürgünlerle imha, darağaçlarıyla imha, ülkeyi terke zorlayarak imha... Kendi çıkarlarına uygun, kendisiyle işbirliği yapacak bir sınıf oluşturmak için de her çeşit önlem alınmıştır. Asimilasyon politikası etkili bir şekilde yaşama geçirilmiş, ekonomik olanakların dağıtımı, bağımlılığı pekiştirecek şekilde gerçekleştirilmiştir. Türkleşmeyi kabul eden, Kürtler'in haklarından ve hukukundan söz etmeyen ailelerin, kesimlerin ekonomik bakımdan güçlenmesi, bu şekilde çevrelerinde etkili bir kontrol yaratabilmeleri için her olanaktan yararlanılmıştır, her türlü yol, yöntem kullanılmıştır.

1937-38 yıllarından, yani Dersim ayaklanmasının kanla bastırılmasından itibaren izlenen ve gözlenen şudur: Artık Kürdistan'daki bütün muhalefet odakları kırılmış, ayaklananlar yok edilmiş, ayaklanma potansiyeli taşıyanlar tasfiye edilmiş, işbirlikçi sınıflar, tabakalar oluşturulmaya başlanmıştır. Darağaçlarına götürülen, sürgünlere gönderilen yazarlar, serbest meslek sahipleri, asker kökenliler, şeyhler, aşiret reisleri, ağalar ile Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne milletvekili olarak tayin edilen, devlet bürokrasisinde önemli görevler verilen şeyhler, aşiret reisleri, toprak ağaları, yazarlar, serbest meslek sahipleri arasında şüphesiz çok büyük farklar vardır. Birinciler, milli istekler ileri sürmüş, bu mücadelede yer almış, darağacında can vermiş, sürgünlere gönderilmişlerdir, mağdur edilmişlerdir, ikinciler ise; Kürt kimliğini, Kürdistan kimliğini inkar edip yoğun bir Türkleşme süreci içine girmişler, resmi ideolojinin Kürtler arasındaki ajanları olmuşlardır. Bu çerçevede, asimilasyon, yani Türkleştirme programı da yoğunlaştırılarak sürdürülmüştür. Bu program yeni olanaklarla, yeni tekniklerle desteklenmiştir. 1940'lar ve 1950'ler böyle geçmiştir. "*Sakin*" denilebilecek bir durum vardır. 1960'larda, Güney Kürdistan'daki gelişmelerin, Kuzey Kürdistan'da bazı etkilerinin olduğu izlenebilmektedir. 27 Mayıs 1960 askeri darbesinden sonra yeni fikir akımlarının gelişmesi sürecinde bu gelişmelerin biraz daha içerik kazandığı görülmektedir. 1961'de kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin Kürt illerindeki örgütlenmesini, 1965'de illegal olarak Türkiye Kürdistan Demokrat Partisi'nin kurulması, 1967 Doğu Mitingleri'ni, 1969-70 yıllarında Devrimci Doğu Kültür Ocakları'nın kurulmasını ulusal bakımdan yeşermenin çeşitli görüntüleri olarak değerlendirmek gerekir. 12 Mart 1971 rejiminde Diyarbakır'da süren "*Doğu Duruşmaları*" sırasında fikri düzeyde önemli bir mücadele yapıldı. Fikri düzeyde mücadele, ideolojik olarak ve politik olarak da önemli sonuçlar yaratmaya başladı.

Bütün bu gelişmelere rağmen devlet, "*Doğu sorunu*"yla, Kürtler'le ilgili her yeşermeyi kuruttuğunu, asimilasyonu, yani Türkleşme'yi tamamladığını veya Türkleşme programının pürüzsüz ve başarılı bir şekilde sürmekte olduğunu düşünüyordu. 1930 yılında, Ağrı ayaklanması sırasında, Milliyet gazetesinde yayımlanan karikatürü hatırlayalım: Karikatür Büyük Ağrı Dağı ile Küçük Ağrı Dağı arasında yapılmış mezarı gösteriyordu. Mezar taşında, "*Muhayyel Kürdistan burada meftundur*" (Hayali Kürdistan burada gömülüdür) yazıyordu. Kürdistan'ın hayal edilmesi bile mezara gömülmüş, mezar taşlarla doldurulmuş, betonlanıp kapatılmış... Devletin Kürtler'le, Kürdistan'la ilgili niyeti, düşüncesi budur. Devlet, bu niyetini ve düşüncesini gerçekleştirmek için her önlemi almaktadır. Bütün baskı ve asimilasyon politikalarını sistematik olarak yaşama geçirmektedir. Bunun için hiçbir maddi masraftan da kaçınmamaktadır. Devletin bu tutumu ve davranışı çok rahat bir şekilde izlenebilmektedir, gözlenebilmektedir.

1980'lerdeyse Türk devlet ve hükümet yöneticilerinin hiç beklemedikleri, hiç varsaymadıkları bir süreç başladı. 15 Ağustos 1984'de Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla başlayan gerilla mücadelesi, Türk devlet yönetiminde, Türk siyasal sisteminde şok yarattı. Gerilla mücadelesi Türkiye'deki siyasal kültürü, siyasal değerleri yakından etkiledi, giderek Türk devlet ve hükümet yönetiminin, Türk toplumunun çözülmesini getirdi, Türk siyasetinin işleyemez bir hale gelmesine neden oldu. Hayali bile mezara gömülen, mezarı taşlarla kapatılan, betonlanan Kürtlük, Kürdistan düşüncesi bu mezarı nasıl çatlatıp, parçalayıp çıktı? Bu sürecin devlet yönetiminde çok büyük, çok ağır bir şok yarattığı şüphesizdir. Bu da siyaset felsefesini, devlet felsefesini ilgilendiren çok önemli bir durum ortaya çıkardı. Burada, siyaset felsefesi ve devlet felsefesi açısından sorulması gereken soru şudur: Yukarıda Machiavelli, İbni Haldun, Nizam-ül mülk gibi devlet üzerinde düşünen bazı düşünürlerden söz etmiştik. "*Herhangi bir ülkeyi işgal ettiğiniz zaman, oradaki egemen sınıfı yok edin, sizinle işbirliği yapacak yeni bir sınıf, tabaka yaratmaya çalışın, zulüm dahil her yolu kullanın...*" deniyordu. Türkiye bu tür öğütlerin, bu tür düşüncelerin her türlü gereğini yerine getirdi. İşbirlikçi bir sınıf ve tabaka yaratılmıştı, her türlü muhalefet odakları tümden kırılmıştı. Türkiye, Türkleştirme programının tamamlanmakta olduğunu düşünüyordu. Böyle bir ortamda, böyle bir süreçte silahlı bir mücadele, bir gerilla mücadelesi nasıl ortaya çıkabilirdi? Gerilla mücadelesini başlatan kimlerdi? Bunların, Türk yönetimine daha önce başkaldıran ailelerle bir irtibatları, akrabalıkları var mıydı? 15 Ağustos Atılımı'nın ilk günlerini hatırlayalım. Radyolardaki, televizyonlardaki, gazetelerdeki söylem kısaca şuydu: "*Üç-beş çapulcu*", "*bir-iki eşkiya çetesi*", "*bir avuç haydut*", "*kıstırıldılar, yakalanacaklar*", "*dış düşmanların marifeti*", "*dış düşmanların içteki uzantıları*", "*sınır ötesinden geldiler, ama kaçamayacaklar*", "*çembere alındılar, kuşatıldılar*", "*çember daha da daraltıldı, yakalanmaları an meselesi.*" Devlet ve hükümet tarafından yaşanan şok telaş bu tür sözcüklerle dile getiriliyordu. Yaşanan olayların tamamen dış kaynaklı olduğu, çok kısa bir zamanda kökünün tamamen kazınacağı, eşkiyaya, hayduda ağır bir ders verileceği, eşkiyanın, haydudun, çapulcuların, devlete zarar veren unsurların tamamen ezileceği vurgulanıyordu.

1980'lerin ortalarından itibaren gerilla mücadelesinin nasıl geliştiğini biliyoruz. Yükselen, yaygınlaşan, Kürt halk yığınlarıyla sıkı ilişkiler, bağlar kuran, bu bağları güçlendirmeye çalışan bir mücadele... Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne muhalefet eden böylesine güçlü bir muhalefet odağının meydana çıkması, gerilla mücadelesine, PKK'ye, PKK Önderliğine karşı çok büyük, çok yoğun bir kinin oluşmasına neden oldu. Devletin her türlü kirli savaşa rağmen gerillayla başedememesi bu kini, öfkeyi büyüttü. Gerilla mücadelesinin en önemli etkilerinden biri, Kürt toplumunun çeşitli kesimlerini örgütlemesi oldu, Kürt toplumunun çeşitli kesimlerinde önemli kurumlaşmalar meydana geldi.

Ehmedê Xanê için, Mem û Zîn'de dile getirdiği milli duygulara bakarak, öncesi ve sonrası olmayan bir Kürt şairi diyorduk. Ehmedê Xanê 17. yüzyılda yaşamıştı. Örneğin Mem û Zîn 1695'de yazılmıştı. Kendisinden önce milli duyguları dile getiren başka bir şair yoktu. Feqi Teyran'la, Mêlayê Cizirî ile Ehmedê Xanê arasında hem duygu, hem düşünce, hem de zaman açısından büyük bir fark vardır. 19. yüzyılda Heci Qedirê Koyî gibi bazı şairler olsa da, arada 200 yıldan fazla bir zaman vardır. PKK de öncesi olmayan bir örgüttür. Devlet, PKK'nin başlattığı ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini yirmisekizinci veya yirmidokuzuncu Kürt ayaklanması olarak değerlendirmektedir. Örneğin, "*daha önceki 28 Kürt ayaklanmasını nasıl ezdiysek bunu da öyle ezeceğiz...*" denmektedir. Halbuki, PKK kendisinden önceki Kürt örgütlerinden çok farklı bir yapıya sahiptir. Her şeyden önce PKK'yi kuran kadroların sınıf yapıları, geleneksel Kürt örgütlerinin yöneticilerinin sınıf yapılarından çok farklıdır. PKK Önderliği, geleneksel önderliklerden çok çok farklı düşünce, duygu ve tarz sahibidir. Dayandığı kitleler, geleneksel Kürt örgütlerinin dayandığı halk kitleleri değildir. Geleneksel Kürt örgütleri, şeyhlere, aşiretlere, toprak sahiplerine dayanırken, PKK aşiret sisteminden kopmaya başlayan Kürtler'e, özgürleşen Kürtler'e, emekçilere, küçük toprak sahiplerine, küçük esnafa, aydınlara vs. dayanmaktadır. Bu kesimlerin önemli bir kısmı devrimci ideolojiyi benimsemişlerdir. Bu kesimler içinde devrimci ideolojiyi içselleştiren önemli bir kitlenin, aydınların varlığı da bilinmektedir. PKK'nin, PKK Önderliğinin, gerilla mücadelesinin en önemli sonucu geleceği yaratmış olmasıdır. Kürt toplumu artık, geleceği olan bir toplumdur. Gerilla mücadelesi sürecinde Kürt toplumu tarih sahnesine çıkmıştır. Ulusal bilincin gelişiminde, özgürlük duygusunun, ulus ve vatan duygusunun gelişimesinde çok büyük mesafeler alınmıştır.

II- Küçük bir karşılaştırma

Bugün Kürdistan tarihinde, Kürtler'in tarihinde çok büyük yeri olan, Ortadoğu'da sarsıcı etkiler yaratan PKK' nin 20. kuruluş yıl dönümüdür. Türkiye'de ve Ortadoğu'da, 20. yüzyılın son çeyreğine damgasını vuran temel örgütün PKK olduğu söylenebilir. PKK adı hemen Abdullah Öcalan adını çağrıştırmaktadır. Abdullah Öcalan ve PKK bir madalyonun iki yüzü gibidir. PKK önderliği, Başkan Abdullah Öcalan, 20. yüzyılın son çeyreğine, Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun tarihine, siyasal ve toplumsal gelişmelerine damgasını vuran en önemli siyaset adamlarından biridir. PKK'yi Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini, ona coğrafi olarak en yakın olan zaman olarak da çok uzak olmayan, Anadolu'daki Kuva-i Milliye Hareketi ile karşılaştırmak mümkündür. Bu karşılaştırma bize, PKK hareketi hakkında, gerilla mücadelesi hakkında çok önemli bazı ipuçları verecektir.

1. Kuva-i Milliye'nin örgütlendiği dönemde, Osmanlı ordusu varlığını koruyordu. Mustafa Kemal, İsmet İnönü, Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak, Ali Fuat Cebesoy, Rauf Orbay, Refet Bele gibi Osmanlı ordusunun bazı paşaları orduyu yeniden örgütlemenin gayreti içindedirler. Bu paşalarla birlikte hareket eden pek çok subayın olduğu da şüphesizdir. Ayrıca, silah, araç-gereç olarak, levazım olarak, kaynakların, depoların olduğu açıktır. Osmanlı ordusunun, Mondoros Mütarekesi'ne rağmen, geriye kalan bu ana gücü yanında Kuva-i Milliye örgütlenmesi de vardır. Ordu ve Kuva-i Milliye birbirlerini tamamlamaktadır, birbirlerinden güç almaktadır. 1914-17 yılları arasında sürgün edilen Rumlar'ın, soykırıma uğratılan Ermeniler'in, Asuriler'in, Yezidiler'in taşınmaz mallarına, yani ev, konak, bağ, bahçe, zeytinlik, tarla, mandıra, atölye gibi mallarına Müslüman eşraf tarafından el konulduğu, sahiplenildiği görülmektedir. Birinci Dünya Savaşı sürecinde, özellikle savaşın ilk yıllarında bunlar olmuştur. Mondoros Mütarekesi'nden, yani Osmanlı Devleti'nin yenilgiye uğratılmasından sonra, sürgün edilen Rumlar'ın, tehcirden, soykırımdan geriye kalan Ermeniler'in ülkelerine tekrar gelmeye başladıkları görülmektedir. Geriye gelenler taşınmaz mallarını da sormaya, mallarını ele geçirmeye, tasarruf etmeye başlamaktadırlar. Halbuki bu mallar Müslüman eşraf tarafından ele geçirilmiş, sahiplenilmiştir. Müslüman eşrafın bunları tekrar Rumlar'a veya Ermeniler'e kaptırmaya hiç niyeti yoktur. Bunun için Müslüman eşraf kendi bölgesinde, Kuva-i Milliye'yi örgütlemeye çalışmaktadır. Kuva-i Milliye İngiliz'e, Fransız'a, İtalyan'a karşı değildir, Yunanlılar'a, Rumlar'a, Ermeniler'e karşıdır. Çünkü, Rumlar, Yunanlılar'la birlikte tekrar yurtlarına dönmekte, Ermeniler, tekrar yerlerine, yurtlarına, evlerine-barklarına dönmenin, on-

lara tekrar sahip olmanın yolunu yordamını aramaktadır. İngiliz'in, Fransız'ın, İtalyan'ın böyle bir amacı olmadığı besbellidir.

Ordu örgütlenmesi yanında Kuva-yı Milliye örgütlenmesinin çok önemli bir güç olduğu açıktır. Fakat Kuva-i Milliye'nin böylesine bir ekonomik ve toplumsal temeli olduğunu da dikkatlerden uzak tutmamak gerekir.

27 Kasım 1978'de PKK'yi kuranlar ise, henüz 20'li yaş çağlarını yaşayan, devrimci ideolojiyle donanmış öğrencilerdir, işçi ve emekçi çocuklarıdır. Herhangi bir tecrübeleri olmadığı da besbellidir. O günlerden bugünlere, Abdullah Öcalan, Ali Haydar Kaytan, Cemil Bayık, Duran Kalkan, Sakine Cansız gelmektedir. Ferhat KURTAY, 27 Kasım Fis Köyü toplantısına katılmıştır, emekçidir, teknisyendir. Mehmet Karasungur, Kemal PİR toplantıya katılabilecek düzeyde olmalarına rağmen katılamamışlardır. O gün başka bir alandadırlar. Bu kişilerin de kurucu üye oldukları düşünülebilir. Bu altı kurucu üye, şehittir. Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Mehmet Hayri Durmuş, Kemal Pir Diyarbakır Cezaevi'nde, Mehmet Karasungur, Seyfettin Zoğurlu çatışma alanlarında şehit düşmüşlerdir.

Kurucular arasında kadınların da bulunması, kadınlardan birinin günümüze kadar gelmesi, direnişini sürdürmesi, ayakta kalması önemli bir olgudur.

Seyfettin Zoğurlu çiftçidir, aynı zamanda Fis Köyü'nde toplantının yapıldığı evin sahibidir.

Mehmet Karasungur öğretmendir. Öbür kişiler öğrencidir. Üniversitenin çeşitli bölümlerinde eğitim görmektedirler.

Şahin Dönmez, Resul Altınok, Kesire Yıldırım, Ali Gündüz, Baki Karer, Ali Çetiner, Çetin Güngör, Mehmet Şener... Bu kişiler de PKK'nin kuruluş toplantısına katılmışlardır. Bunlar itirafçı konumundadırlar. Muhbirlikleriyle, itiraflarıyla örgüte çok büyük zararlar vermişlerdir.

27 Kasım Fis Köyü toplantısına katılanlar arasında Mehmet Turan (Duran), Suphi Karakuş, Ferzende Tağaç, Karslı Abbas, Antepli Faruk, Hüseyin Topgüler, Abdullah Ekinci, Sedat Bilici isimleri de geçmektedir. Bu kişilerin konumları hakkında sağlıklı bilgiler edinmek, bilgileri biraz daha kesinleştirmek önemli olmalıdır.

İşte PKK'yi kuranlar ve bugünlere getirenler, şehadetleriyle bugünleri yaratanlar bunlardır. Kürt toplumunun emekçi kesimlerinden gelen, devrimci ideolojiyle donanmış bir avuç genç... Ve bunlar her şeyi sıfırdan yaratmışlardır. Bu kişilerin bulabildikleri maddi bir miras, örgütsel bir miras yoktur. Manevi miras ise çok cılızdır, bazen olumsuzdur.

Bu kişilerin Kürt halkına maddi bir çıkar vaad etmedikleri açıktır. İnsan onuru, eşitlik, özgürlük, dayanışma, ulusal onur, ulusal eşitlik gibi kavramlarla tartışmakta, kişilerde, ailelerde heyecan uydurmaya çalışmaktadırlar. Bu kavramlar açısından, Kürt toplumunun, Kürt ailelerinin, Kürt fertlerinin çok olumsuz koşullar içinde olduğunu, kölelik ilişkileri içinde yaşadığını vurgulamaktadırlar; güçlü bir mücadeleyle özgürleşme gereğini dile getirmektedirler. Halkı bu çercevede örgütlemek önemli bir görev olarak algılanmaktadır. Görüldüğü gibi yığınlara maddi bir çıkar vaadedilmemektedir. Yığınlara özgürlük bilinci, ulusal onur, ulusal eşitlik bilinci, dayanışma bilinci, direniş bilinci yaratılmaya gayret edilmektedir. Halbuki, örneğin Kuva-i Milliye örgütlenmesinin temelinde, Rum sürgünleri ve Ermeni soykırımı sonunda yağmalanan Rum mallarının, Ermeni mallarının elden çıkarılmaması, bunların Rumlar'a ve Ermeniler'e tekrar kaptırılmaması dürtüsü vardır.

2. Kuva-i Milliye hareketi, Osmanlı Devleti'nden dikkate değer bir devlet bürokrasisi devralmıştır. Osmanlı bürokrasisi, merkezi yönetimiyle, Eyalet, Sancak, Nahiye yönetimiyle ciddi, işleyen bir bürokrasidir. Valilerin, kaymakamların, nahiye müdürlerinin çok büyük bir kısmı Kuva-yı Milliye'ye destek vermektedirler veya kendileri bizzat Kuva-i Milliye'nin bir elemanıdırlar. PKK'nin ise, kendi örgütünden başka dayanabileceği bir güç, destek alabileceği bir yapı yoktur. PKK'nin maddi olarak çok olumsuz koşullar içinde çalıştığı açıktır. Kurucu üyeler devrimci ideolojiyle donanmış öğrecilerdir, daha çok üniversite öğrencileridir; işçi, köylü, küçük esnaf, memur gibi emekçi ailelerin çocuklarıdır. Ailelerin dar ekonomik olanakları örgütün çalışmalarına katkı sunulmasına olanak vermemektedir. Böylesine olumsuz, yoksul bir ortamda PKK, çalışma olanaklarını, çalışmayı sürekli kılmak için gerekli olanakları bizzat kendisi yaratmıştır, olanakları kendi özgücüne dayanarak geliştirmiştir. Bu konuda yoğun bir istek, irade, pozitif hırs mevcuttur. 1972-73 yıllarından, 27 Kasım 1978'e gelinceye kadar ve ondan sonra da yığınlar arasında örgütlenme sürmüştür. Örgütlenme daha çok işçi, köylü, küçük esnaf, küçük toprak sahibi ve aydın kesimler arasında sürdürülmüştür. Bu halk kesimlerinin, aşiretlerin parçalanmasıyla, biraz daha özgürleşen, şeyhlik gibi dinsel kurumların etki alanı dışında kalarak biraz daha özgürleşen kesimler olduğu görülmektedir.

3. Kuva-i Milliye'ye Osmanlı Devleti'nden ciddi bir yol sistemi kalmıştır. Bu sistem karayolu olarak, denizyolu olarak, demiryolu olarak düzgün bir şekilde çalışmaktadır. Posta sistemi, haberleşme sistemi işlemektedir. Mektup, telgraf, telefon, telsiz sistemleri çalışmaktadır. Kuva-i Milliye ordu, bürokrasi ve bütün bu olanakları en verimli bir şekilde kullanmaktadır. PKK ise, kuruluduğu günlerde, bu konularda kullanabileceği, seferber edebileceği hiçbir sisteme sahip değildir. Devletin yol sisteminden, haberleşme ağından mümkün olduğu kadar verimli bir şekilde yararlanmaya çalışmaktadır. Yapabildiği tek şey budur.

4. Osmanlı Devleti'nden Kuva-i Milliye'ye işleyen bir dış ilişkiler ağı, işleyen bir örgüt kaldı. Osmanlı Devleti'nin örneğin Paris Büyükelçiliği, Londra Büyükelçiliği, Bonn Büyükelçiliği, Moskova, Roma Büyükelçilikler'i çalışıyordu. Buralardaki görevlilerin önemli bir kısmı Kuva-i Milliye'yi destekliyordu. Kuva-i Milliye için seferber edilmeye, kullanılmaya hazır bir dış ilişkiler ağı vardı, daha önemlisi, Kuva-i Milliye'nin uluslararası planda dost güçleri vardı. Bunlar Kuva-i Milliye'ye her türlü maddi-manevi yardımı yapıyorlardı. İdeolojik ve politik yardım şüphesiz önemliydi. PKK ise, dış ilişkiler ağını zaman içerisinde geliştirdi. Bunun ne kadar olumsuz, yoksul koşullarda geliştirildiği yakından biliniyor. PKK dost güçleri, fedakar, azimli, bilgili ve bilinçli mücadelesi sürecinde, zaman içinde, kendini ispat etme süreci içinde elde etti. Bunun, önce, dünyada demokratik kamuoyunda yankı bulduğu açıktır.

Dış ilişkiler ağı denildiği zaman bir noktaya dikkat çekmek gerekiyor. 19. yüzyıl sonlarında, 20. yüzyıl başlarında, Kürtler'in dünyada, Avrupa'da çok kötü bir imajı vardı. Kürtler, Batı kamuoyu tarafından, "*eşkiya*", "*haydut*", "*çapulcu*", "*durmadan adam öldüren*", "*durmadan yağma yapan*", "*biraz da insana benzeyen bir varlık*" olarak değerlendiriliyordu, böyle algılanıyordu. Bunun bir halk için çok kötü bir imaj olduğu ve Kürt halkı için çok haksız bir düzlemde oluşturulduğu besbellidir. Günümüzde ise Kürtler'in uluslararası plandaki imajı gittikçe güzelleşmektedir. Bunun temel nedeni Kürtler'in özgürlük için, insan onuru için, ulusal onur için, mücadele yürütmeleridir. Bunun, kararlı, fedakar, vefakar, istikrarlı bir mücadele olduğu açıktır. Özgürlük mücadelesi bir bakıma bir insanlık hareketidir.

PKK kendisinden önceki Kürt örgütlerinden çok farklı bir yapıya sahiptir. Her şeyden önce PKK'yi kuran kadroların sınıf yapıları, geleneksel Kürt örgütlerinin yöneticilerinin sınıf yapılarından çok farklıdır. PKK Önderliği, geleneksel önderliklerden çok çok farklı düşünce, duygu ve tarz sahibidir. Dayandığı kitleler, geleneksel Kürt örgütlerinin dayandığı halk kitleleri değildir. Geleneksel Kürt örgütleri, şeyhlere, aşiretlere, toprak sahiplerine dayanırken,
PKK aşiret sisteminden kopmaya başlayan Kürtlere, özgürleşen Kürtler'e, emekçilere, küçük toprak sahiplerine, küçük esnafa, aydınlara vs. dayanmaktadır."

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Kürt halkının yaşamının köle bir yaşam olduğunu belirtmekte, böyle bir yaşama lanet etmektedir. Onurlu bir yaşam için özgürleşmenin, bunun için mücadele yürütmenin kaçınılmaz olduğunu vurgulamaktadır. Başkan Apo'nun bu konuda söylediği şudur: "*Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir.*" Özgürlük için mücadele, özgürlük mücadelesi, Kürt halkını güzelleştirmiştir. Bugün dünyada, politikada, sanatta, edebiyatta, bilim alanında çok saygın olan kişiler, aydınlar, Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek olmaya çalışmaktadırlar. PKK gerillası Eva Juhnke'nin annesi Doris Juhnke'nin söylediklerinin, duygularının, düşüncelerinin bu bakımdan tekrar tekrar irdelenmesi yararlıdır kanısındayım. 2 Ağustos 1998 tarihli Ek Gündem'de yayınlanan söyleşi, 21 Eylül 1998 tarihli Ülkede Gündem'de yayınlanan söyleşi, özgürlük için yapılan mücadelenin, dünyada, demokratik kamuoyunda uyandırdığı duyguları, düşünceleri bütün açıklığıyla ortaya koymaktadır. Burada, Doris Juhnke'nin anne olarak, kızının bir arkadaşı olarak, Kürtler'in ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini, Cumartesi Anneler'ini kavrayan yabancı olarak, kızının arkadaşlarını anlayan, kavrayan bir kişi olarak duygularını ve düşüncelerini açıklamaya çalıştığı görülmektedir. Doris Juhnke'nin yalnız olmadığı, yüzlerce, belki de binlerce yabancının sembolü olduğu da söylenebilir. Doris Juhnke'nin açıklamaları, duyguları ve düşünceleri bataklıktaki bahar rüzgarı gibidir. Bu rüzgarın artık sürekli olduğu, gittikçe güçlendiği de görülüyor. O halde, bataklığı arıtacağı, temizleyeceği, çürümeyi durduracağı, etrafa pis kokuların yayılmasının engelleneceği söylenebilir.

Bugün, PKK'nin, Kürtler'in, diplomaside çok önemli mesafeler katettikleri, bu konuda önemli kurumlaşmalar yarattıkları açık bir gerçektir. Bu sıfırdan yaratılmış, çok olumsuz koşullarla, çok yoksul koşullarda yaratılmış bir değerdir. PKK'nin, PKK Önderliği'nin, Başkan Apo'nun, gerillanın, Kürt halkının, çok güç koşullarda, kararlı ve fedakarca yürüttükleri bir mücadele sürecinde yaratılmıştır. Kürdistan Sürgün Parlamentosu, Kürt diplomasisinin önemli kurumlarından biridir. Bazı yönetimlerin, özgürlük mücadelesiyle, mücadeleyi yürüten kadrolarla ilişki geliştirdikleri, görüşmeler yaptıkları anlaşılmaktadır. Bu, PKK'nin artık, politik ve askeri bir güç olarak değerlendirildiğini, böyle algılandığını göstermektedir. Bu görüşmelerin, ilişki geliştirmenin "*teslimiyet*", "*işbirliği*" şeklinde değerlendirilmesi büyük bir algılama hatasıdır.

5. Kuva-i Milliye hareketiyle, PKK hareketi arasındaki en büyük fark ideolojik mücadelenin içeriğinde ve örgütlenmesinde yatar. İttihat ve Terakki Fırkası tarafından yaratılan, örgütlendirilen, yaygınlaştırılan ve derinleştirilen, yoğunlaştırılmaya çalışılan bir ideoloji vardır. Bu, kısaca Türkçülük anlayışıdır. İttihat ve Terakki'nin, gerek muhalefet, gerek hükümet olduğu dönemlerde, yani Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde Türkçülük anlayışının gelişmesine çok büyük bir önem verdiği biliniyor. Bu dönemde, Osmanlıcılık, İslamcılık, Batıcılık, Tükçülük gibi siyasal akımların yeni bir sentezinin yapılmasında, Türkçülük akımına büyük bir ağırlık verildiği gözlenmektedir. Türkçülük akımının algılanmasında ve kavranmasında, Türkleşme, Türkleştirme sürecinde İttihat ve Terakki'nin Kuva-i Milliye üzerinde çok büyük etkileri vardır. Bu süreçte Saray ile Anadolu, Saray ile Kuva-i Milliye arasında ciddi bir fark yoktur. Saray da İslamcılık kisvesi altında Türkleşme'yi, Türkleştirme'yi savunmaktadır. Böylece Türkçülük devlet ve hükümet politikası olarak, devlet ve hükümet gücüyle ve olanaklarıyla geliştirilmektedir.

Cumhuriyetten sonra, Batıcılık, İslamcılık, Türkçülük akımlarının yeni bir sentezinin daha yapılması sürecinde, Türkçülük akımına yine büyük bir ağırlık verildiği saptanması gereken bir olgudur. Bu, kısaca, "*Türkiye Türklerindir*" şeklinde ifade edilen bir anlayıştır. Artık, Osmanlı Devleti'nin, tamamen Türkler'in, Türk etnitesine, Türk ırkına dayanan bir devlet olması isteniyordu. Ermeniler, Rumlar, Asuriler gibi Türk olmayanlar, Hıristiyanlar kovulacak, mallarına el konulacak, Kürtler gibi Türk olmayanlar, yani Müslüman Kürtler de asimile edilip Türklük içinde eritileceklerdi. Birinci Dünya Savaşı sürecinde, Teşkilat-ı Mahsusa'nın bu amaç doğrultusunda kurulduğu ve çalıştığı, savaştan sonra da, yani Milli Mücadele sürecinde yine bu amaç doğrultusunda çalıştığı bilinen bir gerçektir. Cumhuriyet'ten sonra da bu politikanın yeni tekniklerle de desteklenerek sürdürüldüğü açıktır. Cumhuriyet'le birlikte daha yoğun bir şekilde uygulanan Türkleştirme politikasının İttihat ve Terakki ile ilgili, İttihat ve Terakki'ye, daha da derinlere giden kökleri üzerinde durmaya çalışıyoruz.

Kürtler'in Türkleştirilmesi, önemli bir devlet politikasıdır. Türkleşmeyen Kürtler'in, haklarından ve hukukundan söz eden, bunun için mücadele eden Kürtler'in ise fiziki olarak imhası kaçınılmazdır. Asimilasyon süreci içinde Kürt dili için, Kürtler için, yoğun bir yok sayma, inkar, aşağılama, horlama sürecinin geliştirildiği kolayca izlenebilen ve gözlenebilen bir durumdur. Kürtlüğün bir cehalet olduğu, insanlık dışı, medeniyet dışı, uygarlık dışı bir durum olduğu anlatılmaktadır. "*İnsanlığa kavuşmak, insanlaşmak, medenileşmek, uygarlaşmak ancak Türklük ile olur, Türkleşmeyle olur...*" denmektedir.

PKK hareketi ise, düşürülmüş toplum koşullarında, düşürülmüş insan ilişkileri içinde nüvelenmiş, gelişmiş, boy vermiş bir harekettir. İktidara dayanan, iktidardan güç olan bir hareket değil, iktidara karşı geliştirilen bir harekettir. Yukarıda Türkçülüğün, siyasal iktidara dayalı bir hareket olduğunu vurgulamıştık. Bu konuda Saray ile Anadolu, yani Kuva-i Milliye arasında, Osmanlı Devleti ile Cumhuriyet yönetimi arasında ciddi bir nitelik farkı olmadığını da belirtmiştik. PKK hareketi ise, ideolojik olarak da çok olumsuz koşullarda gelişmiş, boy veren bir harekettir. PKK önderliği, Kürt toplumunun analizini, Kürt insanının çözümlemesini yaparken, bu kavramları sık sık kullanmaktadır. Kendi kendini inkarın, reddin, önemli bir "*meziyet*" olduğu toplumlarda, ulusal onur için, ulusal eşitlik için, kimlik için yapılan mücadelenin çok zor koşullarda gelişeceği şüphesizdir. Çok sancılı olacağı da açıktır. Kürt çocuklarına, her gün okullarda, "*Türküm, doğruyum, çalışkanım; yasam küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymaktır, ülküm yükselmek, ileri gitmektir. Yurdumu, milletimi özümden çok sevmektir. Varlığım Türk varlığına armağan olsun*" diye bağırtıldığı bir toplumda, ulusal onur mücadelesi, kimlik mücadelesi hangi güce dayanılarak yapılabilir, güç nasıl oluşturulabilir? Kürt çocuklarının, "*Türkler'in ülkesi için*", "*Türkler'in yurdu için*" yetiştirildikleri bir ortamda, Kürtler'in, "*Türk varlığına armağan*" edildikleri bir ortamda, ulusal ve toplumsal kurtuluş için, Kürt kimliği için gerekli güç nasıl oluşturulabilir?

PKK'nin ideolojik mücadelede, örgütlenme ve gelişim sürecinde karşılaştığı bir püriüz daha vardır. Bölgede Türk sol akımlarının şu veya bu oranda var olması mücadeleyi frenleyici bir işleve sahip olmaktadır. Çünkü bu kemalist zihniyetle mücadele edilmesi anlamına gelmektedir. Kemalist anlayışın özellikle sözü edilen dönemlerde Türk solu üzerinde önemli bir etkisi olduğu şüphesizdir. Bölgedeki Kürt siyasetleriylede bazı çatışmaların yaşandığı da bilinmektedir.

6. Kuva-i Milliye'nin, zaman zaman "*emperyalizme karşı mücadele*", "*sömürgeciliğe karşı mücadele*", "*Şarkın ezilen milletlerine önderlik*", "*mazlum halklar*" gibi söylemleri dile getirdiği görülmektedir. Kuva-i Milliye'nin bu söyleminde samimi olmadığı, emperyalistlerle işbirliği ve güçbirliği yaparak, Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun bölünmesinin, parçalanmasını ve paylaşılmasını sağlamasıyla ortaya çıkmıştır. Halbuki, Kuva-i Milliye, örneğin, 1919-22 yılları arasında, "*zaferden sonra Kürtler de milli haklarına kavuşacaklardır, bu bakımdan Kürt kardeşlerimiz, emperyalizmin vaadlerine kanmasınlar...*" şeklinde bir söylem de geliştirmişti. Kuva-i Milliye'nin bu söyleminde inandırıcı olması pek olası değildi. Çünkü Kuva-i Milliye 1914-15 ve daha sonraki yıllarda, en büyük Ermeni soykırımı, Rum sürgünlerini, Asuri-Yezidi sürgünlerini, Kürt sürgünlerini gerçekleştiren "*Teşkilat-ı Mahsusa*" kadrolarından çıkmıştı. Ermeni soykırımını, Rum sürgünlerini, Asuri-Yezidi sürgünlerini, Kürt sürgünlerini gerçekleştiren bu örgütten oluşan kadrolar, nasıl, "*mazlum halklar*" kategorisi içinde yer alabilirler?

PKK'nin ise söyleminde, eyleminde dürüst olduğu, inandırıcı olduğu açıktır. MED televizyonu da bunun önemli bir kanıtıdır. MED televizyonundaki Asuri-Süryani, Yezidi programları iyi bir göstergedir. MED televizyonu Ortadoğu'nun kadim halklarının sesidir.

Kuva-i Milliye hareketiyle PKK hareketini daha başka kriterler açısından da karşılaştırmak, örneğin teknik olanaklar açısından karşılaştırmak mümkündür. Bunun gibi PKK hareketi, alan bakımından, coğrafya bakımından, kendine yakın olan, zaman bakımından da Kuva-i Milliye hareketinden daha yakın olan Filistin Kurtuluş Örgütü'yle de karşılaştırılabilir. Bütün bunlar bize, Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun son çeyrek yüzyıllık tarihi konusunda, çok önemli bilgiler, çok önemli ipuçları verecektir, bilgilerimizi artıracaktır.

Biz, 20 yıllık süreçte, PKK'nin kuruluşunun 20. yılının kutlandığı bu süreçte şunu görüyoruz: PKK bütün güçlükleri aşmış, çok güçlü bir özgürlük mücadelesi geliştirmiştir. PKK, Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi, hem Kürdistan'da, hem Türkiye'de, hem Ortadoğu'da, hem de dünyada kendini kanıtlamış bir harekettir. Bugün PKK hem Türkiye'nin, hem de Ortadoğu'nun en önemli toplumsal ve siyasal dinamiklerinden biridir. PKK'nin, PKK Önderliğindeki Kürt dinamiğinin böylesine yükselmesi Machiavelli, İbni Haldun, Nizam-ül mülk gibi, devlet üzerine, siyaset üzerine düşünen, devlet yöneticilerine öğütler veren düşünürleride bir anlamda boşa çıkarmış olmaktadır. Bu öğütler iyi dinlendiği, hazmedildiği, içselleştirildiği halde, bu öğütlerin gerekleri tam anlamıyla yerine getirildiği halde, böylesine bir muhalefet odağı nasıl oluşabilmiştir? Bunun için, Diyarbakır Askeri Cezaevi'de, sıkıyönetim tutukevinde, 1980'li yıllarda, ne kadar ağır sistematik baskılar, işkenceler gerçekleştirildiği soruna duyarlı kamuoyunun bilgisi dahilindedir.

Bu, Türk egemenlik sistemini, Türk devlet ve hükümet yönetimini şok eden bir durumdur. Bu bakımdan, devletin, PKK'ye karşı, Genel Başkan'ı Abdullah Öcalan'a karşı öfkesi, kini büyüktür.

PKK Önderliğinin çok değişik bir önderlik olduğu, hem geleneksel Kürt örgütlerinin önderliğinden, hem de benzer ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin önderliğinden çok değişik bir önderlik olduğu besbellidir. Kürt halkı bugün kararlı ve fedakar bir şekilde yürüttüğü özgürlük mücadelesiyle, var olduğunu kanıtlamıştır. Bu mücadelede PKK'nin, PKK Önderi Abdullah Öcalan'ın belirleyici rolü çok açıktır. Başkan Apo artık, Kürt halkının önderi durumundadır.

Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi, Kürt dinamiği, Türkiye'nin yönetim yapısını, Türk siyasal sistemini, ekonomik ve toplumsal kalkınmayı, Türkiye'deki siyasal kültürü kökten sarsmıştır. Türk yönetimi, Türk siyasal sistemi, bugün derin bir bunalım yaşamaktadır. Bu, Avrupa'yla, Avrupa Birliği, Avrupa Konseyi gibi kurumlarla sürdürülen ilişkilerde de açık bir şekilde görülmektedir. 1960'larda, 1970'lerde, Ba-

tı'yla yakın ilişkiler içinde bir Türkiye görünümü vardır. Kürt halkının özgürlük taleplerine, kimlik taleplerine devlet terörüyle karşılık veren, kirli savaşı tırmandırarak karşılık veren Türkiye ise, Batı'nın demokrasi, insan hakları, özgürlük, eşitlik gibi bazı temel değerlerinden, hukukun evrensel ilkelerinden gittikçe kopmaktadır. Bazı temel değerleri sistematik bir şekilde çiğnemek, Batı kurumları dışında kalmak anlamına gelmektedir. "*Biz zaten Batılıyız...*" demenin, "*biz zaten Batılıydık...*" demenin, Türkiye'yi Batılı yapmayacağı aşikardır.

III- Bazı temel çelişkiler

Kürdistan özgürlük mücadelesi, Türk yönetimindeki yapısal çelişkileri, Türkiye'nin toplumsal yapısındaki temel çelişkileri açık bir şekilde ortaya çıkardı. Bunların belli başlılarını belirtmekte yarar vardır:

1. Bazı Türk yöneticileri, Türk siyasal partilerinin bazı temsilcileri şöyle söylemektedirler: GAP TV'de günde bir-iki saat Kürtçe yayın yapılsa ne olur! Hem bölge halkına kendi dilleriyle Türk yönetiminin şefkatini, Atatürkçülüğü anlatırız, hem de PKK aleyhine, terör aleyhine propaganda yaparız. Bölge halkına kendi dillerinde şarkı dinletmenin ne sakıncası var?..." Buna karşılık devletin çelik çekirdeği, örneğin Milli Güvenlik Kurulu, "*Kürtçe TV olmaz, Kürtçe eğitim olmaz, aksi halde birlik, bütünlük bozulur...*" demektedir. Halbuki, bugün günde 18 saat yayın yapan bir televizyon var. MED Televizyonu Kürtçe'nin Kurmanci, Sorani ve Zazaki lehçeleri yanında, Türkçe, Asurice, Arapça, İngilizce dilleriyle de yayın yapıyor. Kürt kültürünün, Asuri-Süryani kültürünün en güzel örnekleri sunuluyor. Devletin bu yasakçılığıyla fiili durum arasında derin bir çelişki vardır. MED Televizyonunun çok geniş kitleler tarafından izlendiği, yakından biliniyor. Bu çelişki nasıl çözümlenecek? Devlet terörünün tırmandırılması bu çelişkiyi çözer mi? Kirli savaşın yaygınlaştırılmasının böyle bir çelişkiyi çözme gücü olabilir mi?

2. Devlet, 15 yıldır Kürtlere karşı çok yoğun bir savaş sürüdürmektedir. Güney Kürdistan'da veya Kuzey Kürdistan'da, çeşitli alanlarda sürdürdüğü harekatta, 50 bin askerini, 40 bin, 30 bin, 20 bin, 10 bin askerini kullanabilmektedir. Askeri birlikler, ordu birlikleri dışında, özel tim, polis, korucu, itirafçı etkin bir şekilde kullanılmaktadır. Gerillaya karşı 300 bin civarında bir gücün harekata hazır bir halde tutulduğu biliniyor, bunlardan önemli bir kısmının çeşitli alanlarda etkin bir şekilde kullanıldığı da... Savaş uçakları, savaş helikopterleri, tanklar, toplar, zırhlılar, mayınlar, hatta kimyasal silahlar sık sık ve yoğun bir şekilde kullanılmaktadır. Örneğin, "*50 bin askerle Tunceli kuşatıldı*", "*50 bin askerlik bir ordu gücüyle yeni bir sınır ötesi harekat başlatıldı...*" denmektedir. Ağrı'da, Diyarbakır'da, Mardin'de, Van'da, Hakkari'de, Bingöl'de, onbinlerce askerden oluşan birliklerle gerçekleştirilen harekattan söz edilmektedir. Bütün bunlara rağmen, devlet yürüttüğü harekata savaş dememektedir, "*teröristleri, eşkiyayı etkisiz kılma operasyonları*" denmektedir. "*Teröristler*" için, "*eşkiya*" için yüzbinlere ulaşan bir güç kullanılır mı? "*Teröristler*" için, "*eşkiya*" için savaş uçakları, savaş helikopterleri kullanılır mı? Ve bunlar 15 yıldır sürekli bir şekilde kullanılır mı? Bunun, savaşın ötesinde kirli savaş olduğu da açıktır. Kirli savaş olması, devletin, düzenli birliklerin yanında, kontrgerilla gibi illegal birlikleri de etkin bir şekilde kullanması sürecinde gerçekleşmektedir. "*Faili meçhul*" denen cinayetler, yurtsever Kürtlerin kaçırılıp yok edilmesi, katledilmesi, aydınların, gazetecilerin, iş adamlarının kaçırılıp kaybedilmesi, katledilmesi bu kirli ilişkiler ağında gerçekleşmektedir.

3. Devletin bu harekata savaş dememesinin kendi açısından anlaşılır nedenleri vardır. Bu devletin, Kürt halkına karşı işlediği sistematik suçları gizlemek için gerekli olmaktadır. Devlet, buna savaş dememekte, böylece savaşın uluslararası basın tarafından izlenmesine engel olmaktadır. "*Teröristlere karşı mücadele, eşkiyaya karşı mücadele benim iç sorunumdur...*" diyerek, savaş bölgesini uluslararası basına, Türk basınına yasaklayabilmektedir. Basın mensuplarını arasıra helikopterlere bindirerek bölgeye götürmektedir. Hem Türk basını, hem de yabancı basın, bölgeye ancak devlet helikopterlerine binerek, ordu helikopterlerine binerek gidebilmektedir. Bunun basın için utanılacak bir durum olduğu, basının bu şekilde esas işlevinden epeyce uzaklaştığı, yozlaştığı saptanması gereken önemli bir noktadır.

Devletin bu harekata savaş dememesi, savaş sürecinde köyleri yakılıp-yıkılmış, yerinden-yurdundan, evinden-barkından edilmiş insanlara, ailelere, uluslararası yardım örgütlerinin, örneğin Kızılhaç'ın yardımını engellemesi gibi bir sonuç da doğurmaktadır. Böylece, savaş sırasında yakalanan gerillalara esir muamelesinin yapılmaması da sağlanmış olmaktadır. Devletin Kürtlere karşı, gerillaya karşı çok yoğun bir savaş sürdürdüğü halde, buna savaş dememesi, barış talebini de "*savaş yok ki, barış olsun...*" söylemiyle reddetmektedir. Bütün bunlar, düşüncede derin bir çelişkiyi ortaya koymaktadır. Devlet terörü tırmandırılarak, kirli savaş daha da tırmandırılarak bu çelişki çözümlenebilir mi?

1994-95 yıllarında, Bosna-Hersek'de, Boşnaklarla, Hırvatlar ve Sırplar arasında çatışmalar vardı. Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, bu çatışmalara askeri olarak NATO'nun müdahale etmesine karar verdi. Sırp mevzileri havadan savaş uçaklarıyla bombalanıyordu. Türkiye de NATO üyesi olarak, 7-8 savaş uçağından oluşan bir filoyu NATO'nun emrine verdi. Bu uçaklar, İtalya'da konuşlandı. Türkiye bu olayı, "*Türkiye'de savaşa katıldı*" şeklinde açıkladı. Bu uçaklar o zaman Sırp mevzileri üzerinde keşif uçuşları yapmıştı.

1994 yılı Ocak ayının sonlarını hatırlayalım. Güney Kürdistan'da Zelê kampını bombalıyordu. Onbinlerce askerden, özel timden, korucudan oluşan kara birlikleri de kullanılıyordu. Kaldı ki devamlı askeri harekat vardı. Daha önceki ve daha sonraki tarihlerde de, her türlü savaş araç-gereçleriyle askeri harekat sürdürüldü, bugün de sürdürülüyor. Buna rağmen devlet bunlara savaş demiyor. "*Operasyon*" diyor, "*eşkiyayı, teröristleri, etkisiz bırakma operasyonu...*"

4. Devletin, uluslararası ilişkilere de yansıyan başka bir çelişkisi de şudur: Uluslararası bazı kurumlar, örneğin, Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı gibi kurumlar; Rusya, İtalya, Libya, Ukrayna, Yunanistan gibi ulusal parlamentolar, Türkiye'ye "*Kürt sorununu, barışçıl, demokratik yollardan çöz...*" şeklinde bazı istekler ileri sürmektedirler. Devletse bu tür önerileri tartışmamaktadır; sadece, "*Kürt sorunu yoktur, terör sorunu vardır*" demektedir. Devletin sorunu tartışma cesareti göstermemesi diplomasi alanını daraltmakta, büzmektedir. İnkarın, reddin doğurduğu bu temel çelişkinin giderilmesi nasıl mümkün olabilir? Devlet terörünün tırmandırılması, savaşın tırmandırılması, Batılılar'ın, bütün ayrıntılarını bildikleri, izledikleri bu temel çelişkiyi, bu çelişkinin Batılılar'ın zihnine yansımasını çözebilir mi?

5. Başka bir temel çelişki, Kıbrıs sorunu dolayısıyla gün ışığına çıkmaktadır. Türkiye, Kuzey Kıbrıs'da 170 bin civarında Türk için bağımsız bir devlet istemektedir. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin uluslararası planda tanınmasını da istemektedir. Kuzey Kıbrıs'da, Türkler için devlet isteyen, bunun başka devletler tarafından da tanınmasını isteyen Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Kürtler için değil devlete, federasyona, özerkliğe, hiçbir şeye razı değildir. Kürdistan'ın hiçbir yerinde razı değildir, ne Güney Kürdistan'da, ne Kuzey Kürdistan'da... Halbuki, Kürtler Ortadoğu'da en az 30 milyondur, belki de 35 milyon... Bu tutumun ve davranışını derin bir çelişki ortaya koyduğu besbellidir. Devletin dış politikasında, diplomaside bu da büzücü, çarpıklaştırıcı bir etki yaratmaktadır. Bu ezik, tartışmadan kaçan, her zaman Kürt sorunuyla karşılaşma endişesi içinde olan bir diplomasidir. Devlet terörünün tırmandırılması, kirli savaşın tırmandırılması bu derin çelişkileri çözer mi? Savaşın tırmandırılması çifte standartlı tutumları ve davranışları ortadan kaldırır mı?

6. 1998 yılı Ekim ayı başlarında, Türk Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, Makedonya'ya bir gezi yaptı. Gezi sırasında, Makedonya'da, Balkanlar'da Türk varlığını görmekten, Türk izlerini bulmaktan çok büyük bir mutluluk duyduğunu açıkladı. Benzer açıklamaları gezisi boyunca sık sık yaptı.

Balkanlar'da, Makedonya'da, Türk varlığını yakalamaktan, Türk izlerini bulmaktan mutluluk duyanların, Kürdistan'da Kürt varlığını ortadan kaldırmak için durmadan devlet terörünü tırmandırması, savaşı tırmandırması, kirli savaşa yol vermesi derin bir çelişki değil midir? Bu ırkçı ve sömürgeci tutumla Kürt varlığı ortadan kaldırılabilir mi? Böylesine ırkçı ve sömürgeci bir devlet politikası nasıl sürdürülebilir? Kürt dinamiği, artık bütün bu çifte standartlı tutum ve davranışları açık bir şekilde ortaya koyabiliyor, gün ışığına çıkarabiliyor.

7. Devlet, Cumhuriyet'in 75. yılı kutlamaları çerçevesinde, "*Ormanları koruyalım, geleceği kurtaralım*" propagandası yapıyor. Radyolarda, televizyonlarda, gazetelerde bu propaganda sık sık yapılıyor. "*Ormanları yakmayalım*", "*Bu ülke bizim*", "*geleceği koruyalım*" gibi sloganlarla bu propaganda sürdürülüyor. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel bu propagandanın önemli unsurlarından biridir. Halbuki, Kürdistan'daki ormanlar da hergün devlet güçleri tarafından, ordu birlikleri, askerler tarafından yakılıyor. Köyler yakılıyor, yıkılıyor, ormanlar yakılıyor, yıkılıyor. Savaş uçaklarıyla, ağır toplarla, tanklarla, bitmez-tükenmez bombardımanlar, bazı alanlarda ormanları, bağlık-bahçelik alanları da tutuşturuyor. Köylülerin yangını söndürme çabalarına ordu birlikleri, askerler engel oluyor. Yangınları söndürmeye çalışanlar gözaltına alınıyor, işkence görüyor. Kürdistan'daki orman yangınlarının basına yansımasına engel olunduğu da bilinen bir gerçektir. Benzer haberleri duyuran Ülkede Gündem gibi gazetelere ne kadar ağır baskılar yapıldığı, gazetenin basımının, dağıtımının engellendiği, örneğin Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin sorumluluk alanına girişinin yasaklandığı yakından biliniyor.

Öte yandan, Türkiye'deki ormanların yanması konusunda devlet, "*yüreğimiz yanıyor...*" diye söylem geliştirmekte, ormanları yeniden yeşertmek için kampanyalar açmaktadır. Devletin bu söylemine sivil toplum kuruluşlarının, örneğin çevre kuruluşlarının katıldığı da gözlenmektedir. Halbuki, sivil toplum kuruluşları da aynı devlet gibi, Kürdistan'daki ormanları yakma operasyonlarını görmemezlik, bilmemezlik, duymamazlık ediyorlar. Türk basınının, Türk medyasının ise bu konularda, somut olayları halka duyurmak değil, bilakis olanı biteni gizlemek, örtbas etmek gibi bir işleve sahip olduğu yine biliniyor.

Devlet, Kürdistan'daki ormanları bizzat yakarak geleceği nasıl kurtarabilir? Devlet, derin çelişkilerle, çifte satandartlı düşüncelerle, tutumlarla, davranışlarla, Türkler ve Kürtler için farklı farklı ölçütler, politikalar, uygulamalar geliştirerek geleceği nasıl kurtarabilir? Savaşın tırmandırılması, devlet terörünün tırmandırılması, kirli savaşa yol verilmesi sürecinde gelecek nasıl kurtarılır?

8. Türk resmi görüşü, resmi ideoloji, Kürde ait olan her şeyi küçümsemekte, aşağılamakta, horlamaktadır. Resim ideoloji, Kürtlüğü insanlık dışı bir durum, bir cehalet olarak değerlendirmektedir. Kürtler'e, "*ilkel Kürtlükten kopun, ilkel dili unutun, Türkleşin, Türkçe konuşun ki, insanlaşın...*" denmektedir. Atatürkçü Düşünce Derneği gibi, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği (ÇYDD) gibi, Çok Amaçlı Toplum Merkezi (ÇATOM) gibi, Türkçe Okuma-Yazma Projesi (TOYAP) gibi, Toplum Kalkınması Programı (TOKAP) gibi, Ana-Çocuk Sağlığı Projesi (ANASAP) gibi sözde sivil toplum kuruluşlarının düşünceleri de bu merkezdedir.

Köyleri, ormanları, bağlık-bahçelik alanları, ekin tarlalarını yakıp yıkarak, Kürdistan'a, Kürtlere nasıl uygarlık götürülebilir, medeniyet götürülebilir? Kürtlerin öz müziğinin boğulması, yasaklanması sürecinde, Şırnak gibi yörelerde, Kürtlere klasik müzik dinletilmesi hangi uygarlık anlayışının bir göstergesidir? Dersim, Şırnak, Diyarbakır, Mardin, Van, Hakkari, Batman gibi, yakmanın yıkmanın yoğun olduğu, bütün güzelliklerin sistematik bir şekilde karartıldığı yörelerde, moda defileleri düzenlenmesi, güzellik yarışmaları düzenlenmesi, Kürtler'in bunları izlemeye zorlanması, hangi medeniyetin, hangi uygarlığın işaretidir? Savaşı tırmandırarak, devlet terörünü tırmandırarak, kirli savaşa yol vererek bu derin çelişkileri çözmek, çifte standartlı tutum ve davranışları gizlemek mümkün müdür?

9. Cumhuriyet'in kuruluşunun 75. yıldönümünün kutlandığı bugünlerde, radyolarda, televizyonlarda, gazetelerde, sürekli olarak tekrar edilen, propagandası yapılan, görüşlerden, sloganlardan biri de çocuklara ilişkindir: "*Çocuklarımızı özgür yetiştirelim.*"

Ev baskınlarının, köy baskınlarının sistematik bir şekilde sürdürüldüğü, çocukların gözleri önünde analarına, babalarına, dedelerine-ebelerine, yakınlarına işkenceler yapıldığı bir ortamda, çocukların özgürce büyütülmeleri nasıl mümkün olabilir? Köylerin yakılıp yıkıldığı, tarımın, hayvancılığın, çobanlığın yasaklandığı bir ortamda, çocukların özgürce gelişmeleri, büyümeleri nasıl sağlanabilir? Ailelerin yerlerini, yurtlarını, evlerini-barklarını terke zorlandıkları, Hakkari, Van, Diyarbakır, Kızıltepe, Batman, Tatvan gibi şehirlerin çevrelerine iliştikleri, çocukların, askeriyenin çöplüklerini kurcalamaya mecbur oldukları, mecbur bırakıldıkları bir ortamda, özgür büyüme, özgür gelişme nasıl gerçekleşir? Çöplüklere bombalar bırakıldığı, konserve kutusu kisvesi altında bombalar bırakıldığı, bunların çocukların ellerinde patladıkları, 2-3 çocuğun öldüğü, 4-5 çocuğun yaralandığı, sakatlandığı sık sık yaşanan olaylardandır. Zulmün sistematik olarak sürdürüldüğü böyle bir ortamda çocukların özgürce büyümeleri, gelişmeleri nasıl mümkün olur?

Burada, ikiyüzlü, riyakar, sahte bir söylem geliştirildiği açıktır. Devletin, Türk çocukları için, Kürt çocukları için ayrı ayrı düşünceleri, niyetleri, programları olduğu besbellidir. Devlet terörünün tırmandırılması, savaşın tırmandırılması, kirli savaşa etkin bir şekilde yol verilmesi çocuklara ilişkin bu sahte, ikiyüzlü, riyakar söylemi gizleyebilir mi?

10. Aydınların, özellikle Türk aydınlarının, Kürt sorununa yaklaşımlarındaki başka bir çelişkiyi daha belirtmek gerekir. Kürtler, Kürt diliyle, Kürt kültürüyle ilgili bazı talepler ileri sürdükleri zaman, "*milliyetçilik*"le, "*ırkçılık*"la suçlanıyorlardı. "*Azınlık ırkçılığı*" kavramını, Türklerin, "*aydın*"ların önemli bir kısmı kullanıyor. Bu, 1960'larda ve 1970'lerde de böyleydi, günümüzde de böyle. Türk aydınlarının, Türk üniversitesinin, Türk basınının önemli bir kesimi, Kürtlerin, Kürt dili ve Kürt kültürü üzerindeki baskıya ve zulme karşı çıkmalarını, asimilasyona karşı çıkmalarını, evrensel değerleri, ulusal kimliği savunmalarını böyle algılıyordu. Fakat süreçte, sorunun şu boyutunun da gözden uzak tutulmaması gerekir. Asimilasyona karşı çıkanları, kimliği savunanları "*milliyetçi olmak*"la, "*ırkçı olmak*"la, "*azınlık ırkçılığı yapmak*"la suçlayan Türk aydınları, Türk ırkçılığının ve sömürgeciliğinin yukarıda isimlerini vermeye çalıştığımız kurumların, Kürdistan'da dağlara, bayırlara, "*Ne mutlu Türküm diyene*", "*Bir Türk dünyaya bedeldir*", "*Türk öğün, çalış, güven*" gibi sloganları, bu sloganları yazan anlayışı hiç eleştirmemiştir. Bu sloganların, Kürdistan'da kamu binalarına da yazıldığı izlenebilen ve gözlenebilen bir durumdur. Türk aydınları, örneğin, okullarda, Kürt çocuklarına Türk yazarları öğretilirken, Ehmede Xane gibi Kürt şairlerinin, yazarlarının yasaklanmasını hiç eleştirmemişlerdir. Türk aydınları, Kürt çocuklarına, okullarda hergün, "*Türküm, doğruyum, çalışkanım, yasam küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymaktır, ülküm yükselmek ileri gitmektir, yurdum, milletimi özümden çok sevmektir, varlığım Türk varlığına armağan olsun*" diye söyletilmesini, Kürt çocuklarının bu şekilde bağırtılmalarını hiç eleştirmemişlerdir. Halbuki bu, dünyada bir eşi daha bulunmayan bir ırkçılıktır. Bir zamanlar, Güney Afrika'da, Amerika Birleşik Devletleri'nde rastlanan ırkçılıktan çok daha yıkıcı, yok edici bir ırkçılıktır. "*Sen bana benzemiyorsun, benim içime karışma, ayrı yerlerde, benden ayrı mekanlarda yaşa...*" ırkçılığına göre, ayrımcılığına göre, "*sen benimle beraber yaşayacaksın, fakat bana benzeyerek yaşayacaksın, başka bir alternatif yoktur*" ırkçılığı çok daha barbardır, çok daha yıkıcıdır.

Bütün uluslar, o uluslara mensup insanlar, kendi uluslarını, kendi yurtlarını seviyorlar, bu çok doğal bir duygu. Kürtler'in de kendi uluslarını, ulusal kurumlarını, dillerini, kültürlerini, vatanlarını sevmeleri, ona bağlanmaları doğal değil mi? Kürtler'in, kendi ülkelerini, kendi dillerini sevmelerinden neden "*ırkçılık*" gibi bir sürecin çıktığı düşünülüyor? Öte yandan, başkalarının, "*ötekiler*"in ülkesinde silah zoruyla oturmak, ülkeyi "*ötekiler*"e yasaklamak, ırkcılık, sömürgecilik gibi düşünceleri, uygulamaları ortaya çıkarmaz mı?

11. Devlet hayatında, son yıllarda suyüzüne çıkan başka bir temel çelişki de uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili söylemde ortaya çıkmaktadır. Devlet, PKK'yi uyuşturucu kaçakcılığı yapmakla suçlamakta, PKK'nin gelirlerini, uyuşturucudan elde ettiğini vurgulamaktadır. Türk basını, Türk medyası, devletin bu söyleminin propagandasını yoğun bir şekilde yapmaktadır. Halbuki Paris'de, dünyada uyuşturucu kacakçılığını izleyen, bu konuda yıllık raporlar hazırlayan uluslararası planda saygınlığı olan bir kurum vardır: "*Uluslararası Uyuşturucu Jeopolitiği, Paris Gözlemevi*."

"*Uluslararası Uyuşturucu Jeopolitiği, Paris Gözlemevi*" raporlarına inanılan bir kuruluştur. Bu kurumun raporlarından, PKK'nin uyuşturucu kaçakçılığı yaptığına dair herhangi bir bilgi, bulgu yoktur. Fakat, "*Uluslararası Uyuşturucu Jeopolitiği, Paris Gözlemevi*" raporlarında, Türkiye'de, devlet tarafından kurulan, illegal çalıştırılan çetelerin, devlet çetelerinin uyuşturucu kaçakçılığında çok büyük rol aldıkları etraflı bir şekilde anlatılmaktadır. Türkiye'nin sadece geçiş ülkesi olmadığı, Türkiye'de uyuşturucu imal eden labaratuvarların da olduğu anlatılmaktadır. Bu labaratuvarların Türk bölgelerinde de olduğu, Kürt bölgelerinde de olduğu anlatılmaktadır. Haşhaş üretimi yapıldığı da belirtilmektedir. Devlet ve hükümet yöneticilerinden bazılarının uyuşturucu işine bulaştıkları raporda sık sık anlatılmaktadır. Raporda, bu konuda Başbakanların, Devlet Bakanlarının adları geçmektedir. Generallerin uyuşturucu işine bulaştıkları, savaş helikopterlerinin, panzerlerin uyuşturucu transferinde kullanıldıkları da belirtilmektedir. Yirmi yıla yakın bir zamandır Olağanüstü Hal yaşayan, sık sık köy baskınlarının yapıldığı, ev baskınlarının yapıldığı bir bölgede, örneğin Van'dan Diyarbakır'a otobüsle gelirken, en az 20-25 kontrol noktasında güvenlik aramalarının yapıldığı bir yerde, kimlik kontrollerinin yapıldığı bir bölgede, haşhaş üretimi işiyle, uyuşturucu transferi işiyle kimler uğraşabilir? Subaylardan, özel timlerden, polislerden, koruculardan, itirafçılardan başka bu kirli işlerle kim uğraşabilir? Bu işlerle uğraşırken böylesine devlet denetiminin olduğu bir bölgede kimler kendilerini güvenlikli hissedebilir?

Savaşın tırmandırılması, devlet terörünün yaygınlaştırılması, kirli savaşın sürdürülmesi, devletin içine sürüklendiği bu derin çelişkileri çözümleyebilir mi? Kirli savaşa yol verilmesi kirli savaşın tırmandırılması, devletin uluslararası plandaki prestij kaybını önleyebilir mi?

Sürecek

PKK'nin, PKK Önderliğinin, gerilla mücadelesinin en önemli sonucu geleceği yaratmış olmasıdır. Kürt toplumu artık, geleceği olan bir toplumdur. Gerilla mücadelesi sürecinde Kürt toplumu tarih sahnesine çıkmıştır. Ulusal bilincin gelişiminde, özgürlük duygusunun, ulus ve vatan duygusunun gelişimesinde çok büyük mesafeler alınmıştır."

Partimizin 20. Kuruluş Yıldönümü tüm partililere, ARGK savaşçılarına, yurtsever halkımıza ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

Partimiz PKK, 21. mücadele yılına 20 yılda yarattığı görkemli gelişmeler üzerinde ve yepyeni bir başlangıç yapma temelinde giriyor. Başkan Abdullah Öcalan yoldaş önderliğinde 20 yıl önce başlatılan bu tarihsel yürüyüş, bugün dünyayı sarsan bir etkinlikte zafere doğru ilerliyor!

Yeni tarihsel bir sürece girerken, 20 yıllık efsanevi mücadelenin derslerine ve ortaya çıkardığı kalıcı gelişmelere kısaca bakmak yararlı olur. Özellikle gerçekleri türsyüz ederek "*PKK'nin bittiğini, ya da bitirileceğini*" söyleyenler açısından bu çok daha fazla gereklidir.

Yaşayanlar çok iyi biliyorlar ki, 20 yıl önce partimiz doğarken bölünmüş, parlaşılmış ve sömürgeleştirilmiş olan Kürdistan, zifiri karanlık altındaydı. Bu dünyada Kürdün adı, kimliği ve yeri olmadığı gibi, varlığı bile kabul edilmiyordu. Kürdistan'da Türk sömürgeciliğinin yönlendirdiği ve yürüttüğü soykırım politikası altında tamamen ulusal yokoluş süreci hakimdi. Daha da vahimi, ulusal inkar ve kimliğini reddetme Kürt insanının çok büyük bir kesimine hakim kılınmıştı. Parti Önderliğimizin ifade ettiği gibi; köleleştirilmemiş ve kendine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt bile bırakılmamıştı. İşte böyle çok olumsuz bir ortamda Kürdün son umudu olarak doğan partimiz, 20 yıllık tarihi mücadelesiyle Kürdün kötü kaderini tersine çevirmeyi, Kürde kimlik ve kişilik kazandırmayı, köleliği reddeden, ihaneti ezen, kendini seven, başkalarına saygı duyan, örgütlü ve mücadeleci bir halk yaratmayı bildi. Sıfıntan başlayan 20 yıllık bu mücadele içinde, 20 yaşındaki gençliği andıran coşkulu, umutlu ve başıdik kahkaman bir halk yaratıldı. Bu halk, şimdi ele avuca sığmıyor. Dünyanın dört bir yanında insanlığın umudu ve coşku kaynağı oluyor. Geliştirdiği, benzeri olmayan mücadelesiyle, insanlığı hayrınlık içinde bırakıyor. Yarattığı büyük önderliği partisi, ordusu ve cephesiyle zafere doğru yürüyor.

Bundan 20 yıl önce partimiz umudu ve iddiası büyük, ancak imkanları yok denecek kadar az olan bir avuç gencin temiz duygularıyla doğdu. Partimiz doğarken, Kürt atomlarına kadar parçalanmıştı. Kürdistan'da sömürgecilik dışında örgüt adına hiçbir şey yoktu. Değil başkalarıyla birleşik örgüt oluşturmak, Kürt insanı kendini bile örgütleyemez bir konuma düşürülmüştü. İşte böyle olumsuz bir zeminde hareket eden partimiz, tüm bunları tersine çevirerek 20 yıl içinde tam bir dünya sorunu haline gelen kapsamlı ve sağlam bir örgüt yaratmayı bildi. Özgüven, bilinç ve birlik aşılayarak dünyanın en mücadeleci örgütünü yarattı. Sosyalizmin geriletildiği ve kötülendiği bir süreçte, ilerici sosyalist düşünceyi geliştirerek, ulusal kurtuluşçuluğun bastırılmak istendiği bir dönemde, yenilmez bir ulusal kurtuluş hareketi geliştirerek, ezilen halkların kurtuluş aracı olan gerillanın öcü haline getirilmek istendiği bir zamanda gerillaya devrimci rolünü oynatarak insanlık değerlerinin koruyucusu ve temsilcisi oldu. Ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'yi, halk kurtuluş ordumuz ARGK'yi ve diğer ulusal kurum, kuruluşları yaratarak, Kürt ulusal birlik ve örgütlülüğünün öncülüğünü yaptı. Tıpkı düşüncenin geliştirilmesinde olduğu gibi, geliştirdiği eylem biçimleriyle de gerilla ve halk savaşçılığını zenginleştirerek halkların mücadele dünyalarına yeni katkılarda bulundu.

Partimiz baştan itibaren Başkan Abdullah Öcalan yoldaş önderliğinde ve tarihteki benzerleri gibi bir önderliksel hareket olarak doğup gelişti. Binlerce kahraman şehidi, onbinlerce militanı ve milyonlarca direnişçisiyle hareketimiz, Başkan Apo'nun şahsında etkisi yüzyıllara yayılacak olan büyük bir Ulusal Önderlik yaratmayı bildi. Şimdi bu önderlik parti ve mücadele dünyanın bir numaralı olayı durumundadır.

Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, "*1987*"ye kadar ilk on yılda partiyi kazandık, ikinci on yılda gerillayı kazandık, üçüncü on yılda da –'97'den sonra– iktidarı kazanacağız" demişti. 1 Eylül 1998 Dünya Barış Günü'nde ilan ettiğ ateşkesle ulusal kurtuluşta iktidarı kazanma sürecini başlattı. 12 Kasım'da Roma'ya gidişiyle de böyle bir süreci hem hızlandırdı, hem de dönülmez hale getirdi. Şimdi ABD ve TC'nin bütün karşı çabalarına rağmen, işleyen bu sürecin kendisidir. Bu süreç ulusal kurtuluşta iktidarı adım adım yakalama sürecidir! Bu süreç özgürlük, demokrasi ve barış uğruna partimizin geliştirdiği tarihsel bir adımdır!

Partimiz, 20. yıl dönümünde geliştirmeye çalıştığı bu süreç, her bakımdan geçmişten ayrılıklar içeren yepyeni bir süreçtir. Bu sürecin özellikleri göre her şey yeniden düzenlenecek, herkes yenilenecektir. Önderlik yeni sistemle çalışacak, parti kendisini yeniden şekillendirecek, gerilla yeni bir tarzda rol oynayacak, halk mücadele sahnesine bütün görkemliliğiyle çıkacaktır. Başta tüm partili militanlar ve gerilla olmak üzere, halkımızın bu yeni süreci derinliğine kavraması ve kendini yenileyerek rolünü doğru bir tarzda başarıyla oynaması kesin bir zorunluluktur.

Partimizin tarihsel adımlar attığı her yeni süreçte olduğu gibi, bu yeni ve temel sürece karşı da Türk sömürgeciliği bütün gücüyle ve her yöntemi kullanarak saldırmaktadır. Başta sürecin yaratıcısı olan Parti Önderliğimize yönelik komplo ve saldırılar olmak üzere, gerillaya ve tüm halkımaza karşı çılgınca bir saldırı yürütmektedir. Dışta müttefiklerinden aldığı güçle ve içte de ihaneti kullanarak yeni tarihi sürecin gelişimini önlemeye, böyle bir geçiş aşamasında partimizi ve mücadelemizi boğmaya çalışmaktadır. Çünkü, o demokrasiden korkuyor, demokrasi hamlesi karşısında sıkışıyor. Çünkü yeni süreç onun katliamcı ve soykırımcı yüzünü daha çok açığa çıkarıyor. Onu daha çok teşhir ve tecrit ediyor. Çünkü yeni süreç, iktidarı ondan alıyor ve halkımızı adım adım iktidara yürütüyor. O nedenle sıkışan ve daha çok saldırganlaşan düşmana karşı tüm partililerin, halkımızın ve dostlarımızın daha duyarlı davranması ve daha etkin mücadele etmesi gerekir.

Tüm partili ve ARGK savaşçıları!

Her şeyden önce bu yeni süreci derinliğine sizlerin kavraması ve görevlerinizi doğru belirleyerek, başarıyla yerine getirmeniz mutlak bir zorunluluktur. Partimiz ve mücadelemiz geçmişte de böyle süreçler yaşamıştı. Ve şimdi de en kapsamlı bir sürece girmektedir. Bu süreç her bakımdan yenilenmeyi, değişimi ve dünüşümü ister. Mücadelenin öncüsü olarak bu yenilenmeyi zamanında ve güçlü bir biçimde yapmak, bu konuda sağa veya sola yalpanlamadan tutucu, bencil ve duyarsız davranmadan gereken değişimi sağlamak her militan ve bütün örgütlerimiz için esastır. Bu temelde tüm parti örgütlerimizi, yönetimlerimizi, tüm gerilla güçlerimizi kendini yeniden gözden geçirmeye, 20 yıllık mücadelenin dersleri temelinde derin ve doğru özeleştirel yaklaşımla kendini yenilemeye, VI. Kongre sürecimizin ruhuna uygun olarak kapsamlı bir iç sorgulama temelinde kendini güçlendirip parti birliğimize katılmaya çağırıyoruz.

Yurtsever halkımız!

Dünyada kimsenin fazla ihtimal vermediği bu süreçte çok zorlukla da olsa büyük fedakarlık ve cesaret göstererek, kahramanca bir mücadele yürüttünüz. Şimdi bu mücadelenin son aşamasına, kalıcı sonuçlar alma aşamasına gelmiş bulunmaktayız. Ancak düşmanımız dünyayı karşısına alma pahasına, tarihsel inkar ve imha politikalarında ısrar ediyor. Bu politikayı hayata geçirebilmek için her şeyini ortaya koyuyor. Buna karşı bizim de her şeyimizi daha fazla ortaya koymamız ve kutsal, haklı mücadelemizi başarıya götürmemiz gerekiyor. Yani süreç böyle bir yaklaşımı ve katılımı, yeni mücadele yöntemleriyle düşmanı etkesiz kılmayı bizden istiyor. Bu temelde yeni sürecin özelliklerine ve düşmanın amaçlarını derinliğine kavrayılım! Daha direngen, fedakar ve katılımcı bir temelde ve halk mücadelesinin zengin yöntemleriyle düşmana karşı mücadele edelim! Başkan Apo önderliğinde daha fazla birleşip kenetlenerek, kendi yönetimlerimizi her alanda adım adım geliştirelim!

Kürdistan'ın tüm siyasi ve etnik güçleri!

Partimizin içine girdiği yeni süreç, Kürt ulusal birliği ve demokrasisini geliştirmek için tarihi fırsatlar ve imkanlar yaratmış durumdadır. Genel Başkanımız bu sürecin ruhuna uygun olarak ve böyle bir gelişme yaratmak amacıyla ulusal birlik çağrısı yapmış ve geçmişte ulusal kurtuluşa ters düşen tutum ve davranışların terk edilmesi kaydıyla affedildiğini ilan etmiş bulunmaktadır. Bütün bu gelişmeleri dikkatle değerlendirmek, ortaya çıkan imkanları ulusal birlik ve örgütlenme yönünde kullanmak, böyle bir sürece tüm gücüyle katılmak Kürdistan'ın bütün dürüst siyasi ve etnik güçlerinin en temel yaklaşımı olmalıdır. Ayrıca böyle bir süreçe özellikle Güney Kürdistan'daki bazı güçlerin ters düştükleri açıkça ortadadır. Bu güçler sömürgeci, soykırımcı cephede yer alarak, TC'nin komplolarına ortak olmuşlar. Böyle uğursuz bir tutumla ve oldukça dar, aileci, çıkarcı bir yaklaşımla Kürt ulusal birliğinin ve mücadelesinin gelişimine büyük zararlar vermişler. Ve böylece önemli imkanlar ve değerlerin heba olmasına yol açmışlardır. Partimiz yeni bir süreç açarken, bu güçlerin akıllarını başlarına toplamaları, işbirlikçi-ihanetçi çizgiden vazgeçerek ulusal çizgiye gelmeleri kendileri açısından da en yararlısı olur. Ulusal çizgiye bağlı olan tüm güçlerin böyle olumsuz tutumlara karşı açık tavır almaları ve bu biçimde ulusal birlik ve demokratik gelişmeye zarar verilmesinin önlenmesi çok önemli bir görev durumundadır. Partimiz geliştirdiği yeni sürecin ruhuna uygun olarak, Kürdistan'ın tüm siyasi ve etnik güçlerini ulusal-demokratik çizgiye ters düşen tutum ve davranışlara karşı gecikmeden açık tavır almaya, oluşan imkanları ulusal birlik ve demokratik gelişme doğrultusunda kullanmak amacıyla ilişki ve ittifak içinde olmaya çağırır.

Tüm değerli dostlarımız!

Kürt halkı, dostu oldukça az olan bir halk durumundadır. Partimiz yürüttüğü zorlu mücadele içinde büyük çabalar harcayarak, sizlerin halkımıza karşı çok değerli dostluğunu yaratmayı bilmiştir. Bu gelişme halkımız açısından paha biçilmez bir değer birikimi durumundadır. Sizlerin zorlu mücadele içinde partimize ve halkımıza verdiğiniz destek bugünlere ulaşmanın temel güç kaynaklarından biri olmuştur. Partimiz ve halkımız bu gerçeği hiçbir zaman unutmayacak ve her zaman şükranla anacaktır. Bugün Genel Başkanımızın açtığı yeni süreç, halkımızla dostluk yapabilmek için çok daha elverişli koşullar yaratmış bulunmaktadır. Zor kazanılan dostluğa her zaman en anlamlı karşılığı vermeyi bilmiş olan partimiz, bu yeni süreçte de sizlerle daha ileri düzeylerde ortak çalışma yapmak istemekte, sizleri yeni sürecin hassasiyetiyle, derin bilinciyle daha duyarlı davranmaya ve sürece katılmaya çağırmaktadır.

Dünyanın tüm demokratik-siyasi güçleri!

Yaşanan son gelişmeler bir kez daha ve bütün açıklığıyla gösterdi ki, partimizin önderlik ettiği halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi tarihin en kutsal, en haklı, en adil ve en insani mücadelelerinden birisidir. Eğer partimiz böyle bir mücadelede şiddet kullanmak zorunda kalmışsa, bu şiddeti çok sevdiğinden değil, mücadelenin böyle derin öneminden ve TC devletinin de başka tür bir mücadeleye hiçbir şekilde fırsat vermemesinden kaynaklanmıştır. Bu gerçek bugün dünyanın tüm güçleri tarafından görülebilecek kadar bir açıklığa ve netliğe ulaşmış durumdadır. TC devletinin partimizin en demokratik girişimine bile, neredeyse dünyanın tüm demokratik güçlerini terörist ilan edecek kadar bir azgınlıkla saldırdığı ortadadır. Bu nedenle diyoruz ki, artık gerçekler görülmeli ve gerçekten adil bir yaklaşım gösterilmelidir. Halkımız üzerinde uyguladığı soykırımı başarıya götürmek isteyen TC devletinin bu yaklaşım ve çabalarına hep birlikte ve kararlılıkla karşı durulmalıdır. Bu, insanlığın ortak değerlerine, demokrasi gerçeğine sahip çıkmak demektir. Partimiz geliştirdiği süreçle gerçekleri herkese göstermek ve çok önemli bir sorun olan Kürt sorununda demokratik-siyasi çözümü gerçekleştirmek istemiştir. Bu geçici bir durum değil, gelinen moktada yerine getirilmesi gereken zorunlu bir görevdir. Bu nedenle partimizin bu çabalarını geçici gibi görmek, ona kuşkuyla yaklaşmak doğru değildir ve anlamsızdır. Böyle net bir yaklaşıma sahip olan partimiz, tüm demokratik-siyasi güçleri açtığı yeni süreci anlamaya ve ona değer biçmeye, bölgeyi ve dünyayı etkiler hale gelen Kürt sorununun demokratik-siyasi çözümünün gerçekleştirilmesi için katkı ve destek sunmaya ve bu temelde ortak çalışma içinde olmaya çağırır.

Ayrıca partimizin geliştirdiği yeni sürece, başta TC devleti olmak üzere karşı olan bazı güçler var ki, bunların tutumu vahşi ve soykırımcıdır. İyice teşhir ve tecrit olup gerçeği ortaya çıkan bu tutumda ısrar etmek doğru değildir. Bunun hiç kimseye yayarı olmayacağı gibi, sahiplerine sürekli kaybettirerek zarar verecektir. Bu tür güçlerin de gecikmeden insani olan bir tutuma yönelmeleri en doğrusu olacaktır.

Tüm partililer ve yurtsever halkımız!

Görüldüğü gibi, yürüttüğü mücadele ile partimiz gelişmeler yaratmış ve bunun üzerinde oldukça kapsamlı yeni bir süreç başlatmış durumdadır. Buna karşı yönelen düşman saldırıları bu sürecin gelişimini tesbit etmektedir. Düşmanın bu saldırılarını boşa çıkartmak ve yeni süreci başarıyla ilerletmek için, her zamankinden fazla ve doğru bir tarzla çalışmamız vazgeçilmez bir görev durumundadır. Bu görevler ne kadar ağır olursa olsun, bunları başarıyla yerine getirmede dayanacağımız büyük güç kaynaklarımız vardır. Bu güç kaynaklarımız, partimizin 20 yıllık mücadele gerçeği, onun yenilmez önderliği ve binlerce kahraman şehidimizdir. Bu temelde partimizin 21. mücadele yılında da önderliğimizin ve şehitlerimizin sarsılmaz rehberliğinde, 20 yıllık mücadelenin yarattığı gelişmeler ve ortaya çıkardığı derslere dayanarak görevlerimiz üzerine daha kararlı, güvenli ve doğru tarzda giderek ve yeni süreci de parti geleneğimize uygun olarak başarıyla kazanmayı bilelim!

Yaşasın partimizin 20. kuruluş yıldönümü!

Yaşasın Başkan Apo'nun ışıklı kurtuluş yolu!

Yaşasın kutsal ulusal kurtuluş mücadelemiz!

Yaşasın kurtuluş öncümüz PKK!

Kahrolsun sömürgecilik ve ihanet!

23 Kasım 1998

PKK-MK

Güneşin ve ateşin çocukları, yurtsever Kürdistan halkı, değerli dostlar, yoldaşlar!

Partimizin 20. kuruluş yıl dönümünü kutladığımız bu tarihi günlerde hepinizi en içten direnişçi duygularımızla selamlıyoruz!

Ulusal Önderliğimizin tarihi Roma yürüyüşü, bu temelde dünyanın dört bir yanında gelişen önderliğe bağlılık ve sahip çıkış eylemleri, partimizin 20. kuruluş yıldönümüne özel bir anlam yükledi. Bu, partimizin 20. kuruluş yıl dönümü kutlamalarını zafer kutlamaları biçiminde algılamamıza yol açtı. Zafere biraz daha yaklaştık, halk olarak özgürlüğe şimdi daha çok yakınız. Ama savaşımızın boyutları ve kapsamı da eskiyi kat be kat aşmış durumdadır.

Zaferin kapıları aralanmış, zafer olanakları hiçbir dönemle kıyaslanmayacak boyutlarda genişlemiştir. Ancak tehlike de hemen hemen aynı boyutlardadır. Bu, savaşın çok daha şiddetlenerek süreceğini anlatıyor.

Çünkü Başkan Apo'nun tarihi Roma yürüyüşü ile mücadelemiz yepyeni bir aşamaya geldi. Uluslararası gündemin göbeğine oturdu. Artık uluslararası güçler, Kürt sorununda açık ve doğrudan taraf konumunda ve politikalarını daha açık yürütmek durumundadırlar. Bu düzeyde uluslararası platforma oturmak, büyük olanaklar getirmekle birlikte içinde büyük tehlikeleri de taşımaktadır. Bu, olayın doğasında var. Uluslararası düzlemde sayısız çıkar çelişiyor, çatışıyor ve kesişiyor. Bunun elbette mücadelemize şu veya bu düzeyde yansımaları olacaktır. Burada rehavete değil, mücadeleyi çok daha bilinçli, örgütlü, kararlı ve önderlik çizgisinde her cephede yürütmenin kaçınılmazlığını anlatmaya çalışıyoruz. Yine tarihi Roma yürüyüşü ile yakalanan ulusal birliği daha da güçlendirmek, daha da örgütlü kılmak, en üst düzeyde kurumlaştırmak dönemin emrettiği bir zorunluluk oluyor.

Bir kez daha kanıtlandı ki, Başkan Apo Kürtler için herhangi bir şans değil, tek şanstır. Bugüne kadar mücadeleye biraz daha mesafeli duran çevreler de bu gerçeği bu tarihi günlerde yakıcı bir tarzda hissettiler, gördüler. Yine ulusal birliğin ancak Başkan Apo'nun etrafında ve onun önderliğinde gerçekleşeceği ve zirveye çıkacağı da bu tarihi günlerde bir kez daha kanıtlandı. Kısacası, Başkan Apo'nun salt bir partinin önderliği değil, bir ulusun önderliği olduğu gerçekliği bu tarihi Roma yürüyüşünde ve bu eksende yaşanan kitlesel ayağa kalkışta bütün netliği ile bir kez daha doğrulandı.

Kuşkusuz Başkan Apo gerçekliği salt bununla sınırlı değildir. O'nun gerçekliği bölge sınırlarını da aşan, güncelin ötesine geçen bir kapsama sahiptir. Başkan Apo, emperyalist-kapitalist sisteme alternatif bir toplum projesinin, 21. yüzyıla yön verebilecek bir çizginin, bir öğretinin yaratıcısı ve uygulayıcısıdır. Uluslararası komploların boy hedefi olmasının temel nedeni de budur. Dolayısıyla, Başkan Apo'nun varlığı ve yaşamı üzerinde süren savaşı sıradan, herhangi bir savaş veya suikast olarak değerlendirmek yanıltıcı olur.

Bu, bir 21. yüzyıl savaşıdır!

Bu, filizlenmekte olan yeni toplum seçeneğinin yok edilmesi, alternatifsizleştirme savaşıdır!

Bu, bir Ortadoğu'ya egemen olma, Kafkasya ve Orta Asya'ya uzanmanın önündeki en büyük engelleri temizleme savaşıdır! Savaşın uluslararası boyutlarını koşullayan en temel etkenler bunlardır.

Elbette mücadelenin bu düzeyine kolay gelinmedi, bu noktaya kendiliğinden ve sıradan çabalarla gelinmedi. Mücadelenin bu düzeye gelmesinde, uluslaşma, ulusal birlik alanında kaydedilen bu büyük yaşamanın yakalanmasında Başkan Apo'nun ve onun çizgisinin belirleyici bir rolü vardır. Tarihi Roma yürüyüşü bunun en son ve somut kanıtıdır. Türk sömürgeciliğinin, ABD emperyalizminin, siyonizmin, bölge gericiliğinin ve Kürt ihanetinin Başkan Apo'yu imha etmek için güçlerini uluslararası bir komploda birleştirmeleri boşuna değildir. Başkan Apo'nun ulusal kurtuluş mücadelesindeki tayin edici, stratejik rolünden dolayıdır. Başkan Apo'yu etkisiz hale getirmekle Kürtleri, özgürlük umutlarını ve özlemlerini bitirebileceklerini düşünüyorlar. Ama yanıldılar. Halkıyla bu kadar bütünleşen, özdeşleşen, onların beyni, yüreği ve dili olan bir önderliği kolay kolay alt edemezlerdi. Halkımız ve dostları bunu kanıtladılar. Akın akın Roma'ya aktılar. Ayaklarıyla yürüyemeyenler yürekleriyle Roma'ya yürüdüler. Dünyanın dört bir yanında serhildana durdular. Dost ve düşman gördü ki Başkan Apo, Kürtlerin tek tartışmasız ulusal önderi, beyni, dili ve yüreğidir...

Yoldaşlar!

Başkan Apo, kendisine dayatılan uluslararası komployu tersine çevirip, bunu karşı bir hamleyle karşılayarak mücadelemizde büyük bir sıçrama yaptırmıştır. Elbette bu büyük tarihi zafer yürüyüşü ve sonuçları bütün boyutlarıyla değerlendirilecek, biz partililer tarafından ders konusu yapılacak, yaşamsallaştırılacaktır. Bu noktada biz, yine kendimize yönelmek durumundayız. Mücadelenin boyutları ve kapsamı çok büyüdü, sorunları daha da karmaşıklaştı, uluslararası tehlike de aynı düzeyde, yakıcı bir tarzda kendini dayatıyor. Hiç kuşkusuz kendi yetersizliklerimizi, zayıflıklarımızı aşmadan, büyüyen ve karmaşıklaşan sürecin üstesinden gelmemiz mümkün değildir. O nedenle partimizin 20. kuruluş yıldönümünü kendimiz için sorgulama, önderlik gerçeği ve tarzı karşısındaki duruşumuzu gözden geçirme ve sürece yanıt verecek düzeyde yeniden gerçekleştirme gerekçesi yapacağız. Kazanmak istiyoruz. Önderliğin etrafında ateşten barikat olmak istiyoruz. Bunun da tarzı ve temposuyla önderlik çizgisini yakalamak ve onun fırtına gibi esen militanı olmaktan geçtiğini biliyoruz. Bu, her cephede yetkinleşmeyi, büyümeyi ve kurumlaşmayı dayatıyor.

Yiğit Kürdistan halkı!

Halkımız görkemli Roma yürüyüşünde bütün ilerici insanlığın taktirini kazanan bir sınav vermiştir. Önderliğine ölümüne sahip çıkmada kararlı olduğunu, hiçbir zaman Güneşlerinin karartılmasına izin vermeyeceklerini dosta düşmana göstermiştir. Halkımızın görkemli ayağa kalkışı, Roma yürüyüşünün birinci etabının kazanılmasında belirleyici önemde bir rol oynamıştır.

Doğru bir önderlik etrafında sıkı sıkıya kenetlenen, amacına ölümüne kilitlenen, amacına ulaşmak için hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen bir halkı yenilgiye uğratmanın mümkün olmadığı bir kez daha kanıtlandı. Böyle bir halkı zafer ve özgürlükten başka hiçbir şeyin tatmin etmeyeceği açıktır. Bunlar, tarihimizi yapan çok önemli adımlar ve eylemlerdir. Ancak unutmamak gerekiyor ki, çok zorlu, kritik ve tarihi bir dönemeçten geçmekteyiz. Türk özel savaşı dünya gericiliğini de arkasına alıp, soykırım politikasını günlük olarak yürütüyor. Nerede yaşarsa yaşasın, bütün Kürtleri yok etmek için bütün olanaklarını sefer ediyor. Son günlerde kitlesel kırımları, yeni Maraş ve Sivas katliamlarını yaratmanın planlarını tezgahlıyor. Buna karşı uyanık olmak, sıkı sıkıya kenetlenmek, birliğimizi, örgütlülüğümüzü, eylemliliğimizi, gücümüzü daha da yoğunlaştırmak durumundayız. Gevşemek, rehavete kapılmak, umulmadık yenilgileri getirecektir. O nedenle mücadeleye daha sıkı sarılmaktan, önderlik etrafında ateşten çember oluşturmaktan başka bir seçeneğimiz yoktur. 21. Zafer Yılı'na da ancak böyle bir anlayış ve ruhla girebiliriz.

Değerli dostlarımız!

Roma yürüyüşünde enternasyonalist dayanışmanın en güzel örnekleri gösterildi. Bu, çok anlamlı ve daha da geliştirilmesi gereken bir çabadır. Aslında bizim mücadelemiz enternasyonalist bir mücadeledir. Önderliğimiz ve çizgisi kadim Mezopotamya topraklarında kapitalizme alternatif 21. yüzyıl sosyalizmini geliştiriyor. Bu anlamda ulusal kurtuluş mücadelemiz, salt bir halkın özgürlük mücadelesi değil, insanlığın yeniden ayağa kalkış ve ütopyasıyla buluşma özlemlerinin somut gerçekleşmesi olarak algılanmalıdır. Dolayısıyla dünyanın bütün ezilenleri, bu mücadeleyi kendi öz mücadeleleri olarak algılayıp sahiplenmelidir. Çünkü, "*Mezopotamya'da Yükselen Güneş*", bütün dünyayı aydınlatıyor, özlemlerini uyandırıyor; onların da dili ve yüreği oluyor.

Burada Anadolu halklarına da seslenmek istiyoruz. Türk sömürgeciliği Anadolu'yu halklar mezarlığı haline getirmek istiyor. Ermeni ve Rum kırımlarını, Kürt kırımıyla tamamlamaya çalışıyor. Son günlerde halklarımızı birbirine boğazlatmak için faşist oyunlar tezgahlanıyor. Buna karşı halkımız kardeşlik bayrağını yüksekte tutmayı bir onur sorunu biliyor.

Çok iyi bilmeliyiz ki, PKK ve önderliği Anadolu ve Kürdistan halklarının öncü gücüdür. Temelleri de böyle atıldı. Halklarımızın geleceği Hakilerin, Kemallerin onurla izledikleri enternasyonalist çizgidedir. Özel savaşa, şövenizme karşı halklarımız kardeşlik bayrağı altında saf tutmalı, gücümüzü ve mücadelelerimizi birleştirmeliyiz. Açık ki sömürgeci faşizmin suç ortaklığını kararlılıkla reddetmek, Türk halkının en önemli görevidir. Aynı zamanda halklarımızın birleşik cephesini inşa etmek ve gündeme dayatmak kaçınılmazdır. Bu doğrultuda atılan adımlar önemlidir. Ancak yeterli olmadığı da ortadadır.

Sonuç olarak belirmeliyiz ki; her zamankinden daha güçlü, daha umutlu ve zafere daha yakınız. Ama görev ve sorumluluklarımızın da ne denli ağır olduğunun bilincindeyiz. Bizi bu aşamaya getiren şehitlerimize, emek kahramanlarına ve bütün değerlerimizin birleşik ifadesi olan Parti Önderliğimize çok şey borçluyuz. Bu borcumuzu ödemek için her şeyimizi ortaya koyacağız ve mutlaka Apocu çizginin yaman militanları olacağız. Bu duygu ve düşüncelerle Partimizin 20. zafer yıldönümünü kutlar, başta parti kurucumuz Başkan Apo olmak üzere, bütün şehitlerimize, emek kahramanlarına şükran ve bağlılık duygularımızı sunar, her koşul altında önderliğimize bağlı kalacağımıza dair verdiğimiz sözümüzü ve yeminimizi yeniden vurgulamak isteriz!

Partimizin 21. zafer yıl dönümünü özgür vatan topraklarında kutlamak dileğiyle...

Zafer Apocu özgürlük öğretisinde yürüyen Kürdistan halkının olacaktır!

Yaşasın halklarımızın öncüsü PKK!

Yaşasın ERNK ve ARGK!

Yaşasın Başkan Apo ve O'nun özgürlük öğretisi!

Kahrolsun emperyalizm ve sömürgecilik!

22 Kasım 1998
Tüm PKK'li tutsaklar adına
M. Can Yüce, Sabri Ok, Muzaffer Ayata

Kamuoyuna

Partimiz Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın 12 Kasım'da başlattığı büyük Roma yürüyüşüyle bir kez daha ayağa kalan Kürdistan halkı ve mücadelesi, bugün bütün dünyada özgürlük ve barış isteyenlerin ortak çağrısına dönüştü. PKK önderliğinin Kürt halkı şansında, tüm ezilenlerin özgürlük ve barış istemini uluslararası alana taşırdığı bu yürüyüş ve sonrasındaki gelişmeler, barış yanlılarıyla savaş çığırtkanlarını, özgürlük savaşçılarıyla gerçek teröristleri de ortaya çıkaran en temel bir gösterge oldu. Bugün milyonlara ulaşan ve dünyanın dörtbir yanına dağılan bir halkın insanlık tarihinde eşine rastlanmayan fedakarlık, kahramanlık ve kendini adadığı bir önderlik gerçeği ile savaş çılgınlığını tüm dünyaya tehditleri savuran sözde devlet adamları karşı karşıyadır.

Barış ve özgürlük için ayağa kalkan bu temel insani haklarını bir kültürler şöleni gibi kutlayan halk ile linç psikolojisine itilmiş, Maraş'tan Sivas'a uzanan katliamlar zincirinin sorumlusu bir faşist saldırganla karşı karşıyadır. Üstelik de barış ve savaşın bu iki tarafı yalnızca güncel olarak değil, tarihsel olarak da böylesi bir karşıtlık içindedir. Tabloyu görmek isteyenler için bu kadar açıktır. Nitekim karşı tarafın savaşta tüm ısrarına karşın Kürt halkı ve önderliği barış, özgürlük istemlerini en son açıklanan siyasal çözüm öneriyleriyle bir kez daha tüm dünyaya ilan etmiştir. En temel demokratik hakları içeren bu pakete karşı da TC klasik inkar ve imha politikasında ısrarlıdır. Barışa karşı bu kadar gözükara bir biçimde şiddeti savunan Türk özel savaşı insanlık tarihinin en utanmaz bir demagojisini sürdürmeye de devam etmektedir. Büyük bir utanmazlıkla en temel insani hakları için mücadele eden PKK Önderliği ve Kürt halkını terörist, kendisini ise demokratik-hukuk devleti olarak ilan etmektedir. Bu demagojiyi yaymak için de devlet olmanın tüm imkanlarıyla uluslararası gerici ilişkileri sonuna kadar kullanmaktan çekinmemektedir. Öyle ki, neredeyse PKK'nin 3 aydır ateşkes ilan ettiği ve buna uyduğu gerçeğini bile gözlerden saklamaya çalışmaktadır. Daha önce 1993 ve 1995'te iki kez tek taraflı ateşkes ilan eden PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, son olarak 1 Eylül 1998'de de böylesi bir uygulamaya gitti.

PKK Genel Başkanının Dünya Barış Gününde ilan ettiği son ateşkes halen yürürlüktedir. Tek taraflı olarak ARGK gerillalarının uyduğu ateşkes bugün 3. ayını doldurmuştur. ARGK gerillaları bu süreç boyunca ateşkes ilanında duyurulan aktif savunma konumunu korumuşlardır. TC ise ateşkesi kendi saldırıları için bir fırsat görmüş ve bunu itiraf etmekten de çekinmemeştir. Nitekim ateşkesin ilanının hemen ardından ardarda geliştirilen ve halen süren operasyonlar da bunun en açık göstergesidir. Eylül ayında ateşkesin yürürlüğe girmesiyle birlikte Kuzey Kürdistan'da Botan ve Amed'te yoğunlaştıran operasyonlar, 18.11.1998 tarihinden beri Dersim'de yürütülen '38 katliamına benzer bir saldırı başta olmak üzere, çeşitli alanlarda sürdürülmektedir. Bu süreçte özellikle Botan eyaletinde Eylül-Ekim aylarında gerçekleştirilen operasyonlarda çoğu zaman vahşet düzeyindeki uygulamalar yaşandı. Şehit edilen gerilla komutanlarının kafaları kesildi. Aralarında Alman asıllı Andrea Wolf'un da bulunduğu sağ yakalanan gerillalar kurşuna dizildi. Bu vahşetten sivil Kürt halkı da payına düşeni aldı. Kasaba ve kentlerde demokratik protesto hakkını kullanan binlerce Kürt gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. Yalnızca son 15 gün içinde gözaltına alınanlardan ikisi işkenceden katledildi.

Türk ordusu ateşkes süresince Kürt köylerini tahribe de devam etti. Türk ordusunun saldırıları yalnız Kuzey Kürdistan'la sınırlı kalmadı. Güney Kürdistan'ı da kapsadı. Xakurke, Gare, Oramar ve Herki alanlarına kapsamlı operasyonlar düzenlendi. Son düşen helikopter de Güney Kürdistanda yürütülen bir operasyona katılmaktaydı. Ateşkesin yürürlüğe girdiği 1 Eylül tarihinden 1 Aralık tarihine kadar geçen 3 ay'ın bilançosu dahi kimin barıştan yana olduğunu ve bunun için ne kadar ağır bedel ödemeye hazır olduğunu göstermeye yeter. Bu 3 ay içinde Türk ordusu ateşkes pozisyonunda olan ARGK gerillalarına karşı toplam 191 operasyon düzenledi. Bu operasyonların 63'ü Botan, 51'i Amed, 18'i Zagros, 22'si Dersim, 21'i Mardin, 3' Erzurum, 8'i Serhat, 3'ü Toros, 1'i Koçgiri, 1'i de Karadeniz'de gerçekleştirildi.

ARGK savaşçıları ateşkes ilanı çercevesinde aktif savunma konumları aldıkları için, bu operasyonların yalnızca 39'unda zorunlu olarak çatışmaya girdiler. Bunun yanısıra 20 kez de pusu vb. nedenlerle çatışmalar yaşandı. Bütün bu operasyon ve çatışmalarda ARGK toplam 166 savaşçısını şehit verdi. Türk ordusunun ise saptanabilen kaybı 231 oldu. Bu süreçte 36 Kürt köyü Türk ordusu tarafından tahrip edildi. Çoğunluğu önceden boşaltılmış olan köyler yakılırken, bazı köyler de bu süreçte boşaltıldı. Yalnızca Kuzey Kürdistan'da Türk ordusuyla yaşanan çatışmalarla sınırlı olan bu bilanço bile, Kürt tarafının barışa şans verme çabasına TC'nin nasıl bir saldırı ile cevap verdiğini göstermeye yeter. Bütün uluslararası kamuoyu şunu iyi bilmeli ki, dünyanın hiçbir yerinde 15 yıldır savaşan iki taraftan biri kendini barışa bu kadar adarken, diğerinin ise saldırganlığını artırmasına izin verilemez. Bu konuda gösterilecek en sınırlı bir adil yaklaşım bile, bu tabloya dur demenin zamanın geldiğini ortaya koyacaktır. Kürt tarafı, önderliğinin son girişimleri ve açıklamalarıyla olduğu gibi 3 aydır tek taraflı uyduğu ateşkesle de barış isteminde samimi olduğunu kanıtlamıştır. Bu samimiyet ve sabır daha fazla zorlanmadan, geçikilmeksizin barış yönünde adımın atılmasına yardımcı olunması gerekmektedir. Öylesi bir girişime en çok da Türk toplumunun ihtiyacı vardır. Bu nedenle daha fazla geçikilmeden Kürt halkının barış için uzatılan eline eşit ve adil bir yaklaşımla cevap verilmelidir.

1 Aralık 1998
ARGK İrtibat ve Basın Bürosu

Uluslararası komplo karşılık bulmuştur!

Halkımıza, tüm demokratik çevrelere ve ulusal güçlere!

Ulusal Önderliğimizin kişiliğinin etrafında yaşanan gelişmeler, halkımız için kader beliriyici sonuçlar doğuracak niteliktedir. Parti Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaşın 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla ilan ettiği ateşkes ve Kürt sorununu barışçıl çözüme kavuşturma girişimi Türk sömürgeciliğinin uluslararası boyuttaki komplosuyla karşılık bulmuştur. Ateşkese savaşın yoğunlaştırılmasıyla karşılık verilirken, barış girişimi düşmanlığın zirveye çıkarılmasıyla karşılığını almıştır. TC bütün çabasını askeri, siyasal, diplomatik vb. saldırıları yoğunlaştırmak için en üst noktada harekete geçirmiştir. Ulusal Önderliğimizin hedeflenmesi, halkımız üzerinde yürütülen soykırıma yeni bir boyut kazandırmıştır. Bu durum karşısında Ulusal Önderliğimiz etrafında kenetlenen partimiz ve halkımız özgürlüğü uğruna meşru müdaafa temelinde direnişini kararlıca sürdürmüştür. Özgürlük, demokrasi ve insan hakları için ağır bedeller pahasına da olsa, sesini yükseltmiştir. Ulusal özgürlük mücadelemizi çözüme kavuşturmak amacı doğrultusunda Parti Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaş 13. 11. 1998 tarihinde İtalya'nın Başkenti Roma'ya gitmiştir. İtalya hükümetinin bilgisi dahilinde yapılan bu ziyaret siyasal karakterlidir. Basit barınma ve güvenlik amaçlarını taşımamaktadır. Ulusal Önderliğimiz için başta ülkemizde olmak üzere yer bulunabilir ve güvenliği sağlanabilir. Bu konuda herhangi bir sıkıntımız yoktur.

İtalya'nın da içinde bulunduğu Avrupa Birliği ülkeleri, Önderliğimize halkımızın özgürlük sorununa barışçıl, demokratik çözümler arayan temsilcisi olarak yaklaşmak durumundadır. Avrupa Birliği ülkelerinin yasaları bu ziyaretin olumlu temelde kabülünü gerektirir. TC'nin baskı ve şantajları altında başka bir yaklaşım kendilerinin ilke ve yasalarıyla ters düşmek anlamına gelir. Önderliğimizin İtalya'ya ziyareti sadece İtalya'yı değil, tüm Avrupa ülkelerini sorumlu kılar. Halkımız adına partimiz gerek İtalya'da, gerekse diğer Avrupa Birliği ülkelerinde ulusal onurumuzu rencide etmeyecek bir tutum takınmalarını bekler. Halkımızın tüm kesimleri büyük bir duyarlılık içinde Önderliğimizin Roma ziyaretini izlemekte ve bağlılıklarını ortaya koymaktadırlar. TC'nin baskıları ulusal onurumuzu zedeleyecek herhangi bir davranışa tahammül göstermeyecektir. Küçük düşürücü yaklaşımlara en sert biçimde tavır koyacaktır. İnancımız odur ki, İtalya hükümeti halkımızın bu duyarlılığını dikkate alacak dostane tutumunu Önderliğimize karşı sergileyecektir. Birey olarak değil, ulusumuzun liderliği ve temsilcisi olarak karşılayacaktır. Aynı biçimde Alman hükümetinin de benzeri bir yaklaşım ortaya koyması, hukuksal gerekçeler ileri sürmeden olumlu bir tutuma girmesi temennimizdir. Avrupa Birliği'nin demokratik değer yargıları olumlu bir tutumun takınılmasını zorunlu kılmaktadır.

Yurtsever halkımız!

Önderliğimize karşı düzenlenen uluslararası kömployla ulusal geleceğimiz karartılmak isteniyor. Düşmanımız barbarca ve acımısızca saldırıyor. Ulusal imha sürecini tamamlamaya çalışıyor. Bu durumda hiç kimse rahat etmemelidir. Ulusumuzun her ferdinin gözü-kulağı ve kalbi Roma'da, Ulusal Önderliğimizin yanında olmalıdır. Olanakları olan herkes Roma'ya akmalı ve Önderliğimizi sahiplenmelidir.

Yurt içinde ve yurt dışında içinde bulunduğumuz koşullarda her namuslu Kürdün tek bir işi vardır. O da Ulusal Önderliğe sahip çıkmak için yürüyüş, gösteri, açlık grevi vb. eylem biçimleriyle demokratik tepkilerini ortaya koymaktır. Demokratik eylem biçimleri dışında kalan yollara başvurmamalı, bu konuda partimizin açıklamaları beklenmelidir. Eylemlilik, Önderliğimize siyasi bir statü tanınıncaya kadar sürdürülmelidir. İyi bilmeliyiz ki, halkımızın bu dönemde göstereceği duyarlılık ve sergileyeceği tutum özgürlüğümüzü kazanmada tarihi bir öneme sahiptir. Ülkemizin dört bir yanında ayağa kalkmalı, tek bir iş olarak önderliği sahiplenme temelinde eylemlere girişmelisiniz.

Ulusal güçlere!

Ulusal Önderliğimize yönelik komplo ve buna karşı tutum halkımız açısından kader belirleyicidir. Komplo, Önderliğimizin şahsında tüm ulusal güçlerin tasfiyesini hedeflemektedir. Dolayısıyla komploya karşı tutum, ulusal çıkarlarımızın vazgeçilmez gereğidir. Bu nedenle sizler de ulusal çıkarları da temel alarak Parti Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaşı sahiplenmeli, bu doğrultuda olanaklarınızı harekete geçirmelisiniz. Elinizden gelen her şeyin yapılmasını ulusal görevleriniz olarak görmeli ve gerekenleri yapmalısınız.

Tüm demokratik güçlere!

Önderliğimize yönelik komplo Kürt sorununun demokratik yollarla çözüme kavuşturulmasını önlemeye yöneliktir. Aynı zamanda Ermeni, Asuri-Süryani ve Rum halklarının katliamında görüldüğü gibi, halkamızın soykırımını tamamlama amacını gütmektedir. TC, insanlığı hiçe sayarak bu saldırılarını barbarca sürdürmektedir. Önderliğimizin barışı sağlama çabalarına saldırı ile karşılık vermektedir. Bu durumda dünyanın bütün demokratik güçlerinin bu saldırganlığa karşı Önderliğimizi sahiplenmesi gerekmektedir. Partimiz ve halkımız adına sizleri Türk barbarlığına karşı durmaya ve Önderliğimizi sahiplenmeye çağırıyoruz.

14.11.1998
PKK-MK

Değerli yoldaşlar, Değerli Kürdistan halkı

Kürdistan halkına beyin ve yürek olan, yaşamın ve umudun yaratıcısı, özgürlük ve direniş ruhunun temsilcisi partimiz PKK'nin 20. kuruluş yıldönümünü kutladığımız bugün, umudumuzu ve zaferimizi Roma'dan dünyaya taşıyan Başkan Abdullah Öcalan'ı en derin saygılarımızla selamlıyoruz. Tüm devrim şehitlerimizi saygıyla anıyor, kahraman ARGK gerillalarının ve tüm bu değerlerin yaratıcısı olan Kürdistan halkının önünde saygıyla eğiliyoruz. Hemen belirtmek istiyoruz ki, PKK, sömürüye, köleliğe, haksızlığa, vahşete, çirkinliklere düşman; özgürlüğe, kardeşliğe, sosyalizme ve halkların barışına inanan herkesin umudu ve güneşidir. PKK'ye düşman ve PKK'li olmanın ayrım noktası budur.

PKK, resmen ilan edilişinin 20. yılında sadece Kürt halkına değil, başta Anadolu halkları olmak üzere, bölge ve dünya halklarına da özgürlük ve kardeşlik ruhunun taşırıcısı olmuştur. Sadece '98 yılına bile bakıldığında, bu uğurda ödenen bedellerle insanlık tarihinin en görkemli kahramanlık destanları yazıldı. Sema Yüce ve Fikri Baygeldi yoldaşlarla başlayan insanlığa ışık olma eylemlerinde 50'ye yakın devrimci tutsak ve dışarıda da Kürdistan halkının en yiğit evlatları kendilerini birer ateş topu haline getirdiler. Mücadele tarihimizin bir ilkine de Erdal Aksu yoldaşımız tam da 29 Ekim günü uçak kaçırma eylemi ile imzasını attı ve bu eyleminde Kürdistan halkının özgürlük çığlığını dünyaya haykırırken bile en büyük insanlık dersini verdi. Kürdistan halkının inkarı ve imhasının uluslararası belgesi ve TC'nin kuruluş garantisi olan Lozan sömürgecilik anlaşmasını sahiplerinin yüzüne çarptı, hükümsüzlüğünü ilan etti. Zilanların izinde yürüyerek bedinini Yüksekova'da bombalaştıran Fatma Özen yoldaşımızın kahramanca eylemi de aynı inancın ve kararlılığın ifadesiydi. ARGK sayısız kahramanlık destanları yazdı. Ve destanın zirvesi, Başkan Öcalan'ın komutasındaki Kürdistan halkının tarihi Roma Yürüyüşü oldu. Roma Yürüyüşü, tüm dünyanın, tüm insanlığın önüne temel iki tercihi koydu. Tüm dünya bir sınava sokuldu. Artık herkes şu soruya cevap vermek zorundadır: Kürdistan halkının şahsında insanlığın vazgeçilmez denilen değerleri çiğnenmeye devam mı edilecektir; yoksa, bu değerlere sahip mi çıkılacaktır? Kim bu tercihin neresindedir? Bu soruya herkes cevap verecektir. Şüphesiz ki bu soru karşısında en çok da Anadolu halkları ve emekçi, Anadolu devrimcileri ve demokrat güçleri kendilerin netleştirmek zorundadırlar. Evet, herkesin de yakından izlediği gibi TC damgasını taşıyan Türkiye bugün kirletilmiş durumdadır. Sokaklarda faşizmin ve şovenizmin saldırgan, azgın ruhu dolaşıyor. Bu kirli ve karanlık ruh, PKK'de temsil edilen temiz ve aydınlık ruh karşısında son direnişini yaşıyor. Temiz olan, aydınlık olan her şeye saldırıyor. Ve en çok da bu değerlerin temsilcisi PKK'nin yarattığı Kürde saldırıyor. Biz şuna inanıyoruz: Bugün Türkiye sokaklarında çürümüş, kokuşmuş ve kanlı yüzüyle ortaya çıkıp Avrupa sokaklarına kadar saldırganlığını taşıran şovenizm ruhu, asla ve asla Anadolu halklarının, emekçilerinin, kadınlarının, gençlerinin ruhu değildir. Yine inanıyoruz ki, PKK ve Kürdistan halkı şahsında yaşanan bu iki ruh çatışması, Anadolu halklarının ve emekçilerinin de tarihimizde gizli olan Şeyh Bedrettinlerin, Baailerin, Tüm Anadolu isyancılarının, Denizlerin, Mahirlerin, İboların, Haki ve Kemal Pirlerin ruhunu Anadolu insanında açığa çıkaracaktır. TC'nin Anadolu halkları üzerine çektiği kirli, kanlı ve karanlık perde de bu savaş içinde yırtılacaktır. Şimdi bunun şansı her zamankinden çok daha fazladır. Başkan Öcalan'ın 29 Ekim mesajında belirttiği gibi, bu toprakları halklarımıza mezar yapmak isteyen TC kendi mezarında Anadolu ve Kürdistan halklarının birleşen eliyle gömülecektir. Çünkü artık, tıpkı Kürdistan halkı gibi Anadolu halkları da sahipsiz değildir. Bugün halklarımızı aydınlatan ortak Güneşimiz var. Anadolu'nun bu Güneşle aydınlanmaya ve ısınmaya kararlı evlatları var. DHP'li devrimciler olarak biz bu iddia ve kararlılığı Anadolu halkları adına onurla ifade ediyoruz. İnanıyoruz ki, Anadolu emekçi halkları Kürdistan halkından öğrenmesin ve şovenizmin kirinden arınmasını bilecektir. Ve yine inanıyoruz ki, Anadolu ve Kürdistan emekçi halkları, Başkan Öcalan'ın komutasında tüm insanlığı da arkasına alarak bu kez yürüyüşünü Kürdistan-Anadolu Halklar Cumhuriyeti'nin inşasında sonuçlandıracaktır. Haki Karer'in anısına bağlılıkla ilan edilen PKK, halklarımızı bu doğrultuda aydınlatan Güneş'tir. PKK'nin kuruluş günü, DHP'nin de tohumlarının atılışının müjdelendiği gündür. 27 Kasım halklarımızın ortak bayramıdır, ortak andıdır. DHP ise bu anda bağlı kalmanın adıdır. O halde diyoruz ki, halklarımızın özgürlük ve mücadele bayramı kutlu olsun!

Yaşasın Kürdistan halkı ve soylu özgürlük savaşı!

Yaşasın Kürdistan ve Anadolu Halklarının Birleşik Devrimi ve Devrimci Güçleri!

Yaşasın PKK!

Yaşasın Başkan Apo!

23 Kasım 1998
Tüm DHP'li Tutsaklar Adına
Meral Kıdır

Halkımıza ve kamuoyuna!

Kutsal ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik TC devletinin komplo ve saldırılarına karşı direnişimiz tüm ulusumuzu içine alan topyekün bir d ireniş düzeyine ulaşmış bulunmaktadır.

Başkan Apo'nun 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde ilan ettiği ateşkesle başlattığı yeni süreç, 12 Kasım'da İtalya'nın başkenti Roma'ya gidişiyle birlikte, yeni bir aşamaya varmış durumdadır.

Bu gidiş zor karar verilen ve tarihteki büyük önderlere yakışan bir önderliksel yürüyüş büyük bir özgürlük, demokrasi ve barış atağıdır. Böyle tarihsel insani bir girişime karşı başta halkımız üzerinde soykırım uygulayan TC devleti olmak üzere, bazı gerici ve çağdışı çevreler çeşitli komplo ve oyunlar tezgahlamaya çalışmaktadır. Önderliğimiz şahsında geliştirilen bu tür komplo ve oyunlara karşı tüm halkımızın, demokratik çevrelerin ve kamuoyunun duyarlı davranması ve mücadele etmesi temel bir insanlık görevidir.

Halkımız, üzerinde soykırım uygulanan dünyanın en mazlum halklarından biridir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz böyle vahşi bir soykırıma karşı mazlum halkımızın her türlü fedakarlığa katlanarak geliştirdiği dünyanın en haklı mücadelelerinden bir tanesidir. Böyle mazlum bir halkın bağrından ve onun kendini varetme, savunma ve temel kurtuluş gücü olarak doğan gerilla ordumuz, böyle halklı bir mücadeleyi başarıya götürebilmek için 15 yıldır savaşmaktadır. Bu savaşta uluslararası ilke ve yasalara uygun davranılmaya, önderliğimiz tarafından imzalanan Cenevre Savaş Sözleşmesi'ne uyulmaya, savaş yasalarıyla bağdaşmayan hatalar yapılmamaya çalışılmaktadır. Doğrusu ve yanlışıyla 15 yıllık bu savaşın tümünde pratik uygulamayı bizzat yapan ARGK'nin komuta konseyi olarak biz sorumluyuz. Sorumluluğumuzun da bilincindeyiz. Bütün dikkat ve çabamıza rağmen, pratikte önleyemediğimiz ve uluslararası savaş ilke yasalarıyla çelişen sınırlı bazı davranışları geçmişte olduğu gibi bugün de mahkum ediyor, uluslararası hükümlere bağlı hareket edeceğimizi bir kez daha belirtiyoruz.

Ulusumuzun ve ulusal kurtuluş mücadelemizin önderi Başkan Apo, tüm ulusal kurum ve kuruluşlarımıza yön verdiği gibi ulusal direnişin temel biçimlerinden biri olan gerillaya da yön vermiştir. Bu biçimde Ulusal Önderlik görevlerini yerine getirmiş, bunun dışında baştan beri ordu ve savaş gerçeğimiz içinde pratikte yer almamış, yaşanan savaşın pratik uygulamasına hiçbir zaman katılmamıştır. Önderlik görevleri içinde yürütülen savaşın uluslararası ilke ve yasalara uygun yürütülmesi için sürekli çalışmış, bu temelde pratikte ortaya çakabilen hataları sürekli eleştirerek düzeltilmesini istemiştir. Bundan da öteye bu 15 yıl içinde onbinlerce insan ölmesin şiarıyla ve Kürt sorununun demokratik-siyasi çözümüne yolaçabilmek için üç kez ateşkes ilan etmiş, bütün olumsuz tutumlarına rağmen sorunun muhatabı olan TC devletini böyle bir çözüme ve barışa çağırmıştır. Eğer bunlar pratikleşmemişse, bunun tek sorumlusu TC devleti ve onun Kürt halkını inkar ve imha politikasında ısrar etmesidir.

Gerilla ordumuz ARGK, Başkan Apo'nun çizdiği ideoloji-politik çizgide halkımıza ulusal kimlik ve kurtuluş gibi, en meşru haklarını elde edebilmek için zorlu bir ulusal direniş mücadelesi yürütmüştür. Bu mücadelede bütün komuta ve savaşçı yapısıyla önderlik gerçeğine sonuna kadar bağlı kalmış ve önderliğin ulusal kurtuluş çizgisini hayata geçirmeye çalışmıştır. Geçmişte olduğu gibi, bundan sonra da tüm komuta ve savaşçı yapısı önderlik gerçeğine bağlı hareket edecektir.

Başkan Apo'nun tarihsel girişimiyle açmaya çalıştığı demokratik-siyasi çözüm yolu, başta Türkiye devleti ve halkı olmak üzere herkes için bulunmaz bir fırsat durumundadır. Eğer bu fırsat doğru değerlendirilir, büyük bir cesaret ve kararlılıkla açılan bu yolda yürünürse, bundan herkes halkımızla birlikte başta sorunun muhatabı Türkiye olmak üzere tüm dünya yarar görecektir. Yok, eğer bu insani demokratik yola girilmez, tersine halkımız üzerindeki soykırımı tamamlamak üzere mücadelemize ve önderliğimize karşı komplo ve saldırılara devam edilirse, herkes bilmeli ki, bütün komuta ve savaşçı yapısıyla gerilla ordumuz en son neferine kadar bu uğurda kararlılıkla direnecektir. Bunun da hiçkimseye faydası olmayacağı, tersine herkese zarar vereceği açıktır.

Kısaca, önderliğimizin şiarıyla geçmişte olduğu gibi, bugün de savaşa da hazırız, barışa da.

Bu gerçeklerin herkes tarafından bilinmesini istiyor; bu temelde yursever halkımızı ulusal kimlik, onur, kurtuluş ve mücadelesine ve tüm bunların temsilcisi olan önderliğine sonuna kadar sahip çıkmaya, tüm ilerici ve demokratik çevreleri kendi misyonlarına göre hareket etmeye, uluslararası kamuoyunu da gerçekten adil davranmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun halkımız üzerinde uygulanan soykırım!

Yaşasın Başkan Apo önderliğindeki kutsal ulusal kurtuluş mücadelemiz!

18 Kasım 1998
ARGK Askeri Konseyi

Önderlik kazanma sanatıdır

Taylan Pir

I

Devrimci önder kimdir? Kime önder denir? Birisine önderdir diyebilmek için, onda asgari olarak hangi meziyetlerin bulunuyor olması gerekmektedir? Gerçek önderliklerden sahtelerini nasıl ayırd edebiliriz?

Her şeyden önce devrimci önder, hiçkimsenin göremediğini görebilendir. Büyük görme gücü olmayan önder olamaz. Dolayısıyla toplumsal, ulusal gerçeklik içinde yaşanan ekonomik, siyasal, askeri, kültürel, moral gelişmeleri bütün yönleriyle ve tarihle bağlantasını koparmadan güncel gerçeklik içinde görebilmek önemli bir önderliksel özelliktir. Görme gücü herhangi biri kadar olan önder olamaz. Hele devrimci önder hiç olamaz. O, ancak sıradan herhangi biri olabilir. Oysa önder, herhangi biri olmayandır.

Devrimci önder, içinden çıktığı toplumun bireylerinin toplam görme gücü kadar görme gücüne ulaşabilendir, hatta onu aşabilendir. Yüzeyde seyreden gelişmeleri herkes görebilir ve bu marifet değildir. Görme gücüne sahip olunduğu anlamına ise hiç gelmez. Marifet, ilk bakışta görülmeyen hatta tam tersi veya farklı görünen ve derinliklerde seyreden, sırla kaplı gelişmeleri görebilmektedir; gelmeden geleceği, yaşanmadan yaşanacak olanı kestirebilmektir. Görme gücü zayıf olan biri, tehlikeyi, olanak ve fırsatları önceden göremez, göremediği için de önlem alamaz, doğru değerlendiremez. Düşmanının ne düşündüğünü, neler planladığını sezemez. Düşmanın neleri tasarladığını göremeyen ya da sezemeyen karşı planlar ve tedbirler de geliştiremez. Nihayetinde tedbirsiz ve hazırlıksız yakalanır. Gafil avlanır ve bunun sonuçları trajik olur. Oysa devrimci önder, gafil avlanmayan tam tersine düşmanını gafil avlayandır.

Büyük görme gücü kendiliğinden ve kolay kazanılabilen bir nitelik değildir.

Görme ve sezgi gücü büyük düşünme ve anlama gücü kazanılarak edinilebilecek bir meziyettir. Küçük düşünenin, yetersiz anlayanın görme ve sezgi gücü de zayıf olur. Demek oluyor ki, devrimci önder aynı zamanda hiçkimsenin düşünemediğini düşünendir. Düşünce gücü herhangi biri kadar olan devrimci önder olamaz. O, ancak "*herhangi*" biri olabilir. Ve "*herhangi birinden*" bir farkı olmaz. Oysa devrimci önder "*herhangi biri*" değildir, olmayandır. O'nun düşünce gücü çok daha kapsamlı, geniş ve derin olmak zorundadır. Bir başka ifadeyle devrimci önderlik, içinden çıktığı toplum veya sınıfın toplam düşünce gücünün üstünde düşünce gücüne ulaşmış olandır. Eğer düşüncede içinden çıktığı toplum ya da sınıfın toplam düşünce kapasitesini kapsayamıyor, aşamıyor ya da aşmıyorsa temsilini yaptığı toplum ya da sınıf kendi düşünce ve umutlarını onda göremiyorsa, o, aşılır. Aşılabilir olmak devrimci önder olmaktan çıkmaktır, uzaklaşmaktır. Çünkü devrimci önder, düşüncede aşan olduğu kadar aşılamayandır da...

Büyük düşünme gücüne ulaşmak kendiliğinde ve doğal olarak kazanılan bir meziyet değildir. İlgi, merak ve anlama çabası, gücü olmayanların kazanabileceği bir meziyet hiç değildir. Büyük düşünce gücüne ulaşabilmek ilgi, istek kadar anlama gücü de ister. Eğer ilgi, istek ve çaba yoksa insanlığın biriktirmiş olduğu entellektüel düzeyi, pratik tecrübeyi anlamak ve özümsemek mümkün değildir. Oysa önder kişi kendi yaşadığı çağa kadarki süreçte insanlığın üretmiş olduğu entellektüel birikim ve tecrübeyi büyük bir ilgi ve istekle araştırıp, inceleyerek yutarcasına özümseyendir. Bununla da yetinmeyip bütün biriktirilmiş değerlerin sentezini yapabilen, onu bir adım daha ileriye götürebilendir. Yani yaşadığı çağı ve bu çağın çelişkilerini, içinden çıktığı toplumu ve bu toplumun çelişkilerini çözümleyebilendir.

Fakat yüreğini ve beynini büyük anlama, büyük düşünme hedefine kilitleyen ciddi bir aydın da büyük düşünce gücüne ulaşabilir. Dolayısıyla bu güce dayanarak görme yeteneği ya da gücü de kazanabilir.

Ama ne kimsenin göremediği kadar görme gücüne ne kimsenin düşünemediği kadar düşünce gücüne ulaşmak, devrimci önder olabilmek için yetmez!

Büyük görme ve büyük düşünme gücü kadar büyük söz söyleme gücünü de kazanmış olmak gereklidir.

O halde devrimci önder aynı zamanda, hiçkimsenin söyleyemediğini veya söylemeye cesaret edemediğini söyleyebilendir.

Temel tarihsel, toplumsal, ulusal meselelere beynini ve yüreğini yatıran ve büyük yoğunlaşabilen herkes büyük düşünme ve görme gücü kazanabilir. Gerçekleri görüp açığa çıkarmayı, gerçekliğin sırrına erişmeyi ciddi ve büyük bir çabası olan herkes başarabilir. Ama, önderleşebilmek için bu yetmez.

> *"Bir hedefe, amaca kilitlenmiş düşünce ve duygular yüksek tarih bilinciyle birleşince düşmanın düşünce ve duygularını okumak, neler yapabileceğini doğru hesaplamak, tehlikenin kokusunu önceden almak, ortaya çıkması muhtemel fırsatları sezip, kestirebilmek ve ona göre tedbir alıp hazırlık yapmak sıradan bir iş haline gelir."*

Açığa çıkartılan gerçekleri söylemek hemen her zaman büyük cesaret ister, inanç, irade ister. Herkes kadar söz söyleme gücü olan, büyük ve cesur söz söyleme gücü olmayan devrimci önder olamaz. Devrimci önder, içinden çıktığı toplum veya sınıfın toplam söz söyleme gücünü de aşabilendir. Amaçsız, yersiz bir tek kelime, içi boş bir tek söz söylemeyendir. Söz gücü itibariyle de toplumun bir adım önünde yürüyebilendir.

Fakat devrimci önder olabilmek için bu da yetmez. Zira büyük görme ve düşünce gücüne ulaşmış olan kişiliklerden birçoğu doğru, yerinde ve büyük söz söyleme gücünü de gösterebilir. O halde devrimci önder bütün bunların yanısıra başka meziyetlere de sahip olmak durumundadır.

Dolayısıyla devrimci önder aynı zamanda hiçkimsenin yapamadığını, başaramadığını yapabilen, başarabilendir. Her görevi en yeterli en güçlü ve en doğru tarzda yapabilendir. Herhangi birisinin yapma gücü kadar yapma gücü olan devrimci önder olamaz. Devrimci önder, içinden geldiği toplum ve sınıfın toplam yapma, değiştirme gücünü de kendi kişiliğinde toplayıp birleştirendir. Toplum ya da sınıfın kolektif yapma ve değiştirme gücüdür. Toplumda yaratmak istediği değişimi kendisinden başlayarak gerçekleştirebilendir. Dolayısıyla devrimci önderlik öncelikle kendisini değiştirip yeniden yapan, yaratan ve kendisinde gerçekleştirdiği yeni kişiliği topluma taşırandır. Ve bunda sürekliliği yakalayandır. Kendisini yapma ve yaratmada kesintisizlik yakalanmadan devrimci önder olmak veya önder olarak kalmak mümkün değildir.

Demek ki, devrimci önder bütün bunların yanısıra sürekli olarak kendisini aşan ve hergün yeniden yaratandır, eskimeyendir, aşılamayandır ve her zaman "*yeni*" kalmayı başarandır.

Yine devrimci önderlik yaşadığı çağın ve toplumun sorunları kadar kendisini büyüten, bu sorunlar karşısında büyük çözüm gücü olabilen, bunların altında ezilmeden ayakta kalabilendir. Sorunlar kadar kendisini büyütüp güçlendirmeyenler, bunlar karşısında güçsüz ve küçük kalanlar devrimci önder olamaz. Devrimci önder, yapma stili ya da tarzıyla ve temposuyla en değme sorunların altından kalkabilen, sorunlar karşısında pesetmeyen, yenilmeyen, kaybetmeyen tam tersine yenendir, kazanandır.

Bütün bunların bir sonucu olarak devrimci önder; başta düşünce ve duyguda olmaz üzere, düzenle bütün bağlarını kopararak özgürleşen, hiçkimsenin yaşayamadığı gibi yaşayandır. Herkesin çok arzuladığı, istediği, ama yapmaya güç yetiremediği özgür yaşam tarzını düşüncede, ruhta ve pratikte yaratıp geliştiren ve bizzat yaşayandır. Yani devrimci önderlik düşünce, eylem ve yaşamıyla kendisini dünya çapında olay yapabilen kişiliktir, "*olay adam*"dır. Olayların arkasından sürüklenip giden değil, tam tersine olayları kendi amaçları doğrultusunda yönlendirebilendir. Hatta bizzat "*olay*" yaratandır. Ve elbette ki, bütün bunlarla birlikte ve esas olarak temsiline soyunduğu sınıf ve halkla bütünleşebilen, kendisini vazgeçilmez, ölümsüz sevginin ve aşkın öznesi yapabilendir. Aşkı yani davası için yaşayan, bunun dışındaki hiçbir şeye tenezzül etmeyen, dönüp bakmayan, kendisi olmaktan çıkan, kurumlaşan, kendisini değil davasını ve onun sorunları yaşayan kişiliktir.

Ancak ve ancak böylesi kişilikler gerçek anlamda devrimci önder olarak nitelendirilebilirler. Ve ancak böylesi kişilikler tarihin yapılmasında toplumun ve halkın önünde yürüyerek etkin bir rol oynayabilir ve tarihe damgasını vurabilirler. Yine ancak böylesi kişilikler kendisini kurumlaştırabilirler. Ve yine ancak böylesi devrimci önderlikler saptırılamaz, satın alınamaz, denetime sokulamaz, kolay yenilemez, özgür düşünce ve yaşam tarzından koparılamaz.

II

PKK Önderliği, yukarda konulmaya çalışılan bütün bu genel geçer ve evrensel ölçüleri kendi yaşamında ve pratiğinde ziyadesiyle temsil eden, kendisini defalarca dost, düşman karşısında kanıtlamış olan bir önderliktir.

Hiçlikten başlayarak ortaya çıkardığı gücü de, geliştirdiği yeni sosyalizm çizgisini de, yarattığı yeni yaşam tarzını da, olağanüstü etkileme ve değiştirme gücünü de, halkın gösterdiği büyük sevgiyi de, dostlarının seregilediği büyük sempatiyi de, düşmanlarının geliştirdiği büyük düşmanlığı da, bu evrensel devrimci önderlik ölçülerini en ileri düzeyde temsil edebilmesine borçludur.

Bütün dünya için "*olay adam*" haline gelen, attığı her tek adımla egemen sistemi iki ayrı kampa bölebilen, bütün halkı ayağa kaldırıp büyük eyleme çeken, uğrunda kendimizi yaktığımız Parti Önderliği'ni ve O'nun ilkelerini, özelliklerini, yaşam tarzını yeniden yeniden tartışmak, anlamak, özümsemek ve mümkünse doğru izlemek bugün bizler için her zamankinden daha çok gereklidir.

Bugün insanlık karşısında bizim yanlış pratiklerimizin de hesabını vermek zorunda bıraktığımız Parti Önderliği'ni yeni dönemde birkez daha zor durumda bırakamayız. Buna hiçbirimizin hakkı yoktur. Hiç değilse bundan böyle zarar vermemek için Parti Önderliği'ni ve onun çizgisini doğru ve yeterli düzeyde anlamak ve uygulamak için, büyük ve etkili çaba içinde olmak durumundayız.

Bu amaçla partimiz PKK'nin 20. kuruluş yılında Parti Önderliğimizin bazı temel özelliklerini bir kez daha ve dönüşüm temelinde ele almaya çalışacağız.

Kuşkusuz O'nu bütün özellikleriyle ortaya koymak, kavratmak, dünyanın belki de en fazla ustalık isteyen ve zor olan işidir. Fakat biz yine de önümüzdeki dönemde en fazla ihtiyaç duyabileceğimize inandığımız belli başlı bazı özellikleri üzerinde, kendi gerçekliğimizle kıyaslayarak durmak istiyoruz.

Bilimin iddiası odur ki, normal bir insan, günlük yaşam ve çalışmalarında beyin gücünün bir milyonda birinden çok daha az bir kısmını kullanmaktadır. Ve eğer insan mevcut beyin gücünün bir milyonda on'unu kullanabilirse, kopan bir kolunu dahi yoğunlaşma yoluyla ameliyatsız olarak yeniden yerine kaynak edebilecek kadar güç sahibi olacakmış. Bu, bilim adamlarının iddiası. Yabana atılamaz. İçinde abartı dahi olsa beynini iyi kullanan, doğru yoğunlaşabilen insanın her bakımdan daha başarılı olacağını kabul etmek gerekir.

SpotYoğunlaşmak demek bütün beyin gücünü; düşünce, duygu ve güdü gücünü bir tek nokta üzerinde odaklaştırmak, bir tek hedefe kilitlemek demektir. Sadece doğru yoğunlaşanlar, doğru ve yerinde sorular sormayı ve doğru geliştirilen bu sorulara doğru yanıtlar bulmayı başarabilir. Büyük düşünce ancak büyük yoğunlaşmanın bir ürünü olarak ortaya çıkabilir.*** Ciddi bir yoğunlaşması olmayanın büyük düşünmesi mümkün değildir. Büyük düşüncesi olmayanın büyük amaçları-hedefleri, büyük umutları, büyük iradesi, inancı, hırsı ve tutkusu da olamaz. Bu mümkün değildir. Ve bu bizim acı gerçekliğimizin, başarısızlıklarımızın, yenilgilerimizin temel nedenidir. Çoğumuzun yaşadığı trajik "*son*"da kaynağını buradan almaktadır.

Parti Önderliği'nin gerçekliği ise bizimkinin tam tersidir. O, yoğunlaşmayı bir sanat düzeyinde estetik bir incelikle başarabilmektedir. Büyük düşünme gücünü de önderleşmesini de kazandığı her şeyi de bu büyük yoğunlaşmasına borçludur. Doğru yoğunlaşma sayesindedir ki, hesap hatası yapmamakta, her türlü gelişmeyi doğru karşılayıp yönlendirmekte, fırsatları ve olanakları yerinde değerlendirmekte, tehlikeyi zamanında sezip tedbirlerini erkenden geliştirmekte, düşmanın en büyük hamlesini dahi bir küçük "*vücut çalımıyla*" boşa çıkartmakta ve karşı hamleyle süreci kendi lehine çevirerek inisiyatifi ele geçirebilmektedir. Çünkü sürekli yoğunluk içindedir. O, her zaman gelişmeler karşısında doğru soru sorup doğru cevaplar geliştirmenin yoğunluğu içindedir. Ne, nerde, ne zaman, nasıl ve niçin "*beşibiryerde*"sini kafasından çıkarmayandır. O'nun zenginliğinin kaynağı bu "*beşibiryerde*"dir.

Gerçekten de O'nun büyük düşünme, görme, anlama, söyleme ve yapma gücünün temelinde tamamen büyük yoğunlaşması yatmaktadır.

Büyük düşünce sadece ve sadece anlama, öğrenme, tanıma merakıyla gelişebilir. Merak, ilgi ve isteği zayıf olanların ne büyük arayışı ne de büyük düşünsel gelişimi olabilir. Zira anlama ve öğrenme isteği olmayan ya da bu isteği zayıf olan kendisini eğitmez, büyütmez. Eğitimsiz insan cahil, zayıf, güçsüz ve yetenekleri açığa çıkartılmamış yani körelmiş insan demektir. Oysa günümüzde devrimcilik hele de PKK devrimciliği en bilinçli en güçlü en yetenekli kadroların yapabileceği bir sanat haline gelmiştir. Dahası kendisini olağanüstü örgütleyip kurumlaştırmış, güç ve güçlenme adına ne varsa hepsini eline geçirmiş, büyük tarihi tecrübeyle kendisini donatmış bir sistem karşısında devrimcilik yapmak, öncelikle kendimizde devrim yapmakla, kendimizdeki düşmanı yenmekle mümkündür. Bu da eğitimsiz olmaz.

Bilinir ki eğitim en büyük güçlenme aracıdır. Moral, irade, inanç ve bütün diğer insani zenginliklerin kaynağıdır. Kendisini eğitmeyen zenginleşemez, netleşemez, kendisini gerçekleştiremez. Dolayısıyla başkasına da bir şey veremez, olmayan zenginliğini paylaşamaz. Düşüncede, duyguda düzenden kopamaz, özgürleşemez. Kendisini netleştiremeyen, özgürleştiremeyen kimseyi de netleştirip, özgürleştiremez. İdeolojik, düşünsel, felsefi, siyasi gerilik içinde olan biri devrimci ortamda muğlaklığın kaynağı haline gelir. Ve her türlü saptırılmaya, kışkırtılmaya, kullanılmaya hatta satın alınmaya da açık olur. Ama biz buna rağmen ne kendimizi yeterince eğitip netleştiririz ne de yoldaşlarımızı ve halkı…

Düşüncesi küçük, kendisi küçük, hayalleri, umutları küçük kalmaya rıza gösteririz. Çünkü, kendimize büyüklüğü yakıştırmayız. Sıradanlık daha çok işimize gelir. Sıradan kalırsak, yükümüzün hep hafif olacağı hesabını yaparız.

Parti Önderliği'nin gerçekliği ile bizim gerçekliğimiz büyük bir karşıtlık içindedir. Parti Önderliği kendisini tanıdığından bu yana öğrenmeye, anlamaya, kendisini eğitmeye büyük özen gösterir. Düzenin verdiklerini bizim gibi yutmaz. Sorgular, şüpheyle yaklaşır. İnsanlığın biriktirmiş olduğu entellektüel, deneysel zenginlikten, doğadan, yaşamdan hatta düşmanından dahi öğrenir. Her şeye ilgiyle yaklaşır, istekle sarılır. İdeolojik, felsefi, düşünsel zenginliği her türlü zenginliğin ve gelişmenin kaynağı olarak görür. Ve kendisini olağanüstü eğitir. Kendisini eğittiği kadar, hatta bundan da çok yoldaşlarını, halkı eğitip netleştirmeye çalışır. Ve bu çalışmadan büyük haz duyar. Eğitimden bıktığı, usandığı görülmemiştir. Özümlediği zenginliğin sentezini yaparak aldıklarının hakkını verir. Yani tarihe, insanlığa borçlu kalmaz, tüketiciliği kendisine yakıştırmaz. Devrimci teoriyi, ideolojiyi, felsefeyi adım adım yetmezliklerinden arındırarak, eksikliklerini tamamlayıp daha bir yetkin düzeye çıkartarak karşılık verir. Kendisini, ortaya koyduğu sistemin ilkeleri temelinde yeniden yaparak netleştirir. Kendisinin geliştirdiği sisteme başta kendisi tabi olur. Ve bu sistemin dışına asla çıkmaz. Daha da önemlisi, bütün bir parti yapısını, halkı, hatta düşmanını dahi bu sistemin içine çekerek, her birine yine kendisinin biçtiği rolü oynatır. Bu sistemin içten ve dıştan yöneltilen saldırılarla bozulmasına, yozlaştırılmasına asla izin vermez.

Bir hedefe, amaca kilitlenmiş düşünce ve duygular yüksek tarih bilinciyle birleşince düşmanın düşünce ve duygularını okumak, neler yapabileceğini doğru hesaplamak, tehlikenin kokusunu önceden almak, ortaya çıkması muhtemel fırsatları sezip, kestirebilmek ve ona göre tedbir alıp hazırlık yapmak sıradan bir iş haline gelir.

Bu, herkesin bildiği ve dünyanın her yerinde geçerliliği olan bir doğrudur. Ancak bizim gerçekliğimiz bu doğrulardan çok uzaktır. Kendimizi eğitmediğimiz, doğru ve yeterli yoğunlaştırmadığımız için ne tarihi doğru öğrenip ondan ders alabiliyoruz ne de düşmanımızı yeterince tanıyabiliyoruz. Amaca bağlı, amaç etrafından kendisini doğru örgütleyip planlayan bir çalışma ve yaşam tarzından uzaklığımız ile bu gerçeklik ve yetersizliğimiz birleşince ne tehlikenin kokusunu alabiliyoruz ne tedbir geliştirebiliyoruz ne de fırsatları zamanında görüp değerlendirebiliyoruz. Hatta çoğu kez tehlike bağıra bağıra "*ben geliyorum*" derken ya umursamıyoruz ya da gözükaraca üzerine gidiyoruz. Ve sonuçta vurulan, kaybeden yine biz oluyoruz bizim şahsımızda devrim ve parti oluyor.

Önümüze çıkan fırsatlara yaklaşımımız da bundan pek farklı olmuyor. Politikanın fırsatları değerlendirme sanatı olduğunu, yakalanan bir fırsat doğru değerlendirilmezse, uçup gideceğini bilmemize rağmen bu fırsatları yoğunlaşmamız olmadığı için ya hiç görmüyoruz ya küçüktür diyerek tenezzül etmiyoruz ya da "*büyüktür bunu değerlendirmeye güç yetiremeyiz*" diyerek uzak kaçıyoruz. Bir tek yanına yaklaşılmayan, kaçırtılan fırsatlar yüzünden devrimi ve partiyi bir yığın irili ufaklı yeni mevzilerden, ilişki ve olanaklardan mahrum bırakarak ona büyük kayıplar yaşattığımız bir gerçektir. Devrimi, davayı yaşayanların tarzının bu olmadığı, olamayacağı çok açıktır.

Parti Önderliği'nin gerçekliği, bizim gerçekliğimizden çok çok farklı. O, kendisini olağanüstü yoğunlaşıp eğiterek hem düşmanını tanıdı ve hem de tarihten büyük ders çıkarmayı başardığı için, görme ve sezgi

gücünü de olağanüstü geliştirebilmiştir. Hedeften bir saniye bile kopmadığı düşmanından gözünü ayırmadığı, onun her hareketini ve hamlesini izlediği, her alanda yaşanan gelişmeleri titizlikle takip ettiği, mücadeleyi nefes nefese yaşadığı için, tehlikeyi de fırsatları da gözden kaçırmamakta, çok derinliklerde ve sırla da kaplı olsa gelmeden geleceği, olmadan olacakları görüp sezebilmekte, önlemlerini ve hazırlıklarını önceden geliştirmektedir.

Zira O, bir karar vermeden önce kılı kırk yarmakta, bütün ihtimalleri tek tek gözden geçirip kırk kere düşündükten sonra karar vermekte bütün önlemlerini alıp planlarını hazırladıktan sonra adım atmaktadır. Bu, O'nda alışkanlık düzeyine çıkmış olan bir tarzdır

Parti Önderliği'nin son Roma hamlesiyle bu tarzını korkunç etkili kıldığını ve tarzına hamle yaptırarak kendi tarzının da ötesine geçtiğini görüyoruz

Parti Önderliği bu meziyeti sayesinde bu güne kadar hem örgütünü hem bizi ve halkı hem de kendisini düşmanın en amansız, yerle bir edici darbelerinden korumuştur, kurtarmıştır.

Parti Önderliği'nin bu gerçekliği ve meziyeti 9 Ekim komplosu yakından incelendiğide daha iyi anlaşılacaktır.

Herkesin kabul ettiği gibi, dünyanın başedemediği olağanüstü gücü ve tecrübesi bulunan; hile, entrika, oyun ve dolap çevirmede ellerine kimsenin su dahi dökemediği üç büyük güç olan ABD, İsrail ve TC'nin kafa kafaya verip iki yılda hazırladığı, daha önce geliştirilmiş olan komploların tümünün bir sentezi olarak nitelendirebileceğimiz düzeyde mükemmel bir ustalıkla hazırlanan 9 Ekim komplosunu Parti Önderliği birkaç hamleyle boşa çıkarmayı başarmıştır.

Eğer bu üç büyük güç dünyanın en belalı gücüyse eğer ABD emperyalizmi dünyanın jandarmasıysa eğer emperyalist sistem dünyadaki tek hakim sistemse hepsinin toplam akıl gücü, hepsinin toplam hile ve entrika gücü, hepsinin muazzam düzeydeki teknik gücü, Parti Önderliği'nin bir tek görme, sezme gücü ve tedbiri karşısında yerle bir olmuştur, boşa çıkartılmıştır. Kazanmanın, kaybetmemenin dili ve tarzı işte budur. Şimdiye kadar Parti Önderliği'nden hiçbir şey anlamamış olsak bile bir tek bu örneği doğru inceleyip anlayabilirsek ve gereğini yerine getirebilirsek asla hiçbir yerde, hiçbir zaman, hiçbir güç karşısında kaybetmeyiz. Her şey bu kadar açıktır, nettir. Ve fazladan bir tek söze gerek yoktur.

9 Ekim komplosu ve bunu izleyen yeni süreçte Parti Önderliği'nin çok somut olan, ama bizim anlamak istemediğimiz ya da yeterince anlayamadığımız bir başka özelliği daha ön plana çıkmıştır. Bu özellik "*en zor dönemlerde en güçlü hamleleri yapma*" özelliğidir.

Herkesin "*köşeye sıkıştı, bitti, bitiyor, gitti gidiyor, bundan sonra belini bir daha doğrultamaz*" dediği anda O, böylesine kritik süreçlerde her defasında yeni ve daha güçlü bir hamleyle cevap verip inisiyatifi ele almıştır. Bu, Parti Önderliği'nin hepimizin bildiği bir gerçekliğidir.

Parti Önderliği'ne böylesine en zorlu dönemde en güçlü hamleleri yapabilme gücünü kazandıran nedir?

Esas olarak kazanma tutkusudur. Asla yenilgiyi, teslimiyeti kabul etmeyen özgür, net ve keskin iradesidir. Kazanmak birkere en temel yaşam gayesi olduktan sonra, kazanmak için ne gerekliyse o yapılır. Bir kere amaç büyükse, amaca kilitlenme ve amaç içinde erime başarılmışsa, aşılamayacak engel olamaz. Parti Önderliği'nin gerçekliği işte bu sırda gizlidir. Hiçkimsenin göremediğini görmek, yapamadığını yapmak, düşünemediği düşünmek ve herkesin toplam görme, yapma ve düşünme gücünün üstüne çıkmak, nasıl olurmuş sorusuna cevap da bu sırda gizlidir.

Bizim gerçeğimizde bırakalım en zorlu dönemlerde en güçlü hamleleri yapmayı, hiçbir olağanüstülüğü olmayan, gelişmenin, büyümenin ve kazanmanın son derece imkan dahilinde olduğu en elverişli koşullarda bile ciddi bir hamle yaptığımız pek görülmemiştir. Ne kendimizi ne düşmanı ciddiye aldığımız için, içinde yer aldığımız halde devrimin karşı karşıya kaldığı saldırıları, düşmanın karşı hamlelerini görüp anlama ve karşı hamle planları geliştirme sorumluluğunu, zahmetini göstermediğimiz için; devrimi-davayı soluk soluğa yaşamadığımız için; büyük başarılarımız, zaferlerimiz olmadı. Bu o kadar böyleki, Parti Önderliğini üstlendirebileceğimiz sağlam bir mevzi bile yaratamadık, açamadık. O, yine kendi mevzisini kendi hamlesiyle açtı, yarattı. Oysa bizim elimizdeki imkan, olanak ve ilişkiler çok daha geniştir. Bizim gibi çeşitli gerekçelere yapışmadı, "*zordur, imkansızdır*" demedi, "*marifet zoru başarmaktır*" diyerek yüklendi.

Burada Parti Önderliği'nin bir başka özelliği ile daha karşı karşıyayız: Her türlü sorun karşısında çözüm gücü olma!

9 Ekim komplosu gibi bir uluslararası komplo karşısında en "benim" diyenimiz bırakalım çözüm gücü olmayı bir saniye bile ayakta kalamazdı. Ancak Parti Önderliği bu büyük sorun karşısında da çözüm gücü olmuştur, çözümsüz kalmamıştır.

Böylece Parti Önderliği'nin bilinen, fakat bundan önce daha kapsamlısı yaşanmamış olan son komplo karşısında bir kez daha sergilenen, O'nun her türlü ve en zorlu sorunlar karşısında çözüm gücü olma özelliğinin seçkin bir örneğidir.

Bu büyük başarının sırrı nerde yatmaktadır? Elbetteki dava adamlığında!

Devrimin zorlukları ve sorunları kadar kendini büyüten, sorun ne kadar büyükse kendisini ondan daha çok büyüterek sözkonusu soruna güç yetiren gerçek dava adamıdır!

Temeli sağlam atılmış, geri cephesi doğru ve güçlü doldurulmuş, yani kendisini büyük eğiterek, düşmanı doğru tanıyarak, tarihten büyük ders çıkartarak, temposunu düşmanın temposunun üzerine çıkartarak, tarzını yaratıcı kılarak, kendisini yapan bir "*dava adamı*" hiçbir sorun karşısında çözümsüz kalmaz.

O çözümsüzlüğü, yenilgiyi, kaybetmeyi asla kabul etmeyendir. O'nun çözümsüzlüğü, çaresizliği kabul ettiği, mazur gördüğü, yakındığı, yenildiği ne duyulmuş, ne de görülmüştür. O'na göre bir sorun ne kadar zorlu olursa olsun bazı nedenleri vardır. Nedenleri ortadan kaldırmaya yetecek tarzı, çabayı, ısrar, inat ve sabrı kendinde yarattırsan, yoğunlaşırsan, düşünüp plan yaparsan, gerekli araçları yaratıp doğru kullanırsan, çözüm ve kazanma kaçınılmaz olarak kendiliğinden gelecektir.

Keza O'na göre her sorunun çözümü kendi içindedir. Tersine çevrildiğinde her sorun aslında çözümdür. O; soruna, gerçekliğe dışardan yabancı hiçbir şey katmaz. Gerçekler karşısında saygılıdır, objektiflikten kopmaz. Subjektifizmin kesin kaybettireceğini bilerek hareket eder. Soruna "*bana göre ol*" demez. Kendisi soruna göre olur, kendisini soruna göre yapar. Yani O'nun yaklaşımı bilimseldir, diyalektikseldir. Bu nedenle, "*çözümsüz kaldım, yapamadım, edemedim, şu bu engele takıldım*" diyen ve sorunlardan kaçan bizim gerçekliğimiz için "*desenize düşünmedim, yoğunlaşmadım, korktum, kaçtım, teslim oldum, yenildim. Bu devrimcilik, hele PKK devrimciliği hiç değildir*" değerlendirmesi yapar. Dolayısıyla, burada bir kez daha ortaya çıkıyor ki, biz sorunlar karşısında yoğunlaşamadığımız, düşünme gücü gösteremediğimiz için daha ilk adımda kaybediyoruz, yenilgiyi kabul ediyoruz veya üstüne gidip çözmektense sorunlardan kaçıyoruz. Oysa Parti Önderliği, sorunlarla uğraşmaktan haz duyuyor. Hele de bu sorunlar çetin ve zorluysa daha çok zevk alıyor. Çünkü O'na göre "*gerçek devrimciliğin ve kazandım diyebilmenin ölçüsü zor olanı başarmaktır.*" Yani O'nun devrimcilikten anladığı toplumun, halkın, insanlığın her türlü sorunlarını çözmektir, bu sorunlar karşısında çözüm gücü olmaktır. Eğer sen çözümsüzsen devrimci değilim, hatta insan bile değilim, diyorsun. Zira O'na göre insan, çözümün diğer adıdır. Çünkü insan düşünen, yoğunlaşabilen, plan, tasarım geliştiren, araç yaratabilen ve dolayısıyla, önüne çıkan engelleri aşabilendir. O, bu felsefi, bilimsel ilkelerin emrinde yaşar. Bir an için bile olsa bu ilkelerden kopmaz. Yani düşünceden, yoğunlaşmaktan kesilmez, uzaklaşmaz. Ve bu nedenle O her zaman, her türlü sorun karşısında çözüm olarak kalır. Sorunlar yıkılır, ama O çözüm olarak ayakta kalır. Yaşamının her anı buna tanıktır. Özellikle son Roma yürüyüşü örneği bir kez daha kanıtlamıştır ki, O, en ağır sorunlar karşısında bile çözümdür.

Tarihi Roma hamlesi ile O, bir tek kendisini, bizi ve koca bir halkı kılıç darberilerinden, imhadan kurtarmamıştır aynı zamanda insanlığın en kangrenleşmiş sorunu olan Kürdistan sorununu da çözüm yoluna sokmuştur. Bu süreçte olağanüstü zorlanmış da olsa, bundan büyük bir zevk aldığı kesindir. Çünkü O; zor olanı başarmayı sever, bundan özel bir zevk alır. O'na göre sıradan sorunları sıradan insanlar da çözebilir. Asıl olan ve marifet sayılması gereken, kimsenin yaklaşmaya cesaret edemediği sorunlara el atıp çözerek kazanmaktır. En değme düşman karşısında yenilmemektir, kazanmaktır. Ve bugün bir kez daha bütün dünyanın gözleri önünde kanıtlanan da budur.

Biz küçük bir sorunu çözdüğümüzde, küçük bir başarı ya da mevzi kazandığımızda kendimizden geçerken ve bunu yeterli bulup rahatlarken; rehavete kapılıp onun üzerine abanarak yaşama tenezzülünü gösterirken, O tam tersini yapar. Kazandıklarıyla –ne kadar büyük olursa olsun– yetinmez. Tenezzül edip, dönüp bakmaz. Kolay tatmin olmaz. Gözü hep büyük hedeflerdedir, fakat onları da kazansa yine tatmin olmaz. Çünkü O'na göre en değme zaferden daha değerli olan şeyler de vardır. Bu umuttur, ütopyadır. Bu nedenle umudu en büyük zaferden daha değerli görür. Çünkü O'na göre her şeysiz yaşanabilir ama, ütopyasız, umutsuz yaşanamaz. Umudun ve ütopyanın bittiği yerde mücadele ve çaba, mücadele ve çabanın bittiği yerde ise yaşam biter.

Bu, son derece bilimsel bir bakıştır. Yerin yedi kat altında da göğün yedi kat üstünde de geçerli olan evrensel bir kanundur. Umudu, ütopyası bitmiş olan insan kadercidir, bitiktir. Yaşamın ağır sorunları karşısında, düşman denen canavar karşısında yeniktir. Ama umudu ve ütopyası büyük olan insanın kavgası da, çalışma ve çabası da büyük olur. Çok zorlu, azap veren sorunlarla karşı karşıya geldiğinde dahi hiçbir serzenişte bulunmaz, tersine bunları aşmak için daha büyük gayretle çalışır. Ama bu evrensel doğrularla, parti doğrularıyla, Parti Önderliği'nin bu gerçekliği ile bizim gerçekliğimiz karşı karşıyadır, savaş halindedir. Zira eğer bizim de büyük ve sarsılmaz umut ve ütopyalarımız olsaydı, bunlara büyük bir sadakatle bağlılık olsaydı, yani sağlam bir inanç ve irade kazanılmış olsaydı, Parti Önderliği'nin çözme gücü gösterdiği sorunların binde biri kadar bile olmayan ve bizi tıkayan sorunlar karşısında çözüm gücü olurduk. Partiden, Önderlikten aldığımız güçle üstesinden gelebildiğimiz kimi soruçlara bakarak kendimizi kolayca başarılı adam yerine koymazdık. Küçük dağları ben yarattım havasına girip rehavetin, rahatlığın kollarına kendimizi kolay atmazdık. Kazanılan değerlerin üzerinde yangelip yatan kişilikler karşısında sessiz kalmazdık. Bizi büyüklüğe çağıran Önderliğin çağrılarına kulaklarımızı kapatmazdık, varsa yoksa rahatlık demezdik. Oysa niyette fanatikçe bağlı olduğumuz Parti Önderliği "*rahatlıktan rahatsızlık duyar*", bu ilkeye bağlı olarak yaşayar. Gerçekten O'na bağlı olmak O'nun ilkelerine bağlı kalarak yaşamaktır, emri altında çalışmaktır.

O'na göre dünyada, bölgede, ülkede, partide, halk saflarında rahatsızlık duyulacak, doğru gitmeyen, onaylanamayacak, adaletsiz, haksız şeyler yaşanıyorsa rahat olunamaz, rahatsız olunmalıdır. Memnuniyetsizliğin olduğu yerde ister istemez bunu ortadan kaldırmaya dönük kavga ve çözüme dair arayışın yaşanması gerekir. Normal olan budur. Bu yoksa bir anormallik var demektir. Keza rahatın olduğu yerde çaba ve arayış biter; çaba ve arayışın bittiği yerde ise, yaşam biter. Bu nedenle Parti Önderliği rahatlıktan rahatsızlık duyar. Eğer bir yerde rahatsızlık yoksa, daha büyük bir gelişme yaratmak için rahatsızlığı bizzat kendisi yaratır. Çünkü rahatsızlık yaratmak demek çelişkileri açığa çıkartmak demektir. Açığa çıkartılmış olan çelişkiler kaçınılmaz olarak çatışır. Çelişkilerin çatıştırılması,gelişmenin yolunun açılması, tıkanıklığın aşılması ve üretme, yaratma eyleminin gelişmesi için tek çaredir.

Bu aynı zamanda büyük sorumluluk felsefesi oluyor. O, bu felsefeye göre yaşar. Ya biz? Rahatımızı bozmamak ve bir an önce rahata kavuşmak için neredeyse, elimizden geleni esirgemeyiz. Bu da büyük sorumsuzluk felsefesi oluyor. Halbuki her şeyi elinden alınmış olanlar; en temel ulusal, siyasal, kültürel, ekonomik vb. sorunlarını çözememiş olanlar en büyük rahatsızlığı yaşayanlardır, yaşaması gerekenlerdir. Yani en fazla sorumluluk felsefesine göre yaşaması gerekenlerdir.

Öyle sanıyoruzki,Parti Önderliği, PKK'nin 20. kuruluş yılında Avrupa'nın kapısına dayanırken sadece Kürdistan sorununu çözerek bir zafer kazanmanın peşinde değildir. Keyfiyetçi, liberal, sağcı, rahatına düşkün, rahatını bozmamak için uzlaşan, sessiz ve seyirci kalan gerçeğimizi yerle bir etmek için de gelmiştir. Büyük sorumluluk felsefesine göre yaşamayan, bu nedenle gözkamaştırıcı imkan, olanak ve ilişkileri devrim için doğru, yerinde ve yeterli düzeyde değerlendiremeyen; ciddi, kalıcı ve güvenilir dostluklar yaratamayan; devrimci diplomasiyi bir türlü geliştiremeyen; hatta duruşuyla kapitalist-emperyalizme cesaret ve umut veren, kişiliği üzerinde değişik hesaplar yapılmasına olanak sunan gerçeğimizi aştırmak, düzene yem olmaktan bizleri kurtarmak, başarılamayan görevleri başarmak için gelmiştir.

Bir tek bu da değil; devrimci heyecanını, arayışını, umudunu, dinamizmini, ütopyasını yitirmiş; kaba maddi çıkar ilişkileri içinde felç olmuş "*yaşlı dünyaya*" yitirdiklerini yeniden kazandırmak için de gelmiştir. Rahatına düşkün, kendi rahatı ve çıkarları için en rezil en aşağılık insanlık suçu karşısında ikiyüzlükle seyirci kalan, maddi çıkarlarının bozulmaması için buna ses çıkarmayan Avrupa'yı, sorumluluk felsefesinin sahibi yapmak ve suç ortağı olmaktan kurtarmak için de gelmiştir. Bu, bugüne kadar "*yaşlı dünya*"nın insanlık karşısındaki suçlu konumuna son verme ve onu da kurtarma hamlesidir.

Yine 9 Ekim komplosu ile bir kez daha kanıtlanmıştır ki, Başkan Apo sosyoloji , tarih ve siyaset biliminin ortaya koyduğu ölçüleri de zorlayan, aşan düzeyde bir önderliktir.

Bugüne kadar ne Avrupa ne de dünya tarihinde en değme liderin bir tek adımıyla, yer yerinden oynamamıştır, bir sistem kendi içinde ikiye bölünmemiştir, fırtına gibi tartışmalar yaşanmamıştır, herkes birbirine girmemiştir, ne yapacağını şaşırmamıştır. Ama Parti Önderliği'nin bir tek eylemiyle, bir tek adımıyla bütün bunlar yaşanmıştır. O, bir Roma Yürüyüşüyle "*olay adam*" olmuştur, "*olay*" yaratmıştır. Büyük tarihi olaylara, ancak büyük ve tarihi kişilikler yol açabilir. Sıradan kişiliklerin veya vasat önderliklerin büyük ve tarihi olay ve gelişmelere yol açtığı, neden olduğu görülmemiştir.

Bu sahada yarım milyondan fazla Kürt olmasına rağmen, bunlardan bir çoğu şu ya da bu örgütün lideriyim iddiasını taşımasına rağmen bunlardan bir tekinin bir tek gün tartışma konusu olduğu görülmemiştir, duyulmamıştır.

Bizim gerçekliğimiz de bunlarınkinden farklı değildir. Yıllardır bu sahada bulunuyor olmamıza rağmen, bir tek gün ciddi ve anlamlı bir tartışmanın öznesi olamadık, ciddiye alınmadık, kendimizi ciddiye aldıramadık, kendimizi kabul ettiremedik. Çünkü temsil gücü olamadık, kendimizi kurumlaştıramadık, sevginin ve aşkın kaynağı haline getiremedik, halkla bütünleşemedik halk için kendimizi vazgeçilmez; olmazsa olmaz yapamadık. Çünkü biz gerçek anlamda devrimci öncü, PKK militanı, kelimenin gerçek anlamında Apocu olamadık. Eğer başarılması gereken görevler başarılsaydı, halkın beklentilerine cevap olunsaydı, dostlara güven verilseydi, hizmetin en güçlü ve kaliteli olanı geliştirilseydi bu halk bizden sevgisini ve aşkını esirger miydi? Dostlar ilgi düzeylerini bu kadar sınırlandırırlar mıydı?

Bizim geri gerçeğimiz de bir yana, dünyada hangi önderlik için kendi halkı yaşlı, çocuk günlerce soğuk sıcak, açlık susuzluk, uykusuzluk yorgunluk demeden sokakta, beton üstünde bekleyerek büyük sahiplenme eylemleri yapmıştır? Yine dünyada hangi önderlik için bir tek vatandaşı kendisini diri diri yakmıştır ya da yakmaya hazırdır?

Parti Önderliği hizmetiyle, çabasıyla, büyük kavgasıyla diriltip ayağa kaldırdığı bu halkın aşkı, umudu ve sevgi kaynağı haline gelmiştir. Bu halk varoluşunu da yokoluşunu da Başkan Apo'da görmektedir. O'nun varlığı ve geleceğinin yüzdeyüz kendi varlığı ve geleceği olduğunu bilmektedir. Tarihte kendi halkıyla böylesine bütünleşmiş ne bir başka önderlik görülmüştür ne de kendi önderliği ile bu denli bütünleşmiş bir başka halka rastlanmıştır.

Eğer halkıyla büyük buluşan, onun derinliklerine kök salan, kendi kaderini halkının kaderiyle birleştirerek kendisi olmaktan çıkan ve halk için olan, bütün bir toplumun toplam sevgi gücünü aşan ve herkesi aşk sahibi yapabilen gerçek önder değilse kimdir?

Sevgi ve aşkın olduğu kadar ve belki de bundan da çok düşmanlarının büyük ve amansız düşmanlığını kazanan, baş düşman olarak görülen kişilikler gerçek anlamda Önder kişiliklerdir.

Kazanılma, aldatılma, saptırılma ya da satın alınma ihtimali kalmamış olan kişilikler düşmanlarının aman vermeyen kahredici takibat, saldırı, hakaret ve iftiralarına maruz kalırlar.

Parti Önderliği bu bakımdan da bizden çok çok farklı bir düzeyi ifade etmektedir. Düşman hâlâ bizi O'nun aldattığını, yoldan yolaktan çıkarttığını savunuyor ve O'na değil bize teslim olma çağrısı yapıyor. Çünkü hâlâ bizden yana umutları var. Ve bu nedenle hiçbirimize karşı büyük saldırı, iftira kampanyaları, uluslararası komplolar geliştirmiyor. Ama O'ndan umudunu tamamen kesmiştir. Bu nedenle mızrakların, saldırı oklarının ucu hep O'na çevrilidir. Çünkü O, bizim gerçekliğimizin tersine düzenle bütün iplerini koparmış, düşmanın denetiminden çıkmış, ele-avuca gelmez olmuş, zincirlerini parçalayarak özgürleşmiştir. Demek oluyorki, biz ne kadar düşmana yakınsak, O, bir o kadar düşmandan uzak ve özgürdür.

Özgürlük ölçüleri konusunda Parti Önderliği kadar hassasiyet gösteren, bu ölçüleri yaşamın bütün alanlarına ve bütün çalışma sahalarına indirgeyen, bunu büyük çözümleme gücüyle hergün derinleştiren bir başka devrimci önderliğe rastlamak mümkün değildir. O'nun nazarında özgürlükten daha değerli hiçbir şey yoktur. O'nun en temel ilkesi, özgürlük ilkesidir. En temel felsefesi, özgürlük felsefesidir. Her şeyden vazgeçebilir, her şeysiz yapabilir, her şeysiz yaşayabilir, ama özgür yaşam ilkesinden, özgürlüğünden, özgürlük tutkusundan vazgeçmez. Ya biz? O'nun bir tek özgürlük ilkesini esas alsaydık düşman bize teslim ol çağrıları yapar mıydı; bize umut bağlamasaydı savaşı bu kadar uzatır mıydı; her türlü çözüme kendisini bu kadar kapatabilir miydi; Başkan Apo gibi bir önderlik karşısında bu kadar direnme iradesini gösterebilir miydi; hedef küçültüp Parti Önderliği'nin üzerine bu kadar fütursuz gidebilir miydi?

Herhalde PKK'li bir devrimci için en büyük hakaret ve kahır; düşmanı tarafından adam yerine konulmamak, düşmanları acımasızca yüklenirken Önderliğine sağlam bir üs açma becerisini ve gücünü kendisinde yaratamacayacak kadar çaresiz kalmak olmalı? Buna isyan etme gücünü; yarı köle yarı özgür kalmaktan vazgeçme iradesini, düşman bu kadar hışımla Parti Önderliği şahsında devrimin ,halkın üstüne üstüne yürürken düzenle bütün bağları kopartarak özgürleşme kararını sağlam geliştirmek artık her PKK'li için namus borcu olmuştur.

> *"Bir kere amaç büyükse, amaca kilitlenme ve amaç içinde erime başarılmışsa, aşılamayacak engel olamaz. Parti Önderliği'nin gerçekliği işte bu sırda gizlidir. Hiçkimsenin göremediğini görmek, yapamadığını yapmak, düşünemediği düşünmek ve herkesin toplam görme, yapma ve düşünme gücünün üstüne çıkmak, nasıl olurmuş sorusuna cevap da bu sırda gizlidir."*

Güçsüzlük güce örgütsüzlük örgütlülüğe dönüştürüldü

● *Botan Eyalet Koordinatörü Murat Karayılan (Cemal) yoldaşla savaş üzerine yaptığımız röportaj*

Serxwebûn: 20. yılda geriye dönüp baktığımızda savaşta adım adım gelinen düzey nedir?

Murat Karayılan: Ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinin önemli bir aşamasını yaşamaktadır. Bu aşamanın önemi hem partimizin 20. yılına tekabül etmesi ve hem de bu yılda mücadelemizin Parti Önderliğimiz şahsında ve etrafında yaşanan gelişmelerle birlikte, uluslararası platformlara taşırılmasındandır. Şimdi gelinen bu noktada bütün mücadele alanlarında olduğu gibi, silahlı mücadele alanında da önemli bir dönüm noktası yaşanmakta ve yaşanacaktır. Bu nedenle silahlı mücadele sahasında sağlanan gelişmeler, yine yaşanan sorunlar ve mevcut durum hakkında objektif sonuçlara varmak ve bu sonuçlar temelinde geleceğe yürüyüşün esaslarını doğru belirlemek, bizim açımızdan en önemli ve en ciddi sorunu teşkil etmektedir.

Geçen sürece dönüp baktığımızda, gerillanın ya da silahlı mücadelemizin gelişim düzeyini, bir çocuğun doğup, adım adım büyümesine ve yürümesine benzetebiliriz. Bir çocuk evvela sürünerek hareket eder, daha sonra sendeleyerek yürümeye çalışır ve daha sonra da adım adım, yürüyebilir hale gelir. Ondan sonra da artık tam yürüyüş düzeyine ulaşır. Ama bu bilinçlice değil, daha çok çocukçadır. Daha sonraki yıllarda fizikmen normal bir düzeyi yakalamasına rağmen, bütün adımları mantıklı olmaktan çok, bir duygusallığa ve heyecana dayanmaktadır. Ardından da fiziksel olgunluğu, beyinsel ve düşünsel olgunlukla bütünleştirerek, belli bir olgunluk düzeyine gelir. Bir çocuğun yaşam grafiği, büyüme grafiği nasıl böyle bir gelişmeyi izliyorsa, silahlı mücadelemiz de böyle bir grafiği izlemiştir.

Adım adım gelinen düzey için bu belirtilebilir. Yani bu açıdan, öncelikle, ideolojik bir oluşumdur, siyasal bir harekettir, ama ideolojisini, siyasal anlayışını yaşama geçirme konusunda zorlandıkça, karşı tarafın zorlamasıyla sürekli başvurmak ve başvururken de, bir çocuğun gelişim grafiğinde gösterdiğimiz gibi, her ihtiyacı hissedildikçe daha farklı farklı planlara ve taktiklere yönelme durumu gelişmiştir. Esasta daha partinin kuruluş, ya da oluşum yıllarında bu süreç başlar. Başta korumaya yönelik yaklaşım vardır. Bu elle olmaktadır, yumrukla olmaktadır. Daha sonra ihtiyaç kendisini dayatıyor, zorunluluk dayatıyor, bu bıçağa dönüşüyor. Ardından küçük çaplı silahlarla bu savunma istemi, kendini koruma ve düşünce eylemliliği gelişiyor. Bu, giderek daha büyük çaplı silahlara doğru giderken, aynı zamanda örgütsel bazda bunun gerekli örgütsel formasyonları da geliştirerek, yoğunlaşarak ve örgütlenerek, belli bir düzeyi yakalamış oluyor.

Kısaca burada belirtmek istediğimiz şey şu: Sıfırdan başlanılarak bugün belli bir düzey, yani bir ordu sistemi, yine bir savaş tarzı, taktiği yakalanmış bulunmaktadır.

Serxwebûn: Kürdistan'da yürütülen gerilla savaşının yaşanmış deneyimlerden farklılıkları nelerdir, bu farklılıkların biz ve düşman gerçeği ile bağlantısı nedir?

Murat Karayılan: Şimdi Kürdistan'da yürütülen, uzun süreli bir halk savaşıdır. Halk savaşı, her ülkenin somut koşullarına göre şekillenen, kendisini teorisiyle, pratiğiyle yaratan bir stratejidir. Bu nedenle, bir ülkede yürütülen halk savaşının diğer ülkelerle önemli oranda farklılıkları olmaktadır. Nasıl ki bu gerçek genel açısından böyleyse, Kürdistan somutu açısından da böyledir. Yani Kürdistan'da yürütülen gerilla savaşının diğer deneyimlerle benzer yanları olmakla birlikte, esasta çok önemli ve ciddi farkları sözkonusudur. Özellikle ülke koşullarından kaynaklanan farklılıklar vardır. Yani birçok ülkede olduğu gibi, sömürgecilikle sömürgeleştirilen ülke arasında bir denizaşırılık yoktur. Yani bir bütünlük vardır. Yine diğer ülkelerde –özellikle sömürge ülkelerde– daha çok sömürgeciliğin karakteri değişiktir. Ağırlıklı olarak ekonomik ve yasal hedeflere yöneliktir. Ama bizdeki sömürgeciliğin karakteri apayrıdır. Bütünüyle bir halkı hem fiziki katliama, hem de beyaz katliama uğratmaya yönelik bir sömürgeciliktir. Yani onu yoketme, çok çeşitli biçimlerde, çeşitli yöntemlerle asimilasyona uğratarak, eriterek, değiştirerek, kendisine benzeştirerek, onu yok sayma temelinde gelişen bir sömürgeciliktir. En önemli fark budur. Diğer yandan koşullar değişiktir. Bugün biz, 20. Yüzyılın son yıllarını ve tekniğin alabildiğine geliştiği, bu tekniğin de önemli oranda savaşın hizmetine sokulduğu bir süreci yaşıyoruz. Yine savaş kapsamının çok daha genişlediği, güçlerin önem sırasına göre yer değiştirdiği bir dönemde yaşamaktayız. Günümüzde medyatik güç, iletişim çok daha ileri düzeylerdedir. Yine tekniğin kullanımı çok daha ileri düzeylerdedir. İşte bütün bu durumlar, mücadelemizi diğer ülke mücadeleleriyle, çok ayrıksı bir noktaya getirmektedir. Bunun, kuşkusuz yukarda da vurguladığımız gibi sömürgeciliğin karakterinden, farklılığından kaynaklanan nedenler, savaş tarzında da önemli farklılıkları kendisiyle beraber getirmektedir. Yani bugün Kürdistan'daki gerilla, çok daha farklı koşullarda, farklı durumlarla, taktiklerle karşı karşıya olan bir gerilla olmaktadır. Belki günümüzde Kolombiya vb. gibi ülkelerde yaşanan deneyimler var, ama yine çok önemli farklılıklar sözkonusu. Karşımızdaki düşmanın bütün varlığıyla; ulusal, siyasal, ekonomik, diplomatik bütün boyutlarıyla kendisini savaşa endekslemesi sözkonusu olduğundan, çağın gelişmiş ileri tekniğini de, bütün gücünü harcayarak savaşın hizmetine sokması sözkonusudur. Bu nedenle, çağın en gelişmiş son teknikleri bu savaşta kullanılıyor. Bir termal kameradır, bir kobradır, bir tankdır, vs. gibi en gelişmiş tekniklerin insana karşı kullanıldığı bir gerilla savaşımı oluyor. Bu yönüyle de önemli farklılıklar arzetmektedir. Yani Kürdistan gerillası, çağın, kendi ülke somutundaki gerçekliklerin ve aynı zamanda karşımızdaki Türk ordusunun özgünlüklerinin bir sonucu olarak kendisini şekillendirerek savaşımını yürütmektedir. Bir kere karşımızdaki ordu, sanmıyorum ki diğer ordulara benzeyen bir ordu gücü olsun. Yani Türk ordusu, bugün dünyanın belli başlı orduları arasında sayılmakta ve bir de sömürgecinin karakterinden kaynaklanan bir kilitlenme durumu var. Ve her şeyin, yani rejimin de karakterinden kaynaklanan bir sonuç itibariyle bütün olanakların ordu hizmetine seferber edildiği bir durum tabii ki sözkonusu. Bütün bunlar mücadele koşullarımızı belirlemekte, yine mücadele taktiklerini haliyle belirlemekte ve dolayısıyla diğer zeminlerle önemli farklılıklara da ortaya koymaktadır.

Savaş çok incelikli, bilimsel temellere dayandırılan bir sanat olayıdır

Serxwebûn: Ordulaşmada alınan mesafe nedir, savaş taktiklerinde yaratıcılık, ustalık yakalanabilmiş midir? 20. yılda gerillada komuta sorunları ne düzeyde aşılmıştır, taktiğe hakim, taktik önderlik ölçüleri ne kadar yakalanmıştır?

Murat Karayılan: Şimdi Kürdistan'da her şey partiyle başlamıştır. Parti ideolojisiyle, parti düşüncesiyle, felsefesiyle yeniden şekillenmiştir. Dolayısıyla bugün Kürdistan'da atılacak olan her adım ve atılmış olan her adım altında parti vardır, partileşme vardır. Niye bu böyledir? Çünkü Kürdistan toplumu önemli oranda başkalaşıma uğratılmış, asimilasyona

tabi tutulmuş, bin yerde düşürülmüş, kendi benliğinden uzarlaştırılmış bir toplum durumundaydı. Burada müthiş bir dağınıklık, bir örgütsüzlük, bir kendinden geçmişlik, kendine sahiplenmeme, kendine yabancılaşma hakimdi. Bundan dolayı, bütün bu dağınıklığı ve örgütsüzlüğü, düşürülmüşlüğü, kişiliksizliği, kimliksizliği, ancak derin bir ideolojik oluşum, yeni bir yaşam felsefesi, geleceğe inançsız değil, inançla, ümitle bağlayan bir ideolojik perspektif mevcut bu duruma son verdirebilir ve bu temelde köklü, bütün yönleriyle bir değişikliği yaratma temelinde ileriye yönelik, ya da kendine yönelik, kendisi için bir şeyler yapabilir toplum durumuna getirebilirdi.

Toplumumuzun karakteri ve özgünlükleri böyle olduğu için, toplumda Kürdistan gerçeğini, Kürt insanını ele almak ve onları geleceğe yöneltmek, iki kişiyi bir araya getirmek ve yürütmek için mutlak süretle, onu bağlayıcı, ona ümit ve perspektif veren, adeta yeniden ruh verip canlandıran bir ideolojiye, düşünsel, ruhsal gıdaya ihtiyaç vardı. İşte buna, partimizin ideolojisi cevap olmuştur. Önderliğimizin geliştirdiği ideolojik çizgi, Kürdistan toplumunu yeniden yaratma da ilk çıkışı olmuştur; temel ruhu ve gıdası olmuştur. Şimdi bu böyle olduğu için, ordulaşmayı partileşmeden soyut ele alamayız. Yani partileşme geliştiği oranda, ordulaşma düzeyi de gelişebilmektedir. Bu nedenle, bu soruya cevap verebilmek için, partileşme düzeyine de bakmak gerekiyor. Yani partileşme ile beraber biz ordulaşmayı, hatta komutalaşmayı değerlendirebiliriz. Yani yaklaşımımız bu biçimde olursa doğru sonuca gitmemiz mümkün olur.

20 yıldan bu yana kuşkusuz ki, belli bir partileşme düzeyi yakalanmıştır. Onun paralelinde belli bir ordulaşma düzeyi de yakalanmıştır. Yani belli bir mesafe sözkonusudur. Ancak, esas olarak Parti Önderliğimizin geliştirmek durumunda olduğu partileşme ve ordulaşma düzeyinin gerisinde seyredildiğini belirtmek gerekiyor. Kuşkusuz ki, eskiyle karşılaştırılamayacak düzeyde bir gelişme sözkonusu. Her şeyden önce, partiyle beraber, partinin yanısıra bir ordulaşma yaratılmıştır. Yani iki kişininin bir araya gelemediği bir toplumda, bugün milyonluk Türk ordusunun, 15 yıldır uğraştığı, ama üstesinden gelemediği bir ordulaşma düzeyi vardır. Bu bir gerçek. Fakat bizim önderliğimizin, yine partimizin zaferi kesinleştiren, kalıcılaştıran, niteliği ona denk düşen sağlam bir yapılanma düzeyi sözkonusu edildiğinde, bu konuda oldukça geri bir düzeyde seyrettiğimizi de görmek durumundayız. Yani bu konuda hiçbir biçimde kendi kendimizi yanıltma durumuna düşmemeliyiz, düşmemeye çalışıyoruz. Belli bir mesafe tutturulmuştur, bu doğrudur, yine belli bir düzeyde savaş sahasında bir cevap da olunabilmektedir. Bu da doğrudur, ama bununla kendimizi yanıltmamamız gerekiyor. Geçmiş pratikten biliyoruz ki, eğer gerekenler bütünüyle yerine getirilmiş olunsaydı, bugün çok daha ileri bir noktada seyrediyor olacaktık. Bugün yaşanan düzeyin çok çok daha ilerisinde bir düzeyi yakalayabilirdik. Şimdi bu durum hem ordulaşma açısından böyledir, hem komutalaşma açısından böyledir ve hem de savaş taktiklerinin geliştirilmesi açısından böyledir. Aslında olması gereken birçok şey, yaratılması gereken zemin yaratılmıştır. Yani onun başta ideolojisi, inancı, kararlılığı, cesareti, fedakarlığı yaratılmıştır. Hatta diğer ordularla kıyaslanmayacak düzeyde çok ileri bir mesafe katedilmiştir bu konularda. Yani bugün PKK'nin, ya da Kürdistan gerillasının ulaşmış olduğu saldırı ruhu, saldırı düzeyi, keskinliği, kararlılığı ve cesareti küçümsenemez. Dünyada bunun az örnekleri vardır. Ancak, bunlar önderlikle, stratejik önderlikle çok yakından bağlantılı bir durumdur. Yani ideolojinin gücünden kaynaklanan bir durumdur. Dolayısıyla, önderlikle yakından bağlantılı bir durum olmaktadır. Ama bunun karşısında, yani bütün bu erişilmesi güç olan, ama erişilmiş olan nitelikli düzeyle beraber, pratikte buna denk düşen bir örgütlenme, disiplin, denetim, harekat düzeyi yakalanılamamıştır. Bu konuda bir fark, bir açıklık sözkonusudur. Ve zaten temelde mücadele tarihimizin çeşitli dönemlerinde yaşadığımız sorunların ve dönem dönem yaşanan tıkanıklıkların temel nedeni de, bu uçurumdur. Yani bir ideolojiyle, bu ideolojiden kaynaklanan üstün niteliklerle, pratik uygulama, örgütleme vb. gibi konularda ciddi bir fark, ciddi bir durum sözkonusudur. İşte çözmemiz gereken ve bugün de çözmeyle karşı karşıya olduğumuz en önemli problemimiz budur. Kuşkusuz bunu çözümleyecek, cevaplayabilecek, pratikte onu formüle edebilecek, yaşama geçirebilecek ve esasen, ona yaşam veren, biçim veren, pratik bir karakter verip yönlendiren, günlük olarak onu ideolojinin, çizginin gereklerine göre icra ettiren bir kurumlaşma düzeyinin yakalanamamasından kaynaklanıyor. Yani böyle bir düzeyi yakalama sorunumuz vardır. Bu da, kuşkusuz ki, komutalaşma olayıyla yakından bağlantılıdır. Yani bunun pratik bir temsilini, pratik uygulayıcılarını bulması gerekiyor. İşte yaşanan sorun veyahut yaşanan ciddi gerilik bu noktadadır.

Komuta sorunu tabii ki, önümüzde duran ve çözmemiz gereken en temel sorunlarımızdan birisidir. Hatta bizim açımızdan, yani gerilla güçleri açısında en önemli sorunumuz olmaktadır. Şimdi bu konuda durum nedir? Yani sıfırda mı seyrediyoruz? Elbette ki değil. Bugün geriye dönüp baktığımız da, geride, geçmişde çok daha geri bir konumdaydık. Esasen biz sürekli şöyle bir şeyi yaşıyoruz: Her yaşanan süreç geçtikten sonra, bu süreçte sergilediğimiz performansa bakıyoruz, pratiğe bakıyoruz, pratik sonuçlarına bakıyoruz, nasıl böyle durumları yaşamışız diye, kendi kendimize çokça soruyoruz. Yani bu ne demek oluyor; her geçen sürecin çok daha geri olduğunu bir noktada görmüş oluyoruz. Yani bir gelişme var kuşkusuz. Bugünün komutasıyla, dünün komutası arasında çok fark var. Pratik deneydir, tecrübedir, yoğunluktur, parti gerçekliği üzerinde derinleşmedir, önderlik çizgisini kavrama, anlama, ona güçlü katılımı sağlama gibi bakımlardan yaklaşıldığın da, belli bir gelişme düzeyi sözkonusudur. Ancak silahlı mücadelemizin gelip dayandığı noktada, cevap olamama gerçeği de sözkonusudur. Yani mücadelenin, savaşın büyümesi vardır, bu büyümenin kendisiyle beraber getirdiği örgütsel, yönetimsel ve taktiksel sorunlar da vardır. Komuta kendine göre bir gelişim düzeyini tutturmuşsa da, bu düzeyiyle bu sorunlara cevap olamama, bu gelişen büyük ve dev sorunlar karşısında cüce kalma durumunu yaşamaktayız. Şimdi bu sorun öyle basit, sıradan bir sorun değildir elbet. Aslında bunun çok derin, tarihsel, toplumsal nedenleri sözkonusudur. Ve yine partileşmeyle, önderlik çizgisinde mevzilenmeyle yakından bağlantılı olma durumu sözkonusudur. Bir bütün olarak, bu hususta şunu belirtmek mümkün: Mücadele tarihimiz boyunca en çok çektiğimiz, en çok kendimizi zorladığımız, zorlanmakla birlikte partiyi ve önderliği zorladığımız husus, bu komuta hususudur. Yani komutada çizgiye uygun, mücadelenin düzeyine uygun, yine yaşanan dönemsel sorunlara cevap olacak bir performansı yakalayamama sorunu vardır. Şimdi bütün bunlar olduğu gibi mi yaşanıyor; değil tabii. Belli bir yoğunlaşma ve yine döneme yönelik belli bir derinleşme ve çaba da vardır. Zaten bu olmazsa, bir yerde artık sorunların altında tümden boğulup kalma durumuyla karşı karşıya gelinecektir. Ama böyle bir durum da yok. Yani öyle tümden boğulma da yok. Belli bir mücadele, onu aşmaya yönelik ve yenilenmeye yönelik, her arkadaşta, her komutada belli bir çaba da vardır.

Hem ordulaşma sorunu, onunla beraber komutalaşma sorunu –ki aslında ordulaşma sorunu, bir yerde komutalaşma sorunudur da– ve onunla beraber taktik savaş sorunları hususunda bu süreçte, bu günlerde, aslında önemli bir dönemeci yaşamaktayız. Yani sorun bir bütündür, kompledir. Partileşme sorununa doğru çözüm, doğru yaklaşım, doğru katılım gösterilirse, bu anlamda önderliksel gelişimi doğru anlama, önderliği doğru kavrama, onun paralelinde ordulaşma ve komutalaşma, sorunları da çözüme kavuşur. Bunların çözüme kavuşması, savaş sorunlarının da önemli oranda cevap bulması anlamına gelecektir. Şimdi bu konuda bunları bu biçimde izah ettikten sonra, savaş konusuna da birkaç cümleyle değinmekte yarar vardır.

Savaş çok incelikli, bilimsel temellere dayandırılan bir sanat olayıdır. Kürdün geçmişinde savaş bu biçimde telafuz edilmemiştir. Yani savaş olayı, bir sanat olayı, bir bilim olayı biçiminde yaşanmamıştır ve Kürt toplumu savaşı böyle algılamamıştır veya algılamada çok zayıftır diyebiliriz.

Bahsediliyor, belki MED'ler veya öncesi dönemlerde savaş sanatında belli bir düzey tutturulmuş olabilir. Öyle bir şeyden bahsediliyor, ama son 2000 yılda Kürt toplumunda savaş diye yaşanan gerçeklik, savaştan ziyade bir kavgacılıktır. Kavga ise savaş değildir. Bu konularda geçmişte yaşanan Kürdistan'daki, Kürt insanlarının geliştirdiği savaş adı verilen pratiklere bakıldığında, onun bilimsel temellere dayalı, taktiklere dayalı düşünceye, mantığa dayalı bir biçimde geliştirilmediğini görürüz. Çünkü savaş sanatının temelinde mantık olayı yatar. Düşüncenin yoğunluğu yatar. Yoğunlaşmadır. Ve yoğunlaşma ile karşıyı yanıltıcı taktiklerin geliştirilmesidir. Bir yerde yanıltmadır. Yanıltmayla darbeyi en ustaca vurmadır. Ve böylelikle karşıdakini altetme sanatı olmaktadır. Şimdi Kürdün geçmişinde savaş bu biçimde algılanılmamış, önemli oranda göğüs-göğüse çarpışmaya dayalı, yani kuru cesarete dayalı, kör cesarete dayalı bir kavga biçiminde yaşanmıştır. Burada yürek ile beyin birleştirilmemiştir. Kürt yürek ile savaşmıştır, beyin ile değil. Şimdi Partimizin ve Parti Önderliğimizin savaş çizgisi beyine dayalı, beyin ile yüreği birleştiren bir savaş çizgisidir.

İşte partimizin silahlı savaş çizgisi, anlayışı; Parti Önderliğimiz tarafından hep geliştirilmeye çalışılan çizgi böyledir. Ama bizler, eski Kürt toplumundan gelen savaşta beyine değil de daha fazla duygulara dayanma, cesarete dayanma unsurunu hep öne çıkarmışız. Ve bu noktada önderlik çizgisiyle, toplumdan getirdiğimiz savaş çizgisi, esas alarak hep çarpışır halde olmuştur. Yani geçmişin o kör, küçük cesarete dayalı savaş anlayışıyla, önderliğin geliştirmekte olduğu yeni, modern, bilimsel savaş sanatına dayalı, çağa uygun savaş anlayışı çatışmıştır hep, çatışır haldedir. Bundan dolayı çoğu zaman taktik dışılığı hep yaşadık. Niye; çünkü biz kendi savaş anlayışımızı her fırsat bulduğumuzda derinleştirdik, yani kendi anlayış ve yaklaşımlarımızı fırsat buldukça, öne çıkarma pratiğini hep sergiledik. Bu da nedir; buda parti çizgisinden uzaklaşmadır. Buda nedir, aynı zamanda zafer çizgisinden uzaklaşmadır. Başarıyı kesinleştiren savaş taktiğinden uzaklaşmadır. Onun yerine meydan savaşına girmedir, düello savaşına, çarpışma savaşına girmedir. Belki bunlar çok cesaretli savaş tarzları olabilir, çok kahramanca olabilir, o ayrı bir şey. Bize çok cesaretli çok gözükara savaş tarzından ziyade başarı getiren savaş tarzı gerekmektedir. Şimdi savaş taktikleri konusunda yaşadığımız sorun özü itibariyle budur. Ve bu tabii çeşitli dönemlerde, çeşitli biçimlerde kendisini pratiğe yansıtmıştır. Yani Kürdistan toplumundan kaynaklanan, Kürtten kaynaklanan geri, bir yerde ilkel bir savaş yaklaşımı ve anlayışı var. Öteyandan önderliğin geliştirmek durumunda olduğu modern, bilimsel temelere dayalı savaş çizgisi ve anlayışı vardır.

Şimdi savaş taktikleri hususunda da bu durum olduğu gibi devam ediyor mu diye sorulursa; şunu belirtmek durumundayız: Özü itibariyle bu durum var aslında. Yani bir çelişkili olma durumu sözkonusu. Tabiiki bu çelişkili olma konumu bizi geçmişte zorlamıştır, önemli oranda tahribatlara da yolaçmıştır ve hatta imkan dahiline girmiş olmasına rağmen birçok başarıdan da alıkoymuştur. Bu böyledir. Ancak bu konuda da özellikle son bir-iki yıl itibariyle kadro yapımızda, komuta yapımızda belli bir yoğunlaşma sözkonusu. Yani önderlik çizgisini kavrama, anlama noktasında ve yine kendisini ona yatırma noktasında belli bir yoğunlaşma ve derinleşme vardır.

İşte bu önemli oranda umut veriyor. Bu büyük bir umuttur tabii. Yani artık savaş taktiğinde Kürdün kendisini aşması, modernleşmesi, başarıyı getiren, zaferi getiren, düşmanı gafil avlayan kıvrak, esnek, doğru, yaratıcı ve ustalıklı taktikleri yaşama geçirebilecek bir düzeyi yakalamanın koşulları gelişiyor diyebiliriz. Yani bu konuda düşe kalka, zorlukları yaşaya yaşaya aslında bazı şeyleri öğrenmiş bulunuyoruz. Her konuda bir yenilenme ve bir reform gerekli olduğu gibi, bu konuda da bir yenilenmenin, hem de köklüce bir yenilenmenin, belli bir reformun artık güçlerimizde "*olmazsa olmaz*" kabilinden yer edindiğini, belirtebiliriz. Zaten ümit dediğimiz şey de budur. Şimdi bu konuda yaşadığımız bu sorundan dolayı, geçmişte olması gereken taktik yaklaşımların tümüyle düşmanın taktiğini boşa çıkaracak, onu altedecek ve sınırlayarak başarının yolunu açacak taktik bir deneyimliliği, kapsamlılığı çoğunlukla geliştiremedik. Bütünüyle demiyorum, ama çoğunlukla geliştiremedik. Esasen, çoğu zaman arada kalma durumunu komuta hep yaşamıştır. Yani bir yerde bu bahsettiğimiz, köylü savaşı da diyebileceğimiz, yani isyancı köylü savaşı diyebileceğimiz çizgi ile parti çizgisi arasında kalma veya bu anlamda taktik perspektifsizliği yaşama durumları da çokça yaşanmıştır. Şimdi taktik önderlik ve komuta bazında bu konuda köklü ve radikal bir yenilenme ve bir partileşme yaşanmadığı için, taktik derinlik, ustalık tarihin her döneminde gereken yerde, gerektiği zamanda geliştirme noktasında ciddi zayıflıklar yaşanmıştır. Yani olay öyle basma kalıp bazı perspektiflerle, ya da bazı bilgilerle, ya da duygularla veya cesaretle çözümlenecek bir olay değil; ciddi oranda bir yoğunlaşmayı gerektiren ve yaşamayı gerektiren bir olaydır. Çünkü bu sanat öyle bir sanat ki, olanı değil, olması gerekeni hissetmeyi, görmeyi, karanlık bulutlar arkasında çakan şimşeklerin neyi getirebileceğini sezmeyi gerektiriyor. Bunu sezebilmen için de, perspektifin güçlü olması; derinliğin, yoğunluğun, bununla beraber savaşın en içten, en zorluklu bir biçimde yaşanması gerekiyor. Şimdi bizdeki komutada bu tam değil de, yarım yamalak yaşandığı için, düşmanın geliştirmiş olduğu taktikleri önceden görememe, sezememe veya geç görme pozisyonuna çokça taktik önderlik kurumu düşmüştür. Ve hatta bazen taktik bulanıklığı bile yaşayabilmiştir. Şimdi, bu yaşanan pratik süreçte tabii bir deney de kazanılmıştır. Yani bugün her zamankinden daha fazla, bütün bu olumlu ve olumsuz yanlarıyla pratik süreçleri yaşayan, savaş taktiğinde kıvrak, zikzaklı bu dönemeçleri yaşayan, yine böyle çok çeşitli aşamalardan geçen belli bir komuta ve kadro yapısı şimdi sözkonusudur. Yani belli bir deney ve tecrübesi vardır. Ama yukarda izah ettiğimiz sorunu, askersel çizgide, yani bir partileşmeyi bütünüyle yaşama sorunu da henüz vardır. İşte bunun aşılması halinde, taktik konularda artık düşman karşısında, savaş bilimine uygun, sanatına uygun, zaman, yer ve mekanına uygun taktik yaklaşımları, espirileri geliştirebilecek bir komutaya ve taktik öncülüğe ulaşmak mümkündür. Yani bunun mümkünatı artık imkan dahiline girmiştir. Bu hususta yaşanan yetersizlikleri, gerilikleri, hataları bilince çıkarma önemli oranda yaşanıyor. Bu konuda şimdi içinde yaşadığımız süreç özellikle önemlidir. Yani bir bütün olarak köklü bir değişimi, bir yenilenmeyi ve adeta bir reformu yaşamamız gerektiği çok açık. Bütün yaşanan devrimci mücadele pratiği süreci boyunca, bu ortaya çıkan pratikler ve sonuçlar, bunun böyle olması gerektiğini açık bir biçimde bize dayatmaktadır. Yani köklü bir değişiklik, bir komutalaşma, komutanın kendini aşması, bu anlamda çizgiselleşmesi, parti çizgisine artık gelmesi, dolayısıyla da savaş sanatında derinleşmesi, savaş cephesinde, düşman karşısında cevap verebilecek hale gelmesi konumu, kendisini olmazsa olmaz bir biçimde bize dayatmış bulunmaktadır.

Gerilla, savaş dengesini kendi lehine bozma sürecine girmiştir

Serxwebûn: Savaşta dengeyi gerillanın lehine bozma hazırlıkları ne düzeydedir?

Murat Karayılan: Dengeyi gerillanın lehine bozma hazırlıkları, yukarda bahsettiğimiz durumlarla yakından bağlantılıdır. Özellikle komuta sorunu, ordulaşma sorunu ve onunla beraber taktik sorunların çözüme kavuşturulması, geçmişte yaşanan yetersizlikleri, gerilikleri değil de, daha yeni, döneme uygun savaş zeminine uygun, yine düşmanın geliştirmekte olduğu taktikleri boşa çıkarabilecek bir düzeyin yakalanılması için belli bir yoğunlaşma gelişmektedir.

Bilindiği gibi, önümüzdeki süreç bir kongre sürecidir. VI. Kongre birçok konuda ve birçok sorunda önemli ve yeni çözümler, kararlar, perspektifler geliştireceği gibi, bence en çok da gerillada ve savaşın geliştirilmesinde çok ciddi dönüşümleri, değişimleri yaratacak bir karaktere sahip olacaktır. Yani savaş konusunda, komutalaşma ve ordulaşma konusunda gerçekten bir çok hususta önemli bir noktada seyrediyoruz. Önemli nokta şu: Yoğunca bir pratik deney, tecrübe durumu sözkonusu. Ve bir de savaşın artık böyle yürütülemeyeceği; böyle yürütülmesinin yenilgi getireceği; başarıyı getirebilecek, zaferi yakalayacak savaş tarzının ise, hangisi olduğu noktasında ciddi ciddi düşünülecek bir noktadayız. İşte önemli nokta budur. Şimdi burada seyrediyoruz. Ve öyle inanıyoruz ki, bu kongre süreci itibariyle yürütülecek tartışma, yoğunlaşma, çözümleme, temelinde bir köklü yenilenme şansını yakalayabileceğiz. Bana göre bu nokta köklü yenilenmeyi sağladığımızda, kesinlikle ve kesinlikle savaşta denge gerilla lehine bozulacaktır. Çünkü şimdiye kadar düşman değil, çoğunlukla gerilla kendi kendisini zorlamıştır. Şimdi düşman kendi propagandasını çokça yapmaktadır. Zorlanmış olduğunu da belirtmektedir. Zorladığını belirtirken işte yer yer imha ettiğini, marjinalleştirmeyi geliştirdiğini hep vurgulamaktadır. Bunlar boş laflar tabii. Eğer bir zorlanma varsa, gerilla kendi kendisini zorlamıştır. Nerede nasıl zorlamıştır onu yukarda biraz izah etmeye çalıştık. Yani doğru gerilla çizgisini uygulama noktasında yaşadığı hatalarla, özellikle komuta bazında yaşadığı sorunlarla, kendi kendisini zorlamıştır.

"Bir bütün olarak köklü bir değişimi, bir yenilenmeyi ve adeta bir reformu yaşamamız gerektiği çok açık. Bütün yaşanan devrimci mücadele pratiği süreci boyunca, bu ortaya çıkan pratikler ve sonuçlar, bunun böyle olması gerektiğini açık bir biçimde bize dayatmaktadır. Yani köklü bir değişiklik, bir komutalaşma, komutanın kendini aşması, bu anlamda çizgiselleşmesi, parti çizgisine artık gelmesi, dolayısıyla da savaş sanatında derinleşmesi, savaş cephesinde, düşman karşısında cevap verebilecek hale gelmesi konumu, kendisini olmazsa olmaz bir biçimde bize dayatmış bulunmaktadır."

Şimdi bu bir niyet sorunu değildir. Yani tüm arkadaşlar, tüm komutanlar iyiniyetlidir, cesaretlidir, yoldaşlarımızdır, bu doğrudur. Bunların hepsi böyle. Ama savaş olayı ayrı bir olaydır. Ruhen, fikren, fizikmen, bütün yönleriyle yaşanılması gereken bir süreçtir savaş olayı. Yine bu oyunun hangi kurallarla, nerede nasıl oynanması gerektiğini bileceksin, bilmen gerekiyor. Bilmen için, ruhen katılman gerekiyor, yaşaman gerekiyor ki, karşındakini anlayabilesin. Bir-iki şey daha söylersek belki daha doğru veya kolay izah etmiş olabiliriz: Şimdi diyelim, düşman gerillanın sonuç alıcı, başarıyı getiren bir hareket tarzını, taktiğini ters-yüz ediyor, süreç itibariyle belirliyor. Ve onun karşısında kendi yeni taktiğini, onu mat edecek, boşa çıkaracak, onu daraltacak bir karşı taktik –ki buna konsept diyorlar–, geliştirip pratiğe uyguluyor. Biz bunu zamanında anlamıyoruz. Yani altı ay geçtikten sonra anlıyoruz. İşte kayıp noktalarımız da çoğunlukla bunlar oluyor. Veya geç anlama oluyor. Zamanında kavrama gelişmiyor. Bu sanat zamanında kavramayı gerektiriyor. Bu sanat, daha olaylar gelişmeden, yaşanmadan, sezmeyi gerektiren bir sanattır. Hüner gerektiriyor. Güçlü duyguların alabildiğine gelişmesini gerektiriyor. Öngörülü olmayı, çokyönlü olmayı, derinlikli olmayı gerektiriyor. Sorun burada. Şimdi biz bu noktaları tabii, önderliğe bırakıyoruz. Önderliğin bu konuda düşmanı dengeleme ve hatta onu cevaplayıp başarının yolunu açma düzeyinde bir performansı tutturduğu açıktır. Şimdi komutada da, bu bazda derinleşme, yoğunlaşma, bir düzey tutturma zorunluluğu vardır. İşte bu konularda yaşanan gerilikler çoğunlukla bizi pratikte zorlamıştır.

1992-93 süreçlerinde bir tırmanma vardı, yaygınlaşma sözkonusuydu. İşte düşman bunu şimdi söylüyor ve bunun karşısında alan hakimiyeti konseptini geliştirdi. Yani düşman taktik değiştirdi. Alan hakimiyeti adı altında yeni bir konsept, yeni taktik, yeni bir yaklaşım geliştirdi. Başta bir-iki eyalete deneme kabilinde uyguladı, sonra bunu gerçekleştirdi. Şimdi bunu, bizim anında görüp, ona göre bir taktik değişikliği kendimizde yaratmamız gerekirken, biz bunu fazla öyle derinlikli ele almadık. Kendim için en başta söylüyorum, biz bunu kendi bildiğimiz yaklaşımla, anlayışla, yani direnmeyle, savaşla cevaplayabileceğimizi düşündük, öyle yapmaya çalıştık, ama bu bizi zorladı. Yani kısaca, bizim ordu konusunda, savaş konusunda, gerillada yaşadığımız en ciddi ve en temel yetersizlik bu hususlardadır. Yani sorun, komutanın ve taktik öncülüğün kendisini gerçek anlamıyla savaşa yatırması ve savaşta bu anlamıyla bir derinleşmeyi yaşaması sorunudur. Bu sorunun çözüme kavuşturulması doğrultusunda yaşadığımız süreç bizim için önemli olmakta ve ben artık bu konuda belli bir mesafenin katedileceğine inanmaktayım. Yani savaşı artık yürekle değil de, beyinle yaşama daha fazla ön plana çıkıyor ve çıkmaktadır. Bu konuda bahsettiğimiz kongresel sürecin de yaratacağı derinlikle beraber, gerillanın dengeyi kendi lehine bozmasının bütün imkan ve olanakları doğmuş olacaktır. Ben önemli nokta olarak burayı görüyorum. Diğer hususlar, fazla o kadar önem arzetmez. Kelle sayısı o kadar önem arzetmez. Diğer bazı teknik, pratik sorunlar fazla o kadar önem arzetmez. En önemli konu, bu bahsettiğimiz husustur. Bu hususta da belli bir yoğunlaşmaya veya sonuç almaya doğru gitme olduğuna göre –ki öyle inanıyoruz, bütün gelişmeler öyle gösteriyor– öyle gelişeceğine göre, denge de gerillanın lehine bozulacaktır denilebilir. Gerillanın hazırlıkları da bu yönlüdür. Ve bu konuda esas olarak, yaşadığımız sürecin gerçekten derinlikli yaşanması önemlidir. Eğer bu süreç derinlikli yaşanırsa, kesin mevcut denge lehimize bozulacaktır.

Serxwebûn: Savaşın uzaması, denge sürecinin zamana yayılması ne gibi olumsuz sonuçlara yolaçar?

Murat Karayılan: Yürütmekte olduğumuz, uzun süreli bir halk savaşıdır. Ve bir de çağımızda savaş sahalarının çok daha kapsamlılaşması, zenginleşmesi yani çok çeşitli araçlarla yürütülür hale gelmiş olması da dikkate alınırsa, savaşın uzun sürmesi bana göre doğaldır. Yani bundan kaçınmamamız gerekiyor. Tabii ki, bir yerde çakılıp kalma ve bu çakılıp kalma noktasının sürece, ya da zamana yayılması, kendi beraberinde olumsuzlukları getirebilir. Ancak şu bilinmeli ki, savaşımımız sürer. Bu belki bütün aşamalarda silahlı mücadele biçiminde cereyan etmeyebilir. Bazen bunun siyasal yönü, politik yönü öne çıkar; bazen bunun kitlesel yönü öne çıkar; bazen silahlı mücadele yönü öne çıkar; ama bu bir savaştır, bir halkın özgürlük mücadelesi ve savaşıdır. Tabii ki süreçlere yayılarak, adım adım düşman cephesinde gedikler açılarak kazanılacak olan bir savaştır. Topyekün bir kalkışla ve bir anda, yani ayaklanma biçiminde gelişebilecek olan bir savaş olmadığı çok açıktır. Bu böyle olduğuna göre, savaş çeşitli merhaleleri yaşayarak, belli bir zaman da yayılabilir. İlkesel olarak aslında bunu böyle görmemiz gerekiyor. Ancak, savaşımın, özellikle de silahlı savaşımın kendi içinde, belli bir dinamizm temelinde hareket mantığı vardır. Yani diyalektiksel bir olaydır. Duraklaması –dönemsel anlamda diyorum–, onu çürümeye, yozlaşmaya götürebilir. Bu da doğrudur. Mevcut durumda gerilla açısından, ki bizim genel anlamda ulusal kurtuluş mücadelemiz hemen hergün bir gelişmeyi yaşıyor. Sürekli bir yenilenmeyi yaşıyor. Bu önderliksel bazda böyledir ve etkisini dalga dalga her yerde gösteriyor. Yani bir bakıma zamana yayılması durumu sözkonusu değil, bu çok açık. Ancak gerillanın bir nokta da seyretmesi, ya da şimdi yaşamış olduğu sürecin zamana yayılması, hiç kuşkusuz ki beraberinde olumsuzlukları da getirebilir. Zaten şimdi bizim temel sorunumuz budur. Biz şunu diyoruz: Yani bu kasnak, artık aynı çizgiden dönmemedir. Değiştirmek gerekiyor. Yani gerilla cephesi açısından değişiklik, bir atılım, yenilenme vazgeçilmez biçimde kendisini dayatmış bulunuyor. Kendi kendini tekrar beraberinde tehlikeleri getirir.

Son yıllarda özellikle de düşmanın '-94'ten bu yana –'94 dahil–, geliştirmekte olduğu taktik yaklaşımların zamanında ve tam olarak kavranamaması, bu noktada Parti Önderliğimizin geliştirmiş olduğu perspektifler vardır. Bu perspektiflerin de tümüyle gerillaya yedirilmemesi, maledilmemesi nedeniyle gerilla bir zorlanmayı yaşamıştır. Birçok alanda gerilla

bir taktik öndersizliği yaşamıştır ve bu kendisini zorlar hale getirmiştir, zorlamıştır. Dolayısıyla, şimdi yaşadığı süreç, çok ciddi bir gerileme, ya da ciddi bir daralmadan ziyade, kendi mevzilerini koruma, hatta bazı cephelerde bu mevzileri daha da genişletme, ama esas olarak taktik hususta, taktiksel bir atılımı gereğince geliştirememe konumundadır.

Şimdi düşmanın bu kadar yaygarayı koparması durumu var. Tabiiki bunun üzerinde işte hep propagandadır deyip geçmemek gerekiyor. Düşman askeri olarak başarmış olduğunu söylüyor. Şimdi bizim, buna tabii ki doğru cevap vermemiz gerek. Yani burada düşmanın başarısından ziyade, gerillanın yaşadığı sürecin zamana yayılması durumu vardır. Ve yine düşmanın yoğun geliştirdiği kitle üzerindeki baskılarla, şiddetle, katliamla bazı merkezler üzerinde denetimi geliştirmesi, bu denetim paralelinde "*sahte yaşam adaları*"nı adeta örgütlemesi, güvenlikli bölgeler adı altında bazı merkezler çevresinde böyle bir sistemi oturtması, dağı da önemli oranda boşaltarak gerillaya bırakması ve zaman zaman dağa da saldırılarla gerillayı, hareketsiz kılma çabası vardır.

Şimdi buna, kendisi açısından başarı diyor. Bu aslında bir başarı değil. Gerilla her yerde yerindedir. Bu, gerillanın, düşmanın geliştirmiş olduğu taktik yaklaşımlara karşı, taktik zenginliği geliştirememesidir. Eğer gerilla bugün taktik zenginliği geliştirirse, Botan'dan, Zagros'dan, Karadeniz'e kadar çok yaygın bir savaş yaşanır. Sayısal olarak buna uygundur. Sayı sorunu yok, nitelik olarak da aslında her zamankinden daha niteliklidir. O halde sorun nedir? İşte sorun, belirttiğimiz hususlardır. Yani taktik zenginlik, bir de düşman taktiğini boşa çıkaracak, onu cevaplayabilecek, o anlamda inisiyatifi ele geçirebilecek taktik yoğunluk, taktik zenginlik sorunu vardır. Buna tabii ki, çeşitli yorumlar yapılabilir. Elbette bu, gerilla açısından ciddi bir zaaf. Ama büyük bir başarısızlık mıdır acaba? Veya düşman için bir başarı mıdır? Ben düşman için bir başarı olduğunu düşünmüyorum. Gerillanın kendi kendisini adeta bu konuda zorlamasıdır, daraltmasıdır. Kuşkusuz bu böyle devam ederse, bu tehlikelidir, yenilgiye götürür. Yani bu yenilgiye açık kapı bırakmadır. Ama yenilgi olduğunu sanmıyorum. Yenilgi değil, kaldı ki her yerde mevziler kuruluyor. Ve bütün sorunlara rağmen düşmana karşı duruş, mevziyi koruma, mevziyi genişletme durumu vardır. Gerillada bu yaşanan bir gerçeklik. Mesela düşman bazı yerlerde bizi zorlamıştır. Özellikle bazı hususlarda zorlamıştır. Bu doğru. Ancak, savaşın gerilla cephesinden, gerilla açısından, silahlı savaşım açısından aslında son sözü söyleyecek bir nokta sözkonusu değildir. Sorun nedir? Sorun şudur; işte gerillanın mevzi tutturmuş olduğu bu duruşu aşması halinde, yukarda da belirttiğim gibi, hem sayısal, hem de niteliksel konumu itibarıyla gerillayı, dolu taktiklerle, zengin yaklaşımlarla her alanda geliştirebilecek bir durumdadır. Ama bu durum eğer aşılmazsa, olumsuz gelişmelere de zemindir aynı zamanda. Yani aşılması gerekiyor, aşılması gereken bir konumu arzediyor.

Bu konuda bir-iki şeyi daha vurgulamakta belki yarar var: Şimdi savaşın seyrettiği nokta veya çekişmenin taktiksel bazda geliştiği noktalar nedir? Yukarda da belirttiğim gibi, düşmanın geliştirmiş olduğu alan hakimiyeti konsepti var. Şimdi bunun karşısında bizim ise, savaşta, savaşı kızıl üsse dayandırma ve araziye dayalı savaş taktiğini geliştirme yaklaşımımız vardı. Dikkat edelim, biz kızıl üs taktiğiyle, diyelim alan hakimiyetini geliştirmek istiyoruz. Bu anlamda, araziye dayalı bir savaş taktiğiyle adım adım arazi üzerindeki denetimimizi hakim kılmak istiyoruz. Bizim kendimize göre geliştirmekte olduğumuz savaş taktiğinin özü veya hedefi esas olarak budur.

Şimdi dikkat edilirse, düşmanın da buna karşı geliştirdiği alan hakimiyeti taktiği vardı. Şimdi bu iki taktik yaklaşım çatışmaktadır. Bize göre bu, doluya dolu, doluluk boşluk taktiğine göre, dolunun doluyla çarpışması anlamına geliyor. Yani bizim, belki şimdi değil tabii, ama 1995-96-97, hatta Botan eyaleti itibariyle '98 süreçlerinde böyle bir yaklaşımı daha çok esas alma durumumuz vardı. Yani savaşı kızıl üsse dayandırma, kızıl üssü derinleştirme ve bu temelde savaş taktiğini yaygınlaştırma, esprisini esas alıyorduk. En azından bunu böyle anlıyor ve bulunduğumuz yerde böyle uygulamaya çalışıyorduk. Şimdi düşmanın da geliştirmiş olduğu bütün taktiği, yani tekniği, motorize güçleri, bir de son yıla son birlikleri de ekleyerek, bütün bu tekniği, ona hızlılık imkanını veren teknik güçleri devreye sokarak, bu taktiğimizi boşa çıkarma, ya da bu konudaki dikte etme durumunda olduğumuz doğrultuyu durdurma savaşımını vermiştir. Yani şimdi aslında bu konuda Doğan Güreş'in de bahsettiği şey nedir; '94'te üsse gitme, kızıl üsleri yaygınlaştırma taktiğimizi, bir yerde durdurmuştur. Kendisine burada çok başarı payları çıkarıyor. Şimdi '94'ten '98'e geliyoruz, aynı yerde seyrediyor aslında. Nasıl aynı yerde seyrediyor? Düşman bizi bu alanlardan söküp atmış mıdır? Hayır. Bugün Botan arazisinin yüzde sekseni yine gerillanın denetimindedir. Bilmem başka yerin yüzde kaçı yine gerillanın denetimindedir. Düşman atamamıştır, ama gerilla da, olması gereken kızıl üs taktiğini oturtamamıştır. İşte biz, bu noktada hep çekişme halindeyiz. Bu, bizim için bir yerde aslında taktik zenginlik olmadığı için, kör döğüşü gibi geliyor bana. Yani taktik zenginliği geliştiremiyoruz. Bu anlamda düşmanın da bütün tekniğe dayalı, güce dayalı bu sistemiyle, yani taktiksel sistemiyle sürekli çarpışıyoruz. İşte bu bizi zorluyor. Şimdi yapmamız gereken nedir? Düşmanın taktiğimizi boşa çıkarmak için geliştirdiği taktiklerle düşmana karşılık vererek, çıkışı gerçekleştirmedir. Yapmamız gereken bu. Eğer biz bunu başarırsak, yaşanmakta olan denge sürecinin zamana yayılması durumu ortadan kalkar. Sorunun esas halkası budur. Tabii bu belirttiğim gibi, bunun böyle zamana yayılması ise, beraberinde çeşitli olumsuzlukları getirebilir ve kaldırılamaz. Zaten Parti Önderliğimizin son talimatlarında, esasen son yıl itibarıyla bütün talimatlarında bu konu vurgulanmakta. Bu durumun artık kabul edilmezliğinin de açığa çıkmış olduğu belirtilmekte ve bu hususlar çözümlemelerde oldukça etkili biçimde vurgulanmakta. Yani aşılması gereken bir nokta. İyice açığa çıkmış bir durum. Dolayısıyla bu sürecin hızla aşılması, artık imkan dahilindedir.

Serxwebûn: 15 yıldır sürdürülen gerilla savaşımıyla, Türk ve Kürt halkının yaşamında, düşünce ve mantalitesinde ne gibi değişimler oldu?

Murat Karayılan: 15 yıllık silahlı mücadele dönemi, partimizin 20 yıllık partileşme süreci döneminden aslında soyutlanamaz. Yani bir yerde silahlı mücadele partinin partileşme sürecini değişik araçlarla topluma yansıtması oluyor. Bu, bir parti anlayışının, yaklaşımının, ideolojisinin, perspektifinin, felsefesinin topluma yansıtılması anlamına gelmektedir. Bu kapsamda, Kürt halkının yaşamında çok köklü ve ciddi değişikliklerin olduğu çok açık. Yani bir devrim yaşanmıştır aslında. Kürdistan toplumunda, Kürdistan insanında, Kürdistan insanının düşüncesinde yaşanan şey, tam anlamıyla bir devrimdir. Bu daha çok Kürt halkının toplumsal olarak yaşamış olduğu zayıf yanlarının iyiye dönüşmesi biçiminde yaşanan bir devrim olmaktadır. Yani eskinin kendine güvensiz, güçsüz, geleceğe ümitle bakmayan, dağınık, kendine bile sahiplenemeyen, örgütsüz toplum yerine, geleceğe ümitle bakan, cesaretle, fedakarlıkla, yeni bir yaşam felsefesiyle yaşama, çağa yaklaşan bir toplum ortaya çıkarılmıştır. Yaşananlar komple bir devrimdir aslında. Yani Kürdistan toplumundaki aşiretçilik, bölünmüşlük, mezhepçilik, dağınıklık yerine; ulusallık, birlik, güç olma konumu ve düşüncesi gelişmiştir. Yani düşünce bazında diyebiliriz ki, yüzde yüz bir değişiklik yaşandı. Tabii ki bu çok önemli. Yani kendine güvenle yaklaşan, en önemlisi de, ilerici, demokratik, özgürlükçü anlayış ve yaklaşımla, geri, aşiretsel, ilkel düşünce tarzını aşarak modern bir düşünce sistemiyle geleceğe cesaretle yürüme ve bunun gerektirdiği fedakarlığı en ileri düzeyde, hem de zirvede, pratiğiyle gösterme konumuna ulaşmıştır.

Kısacası, Kürt toplumunda düşünce düzeyinde köklü bir dönüşüm ve değişimle beraber, bugün insanlığın, çağın ulaştığı düzeye denk düşen, hatta çağın gelişim hızına bir şeyler katabilecek bir düşünce mantalitesine ulaşma durumu sözkonusudur. Gelinen düzey düşünce ve toplumsal nitelik itibariyle bir güçlenmedir. Hem de ciddi oranda, bir güçlenmedir. Dahası; kendine güven kazanmaya ve hatta dışına güven aşılamaya varabilecek düzeyde bir güçlenmedir. Gerçekten de bu düzey yakalanmıştır. Kürdistan toplumu için rahatlıkla bugün bunu belirtmek mümkündür.

Ama Türk toplumu için, daha değişik şeylerden bahsedilebilir. Bir bütünüyle aynı şeyi belirtmek mümkün değil. Fakat bu mücadelenin Türk toplumunda yarattığı önemli sonuçlar da vardır. Birçok tarihsel olayın yaşandığı anlarda, etkisini bütün yönleriyle gösterememe durumu da dikkate alınırsa, bugün bile gözüken gelişme, yine de küçümsenemez. Yani Kürdistan gerillasının Türkiye toplumu üzerinde yarattığı etkiler, aslında önemli oranda daha ilerideki aşamalarda ortaya çıkacaktır, göze çarpar hale gelecektir. Ve fakat bugünden gözlenebilen yanlar da var.

Şimdi olumlu ve olumsuz şeyler sözkonusu tabii. Her şeyden önce, Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti eğer doğru bir cevap olma becerisini geliştirmiş olsaydı; Kürdistan gerillasının bugünkü performansı, aslında Türkiye'de devrimi yaşatacak bir performans düzeyidir. Ancak bir boşluk var, bu boşluktan dolayı da onun devrimsel bir etkiye dönüşmemesi sözkonusudur. Çaba son derece zayıf ve cılız. Fakat, en azından halkların özgür, eşit, kardeşçe ve demokratik bir ortamda yaşamasının gerekliliğini de gerilla ortaya koymuştur.

İster devrimin karşısında olsun isterse destekler konumda olsun devrim hepsini de etkisi alkına almıştır. Kabul etmese bile düşünce ve taleplerimiz Türk insanının da düşüncesine yerleşmiş bulunmaktadır. Bu, karşıt da olsa, olumlu bir şeydir bana göre. Yani en azından kölece boyun eğdirip Kürt halkıyla birleşmekten ziyade, eşit, özgür koşullarda birleşmenin ancak mümkün olduğunun duyması,algılaması daha ilerde kavram düzeyine ulaşabilmesi açısından önemlidir. Bugün karşıt da olsa; özel savaşın geliştirmiş olduğu şöven, ırkçı politikaların etkisiyle şu veya bu düzeyde karşıt bir konumu da arzetse, esas olarak bu durumu algılaması, konuşup tartışması önemlidir. Kaldı ki, emekçi kitlelerin, kesimlerin karşıt olduğunu sanmıyoruz. Onların daha olumlu zeminlerde etkilenmiş olduklarını düşünüyoruz. Esasen Kürdistan gerillası, Türkiye için bir demokrasi kılıcıdır. Demokrasiyi getirecek, özgürlük, eşitlik, kardeşlik ortamını yaşatacak en etkili en güzel araç olmuştur.

Gerilla önderliksel çizgiye
gitmenin zeminini yaratmıştır

Serxwebûn: Yürütülen gerilla savaşımıyla esasta hedeflenen neydi, ne kadarı başarıldı?

Murat Karayılan: Yürütülen gerilla savaşıyla her ne kadar bizi daha ileri başarılardan alıkoyan, çizgiye gelmeyen, taktiğe gelmeyen çeşitli anlayış ve yaklaşımlar nedeniyle istenilen düzeyde bir başarı ortaya çıkaramamış da olsak PKK hareketi, bu aşamada elde etmesi gereken sonuçlara özü itibarıyla ulaşmıştır.

Gerilla esas olarak bir mücadele aracıdır. Politik, siyasi mücadelenin koşullarının hemen hiç olmadığı bir yerde, siyaseti gerilla aracılığıyla topluma yansıtma ve bundan hareketle sorunu, davayı gündeme getirme, kamuoyuna maletme rolünü gerilla üstlenmiştir ve bu rol belirli oranda aslında oynanmıştır. Ve bu aşama ideolojinin tüm kitlelere maledilmesi, kitlelerin harekete geçirilmesi ve yine o zamana kadar kapalı olan Kürdistan'ın dünya kamuoyunun gündemine getirilmesi başarılmıştır.

Kürdistan'da yürütülen gerilla savaşı bu aşamada ulaşması gereken hedeflere önemli oranda ulaşmıştır. Özel savaş ise, başarısızdır. Türk ordusu başarısız kalmıştır. Gerillanın bütün geri anlayış ve yaklaşımlara rağmen başarılı olduğu, bütün sonuçlarıyla birlikte açıktır. Bugün tüm Kürdistan kitlesine sorun maledilmiş midir, edilmemiş midir? Dünya kamuoyuna taşırılmış mıdır, taşırılmamış mıdır? Ve bugün dünyayı sarsan en önemli olaylardan biri haline gelmiş midir, gelmemiş midir? Tabii ki gelmiştir. Eğer bunlar yerine gelmişse, o zaman Türk ordusu başarısızdır. Generallerin kendilerini ve orduyu başarılı olarak lanse etmeleri aslında boşunadır. Bu savaş politik bir savaştır ve bu politik savaş bugün belli bir düzeye ulaştırılarak, ilk raunt kazanılmıştır. Tabii ki, eğer gerilla yukarda bahsettiğimiz durumları yaşamamış olsaydı, bugün ulaşılan sonuçlara daha erkenden ulaşırdı veya bugün 20. yılda daha farklı noktalarda olurdu. Yine önderliğin çizgisi, çabası ve mücadelesi çok daha kapsamlı bir düzeyde seyrederdi. Ama her ne kadar gerilla aracı tam istenilen düzeyde kullanılmamış da olsa, belli bir rol oynayarak, önderliksel çizginin başarıya ulaşabilmesi için gerekli olan zemini yaratmıştır.

Serxwebûn: Savaşın bölge ve uluslararası güçler dengesi üzerinde yolaçtığı etki ve sonuçlar neler olmuştur? ABD'nin bölgemizde yeniden oluşturmak istediği statükoyu ne derecede etkilemektedir?

Murat Karayılan: Savaş tabii ki, yürütüldüğü zeminle yakından ilintilidir. Şimdi Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının yürütüldüğü Kürdistan zemini ve Kürdistan toplumu, bilindiği gibi tümden güçten düşürülmüş, güçsüzlüğün hakim olduğu bir zemindi. Yani birkaç jandarmanın artık istediği gibi bastırabileceği, yasalarını veya anlayışını dayatacağı ve kimsenin de karşısında çıt bile çıkartamayacağı bir güçsüzlük zemininde bu savaş geliştirilmişti. Şimdi bu güçsüzlük, bugün tamamen yepyeni, enerjik ve dinamik bir güç haline gelmiştir. Güçsüzlük güce, örgütsüzlük örgütlülüğe dönüşmüştür. Dolayısıyla Ortadoğu'da, Kürdistan zemininde bir güç odağı şekillenmiştir. Bu kapsamda, bölgedeki güçler dengesinin gelişiminde önemli bir rol üslenebilinecek bir güç gerçekliği ortaya çıkarılmıştır. Yani bugün Kürdistan'da şekillenen siyasi, askeri güç gerçeği, Ortadoğu'daki dengelerin belirlenmesinde önemli bir odaktır. Aynı düzeyde, uluslararası güçler dengesi bazında da kendisini hissettirmiş bulunuyor. Özellikle '90'lardan bu yana, daha fazla, adım adım gelişerek, uluslararası dengeler üzerinde önemli bir etki yaratmıştır. Ve bugün bölge üzerine kendi siyasetini uygulamak amacında olan ABD emperyalizmi TC sömürgeciliği ve İsrail siyonizmini de kendisine dayanak yaparak, bölge halklarının üzerinde bir iradesizleşmeyi geliştirme savaşında ilk hedeflediği güç PKK'dir, PKK'nin ordusu ARGK'dir. Bu tabii ki, boşuna bir durum değildir. Yani bugün bu mücadele uluslararası dengeleri birincil derecede etkileyebilecek bir güç konumunu yakalamış bulunuyor. Ve zaten günümüzde Parti Önderliğimizin Roma'ya gidişiyle birlikte yaşanan gelişmeler, yine dünya güçlerinin özellikle de egemen olan veya bu amacı güden güçlerin en üst düzeyde bu sorunla ilgilenmeleri, tavır ve tutumlarını belirlemeleri, en üst görüşmeleri bu sorundan dolayı gerçekleştirmiş olmaları, parti ve ordu güçlerimizin Parti Önderliğinin şahsında dengeleri belirleyebilecek ve yoğunca etkileyebilecek bir kapasiteye ulaştığını kanıtlamaktadır. Yaşanan gelişmeler bunun en yalın ispatıdır.

Kürdistan'da geliştirilen savaş artık salt Kürdistan'la sınırlı kalmayıp Türkiye'yi yoğun bir biçimde etkisi altına almakta, Türkiye'deki demokrasi ve özgürlük mücadelesini önemli oranda etkilemektedir. Bölge düzeyinde ise, kardeş halkların kendi özirade ve kimliklerini koruma mücadelesinde en önemli en aktif en dinamik bir güç düzeyine gelmiş bulunmaktadır. Ve zaten bu nedenle, bölge halklarıyla sıcak ilişkiler ve dayanışma düzeyleri de yakalanmıştır.

Sonuç olarak; sıfırdan başlayan mücadele bugün bu biçimde dünya üzerindeki güçler dengesini önemli oranda etkileyecek bir düzey yakalamış bulunuyor.

PKK'nin yarattığı kazanımlar
değerler yoğunlaşmasıdır

Serxwebûn: Bu savaşın PKK ve düşman açısından kazanım ve kayıpları neler olmuştur?

Murat Karayılan: Savaşın PKK açısından kazanımı, başta PKK'nin halklaşması oldu. PKK, mücadeleyi halkla bütünleştirme, yine kendisini buraya taşırma, böylelikle ideolojisini halka maletme hedefini gerçekleştirmiştir.

Savaş PKK açısından ve PKK şahsında bütün Kürdistan halkı açısından adeta kendini varetme savaşı olarak gelişti; kendisi için varolma, kendine sahip olma eylemi haline dönüşerek, ilerici insanlıkla ve onun değerleriyle buluştu. Yani zayıf olduğu değer yargılarını, savaş sayesinde elde etti.

Her şeyden önce, bu savaşta bütün yönleriyle kendisini ispatlayan ve bu temelde tüm kitleleri bir çizgide birleştirebilen, harekete geçirebilen bir önderlik kazanımı vardır. Vatan, ulus, kişilik, kimlik, gibi kutsal değerleri önderlik çizgisi etrafında özümseyip artık bölünemez, parçalanamaz ve yenilemez bir birlikteliğe, bir örgütsel gerçekliğe ulaşma durumu sözkonusu. Bunlar da, tümüyle PKK'nin kazançları oluyor.

Gerilla savaşı olmadan bunlar gelişebilir miydi? Belki başka bir ülkede mümkündür, ama Kürdistan gerçekliği ve Kürdistan üzerindeki sömürgeci Türk devletinin karakteri dikkate alındığında mümkün olamayacağı ortadadır. Yani PKK bu temel araçla, gerilla aracıyla, bu savaşla kendisini ifade ederek, topluma malederek güç haline gelmiştir. Bu açıdan partimizin ve partimiz şahsında halkımızın kazanımları oldukça fazladır. Ve tabii ki, bunlar ucuzca kazanılmış değerler değildir. Bunun için ödenen çok ağır bedeller vardır. Bu uğur-

"Eğer gerilla bugün taktik zenginliği geliştirirse, Botan'dan, Zagros'dan, Karadeniz'e kadar çok yaygın bir savaş yaşanır. Sayısal olarak buna uygundur. Sayı sorunu yok, nitelik olarak da aslında her zamankinden daha niteliklidir. O halde sorun nedir? İşte sorun, belirttiğimiz hususlardır. Yani taktik zenginlik, bir de düşman taktiğini boşa çıkaracak, onu cevaplayabilecek, o anlamda inisiyatifi ele geçirebilecek taktik yoğunluk, taktik zenginlik sorunu vardır."

da binlerce yoldaşımız şehit düşmüştür. Kazanılan bu değerlerin temelinde milyonların emeği, alın teri ve kanı vardır. Halkımızın her şeye rağmen, fedakarlık göstererek mücadele etmesi ve bu doğrultuda binlerce yurtseverin şehadete ulaşması, binlercesinin hâlâ zindanlarda direnişi sürdürmesi vardır. Kadro olsun, sempatizan olsun, yurtsever olsun ve hatta sıradan Kürdistanlı olsun; herkesin gösterdiği çabalar vardır. Yıkılan binlerce köy vardır. Görüldüğü gibi bu değerler kolay kazanılmamıştır. Verilen bedeller en yüce "*değerler yoğunlaşması*"dır.

Bu mücadelenin en önemli bir karakteri de, her şeyi adeta iğneyle kuyu kazar gibi, büyük bir emek, çaba ve fedakarlıkla sonuçları ortaya çıkarma durumudur. Yani kazanımlar, bu anlamda oldukça anlamlıdır. Biz her şeyden önce, kendimizi kazanmışız. Biz kendimiz, kendimize aitiz. Halkımız kendisini kazanmıştır. Bugün kendisi için mücadele edecek bir durumdadır. Bu nedenle, bu kazanımlar paha biçilmez kazanımlardır. Bedeli de fazladır, büyük kahramanlıklar, yüce direnişler, görkemli savaşlar vardır.

Düşmanın neyi kazanıp neyi kaybettiği sorusuna gelince: Düşman bir ülkeyi, Kürdistan'ı her şeyiyle beraber, toprağıyla, suyuyla, yeraltı, yerüstü zenginlik kaynaklarıyla ve hatta insanıyla beraber kendisine maletmek istiyordu, kazanmış olduğunu söylüyordu. Geçmişteki halk hareketlerini, direnişleri bastırarak, artık Kürdistan'ı kazanmış olduğunu varsayıyordu ve kazanç hanesine kaydediyordu. "*Hayali Kürdistan burada meftundur*" deyip, yani "*ölüdür, artık üzeri betonlanmıştır, bu artık bizimdir. Bütün zenginlikleriyle Türk kapitalizminin en önemli bir harcı olacaktır.*" Yani hem zenginlik kaynaklarıyla, hem iş gücüyle, hem geniş coğrafyasıyla kendine maletme pozisyonundaydı. Bugün artık Kürt ne kadar ona aittir, tartışmalı bir konu ve herkes tartışıyor zaten, daha da tartışılacak. Yani kaybetmeye doğru gittiği çok açık. Bir ülkeyi kendine maletmiş olan şimdi onu kaybediyor. Diğer yandan ise, bu savaş boyunca ekonomik olarak, siyasi olarak ve yine askeri olarak yaşadığı ciddi kayıplar vardır. Yani bugün Türkiye'deki rejimin yaşadığı siyasal, ekonomik, askeri, diplomatik krizin yanı sıra, esas olarak da yaşanan toplumsal bir kaos durumu sözkonusu. Bütün bunun temel nedeni, gelişen gerilla savaşıdır, Kürdistan halkının mücadelesidir. Hem fiziki olarak kaybettikleri otuzbin kişiden, hem de ekonomik olarak harcadıkları yüzmilyarlarca dolardan bahsediyorlar. Yani kayıpları budur işte. En önemlisi de artık Kürdistan zenginlik kaynaklarını diledikleri gibi talan edemiyorlar. Bugün Kürdistan'a yatırım yapmak zorunda kalıyorlar. Yani savaş, Türk burjuva sisteminde ciddi bir yara açmış ve bütün yönleriye sistemi çürütmüştür. Savaş bugün onun bünyesinde bir kangren gibi günden güne yayılarak derinliklere işlemektedir, bünyesindeki bütün hastalıkların ana kaynağı durumundadır.

Bunun için,TC'nin ekonomik, toplumsal, siyasi, askeri, kültürel olarak sağlıklı bir düzeyi yakalayabilmesinin ve bu yaşadığı krizden çıkabilmesinin tek şartı, bu savaşa doğru bir yaklaşım geliştirmesiyle mümkündür diyoruz. Bunlar belli, fazla açmaya gerek görmüyoruz.

Kısaca, rejimin hemen hemen savaştan kazandığı hiçbir şey yoktur diyebiliriz. Fakat belki bazı klikler, yine bu savaş rantıyla yaşamak durumunda olan mafya, çete gibi çevreler öyle belli bir kazanç sağlıyorlardır. Fakat halk açısından durum tam tersidir. Bu savaştan en fazla zarar görenlerin başında Türk halkı gelmektedir. Bundan da öteye, rejimin rejim olarak kendisini, sistemini güçlendirecek ya da ona çıkar sağlayacak herhangi bir kazançlarından da bahsedilemez. Bu savaştan bizzat rejimin kendisi de büyük zarar görmektedir. Daha çok çeşitli kliklerin elde ettiği savaş rantından bahsedilebilir; bunun dışında yaşadıkları şey bizce hep kayıptır.

Uluslararası platformlara girme süreci kazanılmıştır

Serxwebûn: Parti Önderliği'nin Avrupa'ya gelişiyle birlikte başlayan yeni süreci gerilla nasıl karşılayacak? Parti Önderliği'nin uluslararası kompoloyla her türlü çözüme kapalı olduğunu bir kez daha kanıtlayan düşmana, gerillanın cevabı hangi düzeyde gelişecektir?

Murat Karayılan: Parti Önderliğimizin Avrupa'ya gelişi, aynı zamanda mücadele tarihimizde yeni bir sürecin başlangıcı da olmaktadır. Aslında bu her ne kadar geliştirilen uluslararası komplo ve ardından gelişen bir süreç olsa da, mücadelemizin gelmiş olduğu aşamanın da bir dayatmasıdır. Yani bu noktadan itibaren artık ulusal ve bölgesel boyuttan çıkıp uluslararası bir boyutu zorlama, uluslarasılaşma kendisini dayatmış bulunuyordu. İşte Parti Önderliğimizin çıkışı bu ihtiyaçların ve gelişmelerin de bir ürünüdür. Ve bugün ulusal kurtuluş mücadelemiz, uluslararası bir sorun olarak kendisini dünya gündemine dayatmış bulunmaktadır. Şimdi bu yönlerine fazla değinmeyeceğiz burada. Sorunuzun kapsamına daha çok temas etmeye çalışacağım, fakat ulusal kurtuluş mücadelesinin mücadele sahası kapsamı bakımından değinilmesi gereken hususlar da vardır. Şimdi mücadelemizin sahası, tabiiki genişlemiş bulunuyor. Bugüne kadar daha çok bölge ve ülke düzeyinde bir mücadele sözkonusuydu. Özellikle de ülke içi mücadelede, gerilla mücadelesi temel ve ön plandaydı. Şimdi buna bir de uluslararası saha eklenmiştir. Ve savaşın yürütüldüğü alanlar genişlemiş bulunuyor. Artık uluslararası koşullarda da bu savaş kendine özgün yöntemlerle devam edecektir. Tabii biz burada savaş derken; silahlı savaşı kasdetmiyoruz. Bir ulusal kurtuluş savaşıdır. Ve bu savaş en temelde siyasi bir savaştır, politik bir savaştır. Bu yöntemlerin geçerli olduğu sahalarda, kuşkusuz bu yöntemlerle bitirilecektir.

Parti Önderliğimizin Roma'ya gidişi ve ardından yaşanan gelişmeleri de görmek gerekiyor. Bu anlamıyla ilk adım başarılı atılmıştır ve kazanılmıştır. Ancak ne komplo süreci bitmiştir ne de savaş bitmiştir. Aslında bizim burada kazandığımız, uluslararası platforma girebilmedir. Haksız ve halkımıza mezalimi reva gören düşmana karşı savaşı uluslararası platformlarda diplomatik ve siyasi olarak yürütme imkanını kazandık. Şimdi bundan böyle bu platformda savaş yürütülecek, mücadele yürütülecek. Yani sürecin başarıyla tamamlanabilmesi için, savaşın bütün sahalarda devam ettirilmesi gereği vardır. Şimdi kuşkusuz ki, uluslararası platformlarda yürütülecek siyasi, diplomatik savaş, mücadelemizin başarıya gitmesi için çok önemli bir zemin ve imkan sunmaktadır. Bu anlamda siyasallaşma süreci bir bütünüyle gelişiyor ve gelişecektir. Ancak burada siyasallaşma sürecinin de doğru anlamak önem taşıyor. Siyasallaşma demek; bazı çevrelerin anladığı gibi, bütünüyle gerilladan vazgeçmek, artık askeri mücadele yöntemlerinden tümüyle kopmak anlamına gelmiyor. Biz böyle anlamıyoruz. Mücadelenin kapsam genişliği ve kendi esas tarzına, yani siyasi mücadele tarzına ulaşma durumudur. Ama bir araç olarak gerilla savaşımı yine gündende olacaktır.

Kısaca, mücadelemizin siyasi, diplomatik ilişki ve ittifaklarını geliştirdiği ve Kürt sorununun çözümüne ilişkin yoğun tartışmaların yaşadığı bir dönemde, gerillanın pozisyonunu ve oynayacağı rolü iyi görmek gerekiyor. Demin de belirttiğimiz gibi, bazı çevrelerin anladığının aksine, bu süreç gerillanın safdışı edilmesi anlamına hiçbir surette gelmiyor. Kürdistan halkı gerillada kendi kendisini buluyor ve kendisini örgütlemiş oluyor. Onun en örgütlü gücü gerilladır. Şimdi bir güce dayanmadan, politika yapılamaz; yapılsa da başarıya gitme şansı ne kadar olacaktır? Biliyoruz ki, ancak ve ancak belli bir güce dayalı olan politik mücadeleler başarıya gidebilir. Şimdi bu anlamda gerilla kendisini güç olarak bu dönemde de muhafaza edecek, gücünü koruyacak ve örgütlenecektir. Tabii ki, Kürdistan'da güç sadece gerilla değildir. Halkın cephesi de bir güçtür, ama siyasi bir güçtür. Fakat en etkili veya en örgütlü güç, ordu gücüdür. Bütün toplumlarda olduğu gibi, Kürdistan toplumunda da bu böyledir.

Bugün Kürdistan halkının bir ordusu vardır. Eğer halkın davası ve mücadelesi neyi gerektiyorsa; bu örgütlü gerilla gücü de kendisini ona göre ayarlar. Diyelim ki, bir siyasallaşma süreci, özellikle Türk rejiminin sorunu siyasal yöntemlerle çözmeye yaklaşımı gözüktü, rejimden öyle bir yaklaşım öne çıktı… Bu durumda gerilla gerilla olarak kalır, ama savaşmaz, silahı kullanmaz. Gerilla siyasi kadrodur aynı zamanda ve her alanda çalışabilecek bir güçtür. Bu güç siyasi olarak da, askeri olarak da, diplomatik olarak da her konuda, her alanda mücadele yürütebilecek konumdadır.

Bizde silaha tapma olmadığına göre, silahı bir amaç değil de, bir araç olarak gördüğümüze göre, silahı gerekmediği yerde kullanmayız. Şimdi diyelim Parti Önderliğimizin yeni sunduğu bir paket var. Bu paketin – ki biz takip ettik, biliyoruz ve tümden katılıyoruz–, düşman tarafından kabul görmesi halinde, gerillanın silahı kullanması anlamsızlaşır. Ama gerilla bir kadro gücü olarak varolacaktır. Kendisini örgütleyecek, gelişecek, halkın en örgütlü gücü olarak kalacaktır.

Türk rejiminin yaklaşımıyla bağlantılı olan bir durumdur. Ama Kürdistan halkının öz bir örgütü olarak ve en örgütlü gücü olarak, yine Kürdistan halkının özgürlük mücadelesinin temel bir teminatı ve gücü olarak gerilla varolacaktır. Gerektiğinde siyasi olarak devam edip gider –eğer bu görev kendisine verilirse– gerektiğinde askeri olarak görev yapar. Yani bu kapasite mevcut Kürdistan gerillasında vardır.

Kısaca, yeni dönemde gerillanın rolünü belirleyecek durum netleşecektir. Ama gerilla, tabii ki temel olarak askeri bir örgüttür ve bu askeri örgüt kendisini muhtemel gelişmelere göre ayarlayıp planlamadan ziyade, her an savaş gelişecekmiş gibi kendisini hazırlar ve hazırlıyor da. Barış koşullarına açıktır, fakat barışı görüşecek olan veya barışı tartışacak olan, gerilla örgütlenmesi değildir, gerillanın kendisi değildir. Eğer siyasi koşullar olgunlaşıp müsait hale gelirse, o zaman gerilla bu halk savaşını önderliğin talimatına uygun olarak durdurur. Ama şimdi gerillanın önünde kendisini askeri olarak hazırlama, yoğunlaştırma görevi vardır. Neden; çünkü hergün en kapsamlı saldırılarla, operasyonlarla karşı karşıyadır. Ve gerilla zaten temel olarak, aslında bir savunma mücadelesidir. Yani bugün halkımız gerilla şahsında gerillasıyla, kendisini savunmaktadır. Gerilla savaşı bir saldırı savaşı değildir, gerilla savaşı bir savunma savaşıdır. Halk bugün gerillayla kendisini savunuyor. Gerillamız mevcut durumuyla zaten savunma rolünü oynamaktadır. Bu görevini yerine getirmeye çalışmaktadır. Şimdi süreç böyle seyrederken, yani mücadele sahasının genişlemesi, mücadelenin özellikle siyasi, diplomatik sahalarda önemli mesafeler katetmesi, mevziler kazanması ve haksız olan çağdışı sömürgeci sistem ve onun politikalarına karşı artık her mevzide geliştirilecek olan bu savaşta, gerilla da kendi rolünü oynayacaktır. Özellikle politik, siyasi cephede kapsamlı gelişmeler yaşanıyorsa ve yine kitlesel cephede önemli siyasallaşma ve direniş gelişiyorsa, yine zindanlar dahil bütün cephelerde bir kapsamlılaşma, bir yoğunlaşmış mücadele süreci yaşanıyorsa ve eğer düşman da başka bir mücadele yöntemine aman vermiyorsa, o zaman gerilla bu yeni dönemde, her zamankinden daha fazla, daha aktif ve diğer mücadele cephelerinde yaşanan gelişmelere denk düşecek bir biçimde, yani bir politik, siyasi mücadeleyi, halkın kitlesel mücadelesini dengeleyecek bir biçimde, bir gerilla savaşını, yaygın ve yoğun bir biçimde geliştirmesi göreviyle karşı karşıyadır. Yani farklı siyasi çözümler olmadığı müddetçe, gerillanın bu yeni dönemde savaş görevi daha kapsamlılaşmış olacaktır. Bu politik süreci dengeleyebilecek bir düzeyde rol üstlenmesi gerekiyor. Mesela bu son birbuçuk, iki aylık süreçte oynadığı rol, diğer bütün cephelere göre, geri bir roldür. Bunun tabii ki, bazı nedenleri var. Yeni bir sürece hazırlanmadır, mevsim koşullarıdır, kendi bünyesinde bir takım düzenlemeler yapmadır vb. gibi nedenler olsa da; esasta sürece vermesi gereken cevabı yeterince verememiştir. İşte bu durumlara yeniden düşmemek, genel gelişmelere denk düşen bir gerilla çıkışı gerçekleştirmek ve gerilla savaşını geliştirmek için, gerilla mutlaka kendi rolüne uygun bir pozisyonu yakalayabilmelidir. Şimdi bunun için zaten ordulaşma sorununda, komutalaşma sorununda ve en önemlisi de savaş taktiğini döneme, yeni sürece uygun bir biçimde geliştirme sorununda gerillanın şu anda bir yoğunlaşmayı yaşaması sözkonusudur. Bütün bu konularda gerillanın kendisini yenilemesi –ki mutlak surette yenilemesi gerekiyor– taktik hususlarda eskiye çakılıp kalmadan, daha kıvrak daha esnek ve düşmanın geliştirmek istediği sistemi boşa çıkaracak, engel tanımaz bir taktik yaklaşımla dönemi karşılayabilecek bir düzeyi yakalaması için, aslında oldukça uygun zeminler, imkanlar ve koşullar vardır. Eğer özellikle içinden geçtiğimiz tarihi sürecin doğru değerlendirilmesi temelinde kendini yenileme sürecini her konuda başarıyla tamamlarsa, yeni döneme vereceği cevap, belki de mücadele tarihinin en parlak cevabı olacaktır. Bunun böyle olması için belli bir yoğunlaşma durumu var ve şu an her zamankinden daha fazla gerilla cephesi kendi içinde yoğunlaşıyor. Kendi rolünü oynayabilmek, mücadele içindeki yerini olması gerektiği biçimde alabilmek için en fazla bu dönemde daha derinlikli, önyargısız bir yoğunlaşma sürecini yaşamaktadır.

Bu sonuçlarla sorunuzun cevabını sonuçlandırırsak; mücadelemizin bütün boyutlarıyla, ulusal, uluslararası boyutlarıyla bir genişlemeyi ve ilerlemeyi yaşadığını, özellikle de bu süreçten itibaren eğer değişik siyasal koşullar gelişmezse; gerilla mücadelesinin Kürdistan'da daha modern, daha yeni, daha gerçekçi, daha akılcı ve daha sonuç alıcı taktik tarzlarla tırmandırılması gündeme gelecektir. Değişik siyasal gelişmelerin yaşanması halindeyse; gerilla bir ordu örgütü olarak, kendi sahasında kendisini örgütlemesi, yoğunlaştırması, derinleştirmesi ve böylelikle siyasal süreçlere katkılarda bulunması görevi gelişecek.

Gerilla bu her iki sürece de hazır olacaktır. Yani öyle herhangi bir sarsılma, ya da bir beklentiye kapılma veyahutta daha farklı gelişmeler sanki olacakmış gibi bir havaya girme durumuna hem gerek yoktur, hem de öyle bir şey yok. Halkımız, yüzlerce seneden beri ilk defa kendisini koruyabilecek, geleceğini çizebilecek ve teminat altına alabilecek bir örgütlenme düzeyi yakalamıştır. Dolayısıyla bu düzeyi muhafaza edecektir.

Gerilla, şu anda yeni süreci böyle soğukkanlı bir biçimde yaşama, kendi özgörevini doğru belirleme ve onun üzerine yoğunlaşma çalışması içindedir. Artık hazırlığı bu kapsamdadır ve bunu da belirttiğim çerçevenin iki katına çıkararak geliştirecektir.

Serxwebûn: Mücadelenizde başarılar dilerken, son bir değerlendirmeniz varsa, onu alalım.

Murat Karayılan: Mücadelemiz gerçekten bütün yönleriyle tarihi bir süreci yaşamaktadır. Hem önderliğimiz şahsında mücadelenin kazanılarak yeni zeminlere taşırılması bakımından, hem 20. yılı yaşadığımız günün anlamı bakımından ve hem de mücadelemizin bütün yönleriyle tartışılıp yeniden planlanacağı VI. Kongre sürecini yaşıyor olmamız bakımından ve bir bütün olarak, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelip dayandığı nokta bakımından, gerçekten önemli anları ve günleri yaşıyoruz. Şimdi bu önemli günleri doğru değerlendirmek, bunlarla herhangi bir biçimde kendimizi yanıltmadan, hayalciliğe kapılmadan bu zeminleri doğru değerlendirmek, geleceğe güçlü, zaferi getirecek tarzla yürümenin çabasını çok yoğun bir biçimde geliştirmek gerekiyor. Veya böyle bir çabaya ulaşabilmek için, hepimizin, her kesin kendisinden kaynaklanan tüm yetmezlikleri görerek kendisine yüklenmesi ve elinden geliyorsa, ardına hiçbir şey bırakmaması, yüklenmesi en temel devrimcilik ve yurtseverlik görevidir. Bu önemli günlere ve bu önemli tarihi sürece yüksek bir sorumluluk ve samimiyetle, hepimizin, herkesin kendi cephesinden yaklaşması halinde, önderliğiyle, partisiyle, ordusuyla ve cephesiyle Kürdistan halkı artık kendisini çağla bütünleştirerek devletleşmeye taşıyabilir. Bu bir hayal olmaktan artık çıkmıştır ve imkanları ufukta gözüküyor. Fakat bulunduğumuz nokta hiçbir yanılgıyı yaşamadan, dişe diş bir mücadele vermemiz gereklidir. Bu çok açıktır. Hem de eski yöntemlerle, eski yaklaşımlarla, eski anlayışlarla değil, mutlak surette başarıyı garantiye alan önderlik tarzına ulaşmakla bu mümkün olabilir. Bunun için de kadro olsun, yurtsever olsun, herkesin kendisine yüklenerek, yüklenmeyi kendisinden başlatarak, dalga dalga mücadelenin bütün safhalarına taşırarak, yaşamın bir parçası haline getirip, mutlak surette başarılı tarzı, başarılı yürüyüşü, başarılı örgütü yaratmak gerekmektedir. Kuşkusuz bu kolay değil, fakat imkansız da değil. Dolayısıyla bu önemli tarihi günlere denk düşen bir coşku, bir tempo, bir bilinçlilik, irade ve fedakarlıkla çalışmalarda yer almamız bizi zafere taşıyacak olan tek çözüm olacaktır!

Bütün halkımızın, bütün yoldaşların bu biçimde zafer mücadelesine sarılmalarını diliyor, sevgi, saygı ve selamlarımı sunuyorum.

27 Kasım 1998

EN BÜYÜK AŞK ülke ve halk aşkıdır

● ARGK Komutanlarından Osman Öcalan (Ferhat) yoldaşla yurtseverlik üzerine yaptığımız röportaj

Özgürlüğü yaşayamayan insanlar özgürlük için savaşamazlar

Serxwebûn: PKK'nin yurtseverlik anlayışı ve bunun sınıf bakış açısıyla bağlantısı nedir?

Osman Öcalan: Partimizin yurtseverlik anlayışı, ülkemizin ve halkımızın yaşadığı gerçeklikten kaynağını alır. Herhangi başka bir ülkede görüldüğü gibi, esas alınan ölçüler, bizim ülke ve halk gerçekliğimizde pek fazla görülmez. Bu açıdan da partimiz doğuşundan beri, diğer ulusal kurtuluş hareketlerinden farklı özelliklere sahip olmuştur. Bu yurtseverlik anlayışında olsun, sınıfsal, sosyal olgulara yaklaşımda olsun, mücadele tarzı ve yaşam tarzında olsun oldukça farklılıklar arzeder. Yani her alanda PKK'nin diğer ulusal kurtuluş hareketlerinden farklı özgünlüklere sahip olduğunu görürüz. Açık ki, bunun da izahı PKK'nin yaşamı yadsıyan bir hareket olmasından değil, ülke ve halk gerçekliğine bağlı oluşudur, ya da bir başka deyişle, yabancı egemenlik altında yaşamak zorunda bırakılan, yabancı egemenliğin bir yaşam tarzı haline getirildiği, Kürdistan'da ve bu ülke üzerinde yaşayan halkta ortaya çıkan durum bu. Kısacası diyebiliriz ki, Kürdistan'da yaşanan acımasız gerçeklik, PKK'nin her alandaki gelişmesini belirlemiş ve yine yurtseverlik anlayışı da, ülkemizin yaşadığı acımasız gerçekliğe göre şekillenmiştir. Bu bir zorunluluk olarak tezahür etmiştir. Diğer halklarda yabancı egemenlik süreklilik arzetmemiştir. Belli bir dönem yabancı egemenlik varlığını sürdürse de, yine özgürlüğün olduğu, bağımsızlığın olduğu dönemler de yaşanmıştır. Maalesef bizde özgür ve bağımsız yaşam çok az ve sınırlı görülen bir olay olmuştur. Halkımız tarih sahnesine girdiğinden bu yana, belgelenen tarihi 3000 yıllıktır. Bu süre içerisinde yaşamının büyük bir bölümünü yabancı egemenlik, işgal, istila ve talanlar altında geçirmiştir. Dolayısıyla halkımız ulusallaşmayı yeterince yaşayamamış, daha henüz halklaşmanın başındayken boğulmuştur. Bu nedenledir ki, PKK bu boğulduğumuz noktadan başlayarak soruna yaklaşmak, ele almak ve çözüm üretmek durumundaydı. Ulusallaşmasını yaşayamayan, yabancı güçler tarafından sürekli uluslaşması engellenen halkımızın ulusallaşması sorunu ciddi bir sorun. Bu ulusallaşma nasıl yaşanacaktı: Bilinen diğer uluslar, halklar için geçerli olan ölçüler eğer ülkemiz zemininde, halk gerçekliğimiz üzerinde uygulansaydı, her hangi bir başarı elde edemezdik. Çünkü diğer halklar geridir, ama düşürülmemiştir. Biz hem düşürülmüşüz, hem de geri bırakılmışız. Bu, sorunu apayrı ele almayı gerektirir. İşte bu özgünlükten dolayı PKK gün be gün yaşanan güncel gerçeklik içinde sorunları daha iyi görüp ortaya koymuştur. Tarihimizde nerede kaybetmişsek, boğulmuşsak oraya kadar uzanmış, oradan alıp günümüze getirmiştir ve ulusallaşmayı da bu temelde ele almıştır. Nasıl ki MED İmparatorluğu yıkılıp, artık yabancı egemenlik süreci başlarsa, o ulusallaşmanın da kesintiye uğratılmasıdır. İşte PKK ta oralara kadar uzanarak, bu ülkenin nasıl egemenlik altına alındığını, halkının ulusallaşma ve toplumsal gelişme sürecinden nasıl dıştalandığını bütünüyle ortaya çıkarmak ve oradan başlayarak halk üzerinde yaratılan tüm tahribatları gün be gün ele alıp, gidermek durumundaydı. Bunun anlamı nedir; hem yabancı egemenliğe karşı çok kapsamlı bir yaklaşım içinde olunacak hem de sürekleşen yabancı egemenlik altında, ihaneti yabancılara, sömürgecilere hizmeti doğal bir yaşammış gibi kabul eden sınıf ve tabakalara, hatta kişiliğe karşı yoğun bir mücadele içinde olunacaktır. Bu nedenledir ki, partimiz ortaya çıktığında şöyle dememiştir: Bu halkı olumlusuyla, olumsuzuyla sahipleneyim. Eğer halkımızın olumlu yönü egemen olsaydı, yani ağırlık taşıyan egemen yönü olumlu olsaydı, diğer ulusal kurtuluş hareketlerinde olduğu gibi, halkı sahiplenme, onun olumsuzluklarıyla mücadele etmek gündeme gelebilirdi. Ama PKK bunu yapamıyordu. Çünkü yabancı egemenlik altında şekillenen halk gerçekliği ve yine kişilik bunu yapmamıza olanak tanımıyordu. Bu nedenle, halkın içinde bulunduğu konumla savaşmak, böyle yaşanamayacağını kavratmak zorunluluğun kendisidir. PKK bunu daha mücadelenin başında ortaya koydu. Yaratılan halk ve yaratılan kişiliğe bir mücadele zorunluluk haline gelmişti. Dolasıyla PKK ortaya çıkar çıkmız, sadece sömürgecilikle veya onun bazı işbirlikçi kesimleriyle savaşmakla kalmadı; ulusallaşmayı yaratan bir mekikin, yabancı egemenlik altında yaratılan şekillenmenin bütün olumsuzluklarıyla büyük bir mücadele yürütmek zorundaydı. Bu nedenle diyebiliriz ki, partimiz en başta halkımızla mücadele etti. Ama mücadele sömürgecilerle ve onların bilinçli işbirlikçileriyle sürdürülen mücadele tarzında değildi. Ulusallaşması durdurulan halkımızı, ulusallaşma sürecine koymak. Bunun için yeni bir ruhi durum, ideolojik çerçeve ve bunu yaşama dönüştürme mücadelesiydi bu.

İşte bu temelde halkımızın olumsuzluklarıyla yoğun bir mücadele içinde olundu. Eğer diğer ülkelerde sömürgeciliğe ve bir avuç işbirlikçiye karşı mücadele ile kurtuluş elde edilmişse, bizde meselenin bu boyutuyla birlikte, bir de halk gerçekliğimizin düzeltilmesi gerekiyordu. Kürdistan'da ortaya çıkan kişiliğin aşılması, yeni bir kişiliğin oluşturulması zorunluydu. Yeni bir halk, yeni bir kişilik... İşte mücadele kendini en çok burada yeşertti, derinleştirdi, yaşattı. Kimisi mücadelemizin başında diyordu ki; "*PKK halkını beğenmiyor.*" Gerçekten de halkımız beğenilecek bir durumda değildi. Uzun süre yabancı bir egemenlik altında yaşamak halkımızı kendi çıkarlarına ters bir konum içerisine itmişti. Bu nedenle de diyoruz ki, bu mücadele bir zorunluluktu. Yani farklı tarz ve yöntemlerle de olsa, mücadelemiz iki boyutluydu. Birincisi sömürgecilik ve onun yerli işbirlikçileriyleydi; diğeriyse olumsuz bir konumda olan halk gerçekliğimizi düzeltmeye yönelik bir mücadeleydi.

Sonuç itibarıyla belirteceğim şey, yeni bir halkın ve yeni bir kişiliğin yaratılması, PKK yurtsevrliğinin temelidir. Bir yandan sömürgeciliğe ve onların bir avuç yerli işbirlikçisine karşı hayır derken, diğer taraftan da kendi çıkarlarına ters düşmüş olan halka da "*bu konumunla insanlık ailesi içinde yer alamazsız kabul edilemezsin, konumunu ve kişiliğini değiştirmen gerekiyor*" demiştir. Bu temelde bir mücadele yürütüldü ve bildiğiniz gibi çok çetin bir mücadele süreci içerisinde yavaş yavaş , yüzyıllarca ulusal gelişmesi büyük çapta kesintiye uğratılan halkımız, ulusal gelişme süreci içerisine alınabildi. Yine alabildiğine düşürülmüş olan kişilik ancak yeniden ayağa kaldırılarak yaratılabilirdi. Yeni bir kişilik yaratıldı. İşte diğer tarafta, konun başında da belirttik, yani bir taraftan düşkünlükle mücadele ederken, diğer taraftan kölelikle mücadele ettik. Diğer halklar kurtuluş mücadelesi verirken, biz, sömürgecilikten kaynaklanan gericilikle mücadele ettik. Tabiiki bizde bir de düşürülmüşlük var. Bu düşürülmüşlükten dolayı, bizim hem yeni bir halk, yeni bir kişilik yaratma görevimiz, hem de gerilikle mücadele edip, bir ilerlemeyi sağlama görevimiz var. Bu, sömürgeciliğe ve onların yerli işbirlikçilerine karşı yürütülen bir mücadeledir.

Yani mücadelemiz daha kapsamlı bir boyutta yürütülüyor. Burada sömürgeciliğin etkilerini kabullenmek, bunu bir kişilik olarak algılamak, "*benimdir*" demek yoktur. Onun reddi vardı. Yani kaba anlamda sömürgecilerin ülkedeki varlığının reddelişiyle yetinilmiyor, aynı zamanda onların yarattığı tüm tahribatlara, tüm etkilere karşı da mücadele ediliyor,karşı konuluyor. Yani daha işin başında, mücadele edilmek durumunda kalınıyor. Bir taraftan sömürgeciler ülkemizden kovularak, halkımız ülkesine kavuşturulmak istenirken, diğer taraftan da bu ülkeye sahip çıkmayan halktan ülkesine sahip çıkma cesareti gösteren, göstermesi gereken bir halk yaratıldı. İşte bu temelde yürütülen mücadele sonucudur ki, biz diyoruz partimizin başardığı en büyük bir görev, ulus olmaktan çıkarılma noktasına getirilmiş halkımızın, ulus haline getirilmesi, yeniden yaratılmasıdır. Alabildiğine düşürülmüş Kürt kişiliğinin yerine, yeni yurtsever, ulusal bir kişiliğin yaratılmasıdır. Başardığımız en büyük görev budur. Partimiz geride bıraktığı 20 yıllık süre içerisinde bunu başarmıştır. Bir anlamda ölüm döşeğinde olan veyahutta sıfır noktasında seyredeni partimiz, bugün varolma noktasına getirmiştir. Bugün bir ulusuz diyebiliyoruz, bugün Kürt kişiliğinde bir ulusa sahip çıkma olayının gerçekleştiğini söyleyebiliyoruz. Bununla birlikte, artık sömürgeciler ve bir avuç işbirlikçisi ülkemizde rahat edemiyor, rahat edemez hale gelmiştir.

Yurtseverlik anlayışımızı bu çerçevede koyarken, sınıf bakış açımız nedir? Açıktır ki, bizde sınıflar kendi gerçekliklerini yaşamıyorlar. Ağır sömürgeci egemenlik altındadırlar. Feodal-komprador burjuva sınıftan tutalım, işçi sınıfına kadar... Ancak partimizin yürüttüğü mücadele sonucunda sadece emekçi sınıflar değil, burjuvazi bile belli bir ulusal gelişme kaydetti. Ve işte gelinen bu noktada kime yer yoktur ülkede? Kaderini tümüyle düşmanla birleştirmiş ve yine tüm çabalara rağmen düşmandan kopmak istemeyen kesimlere –ki bunlar ağırlıklı olarak işbirlikçi feodal-komprador sınıftır–bu ülkede yer yoktur. Fakat ihanetlerinden vazgeçerlerse her zaman halk saflarında kendileri için yer olacaktır.

Ama bizim ülkemizin gerçekliği dikkate alındığın da, diğer sınıflar da yabancı egemenliği önemli oranda yaşamışlardır.

Silahlı olmayan kesimleri ortaya çıkabiliyor, işte bunların kabul edilişi vardır. Burjuvazi, ulusallaştığı oranda kabul görüyor. Ulusallaşıp, ulusuna sahip çıktığı, vatanına sahip çıktığı oranda kabul görüyor. Eğer bu sahipliği yapmazsa, tümüyle devrimin karşısında yer alırsa, devrim de onunla her alanda bir mücadele içerisinde olacaktır kuşkusuz. Ve olmuştur da...

Bu yaratılış mücadelesinde, kurtuluş savaşında en çok diyelim zemin teşkil eden kim olmuştur; proletarya olmuştur. Tabii ki, proletaryanın çıkarları etrafında diğer tüm sınıfların, küçük-burjuvazinin, burjuvazinin birçok ara katmanın çıkarları da savunulmuştur. Ancak bu hangi temele dayandırılmış? Belirttiğimiz gibi, eğer ulus ve vatan sahipleniliyorsa, onun bu ülkede yeri olabilir, devrim saflarında mevzilenebilir. Yok eğer ülke sahiplenilmiyorsa, ülke ve halkın özgürleştirilmesi bunların çıkarlarına zıt bir durum arzediyorsa ve devrime, halka karşı savaşıyorlarsa onlar düşmandan farklı görülmemiştir ve hedeflenmiştir.

Bu noktada diyoruz ki; ulusal kurtuluş mücadelesinde en çok çıkarı olan emekçi sınıflardır. PKK, proletarya başta olmak üzere bütün ezilen, sömürülen emekçi sınıfların çıkarları çerçevesinde tüm ulusun çıkarlarını geliştirerek, sahiplenen bir çizgidir, bu çizgide yürüyen bir harekettir. Bizim yurtseverliğe bakış açımız budur. Yani hain Kürdün ve ulusunu reddeden Kürdün saflarımızda yeri yoktur. Özellikle feodal-burjuva sınıflar yaşadıkları ihanet konumundan dolayı mücadelemizin hedefi olmuştur, yurtseverlik anlayışımızda onların yeri yoktur.

PKK, yurtseverliğin ve enternasyonalizmin çağdaş temsilidir

Serxwebûn: 20. yılına girerken, PKK yurtseverliği ile proletarya enternasyonalizmi arasındaki bağı değerlendirebilir misiniz?

Osman Öcalan: 20. yılında diyebiliriz ki, PKK yabancılaşmayı ülkemizde esas olarak aşmıştır. Artık düşmanın üzerinde rahatça egemenliğini sürdüremediği bir ülke gerçekliğine, yine yabancı egemenliği kabul etmeyen bir halk gerçekliğine ulaşmışız. '90'lardan sonra hızlanan ve içinden geçtiğimiz günlerde zirveye çıkan, özellikle de önderliğimizin Roma Yürüyüşüyle O'nun etrafından yaşanan gelişmelerle zirveye çıkan yurtseverlik, açık ki, sığ bir yurtseverlik değildir. Yani PKK yurtseverliği başından günümüze kadar, her zaman enternasyonalist ilkeyle paralellik içerisinde gelişmiştir. Yani yurtseverliğimiz enternasyonalizmi reddetmemiş, tam tersine kapsamış; enternasyonalist yönümüz ise, yurtseverliğimizi zayıf bırakmamıştır. Zaten bize göre enternasyonalizmin doğru yorumu, öncelikle anayurtta devrim yapma, kendi ülkeni ve halkını özgürleştirmedir. Dünya ezilen halklarına en anlamlı ve kalıcı desteğin yolu da burdan geçmektedir. Köle bir halkın kimseye yararı, desteği, verebileceği gücü olamaz.

Çok iyi biliniyor ki, partimizin oluşumunda Türk ulusundan olan devrimcilerin yeri ve payı büyüktür. Yani daha doğuşunda PKK bir yandan yurtseverliği zirvede gündemine alırken, yani tamı tamına bir yurtseverliği esas alırken, bununla birlikte, en az onun kadar da enternasyonalizme değer biçmiştir. PKK Kürt halkının çıkarlarını bir ulusal kurtuluş hareketini geliştirerek savunduğu noktada her zaman esas aldığı, başka halkların çıkarlarıyla çelişmemek, bunların çıkarlarına zarar verecek bir konuma düşmemektir. Bu onun daha ilk ortaya çıkışında esas aldığı ilkelerdendir. Ama enternasyonalizmi de hiçbir zaman onun yurtseverliğini geriletmemiştir. Yani diyebiliriz ki, partimiz yurtseverlikle enternasyonalizmi dengeli bir biçimde ve birbirine güç katan tarzda geliştirmiştir. Kürdistan' tarihinde ilk kez PKK, bir yöne ağırlık vermeden, birbirini güçlendiren, birbirine karşıt konuma düşürülmeyen bir yaklaşım içerisinde olmuştur. Bunu da PKK'nin ideolojik çizgisinde olduğu kadar yine ülkemizin, halkımızın gerçekliğinde aramak gerekir.

Yani partimizin oluşumu niye böyle oldu, Türkiyeli arkadaşların PKK içinde yer alması bir tesadüf müydü, enternasyonalizm anlayışı soyut muydu veya parti iyiniyetli devrimcilerin girişimi miydi? Elbette ki böyle değildir. Tümüyle tarihsel gerçeklere dayanıyor.

Kürt halkı tarihinde iki büyük hamle yapmıştır. Birinci hamlesi MED İmparatorluğu'nun kuruluşuyla sonuçlanır. Bildiğimiz gibi o dönemde bölge halklarına kan kusturan Asur İmparatorluğu yıkılmış MED İmparatorluğunun doğuş ger-

çekleştirilmiştir. Ki, bu büyük bir mücadeledir, zorlu bir mücadeledir, uzun bir mücadeledir ve bu mücadele sadece Kürt halkının özgür gelişiminin önünü açmamıştır. Kürt hakıyla birlikte bölge halklarının özgür gelişiminin de önünü açmıştır. Bu nedenledir ki, Asur imparatorluğunun yıkılıp yerine MED konfederasyonunun kurulması bütün bölge halkları tarafından bayram sevinciyle karşılanmıştır. Newroz bayramı herkes tarafından Yeni Gün, özgürlüğün kazanıldığı, zulmün yıkıldığı gün olarak kabul edilmiştir. Bu, tüm bölge halklarınca kabul görmüştür. Niye; çünkü onların bayramıdır da ondan. Kürt halkının yürüttüğü mücadele sadece Kürtlerin özgürlüğünü getirmemiştir, diğer tüm bölge halklarının özgür gelişmesinin de yolunu açmıştır. Zaten Asur zulmüne karşı bölge halkları Kürt halkıyla birleşerek, ona destek sunarak mücadele içinde yer almıştır. Mezopotamya halkları arasında enternasyonalist dayanışma daha o dönemden başlayarak gelişmiştir. Newroz bayramının herkes tarafından kabul görmesinin esas nedeni de budur.

Kürtlerin ikinci hamlesi ise, Eyyubi hanedanının önderliğinde yürütülen hamledir. O dönemlerde haçlı seferleriyle tüm müslüman halklar esaret altına alınmak isteniyor. Ve birçok alanda bildiğiniz gibi, haçlıların egemenliği kuruldu. Yani müslüman halklar sömürgecilik sürecine alındı. Kürtler, haçlılara karşı büyük bir hamle başlatmış, Kürt halkı islam enternasyonalizmi temelinde sadece kendisinin kurtuluşunu değil; kendinden daha çok müslüman halkların kurtuluşunu gerçekleştirmiştir.

İşte bu iki hamlede de çok net görüleceği gibi, Kürtlerin büyük devrimci hamleleri her zaman enternasyonalist karakterli olmuştur. Yani ulusal sınırlar içerisine hapsolmamıştır. Diyebiliriz ki, tarihte en fazla enternasyonalist karakter taşıyan Kürtler olmuştur, Kürtlerin devrimci hamleleri olmuştur. Bunun nedeni de Kürdistan coğrafyasının jeopolitik ve jeostratejik öneminden, konumundan kaynaklanmaktadır. Ortadoğu dünyanın göbeğidir ve Kürdistan da Ortadoğu'nun göbeğidir. Bu nedenledir ki, Kürdistan'daki her devrimci gelişme, bölgeyle birlikte dünyayı etkilemekte.

> ***"Bir taraftan en gerici emperyalist güçlerle sömürgeciler büyük bir saldırıyı başlatırken, dünya çapında kendisine özgü bir savaş yürütürken; insanlık ise, önderliğimiz etrafında birleşmiş, O'nu sahiplenmiştir. Bu anlamda diyebiliriz ki, dünyanın en fazla enternasyonalist karaktere sahip mücadelesi bizim mücadelemizdir; onun öncü gücü partimizdir; onun önderliği Başkan Apo'dur. İşte bundan dolayı, her olumlu gelişme, insanlığın kurtuluşuna hizmet edecektir, her olumsuz gelişme ise insanlığı olumsuz etkileyecektir."***

İşte Kürtlerin üçüncü büyük hamlesi, son derece iddialı, devrimci hamlesi, Başkan Apo'nun önderliğinde PKK'nin geliştirdiği hamledir. Bu hamle, tüm bölgeyi etkileyen bir hamledir. Bu hamlenin başarısı, kendisiyle birlikte bölgesel bir devrimin gelişimine yol açacak; bölgesel devrim de dünyada büyük yankılar bulacaktır. Yani Kürtler isteseler de dar ulusalcı olamazlar, enternasyonal karakterde olmak zorundadırlar.

İşte gerek tarihimizin bu gerçekleri, gerek ülkemiz coğrafyasının işgal ettiği yer gerekse halkımızın gerçekliği Kürtleri enternasyonalist olmaya zorlamakta, mecbur etmektedir. Tarihte bir çok örneğinde görüldüğü gibi, Kürt, kendisinden çok başkasına çalışıp hizmet etmiştir. Aslında sömürgecilere hizmet anlayışı, biraz da Kürdün yaşadığı coğrafya, yaşadığı tarihsel gerçeklikler nedeniyle, attığı her adımın en az kendisi kadar etrafını da etkilemesindendir. Bu, Kürtlerde giderek başkasına hizmet anlayışını getirmiş. Yani çarpıklaşmış, olumsuz bir yöne kanalize edilmiştir. Ama bu eğer doğru bir rotada yürütülürse, Kürtlerin bu hizmet anlayışı uşaklığa götürmez, enternasyonalizme götürür, insanlığın yücelmesini sağlar. İşte partimiz oluşumunu bu halk gerçekliğinden, bu tarihsel ve coğrafik gerçeklerden alır. Bildiğimiz gibi, partimizin kuruluşu bu temeldedir. Türkiyeli, Türk halkına mensup büyük devrimciler bu hareketin kuruluş çalışmalarında yer almış, başından günümüze kadar da bu mücadeleye katılım göstermişlerdir. Bir tek Türk kökenli arkadaşlar da değil, diğer bir çok ulusal kökten gelen arkadaşlar da PKK saflarında yer almışlardır. Bu nedenle diyoruz ki, bizim yurtsever savaşımızdaki her gelişme temsili ile birlikte, bölge halklarının olduğu kadar insanlığın da kurtuluşuna büyük katkı yapmaktadır. Yani biz enternasyonalist olmaya mahkumuz. Partimizin pratiği bunu kanıtlar, bundan sonra da böyle olacaktır, böyle olmak zorundadır. Hiçbir zaman dar ulusal çıkarlar içerisine hapsolamayız. Bu nedenle diyoruz ki, yurtseverlik ile enternasyonalizm Kürdistan'da capcanlı yaşamaktadır, Kürdistan onun ana yurdudur. PKK ise, onun çağdaş temsilidir.

Serxwebûn: Kürdistan sorununun enternasyonalize olması, PKK'nin yurtseverlik anlayışıyla ne düzeyde bağlantılıdır?

Osman Öcalan: Güncel bir gelişme olarak, hareketimizin uluslararası hale gelmesi sözkonusudur. Yani önderliğimizin Roma'ya çıkışı var…

Şimdi Kürdistan'ın niye bu güne kadar sömürge kaldığı üzerinde durulursa, Kürdistan sorununun neden bu denli enternasyonalize olduğunu da kavramış oluruz. En başta Kürdistan uluslararası bir sömürgedir. Yani uluslararası sömürge derken, ülkemizi sömürge haline getiren dört ulus gerçeğinden haraket etmiyoruz. Yani Kürdistan, uluslararası emperyalist güçlerin müdahalesiyle sömürgeleştirilmiş ve dörde bölünmüştür. Bu da nereden kaynaklanıyor; Kürdistan'ın bulunduğu coğrafyanın öneminden. Tüm dünyayı ilgilendiren bir coğrafya. Ortadoğu her bakımdan yani siyasi , askeri, ekonomik bakımdan dünyada stratejik bir yere sahiptir. Bu nedenledir ki, böyle bir ulusun bağımsız yaşaması demek tüm dünyayı yönetmesi demektir. Yani dünya ona bağımlı hale gelecek. İşte bu konumu dıştalayabilmek için, emperyalist güçler geçmişten günümüze kadar sömürgecilerle işbirliği içerisinde bu halk gerçekliğini inkara yönelmişlerdir. Ve onu uluslararası bir sömürge konumuna düşürmüş, bununla da yetinmemiş, bu ulusun ortadan kalkması için, ne gerekiyorsa o yapılmıştır. Egemen güçlere destek vermişlerdir. Sömürgecilere her türlü desteği sunarak, onu tarih sahnesinden silmek istemişlerdir. Ancak bu halk, Başkan Apo gibi bir önderlik altında bunu kabul etmemiş ve büyük bir direniş hareketi başlatmıştır, büyük bir kurtuluş hareketi başlatmıştır. Artık kendi çıkarlarını savunan bir halk gerçekliği konumuna ulaşılmıştır. Güçlü bir önderlik ve bu önderlik altında halkımız mücadelesini yürütürken, sadece Kürdistan'ı sömürgeleştiren ülkeleri etkilemiyor; tüm bölgeyi ve dünyayı etkisi altına alıyor. Bu nedenledir ki, olumlu veya olumsuz gelişmelerle, dünyanın etkilenmesi sözkonusudur. Olumlu gelişmeler insanlığın çıkar hazinesine kaydedilirken, olumsuz gelişmeler ise, emperyalizmi ve ilgili tüm güçleri ürkütmektedir. Dolayısıyla hem insanlığın büyük ilgisini çekiyor, hem de emperyalizmin ve sömürgeci güçlerin ilgisini çekiyor. Bu nedenle emperyalizmin, sömürgecilerle birlikte ortak bir saldırısı var. Buna karşı ise, insanlığın bir ortak savunması gelişiyor. Bunu, Başkanımızın Roma'ya gidişinin ardında çok daha net görebiliyoruz. Bir taraftan en gerici emperyalist güçlerle sömürgeciler büyük bir saldırıyı başlatırken, dünya çapında kendisine özgü bir savaş yürütürken; insanlık ise, önderliğimiz etrafında birleşmiş, O'nu sahiplenmiştir. Bu anlamda diyebiliriz ki, dünyanın en fazla enternasyonalist karaktere sahip mücadelesi bizim mücadelemizdir; onun öncü gücü partimizdir; onun önderliği Başkan Apo'dur. İşte bundan dolayı, her olumlu gelişme, insanlığın kurtuluşuna hizmet edecektir, her olumsuz gelişme ise insanlığı olumsuz etkileyecektir.

Başarı ve başarısızlık, insanlığın kazanıp, kazanmaması noktasındadır. Bu nedenledir ki, çok etkileyicidir. Önderliğimiz, partimiz ve mücadelemiz tüm insanlığı ilgilendirmektedir. Emperyalistler düşmanlık yaparken, insanlık geç de olsa sahiplenme sürecine girmiştir.

Serxwebûn: PKK öncesi Kürdistan tarihinde ulusal soruna yaklaşım neydi, Kürtlerde yurt sevgisi neden fazla gelişmemiştir?

Osman Öcalan: PKK'den önce Kürdistan'da ulusal hareketin varlığından bahsetmek için, ancak mercekle, küçük bir kini aramaya benzer. Bu dönemler ele alınıp incelendiğinde, böyle ciddi bir ulusal hareketin görülmediği çok netçe anlaşılır. Ulusallık, daha çok Kürt olduğunu kabullenmekle sınırlıdır. Kendini inkar etmemek, "*ben Kürdüm*" demek noktasında seyrediyor. Bu da çok ilkel ve utangaçça. Yani ben Kürdüm diyen bile, ilikle-rine kadar korkuyu yaşıyor. Kimse sömürgeciliği ve onun işbirlikçilerini açıkça reddetme durumu yaşamamıştır. Ülkemizin adı bile konulmamıştır. O dönemde Kürdistan değil, Doğu vardı. Ulusal haklar değil, işte yaşamın iyileştirilmesi vardı. Bu nedenle de, yani kelimenin tam anlamıyla bir ulusalcılıktan bahsetmek mümkün değildi. Yani dünya ölçeklerine vurulduğun da Kürdistan'da o dönem olup bitenler, bir ulusallıkla izah edilemez. Ancak çok zorlama yapılırsa; zayıf, cılız, ürkek bir ulusalcılıktan bahsedilebilir. Ulusalcılık da "*ben Kürdüm, varım*" demek noktasındadır. Yani iddiası pek yoktur.

Niye Kürdistan'da bu ulusalcılık zayıf ve sıfır noktasında seyrediyor; onu da bizim tarihimizle izah etmek mümkün. Bilindiği gibi ülkemiz çok önemli bir coğrafyada bulunuyor, bu nedenle de Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Batı'da, her alanda gelen işgallere tanıklık etmiş, uzun süre özgür yaşam olanağını bulamamıştır, yani halkımız kendisini yaşayamamıştır. Diyebiliriz ki, özgürlüğü tatmamıştır. Onun yaşamında hep gördüğü, yabancı egemenliktir, işgaldir, istiladır, talandır. Özgürlüğü tatmayan, gözünü açar açmaz, yani uygarlığa geçişle birlikte işgal, istila, talan ve yabancı egemenlikle karşılaşan bir halk, herhalde fazla güçlü yurtseverliği kendisinde yaşatamaz. Yani özgürlüğü tatmamıştır ki özgürlüğü arasın. Onun tattığı, onun gördüğü ve alışkanlık haline gelen yabancı egemenliktir. Artık öyle bir konuma gelmiş ki, yabancı egemenlik halkımızın doğal yaşam biçimi haline gelmiştir. Yabancı egemen güçleri, ülkenin sahibi olarak kabul eder olmuştur. Halkımız öylesine utanç verici bir konuma düşürülmüş ki, kendi ülkesinde yabancı egemen güçlerden yaşam talep eden, yaşam izini arayan bir konumdadır. Yani sürekli mülk kazanan yabancı egemenlik, halkımızı kendi özgürlüğünden uzaklaştırma, kendi yurdunun sahibi olma anlayışından koparma, yurdunu yabancı egemenlere bırakma ve dolayısıyla köleliği yaşam felsefesi olarak görme durumuna getirmiştir. Yabancı egemenlik ne kadar uzun olursa, orada yurtseverlik ölür. Hele bir de özgürlüğün tadını bilmeyen, bağımsızlığın tadını bilmeyen bir halk o ülkenin üzerinde yaşıyorsa, bu halkın bırakalım varlığını sürdürmesi, tarihten silinmemesi bile, büyük bir şanstır diyebiliriz. Şimdi halkımız açısından da bu böyle. Yani yurtseverlik alabildiğine zayıflamış, sömürgeciler ülkemizin sahibi olarak görülmüştür, kendisi kölece yaşamayı bir alışkanlık haline getirmiştir ve bu nedenledir ki, yurtseverlik alabildiğine zayıflamıştır. İşte PKK ise, özgür kişiliği yaratarak, özgür kişiliğin ne olduğunu, halk gerçekliğimizin tümüne dayatarak, ona kavratarak, ona hissettirerek yurtseverliği geliştirebilmiştir. Eski kişilikle özgürlük yaratılamazdı, özgürlük için mücadele edilemezdi. İşte bu temelde partimizin çabaları, herhangi bir partinin çabalarına benzemez. Ve bizde sıfır noktasından başlayarak bir ulus yaratılmış, bu ulusun bugün muazzam bir savaşımı ortaya çıkarılmıştır.

> ***Tarihte bir çok örneğinde görüldüğü gibi, Kürt, kendisinden çok başkasına çalışıp hizmet etmiştir. Aslında sömürgecilere hizmet anlayışı, biraz da Kürdün yaşadığı coğrafya, yaşadığı tarihsel gerçeklikler nedeniyle, attığı her adımın en az kendisi kadar etrafını da etkilemesindendir. Bu, Kürtlerde giderek başkasına hizmet anlayışını getirmiş. Yani çarpıklaşmış, olumsuz bir yöne kanalize edilmiştir. Ama bu eğer doğru bir rotada yürütülürse, Kürtlerin bu hizmet anlayışı uşaklığa götürmez, enternasyonalizme götürür, insanlığın yücelmesini sağlar.***

PKK'nin ulusal çizgisi, yurtseverlik çizgisi bağımsızlıkçı ve özgürlükçüdür

Serxwebûn: PKK'nin yurtseverlik çizgisi, hangi bakımlardan küçük-burjuva ve burjuva milliyetçiliğinden farklıdır?

Osman Öcalan: Şimdi küçük-burjuva ve burjuva milliyetçiliği hiçbir zaman tarihi yargılamamışlardır. Çünkü bu sınıflar yeni sınıflardır. Yani sömürgeciliğin yarattığı sınıflardır. İnkar ortamında ortaya çıkmış sınıflardır. Bunlar her ne kadar sınıfsal çıkarları için ulusal soruna el atsalar da, esas olarak sömürgecilikle bağını koparmaya cesaret edemezler. Uzun bir süre yabancı egemenlik altında yaratılan halk gerçekliğimiz, kapitalistleşmenin gelişmesiyle birlikte bilinen sınıfların ortaya çıkışı sözkonusudur. İşte bu sınıflar tarihle büyük bir hesaplaşmayı yaşayamazlar. Kendisini çok olumsuz bir tarzda da olsa, ortaya çıkaran rejime sürekli bağımlı olmuşlardır. Bunların mücadelesi de, çabası da hep işbirlikçi çizgide seyretmiştir. Yani sömürgeci güçlere daha iyi bir yaşam talebi vardır. Onların yurtseverlik anlayışında sömürgeciliğin reddi, ülkenin sınıf çıkarlarına uygun da olsa, sahiplenmesi sözkonusu değil; adeta sömürgeciliğe yalvararak, mevcut statü içerisinde bir yaşam arayışı sözkonusudur. Kürtlüğü de tehdit olarak kullanmışlar. Sömürgecilere demişler; "*buradaki varlığın haksızdır, bu haksızlığını görüyoruz, şimdi eğer bizi susturmak istiyorsan, haksız konumuna rağmen, bize de biraz yaşam hakkı tanı.*" Bu nedenledir ki, işbirlikçidir. PKK'nin ulusal çizgisi, yurtseverlik çizgisi bağımsızlıkçıdır ve özgürlükçüdür. Yani o hiçbir yabancı egemeni, kendi ülkesinin sahibi olarak görmez. Yani, yabancı egemenlik çok uzun süreler ülkemiz üzerinde egemenlik kurmuş da olsa, bunun reddini esas alır. Ama burjuva sınıfların, küçük-burjuva sınıfların yaklaşımı bu değildir. Onlar güçsüzlüklerinin bir sonucu, ya da yabancılaştırılmalarının bir sonucu olarak sömgürcileri ülkenin sahibi olarak görmektedirler. Bu sahiplerinde daha iyi bir yaşam hakkı talep ediyorlar. Yani köylünün, ev sahibi olan feodal beyden, daha iyi yaşam hakkı talep etme misalidir. Feodalizmin reddi, onu kabul etme, ama o kabulle birlikte daha iyi bir yaşam talep etme… O açıdan da diyoruz ki, PKK'yle bilinen sınıfların yurtseverlik çizgisinin birbiriyle uyuşan yanı yoktur. Bu nedenledir ki, PKK ortaya çıktığından bu yana, burjuva ve küçük-burjuvaziden kaynaklanan hareketlerle hep büyük mücadele içinde olmak zorunda kalmıştır. O sınıfların temsilcileri PKK ile savaş içerisinde olmuşlardır. İşte son yıllarda PKK biraz daha güçlendi, bu noktada acaba PKK ile yürüyebilirsek, biraz daha çıkar elde edebilir miyiz, çünkü egemen sınıflar, sömürgeciler daha iyi bir yaşam hakkı tanımıyorlar, bu nedenle PKK'nin temsil ettiği yurtsever çizgiyle fazla çatışmasak, fazla çelişki içinde olmazsak, daha fazla çıkarımıza olmaz mı, biçiminde biraz olumlu diyebileceğimiz, kısmi bir olumluluğun yaşandığını söyleyebiliriz. Ama hâlâ kelimenin tam anlamıyla bunlara yurtsever demek, yurtsever saflarda kabul etmek mümkün değildir, onlar mahkum oldukları işbirlikçilik çizgisinden kurtulamamıştır.

Serxwebûn: İlkel milliyetçi reformist çizgiler, Kürdistan'da neden kaçınılmaz olarak işbirlikçilik, ihanet ve yenilgiye götürmüştür?

Osman Öcalan: Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğin diğer ülkelerdekinden farklı olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Hiçbir ülkede sömürgeci egemenlik, Kürdistan'daki kadar uzun olmamıştır. Uzun süreli yabancı egemenlik, halkta içselleşmiştir. Özellikle de ulusun egemen sınıflarında tam içselleşme sözkonusudur. Yani bir yabancılaşma, kendi gerçekliğini reddetme söz konusudur. Bu halkımızın bütün kesimlerinde ortaya çıkan bir durum, ama en katmerlisi egemen sınıflarda ortaya çıkmıştır. Çünkü yoksul halk kesimleri, bu yabancılaşmada bir çıkar bulamamışlardır. Kürt egemen sınıfları yabancılaşma karşısında kırıntı kabilinde de olsa, yabancı egemenlikten pay alabilmiştir. Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinden pay almışlardır. Bir taraftan diyelim yabancılaşma, bu yabancı egemenlik altında pay alma sözkonusudur. Halka nazaran, kırıntı kabilinde de olsa, yaşamının daha iyi bir durumda olduğunu söylemek mümkün. İşte bu noktada o işbirlikçi ve milliyetçi çizgiler, rahatlıkla ulusu satabilmişlerdir. Yabancı egemenlik altında yaşamak, Kürdistan için, Kürt için bir kader haline getirilmiştir. Bunu kader olarak kabul etmişlerdir, kabul ettirdikleri oranda da çıkar sağlayabilmişlerdir. Bu nedenledir ki, egemen sınıflardan kaynaklanan işbirlikçi ve ilkel milliyetçi çizgiler, sömürgecilikle bağlarını koparmayı bırakalım denemek, düşünmek bile istememişlerdir. Yani düşünmemişlerdir. Onların tüm çabası, sömürgeleştirilmiş Kürdistan'da, biraz daha iyi bir konum, sınıfsal konum tutturmaktır. Bu temelde yabancı egemenlikten kopuşu hiçbir biçimde göze alamamışlardır. Bu nedenledir ki, eğer ters bir konuma şu veya bu oranda düştüklerinde, sömürgecilerin bir göz ağartmasıyla bile olsa, ihanete, ihanetin bataklığına hızla koşmuşlardır, boğazlarına kadar batmışlardır. Bu, egemen sınıfların karakterinden kaynaklanan bir olaydır. Dolayısıyla, bunlar hiçbir zaman gerçek bir ulusalcılığa gelmez, tam tersine ulusal çizgiyle yoğun bir mücadele içerisinde olurlar. KDP bu gerçekliğin açık ifadesidir. Yani ulusalcılığa, ulusa karşı bir savaş içerisindedir.

Özellikle önderliğimizin Roma'ya gidişiyle birlikte, Kürdistan'ın dörtbir yanında, ülkede ve ülke dışında yaşayan halkımızın ayağa kalkışı ortamında bile çok iğrenç bir biçimde görüldü ki, ihanet sömürgecilerden daha çok düşmanlık etmeyi kendisinin görevi olarak gördü. Halbuki önderliğimizin Roma'ya gidişiyle birlikte, ulusal heyecan, ulusal tepki doruğa çıktı. Bu noktada geçmişte çelişkileri ve çatışmaları ne düzeyde olursa olsun, biraz yurtsever olan hareket ve kişinin yurtseverlik konumuna göre hareket etmesi gerekirdi. Ve ancak, bu yurtseverler için söylenelebilir. Fakat KDP sömürgecilerden daha çok ulusun bu birleşmesine, ulusun bu hamlesine karşı çıkmış, düşmanlığını ifade etmiştir. Burada da görüleceği gibi, ilkel milliyetçilik ve işbirlikçilik kaynaklandığı sınıfın temel gerçekliğinden dolayı, her zaman ihanete düşmek durumundadır. O ihanet batağından fazla uzaklaşamaz. Ne zaman uzaklaşması muhtemeldir; eğer devrim

zafere giderse, o zaman onun zemini ortadan kalkar ve bilinen egemen sınıflar belki biraz ulusal çizgiye doğru çekilebilir.

Serxwebûn: PKK'nin yurtseverlik anlayışının en temel ilkeleri nelerdir? Kürt halkının yurtseverleşmesinde, gerillanın gelişmesinde bu ilkelerin rolü ne olmuştur?

Osman Öcalan: PKK'nin ulusal kurtuluşçu siyaseti, her şeyden önce yeni bir halk, yeni bir kişilik yarattı. Geçmişte halk diyebilmek için binbir şahit gerekirdi. Kişiliğimiz yine alabildiğine düşürülmüştü. Yani ne ulus bilinci, ne de kendisine sahiplenme bilinci vardı. Ulus ve insanlık bilinci alabildiğine köreltilmişti. Böylesi bir konum sözkonusuydu. PKK ise, muazzam bir mücadeleyle, bu halk gerçekliğini değiştirdi ve bugün yepyeni bir ulus yarattı, bir kişilik yarattı. Buradan hareketle şunu söyleyebiliriz: PKK'nin yurtseverlik çizgisinin özelliklerinden biri; yenilikçidir. Yenilikçi olmak durumunda, çünkü mevcut olan, fazla ulusumuzun hizmetinde olan bir durum değildir. Yani düşürülmüşlüktür, geriliktir. Düşürülmüşlüğü ve geriliği aşmak için, yeniliğe ihtiyacımız vardır. Bu nedenledir ki, PKK'nin en büyük özelliği yenilikçi olmasıdır. Yani eskiyi reddeder, yeniyi kabul eder. Eskiyle sürekli mücadele içerisinde, yeniyi egemen kılmanın mücadelesini yürütür. PKK yurtseverliğinin, ulusalcılığının temel bir özelliği budur. Yani yenilikçi olmak. Diğer bir şey de, bilindiği kadar olumsuzluk, sonuna kadar yaşatılmıştır. Yani düşürülmüşlüğün en alt basamaklarına kadar götürülmüştür. Yine geriliğin en kötü bir biçimini yaşamıştır. Yani insanlığımız tümüyle ayaklar altına alınmıştır, onurumuz çiğnenmiştir, bu da son kertesine kadar getirilmiştir. Bu nedenle PKK'de insanlığına sahip çıkmadan tutalım onurunu yaşamaya kadar veya zorunlu yaşama kadar doyumsuzluk vardır. Nasıl ki sömürgeciler düşürmede, geriletmede ve aşağılamada sınır tanımamışlarsa, PKK de yücelmede, ilerlemede ve insanlaşmada sınır tanımayan bir harekettir. Bu anlam da, kolay kolay doyuma ulaşmayan bir harekettir. İşte bir temel özelliğimiz de, yine ulasal gerçekliğimizden kaynaklanan ve onun olumsuz olanı reddederek, olumluluğu geliştiren bir doyumsuzluk olayıdır. Yani olumluyu geliştirirken, doyumsuzdur.

Öte taraftan bir başka halk gerçekliğimiz de, Kürdistan'da egemen kılınan teslimiyet olayıdır. Türk sömürgeciliği Kürdistan'da egemenliğini sürdürürken, kayıtsız şartsız teslimiyeti istemiştir. Yani şartlı bir teslimiyeti de kabul etmemiştir. Ve demiş ki; sen teslimiyeti iliklerine kadar yaşayacaksın, teslimiyet senin kişiliğin olacaktır. Sömürgeci egemenliğin karakteri budur. PKK ise, bunun alternatifidir. Sonuna kadar direniş, yani direnişi zirvesine kadar yaşamadır. Yani normal bir direniş, ulusal çıkarlarımızı geliştirme ve savunmak için yetmiyor. Bunun için de biz direnişi sonuna kadar yaşamak zorundayız. Madem ki kayatsız şartsız bir teslimiyet dayatılmış, bunu engelleyecek olan, yine zirvede bir direnişçiliktir. PKK yurtseverliğinin temel bir özelliği de budur. Yine diğer bir özelliği, fedakarlıktır. Halkımız çok ağır koşullara mahkum edilmiştir. Ağır bir köleliğe ve teslimiyete mahkum edilmiştir. Ve sömürgeciler ülkemizi inkar ederek egemenlik altına almışlardır. Bu durumda, bu ülke nasıl kurtulabilir? Yani öyle normal çabalarla, başka ülkelerde görüldüğü gibi, o ideolojik olur, siyasi olur, örgütsel olur, askeri olur, kültürel olur, her alanda normal çabalarla sonuç almak mümkün değildir. Dolayısıyla, çabalarımız da en ileri düzeyi yakalamak durumundadır. Yani fedakarlığı zirvede seyredecek, herkes her bakımdan yapabileceğinin, en iyisini en üst noktada yapacak. PKK devrimciliği, PKK yurtseverliği bundan başkasını kaldıramıyor, çünkü başka bir yaklaşım ülkemizde anlamsızdır, bir sonuç yaratamaz. Yurtseverliğimizin diğer bir özelliği de, demek ki fedakarlığı zirvede yapabilmek oluyor.

Bir bütün olarak, PKK yurtseverliği, kahramanlığa dayanır. Yani diğer toplumların göze alamadığını yapmaktır. Yani bizde ortaya çıkan eylem biçimleri, bizde diyelim savaşta sergilenen tutum, hatta çalışmada sergilenen tutum, herhangi başka bir ülkenin devrimcilerinin veyahutta halkının yapabileceğinden, çok daha fazlasını yapmaktır. Yani herkesin yapamadığını yapmak durumundayız. Ülkemizin bu olumsuz koşullarını, ya da bu sömürgeci egemenliğin halkımızı içerisine düşürdüğü durumu engelleyebilmek için normal bir çaba değil, olağanüstü bir çaba gerekiyor. Olağanüstü bir yaklaşım gerekiyor. Bu nedenle ne demek gerekir; herkesin yapamadığını yapmak, kahramanlıktır. Eğer herkes bir yerde söz söyleyemiyorsa, orada söz söylemek, bir kahramanlıktır. Herkes canını feda edemiyorsa, canını feda etmek, bir kahramanlıktır. Ve ülkemiz de diğer halkların ölçülerini çok çok aşan fedakarlıklar yapılmak durumundadır ki, bunu da kahramanlık olarak nitelendirebiliriz. Yani başından günümüze, siyasal alandan, askeri alana kadar her alanda mücadelemiz ancak kahramanca bir çabayla yürüyor ve kahramanlığa dayalıdır. İşte bunu karşılayanlar, bildiğimiz gibi, bu mücadelede yürüyor, karşılayamayanlar ise yürüyemiyor. Dolayısıyla, yurtseverliğimizin temel bir özelliği de kahramanlıktır, kahramanlık özelliklerine sahip olmaktır.

Buradan hareketle, daha fazla özellikler de belirtebiliriz, ancak bu belirttiklerimiz PKK'nin yurtseverlik çizgisinin temel özellikleridir ve ancak bu özellikler bütünleştirilirse mücadele zafere gidebilir. Başka türlüsü mümkün değildir ve içinde bulunduğumuz günlerde de bu özelliklerin çok çarpıcı bir biçimde kendisini ortaya koyduğunu görebilmekteyiz.

Kim ne diliyorsa
PKK onun partisidir

Serxwebûn: Bugün Kürdistan'da Asuri Süryani halkından, Türkmen Azeri halkına kadar, Alevisinden Hıristiyanına kadar birçok farklı kesim yaşamaktadır. Bu anlamda PKK'nin ulusal, dinsel azınlık ve kültürlere yaklaşımı nedir?

Osman Öcalan: Biz şunu da belirtelim; yani halkımız aslında oluşumuyla birlikte, hep başkasına hizmet eden bir halk olmuştur. Yani Kürtler Asur İmparatorluğunu yıkıp, bunun yerine MED İmparatorluğunu kurarken, belki en az kendilerine hizmet etmişlerdir. Aslında tümüyle diğer halkların yararına bir savaş olmuştur. Yani onların hizmetinde olmuştur. Yine haçlı seferlerine karşı Eyyubilerin hamlesi, Kürtlerden daha çok, bu diğer halkların çıkarına olmuştur veya ulusal gelişmelerini sürdürmüşlerdir. Kürtler diğer halkların hizmetinden öteye gidememiştir. Bu bir halk özelliğidir. Eğer uşaklığa vardırılırsa bir olumsuzluk, yok eğer diyelim insanlık ölçüleri içerisine oturtulursa, büyük bir meziyettir. Kürt halkı da bu özelliklere sahiptir. Yani eğer başkası kurcalamazsa, yani tarihte olduğu gibi Türk devleti onu yanlış yönlendirmezse, bu halk her zaman diğer halklarla dostça yaşamak istemiştir, dostça yaşamının da ötesin de, diğer halklara hizmet etmeyi kendisine bir görev bilmiştir. Bu halkımızın temel bir özelliğidir. Partimiz, halkımızın bu olumlu yönünü en zirvede temsil ediyor. Doğuşunda hiçbir kaygıya düşmemiştir. Türk ve diğer uluslardan devrimcileri içine alabilmiştir. Ulusal bir harekette bunu herkes kolay kolay yapamaz. Ama PKK bu insanlık özü itibariyle, yani halkımızın başkasına hizmet etmeyi görev bilmesi ve bunun PKK'de insanlığa sahip çıkma olarak ifade bulması dolayısıyla, daha başından beri PKK'yi tüm halkların temsil gücü haline getirmiştir. Kim ne diliyorsa PKK onun partisidir.

Asuri, Suryani halkı, bugün en zor bir konumdadır. Tarihi süreç içerisinde halkların birbirine karşı kışkırtılmasıyla da ortaya çıkmış olsa, bugün Asuri, Süryani halkı, Kürt halkından daha zor bir konumu yaşıyor. Kürt halkı, geçmişte bazı hatalar da yapmış olsa, bugün bu hataları telafi etmek istiyor, kendisiyle birlikte, o halkları da kurtuluşa ulaştırmayı bir görev olarak biliyor. Ve onun ideolojik temelleri, doğuşundan beri atılmıştır. PKK Önderliği, kendisini bir halklar önderliği olarak şekillendirmiştir. Ve PKK bu önderliğin çizgisinde halkların partisi haline gelmiştir. Bu nedenledir ki, PKK, bu halklar kendisine sahip çıkmadığı noktada bile, onları teşvik etmiş, çıkarlarını savunabilmeleri için her türlü yardım ve desteği sunmuştur. Bugün eğer Asuri, Suryani halkı biraz kendisine gelebilmişse, PKK'nin bu insani yaklaşımı sayesindedir. Bu büyük güç olmuştur. Bu halk ve kültürlerin kurtuluşu da gerçekten, partimizin bu insani yaklaşımıyla olacaktır. Ve en az kendi kurtuluşu kadar, diğer halkların kurtuluşu için de çaba sarfeden, bunu meşru gören tutum içinde olmuştur. Çünkü bu, onun insani özünün ve enternasyonalist gerçeğinin gereğidir. Bu nedenledir ki, diğer halklar da hızla PKK'ye sempati duymuştur. Sadece azınlık halklar değil, yani egemen uluslar nezdinde de PKK bir çekim merkezidir, PKK bir kurtuluş umududur, özgürlüğün simgesidir. Ve PKK bu halklarda yarattığı umuda layık olmak durumundadır. PKK Önderliği bunun gereklerini bir bütün olarak yerine getirirken, parti olarak da biz bu halkların umuduna layık olmak durumundayız. Bu, enternasyonalist olmamızın ve yine insanlık özümüzün bir gereğidir.

PKK, tüm dünyayı sarsacak
sürecin eşiğine gelmiştir

Serxwebûn: PKK'nin geliştirdiği yurtsever savaşımın diğer parçalar ve dünyanın dörtbir yanına savrulmuş olan Kürtler üzerindeki etkileri ve ortaya çıkardığı sonuçlar nelerdir?

Osman Öcalan: En başta şunu belirtmek gerekir ki, PKK dar ulusal sınırlar içerisine hapsedilemeyeceği gibi, belli bir parçayla da sınırlandırılamaz. Çünkü PKK'nin devrimci yurtseverliği bütün alanları etkiliyor. Yani tam bir temsili sözkonusu. Yine insanlık değerlerinin tam bir temsili sözkonusu, iddası odur. Ve bu nedenle, PKK ne bir parçanın sınırları içerisinde tutulabilir, ne de bir ülkenin sınırları içerisinde tutulabilir. PKK'nin insanlık özü, insanlığı temsil özü, yine onun yurtseverlik özü, yurtseverliğin temsili gerçeği buna fırsat tanımaz. Dolayısıyla, partimiz hiçbir zaman sınırlar içerisinde hapsedilememiştir. Mücadelemiz belki bir parçada başlamıştır, ama hızla tüm ulusu etki alanı içerisine çekmiştir.

Partimizin geride bıraktığımız iki büyük hamlesi var: Birinci büyük hamle, 1978-80 yılları arasıdır, yani partimizin kuruluşuyla birlikte başlayan süreçtir. Bu üç yıl sürer. Bu süreçte hamlemiz Kuzey Kürdistan'ın bazı kesimlerini, bazı yörelerini kapsamıştı. Yani Kuzey Kürdistan'ın ve yine ülkesinden kopan, Türkiye metropollerinde yaşayan tüm halkımızı kapsamına alamamıştır. Belli alanlarda halkımızı etkilemiş ve harekete geçirmiştir. Yani devrim böyle başlatılmıştır. Bu, birinci hamledir. Kuzey Kürdistan'ın bazı yörelerini, bazı kesimlerin içine alan bir hamledir. Tabii ki, devrimin başlangıcıdır bu. Bununla da sınırlı kalmamış, çok zorlu, inişli çıkışlı bir sürecin ardından, ikinci yükseliş süreci başlatılmıştır. Bu da 1990'dan '94'lere kadar sürer. Bu süreç, bütün Kuzey Kürdistan'ı içerisine almıştır. Türkiye metropollerinde yaşayan halkımızı içerisine alır, Avrupa'da yaşayan halkımızı içerisine alır ve küçük Güney Kürdistan'da yaşayan halkımızı içine alır. Yani ikinci yükseliş sürecidir, ki bu süreç güç olma sürecidir. Düşmanla her düzeyde savaşı göze alma sürecidir. Askeri, siyasal, diplomatik, kültürel tüm alanlarda sömürgecilikle yoğun bir çatışma içerisinde olunmuştur. Bu sefer görüyoruz ki, ülkemizin yarısından çoğu, dolayısıyla halkımızın yarısından çoğu, ikinci hamlede yer almıştır. PKK bununla da sınırlı kalmamış; bu sürecin içinde yeni bir süreci geliştirmiştir. Güney Kürdistan'ın büyük parçası Doğu'yu, Kafkasya Kürtlerini içine alan bir çalışma içerisinde olmuştur. 2000 yıllara doğru giderken, artık birleşik ve bir ulusal devrimin eşiğinde olduğunu söylüyor. Yani ilk hamleye bir kesimi, ikinci hamleye yarıdan çoğu, üçüncüsüne ise; tümü katılacaktır. Bunun siyasal, örgütsel zemini döşenmiştir. Ulus çapında bir devrimci yükseliş için gerekli olan ruhsal durum, siyasal durum, örgütsel durum, askeri durum yaratılmıştır. Ve diyoruz ki, içinde bulunduğumuz aşama, tüm ulusun katılacağı büyük devrimci hamle sürecidir. Sömürgeciler ve ihanet, gerisinde emperyalizm ve siyonizm bu gerçeği gördüğü için, saldırılarını aralıksızca sürdüyor. Tüm çabası, bu büyük devrimci hamlenin, yani Kürdün dünyayı sarsacak hamlesinin önünü almadır. Bu hangi aşamadır; tüm ulusun katılacağı aşamadır. Bu, sonuç alınacak aşamadır. İşte bu noktada diyoruz ki, artık PKK tüm ulusu etkilemiştir. Tüm ulusu etki alanı içine almıştır. Diğer tüm örgüt ve grupları toplarsak, etkinliği PKK'nin onda biri kadar etmez. Yani halkımızın tümü PKK'nin etki alanı içerisindedir. Bunu yaşıyoruz, görüyoruz. Dünyanın neresinde olursa olsun, tüm Kürtler PKK'nin etki alanı içine girmiştir ve bunun zirvesi ise, önderliğimizin Roma çıkışı ve sonrasında yaşanan gelişmelerdir. İstisnasız, her Kürt bu olaydan etkilenmiştir. Bu olayda Önderliğini sahiplenme çabası içerisine girmiştir. İşte bu nedenle diyoruz ki, PKK'nin etkisi tüm ulusu içine alan büyüklükteki bir etkinliktir ve bunun büyük hamlesinin zeminleri döşenmiştir. Bu büyük hamle, sömürgeciler ve ihanetçi güçler tarafından emperyalizmden aldıkları destekle engellenmeye çalışılıyor. Buna karşı ise partimiz, ulusal güçlerimiz bu yeni hamleyi başlatmak istiyorlar. Bu hamlenin askeri karakteri mi önde olur, siyasi karakteri mi önde olur; bu fazla önemli değil. Askeri karakterde olmazsa bile, siyasal karakterde gelişecektir. Nitekim, önderliğin Avrupa'ya yaptığı giriş, başlattığı hamle bunun gereğidir. Yani tüm dünyayı sarsmıştır. İşte yeni dönem hamlesinin bir boyutudur. Yani uluslararası boyutudur. Bunun diyelim bölgeye, siyasal boyutu, askeri boyutu, en az diplomatik boyutu kadar etkili olacaktır. Yani bundan hareketle diyebiliriz ki, Kürt halkı tüm Ortadoğu'yu ve dünyayı sarsacak bir sürecin eşiğine gelip dayanmıştır ve hiç kimse bundan etkilenmemezlik edemez, bu nedenledir ki, dünya son Roma süreci etrafında yaşanan olaylarla tavır belirlemeye çalışmaktadır. Artık Kürt hareketi inkar edilemez bir noktada. Bölgeyi ve dünyayı etkisi altına almıştır. Bu, sürecin tamamlanmaya doğru gittiğini ve somut sonuçlarını ortaya çıkarma anına doğru yaklaştığını belirtebiliriz.

PKK'nin çizgisi,
ulusal birlik çizgisidir

Serxwebûn: 20. yılda PKK'nin ulusal birliği yaratma çabası ne düzeyedir, diğer Kürt gruplarının buna yaklaşımı nedir ve ulusal kongre çalışmaları ne düzeydedir?

Osman Öcalan: Partimizin ulusal birlik çalışması doğuşuyla birlikte başlar. PKK'nin çizgisi, bir anlamda ulusal birlik çizgisidir. Ulusun tüm kesimlerini bir araya getirmek, bizim stratejik bir amacımızdır. Ve bilindiği gibi, ulusal birlik çalışmaları çeşitli aşamalardan geçirilmiştir. İlk aşaması ulusun kendisini sahiplenmesidir. Yani ulusal, ruhi şekillenmenin yaratılması, ulusal bilincin yaratılması, ulusun örgütlenmesi, ulusun eyleme çekilmesi… İşin özü bu. Ve PKK, bunu adım adım gerçekleştirdi. Diğer soruda da belirttiğimiz gibi, işi ilk önce Kuzey Kürdistan'da başlattı, bunu tüm Kuzey Kürdistan'a yaydı, metropolde yaşayan Kürtleri, küçük Güney Kürdistan'daki Kürtleri etki alanı içerisine alıp geliştirdi, giderek de yurtdışında yaşayan Kürtleri ve '90'lardan sonra da Kürdistan'ın diğer parçaları ve Kafkasya'da yaşayan Kürtleri etki alanı içine aldı. Şimdi bu, tüm ulus çapında kendisine sahiplenme ruhu, düşüncesi, örgütlülüğü ve eylemliliğini geliştirdi. Bu anlamda diyebiliriz ki, PKK ulusal birlik sürecini tamamlamıştır. Bundan sonra olacak olan, bu ulusal birlik sürecinin sağlamlaştırılmasıdır. Yani tamamlanan ulusal birliğin sağlamlaştırılması, pekiştirilmesidir. Şimdi meselenin bu boyutu bu anlamda diyebiliriz ki, tam bir başarıyla sonuçlanmıştır.

Ulusal birliğin diğer bir yönü var: Bu da çeşitli parçalarda yaşayan ve ulusal platformda bulunan güçlerle ortak hareket etme.

Partimiz özellikle siyasallaşma süreciyle birlikte, yani kuruluş sürecinin ardından bu anlayışını adım adım uygulamaya çalışmış; '90'lar sonrası çabalarını doruğa çıkarmıştır. Ulusal birlik için, tüm güçleri her vesileyle etkilemek ve böyle bir çabada birleştirmek istemiş ve bunun için de hiçbir fedakarlıktan kaçınmamıştır. Bu konuda olumlu gelişmeler sağlanabilmiştir, ancak tam bir sonuç alındığını da söyleyemeyiz. Bu da PKK'den zi-

Önderliğimizin bir şiarı vardı; Ankara'dan çıktık Kürdistan'na geldik, devrimi başlattık, yani partileşip devrimi başlattık. Kürdistan'dan bölgeye giriş yaptık, yani Ortadoğu'ya çıkış yaptık orduyu kurduk, devrim bir güç haline geldi, sömürgecilikle her düzeyde bir savaşa girdi, üçüncü süreç Ortadoğu'dan dünyaya çıkıştı –bu her ne biçimde olursa olsun, yeni bir süreci başlatıyor–, bu da ulusal kurumlaşmamızı tamamlamak ve devletleşmektir. Yani devlet, çok yönlü ulusal kurumlaşmadır, sonuç almadır.

yade, diğer güçlerin yetersizliklerinden kaynaklanıyor. Onların yurtseverliği zayıftır. Yurtseverlikleri cılızdır. Kimisi, yarı yurtseverdir. Çoğu işbirlikçilikle, yurtseverliği bir arada yaşıyor. İşbirlikçiliğin reddi yoktur. Yani her zaman gözleri sömürgecilerdedir. Sömürgecilerin aşırı tepkilerinden çekinerek, kendilerini her zaman sınırlandırmak durumundadırlar. Bu nedenledir ki, örgütlerin ortak mücadelesi biçiminde şekillenmesi gereken ulusal birlikçi çalışma, sınırlı etkide bulunmuştur. Yani en azından bazı sonuçlar alınmıştır. Bu sonuçlar şöyledir: Geçmişte bir parça diğerini düşünemezdi, bir parça adına hareket eden bir grup veyahutta örgüt, diğer parçanın halkını kendi halkı olarak fazla görmüyordu. Çok sınırlı bir ilgi vardı. Ancak mevcut durumda, Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Batı'da, ülke içinde, ülke dışında yaşayan tüm halkımız birbiriyle ilgilidir. Her parçadaki halk ve kişi, diğer parçayı düşünebiliyor. Onun sevinçlerine de acılarına da ortak olma durumundadır. O örgütleri de etkilemiştir. Yani örgütler artık kendileriyle sınırlı değildir. Bugün KDP, yani "*ihanet şebekesi*" bu anlayışa karşı duruyor. Diyor "*Kuzey senindir, Güney benimdir.*" Güney içerisinde de diyor "*Behdinan benimdir, Soran senindir*", bu biçimiyle bu ulusal birliğin gelişmesini engellemeye çalışıyor. Ancak bunun etkileri giderek zayıflıyor, bunun ulusal parçalanmışlığı, bir yaşam biçimi olarak ele alan, sömürgecilerin çizdiği çerçeveyi esas alan yaklaşımı hem literatür de, hem de ulusal yaşamda aşılmıştır. Bir ruh vardır. Çok sayıda örgüt diğer parçadaki mücadeleye ilgi duyuyor, bazen de destek sunabiliyor. Partimizin mücadelesinin önemli bir sonucu da budur, ancak hâlâ ortak bir ulusal bir strateji etrafında bir araya gelme, ortak bir mücadeleyi geliştirme anlamında dersek; bu düzeyde bir ulusal birliğin yaratıldığını söyleyemeyiz. Yani çelişkili bir gelişmedir. Halkın partimiz ve onun Önderliği etrafında birleşmesi anlamında tam bir başarıdan bahsedebiliriz. Halkın çok az bir kesimini, ulusun sınırlı kesimlerini temsil eden örgütler anlamındaysa, sınırlı bir gelişmeden bahsetmek mümkündür.

Bu güçlerin tümüyle ulusal birlik çalışmasına katılım gösterebilmeleri için, mücadelenin üçüncü sürecine, yani tüm Kürtleri içerisine alan sonuç alma aşamasına geçişin başarılması gerekiyor. Bu nedenledir ki, ulusal kongrenin zemini gelişmiş, ama hâlâ yeterince olgunlaşmamıştır. Ulusal kongre çalışmaları belli bir noktaya kadar gelişebilir, onun tümüyle sonuca varması ve sonuca ulaşabilmesi için de, devrimin yeni bir hamle başlatmasını zorunlu kılar. Bu çerçevede diyebiliriz ki, ulusal kongre çalışmaları biraz sonuç vermiştir. Eğer diretilirse daha fazla sonuç alınabilir, ama tam bir sonuç almak için de devrimin yeni bir yükseliş sürecine girişine ihtiyaç vardır.

2000 yıllarına doğru giderken, kurumlaşma zaferin güvencesidir

Serxwebûn: Ulusal kurtuluş savaşının ürünü olan ulusal kurumlara 20. yılda düşen görevler nelerdir?

Osman Öcalan: Diğer sorulara verdiğimiz cevaptan da anlaşılacağı gibi, ulusal kurtuluş hareketimiz artık sınırsız bir boyuta ulaşmış, tüm ulusu kapsamı içerisine almıştır. Zayıf bir kurumlaşmayla sonuca gitmek mümkün değildir. Yani artık siyasal, askeri, diplomatik, kültürel kurumların tamamen devreye girmesi gerekiyor. Geçmişte her işi parti yapıyordu. Yani hareket de tüm ulusu kapsamına almadığı için, eksikliklerine rağmen, bu biraz mümkün olabiliyor. Yani ihtiyaca cevap verilebiliyor. Ama hareketimiz o kadar genişlemiş ve büyümüştür ki, artık sadece parti örgütüyle bunu karşılamak mümkün değildir. Yani dediğimiz gibi, askeri, siyasal, örgütsel, diplomatik, kültürel her alanda artık başarı kurumlaşmaya ve bu kurumlaşmaların işlev kazanmasına kalmıştır. Askeri alanda ARGK, siyasal alanda ERNK, yine siyasi kurumlar, birçok kültürel kurum ve bugün ihtiyaç duyulan ve oluşturulması gereken kurumlar... Bunlar örgütlendiği ve işlevlerini yerine getirdiği oranda ulusal hareketin başarısını garanti altına alabilir. Yoksa, gelişmiş bir hareket, ama sınırlı bir kurumlaşma başarısızlığın nedeni olabilir. Bu nedenle diyoruz ki, 2000 yıllarına doğru giderken, kurumlaşma zaferin güvencesidir. Her kurum rolünü oynayabilmelidir. Bugüne kadar kurumlarımız fazla rolünü oynayamadıysa da; işte yenidir, her şeye yeni başlanıyor, eksiklikleri olabilir, sınırlı rol oynayabilir gibi mazeretler kabul görebilirdi. Ancak, tüm gelişmeler bizi sonuç almaya zorlarken, hâlâ kurumların rolünü oynayamaması, affedilmez bir hata olur. Bu nedenledir ki, mevcut kurumlara işlevlilik kazandırmak ve ihtiyaç duyulan kurumların hızla yaratılması, zaferimizin güvencesidir. Bunlar gereklidir. Yani hızla, her kurumun kendi rolünü görmesi ve görevlerini yerine getirmesi gerekiyor. Yani zafer artık buna endekslenmiştir, başka türlü zafere gitmek mümkün değildir. Bir anlamda diyebiliriz ki, yeterli kurumlaşma ve işlevsel kurumlaşma bizi zafere götürecektir.

İnsanlık Kürt sorununu sahiplenme sürecine girmiştir

Serxwebûn: Kürdistan'da gerçek yurt sevgisi ve halka bağlılığın baş mimarı olan ulusal önder Başkan Apo'ya düzenlenen uluslararası komplonun esas nedenlerinden biri de öldü denilen Kürdün ulusal uyanışı değil midir?

Osman Öcalan: Tabii bu, ülkemizin bölgede ve dünyada işgal ettiği yerle ilgili bir olaydır. Yani Kürdistan'ın inkarı, Kürdün inkarı sadece sömürgecilerin bir icadı değildir. Yani onu Türk sömürgecilerinin vahşi, barbar, kendi karakteriyle izah etmek yetersiz kalır. En az onlar kadar, uluslararası emperyalistlerin de bunda rolü vardır. Yani bunların tümü geçmişten günümüze kadar birleşmiş, bu halkı inkar ederek imha ile bitirmek istemişlerdir. Ve halkımızı çok zor duruma düşürmüşlerdir. Buna karşılık Önderliğimiz, olağanüstü bir çaba sergileyerek, bu halkı tekrar düştüğü bu olumsuz konumdan kurtarmış ve dünyanın iddialı bir ulusu haline getirmiştir. Sömürgeci emperyalist planları işlevsiz hale getirmiştir. Bu nedenledir ki, emperyalist ve sömürgeci güçler, büyük bir tepki içerisine girmişlerdir. Saldırılarını aralıksız sürdürmüşlerdir. Diğer halklar için öngördükleri çözümü, Kürt halkına fazla görmüşlerdir. Israrla onu redde yönelmişlerdir. Bu konuda ısrarlı olmuşlardır. İşte Kürdün bu muhteşem yükselişi –ki Başkanımızın eseridir, önderliğimizin eseridir– bunları ürkütmüştür. Komplo bu temelde gelişmiştir. Dikkat edelim, bizde mücadele hep uluslararası karakterde olmuştur. Yani olumlu gelişme de uluslararası karakter taşımış, etkide bulunmuş; buna karşılık emperyalistlerin ve sömürgecilerin tavırları da uluslararası boyutta ve karakterde olmuştur. Komplo, işte inkar edilen bu gerçekliğin önderliğimizin büyük dehası ve çabası sonucu karşılarına çıkartılmasının yarattığı korkudan kaynaklanıyor. Tüm gerici güçler birleşmiş ve uluslararası bir komplo ile yönelmişlerdir. Bu noktada insanlık sahiplenme sürecine girmiş, uluslararası kompoloya karşı, uluslararası bir dayanışmayla, Başkan Apo'nun önderliğinde, özü insanlık değerlerine dayanan ve bu değerleri yeniden yücelten halkımızın soylu mücadelesine sahip çıkma var. Ve bu sahip çıkma geçmiştekinden çok farklı, giderek yayılan, tüm insanlığın desteğini içine alan boyuttadır. Ve arzulanan noktaya doğru da gidiliyor. Ama bu, çok rahat olmamızı gerektirmiyor. Çünkü emperyalizm ve sömürgecilik kolay kolay pesetmeyecektir. Eldeki kazanımları kaybetmemek, başlatılan yeni süreci başarıyla sonuçlandırmak için kesintisiz, çetin tavırlı ve kararlı bir mücadele yürütmek gerekmektedir. Uluslararası kompoloya karşı, uluslararası dayanışmayla karşılık vermek gereklidir. Bu uluslararası dayanışma ne kadar güçlü olursa, uluslararası komplonun da başarısızlığa uğraması, o kadar olanaklı hale gelecektir.

Komplo durmamıştır, sürüyor. Çok çeşitli görünümlere bürünecek, yeni taktikler uygulayacaktır. Buna karşı ortaya çıkan uluslararası dayanışma ise, zengin yöntemlerle, sürekli çetin ve kararlı bir mücadeleyle sürekliieştirilip yürütülürse, ancak uluslararası komployu bir daha dirilmemecesine tarihe gömebilir, başarısızlığa uğratabilir.

Kürdistan savaşı dünyaya yayılmıştır

Serxwebûn: Parti Önderliği'nin Avrupa'ya çıkışıyla Kürdistan sorunu ve Kürt yurtseverliği hangi düzeyde bir gelişmeyi yaşamaya başlamıştır ve bu gelişme hangi sonuçlara yolaçabilir?

Osman Öcalan: Önderliğimizin bir şiarı vardı; Ankara'dan çıktık Kürdistan'na geldik, devrimi başlattık, yani partileşip devrimi başlattık. Kürdistan'dan bölgeye giriş yaptık, yani Ortadoğu'ya çıkış yaptık orduyu kurduk, devrim bir güç haline geldi, sömürgecilikle her düzeyde bir savaşa girdi, üçüncü süreç Ortadoğu'dan dünyaya çıkıştı –bu her ne biçimde olursa olsun, yeni bir süreci başlatıyor–, bu da ulusal kurumlaşmamızı tamamlamak ve devletleşmektir. Yani devlet, çok yönlü ulusal kurumlaşmadır, sonuç almadır. Yani birincisinde devrimin başlatılması sözkonusu, ikincisinde güç oluyor, üçüncüsünde ise, sonuç alıyor. Böyle bir süreci izliyoruz. Dolayısıyla, her ne biçimde olursa olsun, tekrar altını çizerek vurgulayalım: TC bir başarı gibi gösteriyor, bunun TC'nin başarısı olmadığı daha şimdiden anlaşılmıştır. Kürt sorunu dünyaya açılmış ve kapsamını büyütmüştür. Savaşı Kürdistan ve Ortadoğu'dan çıkarıp, tüm dünyaya yaymıştır. Savaşın siyasal boyutu yaygınlaşırken, ulusal kurtuluş savaşımı da yeni bir sürece girmiştir. Kürt hareketi, Kürdistan kurtuluş savaşı, dar sınırlara hapsedilemez. Dolayısıyla, ulusun kendi gücü başarı için yeterli değildir. Esastır, ama yeterli değildir. Nasıl ki MED hareketi ve Eyyubi hareketi bölge halklarının desteğini aldığı noktalarda başarıya ulaşmışsa; ulusal kurtuluş savaşımımızın da, halkımızın özgücün esas alınması temelinde, bölge ve dünya insanlığının, ilerici demokratik güçlerinin desteğini alması gerekir. Başarı bu noktadır. Önderliğimizin Roma'ya çıkışı, bu süreci başlatmıştır. Yani sonuç alma sürecine girilmiştir. İçinde bulunduğumuz süreç, uluslararası kompoloya karşı, ulusal ve uluslararası dayanışmayı sağlama sürecidir. Ve bunun da olumlu yönde geliştiğini görebiliyoruz. Ancak unutmamak gerekir ki, hâlâ savaş bütün şiddetiyle sürüyor, sürecektir. Yani savaş durmadığı için, bazen askeri yönü, bazen de siyasal yönü öne çıkacaktır. Bunun için de bu uluslararası komployu tümüyle başarısızlığa uğratıp, zaferi kazanıncaya kadar, tam bir savaş posizyonu içinde olmak gerekir. İşte bu süreç başlatılmıştır. Uluslararası alana açılmanın anlamı böyledir. Yani sonuç alma sürecidir. Sonuç almada ilk başta Kürdistan halkası tamamlandı, ikinci aşamada bölge halkası tamamlandı; üçüncüsü uluslararası halkanın tamamlanmasıdır. Ve bu, son halkadır. Şimdi bu gidişle uluslararası halkası da tamamlanıyor. Böylelikle, ulusumuzun gücüne dayalı olarak, bölge ve dünya halklarının katkısıyla, desteğiyle, artık sonuca gitmek mümkündür, önderliğin çıkışının da anlamı budur. Yani gelişmenin son sürecini başlatmış ve buna güçlü bir giriş yapmıştır. Böylelikle, uluslararası açılım, bir zorunluluktu, bir gereklilikti, bu başarılmıştır. Bu temelde uluslararası bastırma ve komplo hareketine karşı uluslararası dayanışma ve mücadele hareketi doğmuştur. Bu eğer doğru değerlendirilir ve rahatlama vesilesi olarak görülmez, tam tersine mücadeleye sıkı sıkı sarılır ve gerekleri yerine getirilirse, halkımızı arzuladığı başarıya ve kesin zafere götürecektir.

Serxwebûn: Son olarak okuyucularımıza vermek istediğiniz bir mesaj var mı?

Osman Öcalan: Belirteceğimiz şey, gerçekten de her zamankinden daha çok umutlu olmak gerekiyor. Yani bu mücadele çok zor koşullarda başlatıldı ve bugüne kadar gelindi. Bazı noktalarda zorlanmalar olsa da, 20 yıllık süreç başından günümüze kadar ele alınıp değerlendirildiğinde, başarı çizgisi partimizin, önderliğimizin ve halkımızın lehinedir. Hep bir gelişme, bir büyüme durumu var. Düşman için ise, bir çöküş, bir gerileme, bir başarısızlık süreci olarak görebiliriz. Bu nedenle diyoruz ki; süreç sonuç alma sürecidir, tüm halkımız bu sürecin gereklerini mutlaka yerine getirmelidir. Halk cephesinde, zindan cephesinde ve gerilla cephesinde, herkes rolünü oynadığında, zafer artık geç değildir, yakındır. Bu açıdan da süreç bize rehaveti değil; daha fazla çabayı, daha fazla yüklenme, daha duyarlı ve sorumlu hareket etmeyi emretmektedir.

Partimizin 20. yıldönümünde tüm halkımızı daha sorumlu, duyarlı ve mücadeleci olmaya çağırıyoruz.

Zafer bizimdir!

26 Kasım 1998

Yurtsever Kürdistan halkına ve kamuoyuna

Başkan Apo'ya yönelik geliştirilen uluslararası kompoloya karşı bütün halkımızın gösterdiği büyük duyarlılık, ölümüne bağlılık ve önderlik etrafında ateşten oluşturduğu çember, yine Kürt halkının değerli dostlarının göstermiş olduğu seferberlik ve halkımızın bulunduğu bütün alanlarda tam bir ulasal şahlanış yaşaması, sömürgeci faşist Türk yönetimi ve kendisine bağlı ırkça çevreleri çılgınlığın eşiğine getirmiştir.

Ulusal sahlanışımızın karşısında şoke durumuna düşen ırkçı düşman, bunun hıncını çıkarmak amacını taşıyan çok yönlü saldırgan tutumuyla halkımızın üzerine gelmektedir.

Türk devleti ve efendileri bir bütün olarak harekete geçmiş durumdadır. Yüzyıllarca beraber yaşamış olan kardeş iki halkı karşı karşıya getirmek istiyor. Bunun için de uğursuz medya kuruluşlarını da arkasına alarak akıl almaz yöntemlerle faşizmi körüklüyor. Sürüler halindeki faşist grupları polis ve asker güçlerinin denetiminde kurumlarımız üzerine saldırıp hiçbir savaş hukukunun bile kabul edemeyeceği türden düşmanca ve insanlık dışı yöntemlerle halkımızın yurtsever kesimlerini bütün dünyanın gözleri önünde linç etmeye çalışmış ve yalnızca son saldırısıyla binlerce yurtseverimizi tutuklamıştır. Bir çeteci olduğu artık tartışılmaz hale gelen Türk Başbakanı'nın provakatif açıklamaları, yine siyasi partileri ve Avrupa'daki bütün konsolosluk ve elçiliklerinin, en başta da kirli Türk medyasının doğrudan yönlendirmesiyle, Avrupa'nın merkezinde bile demokratik kurum ve kuruluşlarımızı basacak, yağmalayacak ve yönelecek kadar azgınlaşmakta, sivil-savunmasız demeden ulusumuzun bütününe yönelerek tarihi yok etme, toptan imha planını hayata geçirmek için her türlü saldırıyı kendisine mubah görmekte ve bunun için kimi faşist çevreleri azmettirmektedir. Bunun sonucu olarak bugün Kürdistan ve Türkiye'de birçok Kürt kurum ve kuruluşu basılarak açlık grevleri zorla dağıtılmış ve Amed'de açlık grevinde bulunan halkımızdan bu saldırılar sonucu Hamit Çakır aldı bir yurtseverimiz şehit düşmüştür. Bu çılgınca saldırılarıyla da sonu belli olmayan bir Kürt-Türk çatışmasını yaratmak istemektedir.

Biz bu anlamda Türk devletini uyarıyoruz! Ateşle oylnamasınlar! Ve diyoruz ki, ateşle oynamayın, bu ateş sizi yakar!

Türk devletinin bu çılgın tavır ve tutumları Başkan Apo'ya ölümüne bağlılığını ispatlayan halkımızı yıldıramaz! Halkımızın önderliğimiz etrafında ateşten oluşturduğu çemberi daraltamaz, daha da genişleterek güçlendirir. Ve gerekirse, bu ateş çemberi bahsedilen çılgın faşizmi yakacaktır. Bu anlamda halkımız meşru müdafa hakkını kullanacak ve kullanmalıdır! Olabilecekleri bütün sorumlusu çete Türk devletidir. Dünyadaki bütün Kürdistanlılar, düşmanın saldırıları sürdükçe, ulusal şaha kalkışı sürdürmeli, Kürdistan, Türkiye ve Avrupa'da eylem ve etkinlikleri aynı tempoyla daha coşkulu, moralli ve sonuç alıcı bir şekilde devam ettirmelidir.

Avrupa'daki halkımız provokasyona gelmeden, kendini savunarak ulusal kurumlarımızı bulunduğu ülkelerin ilgili devlet kuruluşlarıyla işbirliği temelinde korumalıdır.

Kürdistan ve Türkiye'deki halkımız ise, TC'nin istediği Kürt-Türk çatışması provokasyonuna gelmemeli, faşist çetelere karşı kendisini korumalı, duyarlı bir yaklaşımla saldırıları göğüslemelidir. Faşist çevrelerin saldırılırana karşı tedbirlerini almalı, tehditlere boyun eğmeyerek, direşinin arttırarak zafere kadar götürmelidir. Ve yine diyoruz ki, meşru müdüfası hakkını kullanmalıdır.

AB ve Birleşmiş Milletler başta olmak üzere, uluslararası demokratik kitle örgütleri ve insan hakları kuruluşları halkımıza karşı geliştirilen çirkin saldırılara karşı duyarlı olmalı, halkımızın güvenliği için gerekli çabalarını ortaya koyabilmelidirler. Yine daha farklı provokatif çalışma ve saldırılara karşı önlem alabilmelidir.

Yaşadığımız son günler zafere ulaşmak için mükemmelce değerlendirebileceğimiz farsatlardır. Dolayısıyla tarihi anlardır. Bunun sevinci, coşkusu bizi daha da şahlandırmalı ve yeni süreç her sahada lehimize çevrilmelidir.

19.11.1998

ERNK Avrupa Örgütü

Her PKK yılına onlarca hatta yüzlerce yıl sığdırılmıştır

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın kuruluş yıldönümü değerlendirmeleri...

1983

Partimiz ve halkımız şanlı gelişmelerle dolu 5 yıllık bir mücadele pratiğini geride bıraktı. PKK 5. kuruluş yılında her türlü bozguncu, tasfiyeci ve imha çabalarını boşa çıkarmış, halkımızın kurtuluş umutları her zamankinden daha çok güçlenmiştir.

6. yıla doğru girdiğimizde dünyada, bölgede ve ülkemizde halkımızın ulusal kimliğini kazanma ve kurtuluş yolunda daha cesur, daha kararlı ve sonuç alıcı bir dönemi başlatması açısından en elverişli bir dönem yaşanmaktadır. Dünyada yaşanan gelişmeler bölgede kilit bir noktada yeralan ülkemiz Kürdistan açısından da son derece önemlidir.

1988

Kutsal davaları zafere ulaştıran ne kişilerin sayısı ve ne de eldeki teknik araçlardır. Tarihte, günü geldiğinde en gelişmiş silahlar ve araç-gereçlerin soylu inanç ve davalar karşısında işe yaramayıp yenildiği çok açıktır. O halde halkımız, tarihten ve günümüzden neden ders almasın ve neden direnme yoluna girmesin? "*Zaman*" diyorlar! Peki bizden daha geride kalan, sömürgeci hakimiyet altında neredeyse her şeyi bitirilmek istenen başka bir halk var mıdır? Ulusal kurtuluş yoluna girmede bizden daha geride kalan bir halk gösterilebilir mi?

'79'un bugünlere denk gelen günleri, ağırlıklı olarak Türkiye'nin bildiğimiz gibi '70'li yıllardan kaynaklanan devrimci gençlik hareketinin önderliğinde yaratılan gelişmelerin Türkiye'deki krizi daha da derinleştirdiği ve egemen sınıfların gerçekten yönetemez bir durumu yaşamalarına denk gelen uluslararası koşulların da ateta zorladığı 12 Eylül askeri faşist rejiminin hazırlıklarını iyice gözden geçirip, daha çok da üzerimize gelmeyi esas aldığı günlerdi. Biz örgütü daha yeni ilan etmiştik ve planımız ancak slogan düzeyindeydi.

İşgal edilmedik bir karış yeri bile bırakılmayan ülke toprağında, dinlenilmeyen bir odasının bile bulunmadığı bir yerde bu mümkün oluyorsa ve dağlarında bile koşullar yoksa, ufak bir nefes borusuyla bunu dışta sağlama mutlak yapılması gereken bir işti. İşte 10 yıl önce bu dönemde, bu, tarafımızdan pratiğe geçirilmek isteniyordu.

O dönemde ulusal kurtuluş hareketimize birkaç darbe vurulmuştu. Ama işte dediğimiz gibi, yeşermesi gereken tohumun özü koşullarını bulduğunda daha da serpilip büyüyecekti. Özlüyse, yaşamaya ehilse, belirleyici olanın bu olacağı daha sonraları anlaşılmıştır. Bugün bunun yeşeren ve büyüyen nitelikte olduğu kanıtlanmıştır.

1980-81-82 yıllarında bitmez-tükenmez çabaların yoğunca sergilendiği, bunun büyük savaşımının verildiği bilinmektedir. Çok ucuz ve alçakça yaşamak isteyenlerin inançsızlıklarına büyük bir inançla karşı durmak, kaçış ve iş yapmama eğilimlerine karşı sonuna kadar büyük bir inanç ve yılmaz bir kararlılıkla direnerek ayakta kalmak, tarihi öneme haizdi ve bu yapıldı.

Anın görevlerini ortaya çıkarma inancını, çabasını göstererek, en basit ihtiyaçların temininden tutalım ruhi ihtiyaçları bulup çıkarmaya kadar her türlü olanakları yaratarak, yıllar adım adım, saat saat böyle karşılanmaya ve kazanılmaya çalışılmıştır.

Devrimci savaşımda ucuz yaşamak mümkün değildir. Bu savaşımda değil ucuz yaşamak, kişinin kendi kendisini kurtarması bile düşünülemez.

Daha çok ülkeye dönüş kararlılığını esas alan II. Kongremizin de nasıl bir mücadeleyle, ne tür bir çaba ve azimle gerçekleştirildiği biliniyor. Bazıları parti tarihimizi sözcüklerle öğreniyorlar. En tehlikelisi sözcükler üzerinde yuvarlanmaktır. Devrimciler sözcükleri değil, gerçekleri esas alırlar. Ama sözcükler üzerinde yuvarlanmak yaygın bir hastalıktır.

O yıllar herkesin yürekte, beyinde, ruhta çıkışı yaşadığı yıllardır. Botan'da varlığımız, esamemiz bile yoktu. Bu konuda hin oğlu hinler Avrupa emperyalist ortamına dayanarak harekete halat bağlayıp alabildiğince çekmekteydiler. Zindanlarda ise bir teslimiyetçilik dayatılmıştı. Bunlar zindanlarda tarihin az tanık olduğu bir ihaneti neden geliştirdiler? Ölüm-kalım anlarımızda bize neden ihaneti dayattılar? Bu, cüretkarlıklarından ötürüydü.

'84'ün eylemliliğine bu temelde yöneldik. Hatta, biz bu eylemliliğe daha önce yönelmek istiyorduk. 15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül faşist rejimine karşı geliştirilen en soylu, en kapsamlı ve gittikçe büyüme özelliğine sahip olan silahlı direniştir. Bu atılımın her bakımdan üstün olduğu bir yığın gelişmeyi beraberinde getirdiği, özellikle Türk ordusunun "*yenilmezliği, karşı konulmazlığı*" efsanesini yıktığı, kitleleri derinden etkilediği biliniyor. Özellikle Kürdistan Devrimi'nin uluslararası etkisini en yakından duyurabileceğini ortaya koymuş, dolayısıyla da yalnızca bir iç olay olmaktan, yerel gericiliğe, faşist milislere ve her türlü gericiliğe karşı bir hareket olmaktan da öteye, mevcut güçleri aşan, ağırlığı yerle bir eden ve onları sömüren bir atılım olmuş, bu konuda sömürgeci-faşist rejimin de ne kadar zorlandığını açıkça göstermiştir.

Bunları '86 yılı boyunca oldukça derinleştirdik. Düşmandan daha çok, parti içindeki çeşitli düşman ve işbirlikçi feodal etkilerden tutalım, iflah olmaz küçük-burjuva anlayışların her türlü ortayolculuğuna, bunun en yaygın inançsızlıklarını dayatanların eğilimlerine, anlayışlarına karşı bitmez-tükenmez bir cevap verme, doğru yolu gösterme, önünü açma, imkanını ortaya çıkarma, kanıtlama doğrultusunda yoğun bir çaba harcandı.

İşte yapılan çözümlemelerin ardından bunu daha da yaygınlaştırdık ve III. Kongre ile taçlandırdık. Daha sonraki süreçlerde de kongre her alanda sürekli yaşatılmaya çalışıldı. Böylece, kongrenin ortaya çıkardığı gerçekler daha da derinleştirilip sürekli kılınarak, o bilinen bütün olumsuzlukların tarihsel-toplumsal kaynakları ortaya konularak, yaşanan büyük yetmezlikleri aşmaya, partiyi yenileştiren, nihai zaferle daha da yükümlü kılan, başarıyla örgütleyen bir çalışma gücüne kavuşturmaya, ona böylesi özellikler kazandırmaya çalıştık.

1986-87-88 yılları boyunca yapılan çözümlemeler ve geliştirilen onlarca eğitim devrelerinden iyi yararlanılsa her şey çoktan değiştirmeye hazır hale gelinecekti, dolayısıyla partinin silahlı savaşımı bugünkü düzeyin çok çok üstünde olabilecekti.

'88 yılının düşmanın arzuladığı gibi değil, tam olmasa da daha çok bizim arzuladığımız gibi geliştiği bir gerçektir. Bu yıl mücadeleyi çok kapsamlı bir şekilde ele alış yılı olmuştur. Bu düşmanı karşılama, partiyi yenileme ve pratiğe aktarmanın da büyük yılıdır. Biz aynı konumu hiçbir şey yitirmeden '89'a yüklenmeye çalıştık. Bugün bu yılın her yıldan daha da anlamlı geliştiği biliniyor.

Kasım 1989

'89 yılı esas itibariyle tarihimizde iç yapının çözümlenmesi ve yeniden şekillenmesinde olduğu kadar, halkın saflarında inanç, umut geliştirme ve direnişe katmada olsun, düşman saflarında kendilerine yüzyıllardan beri sağladığı çok güçlü egemen olma, katı bir şovenizmden vazgeçmeme, her türlü araçla sonuca ulaşma biçimindeki yaklaşımların derin bir yara aldığı, inançsızlığın belirdiği yıldır. Kendi değer yargılarından (egemen ideolojide-politikada) kuşkuya düşmeye başladılar; güvensizlik gelişti. Bütün geleneksel politikaları yara aldı. Bu yönüyle geride bırakmaya çalıştığımız dönem kesin bizim lehimize sonuç vermiştir ve ileri düzeyde bir başarıyı temsil etmektedir. Üzerinde daha çok düşünülecek, daha çok tartışılacak olan ulusal kurtuluş savaşımımız, rahatlıkla belirtilebilir ki birçok cepheden aşama yapmıştır.

Partimizin resmen ilan edililişinin 11. yılını da bu ayda geride bırakacağız. Bu başlangıçta ne kadar zayıf donanımlı olursa olsun bir direnme hareketinin nelere kadir olabileceğini de çok iyi ortaya çıkarabilecek bir tarihtir. Başarmak istencinin çok öğretici bir tarihidir bu. En amansız saldırılara karşı en az donanımla, gerçekten de mensupları dahil çok kimsenin sınırlı bir başarılı ihtimali bile görmediği bir çıkış yapıyor, günümüze kadar gelişiyor. Tarih bir kez daha iyi dile gelecek, bu tarih bir kez daha didik didik edilecek ve yeni insan nasıl yaratılır, özgür insan nasıl yaratılır görülecek.

Kasım 1990

PKK'li olmak, her koşul altında yeniden doğuşlar yapabilmektir!

Partimiz resmen kuruluşunun 13. yılına girilmektedir. Yıldönümü değerlendirmelerinde geleneksel olarak yapmaya çalıştığımız, buna bir anlam vermektir. Aşılan nedir, ilerleyen nedir? Bu yönleriyle parti hareketimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşı ve gelişmesinin değerlendirilmesini yaparken bir tekrarlamadan öteye, gelişmelerde yeni olanı vurgulamak ve bu anlamda yeni bir başlangıcın ne olması gerektiği hususuna da değinmek istiyoruz.

Parti tarihi boyunca biz çok kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Hatta denilebilir ki, eylemlerden daha çok değerlendirme hareketiyiz, saptama hareketiyiz. Bizde iddia ve söz eylemden önce gelir. Çokça sanıldığı gibi, PKK eylem yanı çok gelişkin ve çok güçlü olan bir hareket değildir; bilakis, zayıf olan bu yanıdır. PKK'nin güçlü olan yanı doğru iddia ve sözüdür. Ve hâlâ bu doğru iddia ve sözlerin gerekleri eylemde tam olarak yerine getirilmiş olmaktan uzaktır. Kavranmış ve gerekleri yerine getirilmiş değildir.

Bu çıkış, bir talihsizliğe meydan okuyuştu. Sağı ve solu, ilericisi ve gericisi ile çağın inkarına karşı koyuştur. Yine bu çıkış, hakim uluslaşmaya karşı koyuştur; kendi kökeninden ve ruhundan kaçmaya, korkuya, bencilliğe, düşüncesizliğe, iddiasızlığa ve çokça sözünü ettiğimiz ilgisizliğe karşı koyuştur. Hâlâ da etkili olan "*bizden adam olmaz*" tutumuna, yani "*konuşamayız, örgütlenemeyiz, yürüyemeyiz, savaşamayız, kendimizin olamayız*" gibi anlayışların her çeşidine karşı koyuştur. Bu karşı koyuş, arkasında süper devletleri olanların bile cesaret edemediği, kendi gerçeğinin üzerine inatla yürümenin, bunun kararında olmanın ve onun cesaretini ve gücünü göstermenin savaşımıdır. Bizim bu işe el atışımız işte bu anlama geliyor.

Bir parti tarihi sözkonusu olduğunda, çocuksal gelişme döneminden bahsedilir. Böyle benzetmeler pek isabetli olmasa da, ihtiyat payı bulundurmak kaydı ile söylenmesinde sakınca olmayabilir. Bizde '70'ler sonrasının çocukça gelişme çabaları döneminde yine büyük anlayışsızlıklar sonucu gerekeni yerine getirememe ve ısrarla raşitizmden, yani cüceleşmeden kurtulmama hastalığına fena yakalananlar vardır. Çocukluk yılları için şu söylenir; bir çocuk aile ortamında ana kucağında beslenmezse iflah olmaz ve kolay ölebilir. Bu durum hareketler için de böyledir. Bu konuda partimizin gelişimi gözönüne getirildiğinde, başından itibaren amansız bir terör ve yok edici bir ortamla karşı karşıya olduğu görülecektir.

Biz tanımımızı şöyle yaptık: PKK'nin doğuşunda bir halkın yeniden doğuşu, yeniden uluslaşması ve hem de bunun en devrimci yöntemlerle sağlanışı vardır. Bu çocuğun özellikleri böyledir ve yaşamak zorundadır. Şimdi hâlâ bunu anlamadığı halde dönemin yol arkadaşları olduğunu iddia edenler var. Peki o imha yıllarında bu çocuk nasıl yaşayacaktı? Yaşatmak için siz ne yaptınız? Korunması, beslenmesi ve düşünsel gelişmesi için neler yaptınız? Evet, doğuşa olduğu gibi, çocukluk dönemindeki büyüme ve gelişmeye de doğru anlamı böyle vermek gerekir.

Bu yıllar nasıldı? Alın üç-beş yaşındaki bir çocuğu ortalığa atın, onu parçalayacak kurtlar, kuşlar da olmasın, acaba yaşayabilir mi? Tabii ki çoğunuza göre PKK'nin doğuşu ilahidir, büyümesi de ilahidir ve peygamberce olmuştur. Biz de diyoruz ki, insan emeği ve çabası sonucunda ve bilimselce olmuştur.

Günümüzde kendi gerçeğimizi kavrayış, herhangi bir dönemde olduğundan daha çok güçlüdür. Herkes kendi gerçekliğine bir daha koparılmamacasına sarılıyor. Sizler de yaşama konusunda şimdi daha iddialısınız; ölüm sizi korkutmuyor. Birlik denilen olay geliş-

miştir. Tarihte en birleşmeyen halk bizken, şu anda dünyada en çok birleşen bir halk durumuna geliyoruz. Belki de bizim kadar birliği zorlayan bir halk yoktur. Reel-sosyalizmin 70 yıllık pratiği yıkılıp çözülürken, dünyanın en geri ve en birleşemez halkı olarak tanınan halkımız müthiş birleşmeye gidiyor. Halk kendisine sahip çıkmaya kararlıdır. Gelecek iyi kestirilmiştir. Her şeyden önce geleceği gerçekten sağlam kestirme, devrimci ve bilimsel temelde geliştirilen öngörü, hiçbir harekete nasip olmayacak kadar PKK'ye nasip olmuştur. Bazen umut en değerli katıktır ve bugün umudun en görkemlisi PKK'dedir. Bu umut zindanları çatlatıyor, aç-susuz dağları en yaşanılması gereken kutsal alanlar durumuna getiriyor.

PKK'nin bütün militan ve savaşçıları gibi ben de bu işte varım. Yine söyleyeyim, başlangıçtaki arayış ve iddiam neyse, şimdi de odur. Yani çok büyük yeteneğim ve olağanüstü durumlarım yok. İddiamın neye karşı olduğunu, neye karşı sizlere hitap etme gücünü kendimde gördüğümü belirtip gerçeklerini sıraladım. Bu konuda sonuna kadar varım ama, benim çabalarım mütevazidir. Rolünü oynamaya göredir, her şeyi yaratmaya kadir değildir. Ayrıca şuna da inanıyorum ki, çabalar ancak kolektif olursa başarıya gidebilir. Bunu çok iyi bildiğim için, çabalarımı bir çocuğun çabalarıyla bile birleştirebilirim. En iddiasız adamla bile çabalarımı birleştiririm. Bu benim insan çabalarının müşterekliğine, dolayısıyla toplumsal gerçekliğe ve onun özgür ifadesine derinden bağlanışımdır. Bir insanın bundan fazla güç bulamayacağını biliyorum.

Bu, herhangi bir yıldönümü değildir, partimizin 12. yıldönümüdür. Belki de başaşağıya giden yüzyıllardan kurtulmanın yıldönümüdür. Her PKK yılına, onlarca yıl, belki de yüzyıl sığdırılmıştır. Birinci yılına birkaç yıl, daha sonraki yıllarına da onlarca yıl sığdırılmıştır. PKK'nin 12. yılı, yani '90 yılına belki de asırlar sığdırılmıştır. Her şeyden öteye büyük bir gelecek yaratılmıştır.

Bu temelde halkımıza önümüzdeki dönemde daha özgür yaşam yılları dileyeceğiz. 2000'lere doğru bir sözümüz vardı: "*Halkımızın da bu dünyada bağımsız ve özgür yaşadığı bir ülkesi olacaktır*" dedik. Şimdi bu yılların içine de girdik ve sağlam adımlar attık. Başarılı olması için her şeyimizi ortaya koyacağız.

Kasım 1991

Önümüzdeki yıl kendi öz meclisimizi mutlaka kuracağız!

Gerçekten bir halk olarak yeniden diriliyor, gözümüzü yaşama açıyor ve bunu en bağımsız, özgür ve sosyalist temellerde gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Böylesine bir gelişmeye yol açmış bir partinin 13. yılını kutlamak, bir 14. yıla giriş yapmak sadece sizleri, Kürdistan halkını ve dostlarını değil, insanlığı da ilgilendirir. Biz bu geçen yıllarda büyük bir acımasızlık, bunun arkasındaki, tarihin tanıdığı en barbar ve yegane politika olarak da soykırımdan başka bir şey düşünmeyen bir yok etme gücüne karşı, bu partinin temellerini atarken hiç de bugünlere geleceğimizi, bugünlere kavuşacağımızı düşünmüyorduk bile. Yapmak istediğimiz sadece ve sadece biraz da olsa namusu kurtarmaktı. Herkes bir türlü namusu kurtarmak ister; biz de çok cılız da olsa böyle bir partinin temellerini atarak kurtarmak istedik. Gerçekten arkasında bir sınıf, bir ulus ve hatta dürüst birkaç arkadaşın bile zorbela bulunduğu, bulunanın da birkaç ay sonra ortalıktan tüy olduğu bir biçimde biz bu partinin ilk adımlarını attık.

Kendimizi insan olarak yeniden yapıyoruz. Yurtsever insan olarak yeniden şekillendiriyoruz. Bir yurda bağlanıyoruz ve bunu özgürce yapıyoruz. Bu ekmek ve sudan da değerlidir. Bu, yaşamın temelidir.

Biz sadece cephede savaşan bir düşmanla savaşmıyoruz. Muazzam güç dengesizliği içinde, bütün dünyayı arkasına almış, bütün bir gerici tarihi arkasına almış bir düşmanla boğuşmuyoruz. Ondan daha fazla ve daha tehlikelisi, içimizdeki büyük düşmandır. Her şeyi ile düşmana hizmet eden, kendisi olmaktan bin defa çıkmış olan, soyuna ve insanlığına, onun sevilip sayılmasına yarayacak ne varsa hepsine son verdirilmiş bir halk olarak yaşadığımızı unutamayız. Bunu sona erdiriyoruz. PKK'siz bir yaşam, bu anlamda bir halk olmaktır. Bu temelde çok lanetli bir halk ve ulus olmaktan çıkıp çok özgür, özgürlüğünü tamamen en kutsal özgürlük kelimeleriyle, eylemleriyle kazanan ve her halktan daha fazla kendini özgürlük ateşi içinde yeniden yaratan bir halk olmanın kıvancıyla da bugünleri kutluyoruz ve bu PKK ile başlar.

Zayıflıklarımız büyük bir güce dönüştürülmüştür. Lanetli durumumuz büyük bir yaşam kıvancına, onuruna dönüştürülmüştür. Devrimin büyük yaratıcılığı da böylece bir kez daha kanıtlanmıştır.

Serhildanlar da gelişiyor, daha dün inkarın-ihanetin içinde boğulan şehirlerde zulmün kalesi bir Diyarbakır'da serhildan yapıldı ve bu çok değişikliklere yol açtı. Ülkemizin güneyinde, kuzeyinde, her tarafında peşpeşe serhildanlar yapıldı. Bu 13 yılda bütün Kürdistan bununla çalkalandı. Ve gerilla kırda, serhildan şehirde el ele, aynı partinin, PKK'nin öncülüğünde ayağa kalktılar, ölüm kefenini yırttılar! Halk olarak bağımsız ve özgür gelişmenin yoluna girdiler. Bu 13. yıl bir zafer yılıdır! '91 yılı tarihimizde her zaman şöyle anılacaktır: Kırsal ve şehir alanındaki bütün halk için kefenin yırtıldığı, yaşamın kesin olarak bağımsız ve özgür temelde garantiye alındığı yıl! Bu kesindir.

Şimdi daha yapacağımız işler var. Nedir bu? Kendi öz meclisimizi oluşturmak! TBMM vardır, bizim de Kürdistan Büyük Millet Meclisimiz olmalı. Bunu artık her Kürdistanlı iliklerine kadar duyuyor. Kendimize çok görmeyelim. Kürdistan'ın bir Ulusal Meclisi, Ulusal Kongresi oluşmalıdır. Bu dersi çok iyi öğrendik ve partimiz 13 yılını geride bırakıp 14. yılına girerken en başa böyle bir görevi de alacak, Kürdistan Ulusal Meclisi'ne işlerlik, gerçeklik kazandıracaktır. Daha şimdiden gerilla ile korunan, desteklenen, serhildanlarla beslenen halkımızın uyanışı, örgütlenişi doğal olarak bu yılda bir Ulusal Meclise doğru gidecektir. Bağımsız ve özgür vatan topraklarında, Kürdistan Ulusal Kongresi, Büyük Milet Meclisi toplanacaktır! Bunu sadece bir haber, bir çağrı olarak söylemiyorum, çoktan bunun arzusu, tutkusu, kararı halkımızda oluşmuştur. Buna dayanarak söylüyorum. Halkımız köyde-şehirde artık kendi temsilcilerini, kendi halk temsilcilerini çıkarabilmelidir.

Soyumuzu, kimliğimizi, özgürlüğümüzü sadece inkar etmekle kalmayan, özel savaşa, kontr-gerillaya sonuna kadar destek veren böyle bir meclise karşı, ancak ve ancak ulusal meclisimizi çıkararak cevap verebiliriz. Bunlar günümüzde de kardeşlikten anlamıyorlar, bizim yok olduğumuzu sanıyorlar. O bizim parlamentoda iki kelime kardeşlik sözü bile etmemize yer olmadığını söylüyor. Biz bu kadar umutsuz değiliz. 30 milyonu aşkın biri ulus bu kadar aşağılanmaya tahammül edemez, kendi meclisine doğru mutlaka yol alır. Geçmişte aldatıldık ve hain işbirlikçilikle, uşaklar tarafından da kullanıldık, kullanıldınız, buna bir son verin.

Bugün yeni bir hükümet kuruldu. "*Demokratik devrim*" yaptıklarından sözediyorlar. İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) koşullarına göre işçi haklarından, Paris Şartı'na göre insan haklarından dem vuruyorlar. Bunlar parti sayesinde oldu. Demirel'i, Ecevit'i, Erbakan'ı, Türkeş'i 12 Eylül'e yediren biz olduğumuz gibi, 12 Eylül'ü de bunlara yediren PKK'dir. Tarihin garip bir cilvesi ama, gerçek! Öldürdük, tekrar dirilttik. 12 Eylül bize dayanarak zafere ulaşmak istedi, ama biz ona karşı direndik, şimdi kalıntılarını da süpürdük. Evet yenileri de bize karşı, eskiden de karşıtlarımızdı, ama biz bir şey ispatladık: Birilerini birilerine vurdurduk, yıprattık. Kendi bağımsız ve özgür çıkışımızı onların programına da aldıracak kadar, onların partilerine, meclislerine girdirecek kadar gözlerinin içine kadar soktuk. Bu basite alınacak küçük bir gelişme değildir. Bu büyük bir gelişmedir; zafer kadar önemlidir! Buradan hareketle diyorum ki, Türk halkının üzerindeki yükü oldukça hafifletik. Kendi zorba sömürücü güçleri sınırlandırıldı. Özel savaşı durdurmakla onlara en büyük yardımı sunduk. Onlara dolaylı da olsa demokratik bir ortam armağan ediyoruz. Onlar bunun da kıymetini bilmeliler. Özellikle demokrat-sosyalist-devrimci geçinenler bu büyük gelişmeye saygı duymalı, hiç olmazsa bundan sonra üzerine düşeni yapmalıdır.

27 Kasım 1992

Kararlıyız, kesin kazanacağız!

Devrimci hareketimiz PKK adıyla kendini açıkça ilan ederek yürüttüğü mücadelede büyük gelişme ve derslerle dolu 14. yılını geride bırakırken, 15. yılını artan zafer umudu kadar somut olanaklarıyla karşılamaktadır. Sadece kayıplarıyla değil çok yönlü kazanımlarıyla, Kürt gerçekliğini hep başkaları için en kötü tarzda kullanılan bir hammadde, bir malzeme olmaktan çıkarıp her şeyiyle kendisi için, özgürlüğü ve bağımsızlığı için harekete geçiren insanlığın tutkulu, iradeli ve bilinçli savaşımına büyük değer veriyor ve bunun için kazanmaktan başka hiçbir şeye seçenek tanımıyor.

Bu anlamıyla parti tarihimiz sadece siyasi bir tarih olmuyor. Bu, ilkel komünal dönemin içinden insanın çıkış özellikleri kadar, günümüzün en inceltilmiş emperyalist-sömürgeci imha ve asimiyasyondan çıkışın da gerçekleşmesi ve böylesine en çelişkili bir geçeğin devrimci tarzda aşılmasıdır. Yine birçok yakın çağ devriminin olumlu özelliklerini içereğine katan ve ayrıca insan olmanın temel özelliklerini, ona hükmeden ilkeleri benimserken, günümüz insanlığının önündeki en büyük tehlikeleri, bu tehlikelerin dayandığı kapitalist sistemi de karşılayan ve bununla birlikte bir nevi kapitalizm anlamına gelen reel-sosyalizmin olumsuzluklarına karşı gerçek sosyalist tutumu gerçekleştirerek gerçekleşen PKK, bir öncülük kurumu ve bu temelde bir halkın dirilişine imkan verme olayı oluyor. Hâlâ baş çelişki olarak savaşılan ve günümüzün en gerici ve hatta sadece bölgesel değil, uluslararası alanda da bu yönüyle merkezi bir yer işgal eden TC egemenliğine karşı geliştirilen çözümlemeleri devrimci pratikle tamamlama süreci buna dayanıyor. Bu uluslararası devrimin yeni aşamasına cevap olmayı da içeriyor.

Herkes Parti Önderliği'ne soruyor: "*Bu savaşım gücünü nereden alıyorsunuz?*" "*Bunu PKK tanımından, ona yön veren ilke ve uygulamalardan alıyorum*" şeklinde cevaplıyorum. "*PKK'nin gelişiminde böylesine somutlaşan ilke kadar, biriken emektir, yaşam tarzımızdır, gücümüzdür*" diye cevap veriyoruz. Eğer militan da her türlü savaşıma güç getirmek istiyorsa, o halde nakşetmeye çalışırken, en ufacık bir şovenizme düşmemek kadar, dar çıkarcı sınıf ve dar sosyal kesim çıkarlarına hapsolmamak için özlü davranmalı. Şoven ulusçuluk ile her şey sınıf için veya dar sınıfçılık yaklaşımı aslında aynı madaylonun iki yüzü oluyor. Bu konuda da insanı, onun milliyetine, cinsiyetine ve gelişim seviyesine bakmaksızın esas alan PKK, böylece en özgür bir insan tanımına kendi içinde gerçeklik kazandırmaya çalışıyor. Sadece böylesine bir tanıma yol açmakla kalmıyor onun çok büyük, çok özverili ve çok cesaretli savaşımını veriyor. Kişilikleri, gerekirse yedi suyla kendini yıkayarak ve yine gerekirse ateş üstünde kendisini pişirerek pisliklerden temizliyor ve öyle bir insan yaratmaya çalışıyor.

İşte dünya gericiliğinin ve onun en berbat Türk sözcüsünün karşısında yenildiği insan gerçeği budur. Şu gerçek ortaya çıkıyor: Bir insan gerçeğine en insani temelde yaklaşım ne kadar güçlü olursa o oranda karşısında dünya gericiliği birleşmiş de olsa ve yine barbar bir karşı-devrimci, sömürgeci-faşist yönelim ne kadar güçlü de olsa sonuç alacağını ve hatta zafer kazanacağını gösteriyor.

'92 için söylenecek çok şey var. En başta söylenmesi gereken '92'nin bir savaşım yılı olduğudur. Savaşın hem derinliğine ve hem de genişliğine yayılmasına, ileri düzeyde bir ulusal irade birliğine, halkın çok kapsamlı katılımına tanık olma yılıdır. Yine gerillada patlamaya doğru gidilen bir yıldır. Önceki bütün yılları aşan bir katılımın bu yılda gerçekleşmesi sözkonusudur. Gerilla ordulaşması '91'e kadar bir ise, '92'nin sonuna doğru yaklaştığımızda üçe katlanan bir gelişmeye yol açılmıştır. Aynı şeyler serhildanlar için de geçerlidir. Serhildanlar bir Cizre, Nusaybin ve Şırnak hattı olmaktan çıkarak, yine bir Amed hattını da aşarak, kuzeyi de güçlü bir biçimde kapsamına alarak gelişmiş ve hatta en güneyde de bir serhildan kuşağı yaratarak ülke genelini halkın irade ve eylem birliğine götürmüştür. Türkiye metropollerindeki Kürt kitlesinin de yoğun biçimde serhildana kalktığı, yine Avrupa'daki kitlenin de bir o denli büyük gösteriler gerçekleştirdiği bir yol olmuştur. Avrupa'da 60 bine varan kitlesel güçle ulusal çıkış toplantı ve kutlamaları, 20-30 bin kişilik yürüyüşler, Türkiye metropol kentlerinden Adana, İstanbul ve İzmir'de 10 binleri aşan gösteri eylemleri gerçeleştirilmiş, yine binlerce köylü ayağa kalkarak yürümüştür.

'92 yılı kazanılan bir yıldır. Çünkü her şeyden önce, mevcut TC hükümetinin tüm gücünü sonuna kadar kullanarak yüklendiği bir savaştır. Yani herhangi bir hükümetin değil, cumhuriyet tarihinin en çok birleşmiş, en çok arkasına uluslararası gericiliği, iç gericiliği almış, ekonomiyi, sosyal yapıyı seferber etmiş bir saldırı hükümeti olması nedeniyle, bu savaşı kazanmanın anlamı büyüktür. Yani bu yıla herhangi bir direnme veya bir savaşla karşılık verilmiyor. Böylesine özel olarak hazırlanmış bir hükümete karşı savaş veriliyor. İkincisi; sadece hükümetin değil, özel savaşımın çok yönlü yoğunlaşan saldırılarına çok yönlü karşılık verilerek yıl kazanılmaya çalışılıyor. Özel savaşa daha gelişen bir gerillayla karşılık veriliyor. Gerilla ülkenin geneline birkaç kat katlanarak yayılıyor. Doğru savaşımın tarzına kavuşturularak bu temelde bir karşılık verilerek sonuç alınıyor. Aynı şey serhildanlar için de geçerlidir. Kuzey için olduğu kadar Güney için de yayılma geçerlidir.

Kürdistan halkının ulaştığı karar ve katılım düzeyi hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar bu konuda oldukça fırsat sunuyor. Daha önceleri propagandayla çağrı yapılan bir halk, bugün savaş kararı vermiş bir halk olarak karşımızdadır. Daha önce binbir çabayla sağlanmaya çalışılan birkaç savaşçı katılımı, bugün onları, hatta yüzleri aşan katılıma ulaşmıştır. Eskiden fazla gelişkin olmayan tecrübe ve imkanlar şimdi gelişmiş ve silahlı donanımı rahatlıkla karşılayabilecek durumdadır. Bütün bunlar bu savaşın lehimizde gelişebileceğini gösteriyor.

PKK'nin 14. kuruluş yıldönümü ve 15. yıla giriş bize şunu gösteriyor ki, bu çabalar boşa gitmemiştir. Kesin kazanmanın imkanlarını ortaya çıkarmıştır. Tüm engellemelere rağmen PKK'nin kazanabileceği artık kesinleşmiştir. Baştaki tanımına uygun bir parti olma özelliği kazanmıştır. PKK bütün kazanımların özüdür. Savaşımında gelişebileceği, kazanabileceği ortaya çıkmıştır. Bu kutsal olduğu kadar, onun çok zor olan bir savaşın öncü örgütü, kazandıran örgütü, bu anlamda ortaya çıkabilecek daha zorlu savaşımları da kazanabilecek özellik ve yapıda olduğu kanıtlanmıştır.

PKK kendi özüne yönelttiği eleştiri-özeleştiriyle neredeyse her yıl kendisini yeniden inşa edebilecek yetkinlikte olduğunu ispatlamıştır. Hiçbir örgütün kendisine yönelmeye cesaret edemeyeceği kadar kendisine yönelmiş, kendisini gözden geçirmiş ve böylece hatalarla, yanlışlıklarla nasıl savaşılacağının seçkin örneklerini gösterebilmiştir. Böylesi yapıdaki bir partinin eğer özüne ihanet edilmezse, mensupları ona bütünüyle göz-kulak olurlarsa kazanamayacağı hiçbir savaşım sözkonusu olamaz.

Bu anlada diyoruz ki; Zaferin temel güvencesi partidir! PKK'de somutlaşan sosyalizm, onun bütün başarılarının temelidir. Bu temelde savaşan parti, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da kazanmasını mutlaka bilecektir!

Kasım 1993

Denilebilir ki, tarih bizim için hiçbir zaman bu kadar bağımsızlaşmaya ve her sahada özgürleşmeye imkan vaadeden bir durumda değildi. Yine bilinçli, örgütlü ve tek irade haline gelen partimiz önderliğinde ordulaşmamızla halkımızı hiçbir dönem bu kadar kavramış, ayağa kaldırmış ve başarı yoluna sokmuş değildik. Ayrıca parti tarihimizde hiçbir yıldönümü bu kadar kendine güvenme, bunu doğrular temelinde yakalama, başarı için ne gerekliyse ona sahip olma ve böylece yürümeye güç kazanma özelliğine sahip değildir. Yine belirtilebilir ki 15 yıl, bir çocuk da olsa ne olup olmadığını ortaya çıkarabileceği gibi, bir partinin de bir devrime yeterli olup olmayacağını, onun zaferini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini kanıtlayabilecek bir zaman kesitidir. Yani 15 yılda bir parti ya zaferi imkan dahiline sokar ya da bunun tersi olarak aşılır. Çok iyi biliyoruz ki, sadece ülkemizde ve bölgede de değil, dünyanın birçok alanında mevcut partiler başaramaz, hatta dağılırken, özellikle de reel-sosyalistlik temelinde kurulan bütün partiler çözülürken, yaratıcı sosyalizmin en yetkin temsilcisi partimizin bu yıllarda emperyalist-kapitalist sisteme böylesine kafa tutması, bu sisteme karşı irade sergilemesi ve yine her türlü iç gericiliğe, tutuculuğa karşı kendini yenileyerek, yaratarak sürdürmesi sadece ulusal kurtuluşun sorumlusu bir parti olarak değil, oldukça enternasyonalist bir parti olmanın da seçkin örneğini sunmuştur.

Partimizin tarihini her bakımdan öğrenmekte, öğretmekte ve özümsetmekte sayısız yarar vardır. Şu çok açıkça söylenebilir ki; aslında bizim için tarih parti tarihidir. Bin yılların kaybedilmiş nesi varsa kazanış biçimiyle yeniden yaratılan tarih de bu parti tarihi içinde biriktirilmiş, gizlenmiş ve gün ışığına çıkarılmış bulunmaktadır. Kaybedilen tarih, kaybedilen kimlik, kaybedilen her türlü bağımsızlık ve özgürlük parti tarihimizle başlatılıyor, yüceltiliyor ve zaferin eşiğine kadar getiriliyor. Eğer insanlık diye bir davamız varsa ve eğer bu iddiamızdan vazgeçmemişsek, bileceğiz ki bunu ilk defa yakalıyoruz. İnsan olmak şerefinden asla vazgeçilemeyeceği, bunun ekmek, su ve havadan daha çok gerekli olduğu ve bizim de bu onurdan ne kadar yoksun bırakılıp hayvanlara yaraşır bir sömürge düzeni içinde tutulduğumuzu gözönüne getirirsek, bu parti tarihinin ne kadar diriltici, güçlendirici ve böylelikle başarıya götürücü bir kuvvet, çok kıymetli bir güç olduğunu sadece kavramak da değil, yaşamımızın ta kendisi, partililerle birlikte bütün halkımızın gerçek kimliği olduğunu kavrıyoruz, kabul ediyoruz ve adeta içimize işliyoruz. Ayrıca şu da çok açık ki elimizde aslında halk olarak fazla değer yoktu.

Parti davasında iddialı olmak demek; bu temelde insanlığı yüceltmekte iddialı olmak demektir. Parti gerçeğini yaşamak demek, insan olma durumunu yakalamak veya yaşamak demektir. Hiç kimse bunu sadece bir siyasal, örgütsel olay olarak anlama darlığına düşmesin.

Her şeyden önce 15. kuruluş yıldönümünde partimizin kimlik tanımına uygun onu var eden koşulların doğru değerlendirilmesi, onda biriktirilen bütün gerçeklere özlü katılım çok önemli olan bu yıllara verilecek en iyi karşılıktır. Bu da geçen yılların o büyük tecrübesine sahip olmaktır. Bu yıllara ne kadar şehit, ne kadar acı, ne kadar çaba, ne kadar çözüm gücü ve ne kadar devrimci emeğin sığdırıldığına saygılı olmaktır. O büyük saygıyı, o büyük varetmeyi yaşamaktır.

İyi biliyoruz ki, 15. yıldönümü aynı zamanda 15 Ağustos Atılımı'nın da 10. yılıdır; ordulaşmamızın en derli toplu bir on yılıdır. Bu yıldönümü, ordulaşmaya biraz daha geç başlamakla birlikte aslında şu son on yı-

lın, hatta partileşmemizle birlikte son 15 yılın en kapsamlı çalışmasıdır. Zaten bir anlamda PKK demek, ordulaşmaya adım atmak demektir. Biz direkt ordu olarak da başlayabilirdik, ama bu yanlış olurdu. Parti olarak ordulaşmaya başladık. Doğrusu budur. Dolayısıyla ordulaşmayı parti olarak da varoluşumuzun en temel biçimi olarak anlamalıyız. Yani partileştikçe ordulaşıyoruz. Partileştiğin kadar ordusun, ordulaştığın kadar partilisin. Bunu da bilmek gerekiyor. Ordu olmadan hiçbir şeyimiz olmaz. Ordu biçiminde yoğunlaşmazsan, onun ruhundan tutalım bütün militan özelliklerine kadar hepsini kendinde yansıtmazsan partili değilsin. Bunun dışında ideolojik, siyasal, örgütsel olarak da fazla sonuç alamazsın.

Bu yılların 15. yıldönümünde bir de halkımızın kalkışması var. Çok iyi biliyorsunuz ki, düşman bu kalkışmaya bugün "*en büyük tehlike*" diyor. Partiyi, hatta gerillayı da imha etmeyi bırakmıştır. "*Bunlar artık elden kaçtı, güç yetiremeyiz. Ama elimizin altındaki bu halkı, uyanmış bu halkı, cepheye çekilen ve ayaklanan bu halkı durdururum, gerekirse imha ederim*" diyor. Şunu iyi kavramalıyız; halkın kalkışması hem partimizin, hem de ordumuzun zafer teminatıdır. Dolayısıyla bütün parti ve ordu halkın korunması içindir. Halkın bilinçlendirilip örgütlendirilmesi ve ayaklandırılması, yine onun korunması içindir. Halk muazzam bir güç kaynağıdır. Bunun sınırsız mücadele imkanları vardır. Eğer halkın her ailesi, evi ikna edilip örgütlendirilirse o da bir manga gücüdür, hatta bir parti hücresidir. Bir aile bir parti hücresidir; aile fertleri bir ordu mangasıdır; aile bu rolü oynayabilir.

Dolayısıyla halkı örgütlemek milyonluk orduyu örgütlemek gibi bir olaydır. Belki gerilla ordusu değildir ama yine de bu küçümsenemez görevlerle karşı karşıya olan ve çok başaran bir orduya ulaşmak demektir. Zaten halk ordulaşması olmadan; her köyde, her şehirde halkımızın ailelerini hücre ve mangalar halinde bu savaşın içine çekmeden biz sadece gerilla ile, partinin öncü çabalarıyla bu savaşı kazanamayız. Kaldı ki halkımız bu savaşa, savaşın siyasi çizgisine, onun öncülüğüne inanmış ve karar vermiştir. "*Ben varım*" diyor ve ilk defa kendi öz çıkarları temelinde, kendi özgücüyle sahnede yerini alıyor. Düşman da en çok bu yıl açık katliamlar da dahil sayısız faili meçhul cinayetlerle, binlerce tutuklamalarla, işkencelerle ve giderek kent-köyleri toptan ortadan kaldırmakla halkın ordulaşmasını, halkın savaşmasını durdurmak istiyor.

Bütün bunlardan asla bizim Türk halkına, hatta Türk ulusuna düşman olduğumuz veya olacağımız gibi bir sonuç çıkmamalıdır. Bizim başka uluslara düşmanlık diye bir sorunumuz yoktur; başka halklara, hatta azınlıklara veya aşiretlere özel olarak düşmanlık diye bir durumumuz olamaz. Biz bütün ulusların dostuyuz. Onların özgürce ve eşitçe yaşama haklarına saygılıyız. Kaldı ki, bu konuda dünya ulusları tarafından –en azından büyük çoğunluğu tarafından– bırakalım eşitliğine ve özgürlüğüne, kimlik hakkına bile en büyük saygısızlığın yaşandığı, buna maruz kalan bir halkız. Bizden diğer uluslara, özellikle komşu halklara ve uluslara zarar gelmez. Ancak eşitlik ve özgürlük dayatması gelebilir ki, bundan da ancak halklar yarar görür, halklar onur duyar. Böylesi şerefli, onurlu bir savaşımın sahipleriyiz. Ne mutlu savaşıyoruz ve yine ne mutlu bu yolda şehadete ulaşıyoruz diyecek durumdayız.

Ben sizlere nasıl özgürsünüz, eşitsiniz, bunu çabanızla nasıl sağlıyorsunuz vb. konuları tekrar izah etmek istemiyorum. Özgür topraklarda ilk defa kendinizi yaşıyorsunuz. Benim de bir rüyam vardı. Belki de 25 yıl öncesinde başlayan, sizin bu yaşadığınız gibi bir ülkeyi özgürleştirmiş bir biçimde yaşama tutkusuydu. Bu tutkuyla biz işe sarıldık ve bu tutkuyla sizleri biraz özgürlükle, özgür topraklarla iç içe yaşamaya sevkettik. Bu insanımıza yapabileceğimiz en büyük iyiliktir. Bunun kıymetini bilemezseniz, takdir edemezseniz, bu ancak gafletinizle, düşkünlüğünüzle, namus ve onur duygunuzun çok çarpıtılmış olmasıyla ifade edilebilir. Yoksa bu kadar silahlarla, güvenle, kazanma olanaklarıyla özgür topraklarda, dağların doruklarında ve halkımızın hemen her köyünde yer etmek öyle sıradan bir gelişme değildir. Öyle parayla-pulla da sağlanacak bir mutluluk değildir. Böyle bir gelişmeyi yaşadığınıza bin defa şükretmelisiniz. Böyle bir imkanı yakaladığınıza sadece şükretmekle de kalmamalısınız, aynı zamanda "*boynumun borcu var, şehitlere sözüm, halka bağlılığım var*" diyerek yerine getirmeniz gereken görevlerdir bunlar.

Görülüyor ki, artık kendimizi gerçekleştirme yoluna koymuşuz. Bizden esirgenen her türlü insani yaşam özelliklerini geliştirerek, hem de insanlığın en önünde yaşamaya yatkın duruma doğru geliyoruz. Doğru bir dünya kavrayışına, sevilebilir bir insan yaşamına, doğa yaşamına sahip olabilecek bir aşamaya gelmişiz.

Sosyalist olmaktan da gurur duyuyoruz. Her ne kadar sosyalizme artan saldırılar varsa da, biz bu ideolojiye inanıyoruz ve en yaratıcı yaklaşımı sergileyerek bize layık olan düşüncenin bu olduğunu bu yıldönümü vesilesiyle bir kez daha kanıtlıyoruz. Sosyalizme ve onun yüce emek kahramanlarının anısına bağlılığımız kesindir.

Yine uluslararası alanda emperyalist karşı-devrimci dalga ne kadar yüksek olursa olsun, ona başarıyla karşı koymaktan gururluyuz ve bu temelde bizimle dostluk ilişkisi içinde olanlara da saygı duyuyor ve teşekkür ediyoruz.

27 Kasım 1995

Ne mutlu bize ki bu tarihi kendi imkan ve olanaklarımızla yaratıyoruz. Bu yıldönümünde ilk kez böylesine iradeli, kapsamlı ve derli-toplu bir çalışma yapıyoruz. Bunu umut dolu, işlev dolu ve gün be gün gerçekleşen başarılarla kendimiz için yapıyoruz.

Biz bu işe insanlık şerefi adına başladık. Bu kızılca kıyamet, bu işkence, bu kan, bu sabır, bu inat sadece ve sadece insan olmakta ısrar etmek içindir. Ben kendimi iyi tanıdığım gibi, bu partiyi de iyi tanıyorum. Bu büyük direniş yıllarımızı böyle tanımlayabilirim. Bu halkı ve sizleri, başka tür tanımlamak mümkün değildir. Eğer kendimize insan olarak bakıyorsak, direnişten başka bir yolun olmadığını görmemiz gerekiyor. Şunu söylemek istiyorum: Biz insan olmak zorundayız. İnsan olmanın temel değerlerine ters düştükten, gereklerini kavramaktan çok uzak olduktan sonra her günkü gelişmeler bizim mahfımız anlamına gelir. Biz buna büyük öfke duyduk, lanet getirdik ve o lanetli tarihin bir parçası gibi görünmemek için ne gerekiyorsa onu yaptık. Lanetli tarihi tersine çevirmek için gücümüz oranında çaba safetmemiz gerekiyordu. Umarım bütün halkımız ve sizler bunun mutlaka gerektiği kadar doğru anyacaksınız. Bu iş anlamadan olmaz, anlayıp da gereklerini yerine getirmeden insan olmak hiç olmaz. Biz boşuna konuşmuyoruz. Yaşamı ve onun dile getirilişini mutlaka anlayacaksınız. Savaşın en büyüğü anlamaktır. Partinin yıldönüm günleri; çok köklü, gerekli, yeterli olduğu kadar anlama günleridir de.

Güney'deki işbirlikçilik konum itibariyle Kuzey'deki inkarcılıktan daha da beter ve aşağılık bir konumu arzediyor. Güney'deki işbirlikçilik, Kuzey'deki inkarcılıktan daha dayatıcı bir durumdadır. Hatta ondan daha kaba ve çirkin bir durumdadır. İkisine karşı yürüttüğümüz savaşı bir noktada birleştiriyoruz. İkisine karşı yürüttüğümüz savaş öz itibariyle içimizdeki düşmana karşı yürüttüğümüz bir savaştır. Bu savaş sadece işbirlikçilik ve inkarcılığa karşı değil, aynı zamanda içimizdeki uzlaşmacılığa, boyun eğen ve düşmanla uzlaşmayı bir yaşam biçimi haline getiren sözümona partililere de karşıdır. İçimizde kendini yeniden yaratmayan kişilikler var. Bu kişiliklere en az dışımızdaki işbirlikçiler ve inkarcılara karşı yürüttüğümüz savaşı bu iç düşmanlara karşı da yürütmek zorundayız. Çünkü bu iç düşmanlarımız da en az diğerleri kadar tehlikelidirler. Bunları da hedef almamız gerekiyor. İçimizdeki düşman, beynimizdeki-ruhumuzdaki ve kaba işbirlikçilerden, inkarcılardan daha az tehlikeli değildir. Partimizin son süreçte karşısına koyduğu ve savaşma gereği duyduğu düşman budur. Bu neredeyse hücrelerimize kadar sinmiş ve öz itibariyle düşmana oynayan anlayışlara, duygulara, arzulara karşı savaşmamız adeta bir zorunluluk haline gelmiştir. Görülüyor ki PKK, savaşımı en açıkta kirli özel savaşçıları kapsadığı kadar, iç gafleti yaşayanlara karşı da yürütüyor. Kendini her türlü geriliğe yatırmış kişilik yerle bir edilmeden gerçek savaşımda başarı şansı elde etme imkanı yoktur. Bu savaşım yürütülmeden, alnı ak insanlar ortaya çıkarılamaz.

Bu aynı zamanda adına sosyalizm denilen öğretiye de doğru karşılık vermenin savaşımıdır. Sosyalizm adına kurulan devletlerin bir bir çözüldüğünü gördük. Bu yıllarda dünya çapında tanınan büyük partiler bile çözüldü. Dünyayı kendilerinden ibaret sayan önderlikler ve partiler vardı. Ama bunların hepsi çözüldü. Ancak PKK bu akıbete uğramadı. PKK'nin büyüdüğünü ve geliştiğini herkes görebiliyor. PKK sosyalist olduğu için birçok yönüyle saldırıya maruz kaldı. "*PKK sosyalisttir*" deyip saldırdılar. Bütün emperyalist ülkeler bu saldırı kervanına katılmaktan geri kalmadılar. Ama PKK ayakta kaldı, kalmasını bildi. Bu da PKK gerçekliğiyle birleşen sosyalizmin yenilmez olduğunu gösteriyor.

Öte yandan "*Kürdistan diye bir ülke ve Kürt diye bir halk yoktur*" diyenler de bu söylemlerinde yanıldıklarını gördüler. Tarih bir kez daha onları yalancı çıkardı. Ama PKK, ulusal kurtuluşçuluğu, tüm ulusal kurtuluş hareketlerinden daha yaratıcı, ulusal tanımlara doğru temelde bakmanın, şovenizme kaymamanın; sosyalizm için olduğu iddialı ve bunları bünyesinde gerçekleştirerek aynı oranda tüm saldırılara göğüs germesini bilerek, çağdaş anlamda ulusal kurtuluşçuluğu temsil etmenin adıdır. Bu da günümüz için çok büyük bir anlam ifade ediyor.

> Bir halkın özgürleşmesi kadar partileşme, parti içinde de bu temelde halklaştığın kadar yine partileşme, partileştiğin kadar halklaşma, özgür halklaşma.
> Burada partiye dayanarak bürokratik aygıt olmak yok, despotik bir devlet olmak yok, hepsi halk içindir. Halk için gereksizse parti olmasın, devlet de olmasın, gerekli ise parti olsun, devlet olsun. Bunu da belirleyecek olan sadece ve sadece bir halkın düşünen, sonuna kadar düşünmesini bilen insanlarıdır, yoksa halkın kendisidir.

Bu anlamda PKK büyüklük kompleksine kapılmadan, dar ulusalcılığa prim vermeden, inkarcılığa, işbirlikçiliğe ve şovenizme karşı savaşımını büyüterek halkların kardeşliğini en üst boyutta savunan bir gerçekliğin somuttaki ifadesi oluyor. Benzer iddialarla yola çıkan herhangi bir partinin gerçekleştirmediğini gerçekleştirmiş oluyor. Çürümüş olanın, "*ben yaşayamam*" diyenin ve en silik kişiliğin ayağa kalkıp kahramanca yürüdüğü ve bu anlamda zaferi temsil etmenin adıdır PKK. Kendinize baktığınızda PKK'nin yüceliğini görebilirsiniz. PKK sayesinde büyük bir irade ve düşünce gücüne ulaştınız. Bu da PKK'nin hümanizmidir, insana olan saygısıdır. Dahası insanı büyütme yeteneğidir. Temelde en iddialı insanı içinde barından bir hareket oluyor.

Emperyalist devletler halkımızı ve onun öncü gücü olan PKK'yi kabul edip etmeme arasında bir bocalama yaşıyorlar. Bu anlamda komplekslidirler. Eğer insanlık için bir öncülükten bahsedilecekse bu da PKK'de şekillenen insanlık düşüncesidir. Bu abartı değildir. İnsanlığın gerçek amaçlarına ve ideallerine cevap veren bir örgütüz. Biz her türlü saldırganlığa ve terörizme karşıyız. Özellikle emperyalist saldırganlığa karşıyız. İnsanlığı oldukça düşüren ve tüm değerlerine el koyan emperyalizme karşı yürütülen mücadelede öncülük görevini yapan PKK'dir. Hiç şüphesiz sorunlarımız vardır, ama biz her şeye rağmen başarı için ilk adımı attık. Bu bir anlamda partileşmenin ilk başlangıcı sayılır.

Herkese düşen görev; düşüncede netliğe, kararda keskinliğe kadar, arzudan, istemden, tutkudan aşka kadar, savaş iradesini kopmaz denilen her düşman engelini kopartmaya kadar keskinleştirmektir. Onun için gerekli çabayı, onun ustaca ifadesini sergilemektir.

Şimdiye kadarki bir hazırlık, çıraklık dönemiydi, asıl ustalık dönemimiz bundan sonradır. Önümüzdeki dönemin gerçek savaş ustaları, gerilla komutan ve savaşçıları olarak savaşı yaşayacağız ve başarı göstereceğiz. Siyasal diplomatik sahanın ustaları olarak da savaşacağız.

Ortadoğu yani bu küçük Asya'nın halklarıyla da, gerekirse onları yeniden diriltereк, bir kültür temelinde çiçeklenmelerini de, tıpkı halkımız gibi filizlenmelerini de sağlayacağız. Onlar da bu özgürlük ortamından nefes alıp vererek gelişmeyi göreceklerdir. Bu da bizim kendi topraklarımızda insanlığa nasıl selam durduğumuzun ve çabamızın ifadesidir. Bu Kürdistan'ı isteyen kendi ülkesi sayabilir. Asur'u da, Ermeni'si de, Çerkez'i de kim ne kadar derin, benim ülkemdir diyorsa o kadar onun ülkesi olsun. Hatta Arab'ı da, Acem'i de, Türk'ü de ama bu ülkede sadece insan gibi yaşama iddiasındaysalar öyle yaşasınlar. Aksi halde sahibi olmasını biliyoruz. İşte duygularımızın, düşüncelerimizin yüceliği böyledir. Partileşme bizde salt bir siyasal örgütlenme gerçeği değildir. Yaşamın her yönüyle diriltildiği bir ocaktır. Böyle yaklaştık ve bunun doğru olduğu, partileşen halkın ifadesinden, partinin sadece özgürleşen halk olduğu ve dolayısıyla doğru bir parti anlayışının da seçkin bir örneğinin böylece gerçekleştiği de bugünlerde daha iyi anlaşılıyor. Halklar üzerinde despotlaşan devlet olmak veya fanatik bir mezhep örgütü gibi durmak PKK'de olmaz.

Bir halkın özgürleşmesi kadar partileşme, parti içinde de bu temelde halklaştığın kadar yine partileşme, partileştiğin kadar halklaşma, özgür halklaşma. Burada partiye dayanarak bürokratik aygıt olmak yok, despotik bir devlet olmak yok, hepsi halk içindir. Halk için gereksizse parti olmasın, devlet de olmasın, gerekli ise parti olsun, devlet olsun. Bunu da belirleyecek olan sadece ve sadece bir halkın düşünen, sonuna kadar düşünmesini bilen insanlarıdır, yoksa halkın kendisidir. Biz sonuna kadar partileşmeyi böyle anladık, bu da tıkanmış tüm sosyalist ve diğer partiler için yüksek bir çözümdür. Halkımızın bu anlamda kazanması sosyalizmin de kazanmasıdır.

Bu dünyayı tehdit eden bir kapitalist-emperyalist sistem var, doğayı, nüfus sorunlarını içinden çıkılmaz hale getiriyor, iç kavgaları en insanlık dışı konumlara getiriyor, buna karşı bir insanlık ideali gerekiyor, o da PKK'de sonuna kadar ifadesini buluyor. Bu temelde partileşmemizden gururu duyuyoruz.

26 Kasım 1996

18. yıl, büyük PKK davasının zafere en yakın olduğu yıldır!

PKK'nin resmen ilanının 18. yılını geride bırakırken anlatılması gereken en önemli bir husus da; bu hakeketin büyük bir eleştiri ve kendi özüne ilişkin çok kapsamlı ve köklü bir sorgulama hareketi olduğudur. Yüzyıllarca üzeri adeta ziflenmiş, böylece simsiyah hale getirilmiş toplumsal ve ulusal gerçeklik hatta insani kimlik büyük bir kazanma hareketine tabi tutulmazsa insan kapkara kalır.

PKK'nin 18 yıl gerçeği zafere en yakın olma gerçeğini kanıtlamıştır. Büyük parti davamız en az donanımla ve fazla gelişkin olmayan iddialarla ne olduğu, ne olacağı fazla belirgin olmayan bir grupla Amed'in Fis köyünde adım attığında, günümüze kadar destansı diyebileceğimiz bir süreci yaşamanın adı olmuştur.

Şüphesiz parti tarihimizin daha öncesi de vardır. '73 baharı da partileşmemizin daha alt düzeyde bir rüşeym haliydi. Bu da bir ciddi adımdı ve daha sonraları her yılın böyle kuruluş anlamında bir yeri vardır. Nasıl ki her bahar yeni bir yaşamın başlangıcı ise, yeşermenin, filizlenmenin ve tohuma gelmenin, partimizin de her yılının kesinlikle böyle bir anlamı vardır. Her yıl filizlenir, tohuma gelir; hem de yalnız bir yıl için değil, ikinci yılda daha değişik bir ürün ve daha fazla üçüncüsünde de, şimdi 18.'deyiz. Ürünleri çoktur, çeşitlidir, hem de oldukça niteliklidir. Bu zenginleşme içinde biz PKK'yi bu kadar getirdik.

Salt ulusal kurtuluş ürününü, salt parti ürününü vermiyor, buna benzer birçok ürün veriyor. Bugün en iddialı sosyalizmin de, kadın özgürlüğünün de, tarihte eşine ender rastlanan bir özel savaşa karşı ayakta durmanın da ürününü veriyor. Dünya da birleşse başarılabileceğinin imkanını, yani ürününü veriyor.

Bütün gücümü partileşmekten alıyorum. Parti üzerine yoğunlaşmak, partinin ilkelerine göre yaşamak, parti örgütleşmesine güç vermek bütün güçlerin esasıdır. Bu çok açık. Parti kadroları olarak sizler gerçekten yüklenmek istiyorsunuz, etkili olmak istiyorsunuz. Bunun adı, yolu partileşmek ve ilkelerine göre gerekli kıldığı tarza ulaşmaktır. Bunu gösterdiğinizde güçlüsünüz. Başka türlü bu ilkede, ordu içinde ve hatta bütün düşmanlarımıza karşı güçlenmenin yolu düşünülemez. Tekrar tekrar "*partinin önderlik çizgisi, gücü*" diyorsunuz. İşte bu partileşmenin yoluna kendini yatırmanın gücüdür. Daha da açarsak; ilkeleri var, onunla tutarlı çabaları var. Çabaların yerli yerinde, yani ustaca sergilenmesi var. İşte önderlik, işte başarı.

Bütün PKK şehitlerinin anısına belirttim ki, partileşmek kadar değerli hiçbir çaba yoktur. Parti ölçülerinde ısrar, parti yaşam tarzında ısrar, parti görevlerinde ısrar cephede kazanacağınız en son nihai zaferlerden bile daha değerlidir. Nihai bir zafer gelip geçicidir, ardından belki bir yenilgi de gelebilir, ama kapsamlı bir partileşmenin önünde her zaman başarı vardır ve süreklidir. Kapsamlı partileşen bir değil, nihai zafere kadar kazanır. Bundan dolayı zafer kişiliğinde ısrarlı olan ilkin partileşmenin bütün gereklerine ulaşmalıdır. Buna fazla sözle anlam vermeye gerek yok. Benim pratiğime bakın, daracık bir yerde ve çok kısır olanaklarla yürüttüğümüz parti çalışmaları bugün bizi neredeye götürdü, bizi nerelere taşırdı. Başarılarımız ne kadardır hesaplayabiliyor musunuz?

O halde parti tarihinden öğreneceğiniz en temel bir husus varsa, o da; bütün başarıların sırrı partileşmektir. Partinin ölçülerine, tarzına, temposuna, ahlakına sahip olmaktır. Bunda karar, bunda ısrardır. Çok yapıldığı için fazla tekrarlamak istemiyorum, ama çok yalın parti tarihinden ne sonuçlar çıkarılmalıdır derseniz veya PKK tarzı nasıl anlaşılmalıdır sorusu sorulursa; bu tarzın dönemleri vardır, her yılı vardır, hatta her saati vardır. Her bir saati kesinlikle diğerinden daha değerlidir. Bir zincirin halkaları gibi, sürekli göğe yükselen helezonvari sütun gibi hep birbirlerini ilerletir, bağlar amaca ulaşıncaya kadar. Dur durak bilmez, kopukluklar, sistemsizlik yoktur. Tarz-tempo kesindir ve düşmanın ulaşamayacağı, dağıtamayacağı kadardır.

Küçük bir tohum olarak serpildiğimizde onun çürümemesi için gereken yapılmıştır. En önemlisi de düşmandan, yine sert bir rüzgardan, kurak kalıp çürümekten korunmuştur. Bu üzerine tikreyerek, bir ananın çocuğuna olan bakıcılığından daha fazla bakarak gerçekleştirildi. İdeolojik çalışma bunun içindi, düşmanın tehlikelerinden uzak olmak için gizlilik bunun içindi ve bu başarıldı. İdeolojik gelişme yılları kesinlikle olmazsa olmaz kabilindeki yıllardı. Bundan önce bu halkın içinde sadece kendinden utanç duymak vardı. Birey-toplumun atomuna dek parçalanması, zayıflığı vardı. İddia yoktu, karar, bir araya gelmek hiç yoktu. Kardeş kardeşi bile bir anda bir saat tutamazdı. İşte ideolojik hamle sürecimiz buna bir son verme süreciydi. Biz yıllarca inkar edilmiş, "*ben bir daha sana gelemem, ben bir daha seninle yaşayamam*" denilen toprağımıza ve insanımıza bir bakıştır. Hain gibi birbirlerine bakanların dost gibi bakmaya başlamalarıdır. Birbirlerine müthiş yabancılaşmış olanların, tanımışlığa gelmesidir. İdeolojik gerçeklik budur.

Bakış yaratıldı!

Dost bakışı, birlik bakışı, ruh yakınlığı, ülke bakışı.... Bunlar az şeyler değildir. Yürümek için ilkin bakacaksın, yapmadan önce göreceksin. Bunlar olmadan tek bir adım bile atılamaz.

Örgütlenme yürüyüşe geçmektir. Bakış açısı yaratıldıktan, verilmesi gerekenler tespit edildikten sonra ona yürümek şudur: Toprağa ve halka yürüyüş tek kişiyle olmaz, örgütle olur. Tutarlıysak bakışlarımızda, görmemiz gerekenlerde birlikte yürüyeceğiz. Çünkü ulusal amaç (bir avuç hain ve onda ısrar edenlerin dışında) herkesin amacıdır. Özgürlük bir halk ve herkes içindir. Dolayısıyla herkesin yürüyüşünü gerektirir, yani örgütünü. Bunun gereklerini bugün bile tartışıyoruz, yerine getirmeyenler yalancıdır. Örgütle yürümeyenler hem bakış yoksunudur, hem yürüyüş. Onun ülkesine, halkına bakışı yoktur. O bir

kördür ve körce, sersemce kendini yürüteceğini sanır. Biz bu yılları da yaşadık, hem de kısa aralıklarla.

’80’lere merdiven dayadığımızda toprağa yürüyüş, halka ulaşma asgari düzeyde gerçekleşmiştir. Bu, ideolojiden politikaya aşama yapmak demektir. Politikanın doğru olduğu, halk yürüyüşünün gerçekleştiği ve bu anlamda özgürlük savaşımının artık politik anlamda başlaması demektir. Bakış açısını yok eden “*senin ülken yoktur, senin halkın yoktur*” diyen düzen, baktı ki bakış oluştu, polilitika başladı, bir kez daha tek fert kalıncaya dek yok etmek için o bilinen gerici faşist süreci bize karşı geliştirdi.

12 Eylül son tahlilde bakış açımızın ve halk yürüyüşümüzün yok edilmesidir. Büyük bir savaştı, özel savaştı. Biz, daha onun ayak sesleri geldiğinde yurt dışına çıktık. Yürüyüşün kesilmemesi için bu bir taktikti. Taktisyenlere sorarım; daha ayak sesleri bile çok uzaklardan gelirken biz neden bu adımı attık? Ve iliklerimize kadar titriyoruz adeta. Nasıl ezilmeyeceğiz altında diye. Sorumluluk duygusu budur. Bu bakış yok olmasın ve bu yürüyüş kesilmesin diye yüreğim nasıl sık atıyordu. Acaba bunu düşünecek misiniz?

Hatırlıyorum bu yılları. Yakalanmamak, yakalandığımda da sadece kopan benim yüreğim olmayacak, bir halkın yüreği olacak. Karartılan bakışlar sadece benim olmayacak, kendi toprağında biraz özgürce, biraz ulusalca bakması gereken bir halkın olacak, onun gözleri dökülecek. Bu nedenle “*aman kendini koru, korumak ve yaşamak için kendini iğne ucundan geçir*” taktiğini uyguladık. Bunun için dur durak olur mu, bunun için kendini yere atmak, bunun için kendini ucuz ölüme terk etmek olur mu? Tam tersine, çünkü sende gören göz artık bir halkın gören gözü, atan yürek bir halkın yüreği. Buna nasıl ihanet edebilirsin? Eğer gerçekten böyleyse, düşünün milyonlar yüreğinizde güp güp atıyor, gözleriniz milyonların gözleri, büyük görüyor. O kişi duramaz, o kişi görmemezlik edemez.

Hızımızı kesiyorsunuz!

Bir an önce tarihin önünde engel olmaktan çıkın. Kendiniz tepeleneceksiniz. Tepelemek istemiyoruz. Bu tarihe göre biraz yiğitlik mümkün değil mi? Bu kadar her biri gerçekten bir abide değerinde anlam ifade eden şehidi olacak, sizin çarpıklığınız da bu kadar olacak. Bir halkın yaşam olanağı bu kadar bıçak altında olacak, siz bu kadar duyarsız olacaksınız. Olanaklar savaşı bu kadar amansız olacak, siz bu kadar çarçur edeceksiniz. Bu değerler karşısında böyle kolay duruşa geçilmez. Hele sizin gibi hiç durulmaz. Parti davasında bu kadar hatayla, yetmezlikle kalınmaz. “*Düşmanlık yapıyoruz*” deniliyor. Bu tarihe karşı insan nasıl düşmanlık yapar? Emenim ki, bir ajan burada olsaydı, ben onu yüreklendirir ve kendimle yürütürdüm. Dolayısıyla PKK tarihine doğru dönüş yapacaksınız, doğru anlam vereceksiniz.

’90 sonrası, halkın daha köklü kalkışmaya cesaret etmesi var. Bir serhildanlar dönemi ve ARGK’nin, ordumuzun hızla 50 binlere tırmanma imkanı doğduğunda artık yüreğimize sığamıyoruz. Ve ben çalışmalarda sınır tanımıyorum. Şu daracık sahamda dört bin kişiyi eğitiyorum.

Düşman bu yıllar için şunu söylüyordu, daha yeni yeni itiraf etti: ’92’lerde Kürdistan’ı kaybetmiştik. Karşımızdaki şu anda kontrgerillacıların bütün iddiası şu: “*Biz kaybedilen Kürdistan’ı yeniden kazandık.*”

Buna kim yol açtı? Gerçekten kazanmaya doğru giden bu Kürdistan’ı, bu devrimi kim kaybetti? Bunu ciddiyetle kendinize soracak mısınız? Tarihte kendinizi sorgulama cüretini gösterecek misiniz? Bu büyük kazanmanın imkan ve fırsatlarını görmek, gerektiği kadar işlemek görevini anlayacak mısınız? Yapamadığınızda, düşmana nasıl kazandırdığınızı görecek misiniz?

Benim için savaş bitmedi. Tam tersine hepsini bir hazırlık olarak ele alıyorum. Parti içi, parti dışı diplomasiden savaş cephelerine kadar her şey bir hazırlıktan ibarettir. Ve kendimi yeniden verdim. Düşman benimle savaştı; siz ağırlıklı olarak savaştınız. Emeğinizi inkar eden yok. Çabanızı sizden daha fazla biz takdir ediyoruz. Bizim öfkelendiğimiz kendinize yaptığınız saygısızlıktır, emeğinize değer biçmemenizdir. Hiç öfkelenmenize gerek yok! Kendisine saygısızlık edenlerin ancak kendisiyle savaşma hakkı vardır. Vereceği hiçbir sözü yoktur.

Bu, şanlı 18 yıla bu büyük değerler sığdırılmıştır ve en önemlisi de büyük bir patlamanın özgürlük şafağının çarpıcı aydınlığına gelip dayanmıştır. Her kim ki bunun heyecanını yürekte duymuyorsa, o büyük bir sefil veya münafıktır. Ona hiçbir derman artık çare olamaz. Ama yaşamla, halkıyla, insanlıkla bağı varsa bu dönemler bayram dönemleridir.

Fikri güzel, maddesi güzel. Bundan daha değerli ne olabilir? Öfkesi yerinde, sevgisi yerinde!.. Bundan daha yerinde olan ne olabilir ki? İşte sizlere böyle bir yücelikler dünyası veriliyor; bundan daha fazla yüce ne talep edilebilir? Parti bu kadar büyüktür. Ve siz yaşayanlara ve bunu en çok hayata geçirmek isteyenlere sunmuştur. Bundan daha değerli armağan ne olabilir? Anlamayan, takdir etmeyen ve çok bireyci, keyfince güya yemek isteyenler kadar zındık olan kim olabilir? Hırsız olan kim olabilir? Şehitlerimizin kanıdır, böyle yüceltilen değerlerin altında yatan isimsiz milyonlarımızın emeğidir sizlere sunulan. Onun kadar kutsal karşılanacak bir değer var mıdır, buna hiç kadir bilmemezlikle yaklaşılabilir mi?

Görüyorsunuz ki, bu parti tarihi 18 yıl görkemli, amansız, öfkeli, aydınlıklı, savaşlı, başarılı ve trajik yenilgili... Hepsini içi içe yaşıyor ve daha da önümüzdeki günlere büyük bir aydınlık, büyük bir başarı umudu ve yenilmez, yok edilemez başarı olarak sizleri, tüm PKK’lileri ve onun dostlarını, her cepheden savaşanlarını, tüm halkı böylesine büyük bir davanın partisine, düşmanı yenmeye doğru ve yenilmezliğe götüren partiye sahip çıkmaya, onun başarısı için bütün yeteneklerinizi bir kez daha göstermeye, dinlemeye, imkan ve fırsatları doğru parti taktikleriyle, en başta onun savaş stratejisi temelindeki gerilla taktikleriyle döneme uygun planlanmış hazırlık tarzıyla karşılamaya; en başta parti militanlarının, bunun birinci dereceden sorumluları olarak ideolojik, siyasi, örgütsel yaklaşımlarıyla karşılamaya; onunla uyuşmayan ne varsa parti içinde, yaşamında ve öncülüğünde silip süpürmeye; doğruları için ne gerekiyorsa onun savaşımını ve başarılı, yerinde çabasını göstermeye çağırıyorum. Bu temelde kaybettiğimiz yılları bu eşsiz şansla yeniden değerlendirmeye ve mutlaka başarmaya çağırıyor, başarılar diliyorum.

27 Kasım 1997

Partinin 20. yılı savaşta zafer, yaşamda özgürlük yılı olacaktır!

Partimiz PKK’nin 20. yaş yılı hepinize kutlu olsun!

PKK’nin 20. yılında savaşta zafer, yaşamda özgürlük rüzgarı, her zamankinden daha güçlü esiyor.

Neydik, ne olmak istiyoruz? Nereden geldik, nereye gidiyoruz? Yaşamın ve savaşın neresinden çıktık, nereye doğru gidiyoruz? Bin defa da tekrarlansa, hâlâ kendimize sormadan nefes bile alıp veremediğimiz gerçekliğimiz bu. Tabii ki cevaplarla kesinleşmeyinceye kadar habire sorulacaktır.

Adı bir parti, ama tepeden tırnağa yeni bir yaşam. Yaşamdan da öte çoktan kaybedilmiş, gerekçesi kalmamış, amacı kalmamış, gücü-kuvveti kalmamış, anısı bile belleklerden tamamen silinmiş, en benim diyenlerin bile onu gerçekleştirmek için bir türlü adım atmadığı bir umut savaşı sürüp gidiyor.

Herkesin bir türküsü vardır, bizim de türkümüz budur. Herkesin bir şarkısı, bir ezgisi vardır. O havaya kendini kaptırır yaşar gider, bizim de türkümüzün adı böyledir. Giderek sürekileşiyor, derinleşiyor, dinliyor, dinletiyor, sürüp gidiyor. Trajik olduğu kadar komik, acı olduğu kadar zevkli, bitirdiği kadar yaşatan bir yaşam türküsü oluyor.

Bir karar geliştirmek istedik. Olacaksa bir yaşam ya onurlu, özgürce, ya da hiç olmayacak! Bu iddiamı, bu tezimi hâlâ sürdürüyorum. Çok iyi biliyorum ki, bu benim için olduğu kadar, bütün toplum ve hatta insanlığın temel ideallerine göre davranmak isteyen herkes için geçerlidir. Olmazsa onuruyla, olmazsa asgari gerekli olan şartlarıyla, varsın hiç olmasın PKK olayında, ama karar böyledir. PKK olayında karara ulaşmak çoğununuzun gerçekleştiremediği bir durumdur.

Peki ne olacak PKK kararlılığı, PKK’nin gerçekliğine göre nasıl verilecek? Bunu ortaya koymaya çalışıyorum.

20. yıl da esas itibariyle doğru bir PKK’lileşme ve karar yılıdır. Bunun için var mı kendinize saygınız, ciddiyetiniz, gücünüz ve en önemlisi de karar gücünüz? Çünkü bu, en çetrefilli bir siyasi karardır. En amansız savaş kararıdır, en görkemli özgür yaşam kararıdır. İkiyüzlülükten, kendinizi kandırmaktan vazgeçmeye var mısınız, tutarlı mısınız? Başarı tarzına göre, düzen tarzına göre karara var mısınız? Kendini kandırmadan ve gerçekten olacaksa yaşam bu karara göre olacak diyecek kadar emin misiniz? Kararda zorlama olamaz, yalvarma hele hiç olamaz. Bütün şehitler adına da and içiyoruz ki, bu kararın yoğunca yaşadığınız bireycilikle, çok küçük amaçlarla ve her adımda neredeyse bir parçanın kaybedildiği gerçekliğinizle hiç mi hiç bağlantısı olamaz.

Savaşta zafer, yaşamda özgürlük!

Bu, her zamankinden daha yakındır. Çünkü, özgürlük tanımı ve özgürlüğe bağlanma doğru yapılmışsa, herhalde bütün geri insanlık bir yana, o tek özgür kişilik bir yana. Kazanacak olan o büyük özgürlük adına olandır. Buna inanıyorum. Çünkü ilahlar böyle buyurdu. Bizde de savaş tanrısı bunu böyle söylüyor: Ölen siz olacaksınız, kazanan savaş olacak! Ölen sizin yaşamınız olacaktır, kazanan özgür yaşam olacaktır!

Şimdi daha somut olarak, bu yıl vesilesiyle 20. yıl demek bir çocuk doğarsa bile yirmi yaşına geldiğinde parti kurabilir. Savaşı da zafere götürebilir, öyle bir yaştır. İnsanlar için bu böyle olduğu gibi, örgütler için de, ordular için de böyledir. Yani bir savaşı, hele çağdaş bir halk savaşını başarıya götürebilmek için yirmi yıl fazladır. Örneğin, Çin halk savaşı yirmi yıldan az bir zamanda gerçekleşti. Büyük Vietnam savaşı yirmi yıldan çok azdır. Hazırlanışı ve sonuçlanışı on yıl içinde gerçekleşmiştir. Türk milli kurtuluş savaşı bir buçuk yıldır. Bütün Afrika’daki savaşlar beş-on yıldan azdır. Küba yine iki yıldır. Bazıları bir ayaklanmayla kazanılmıştır. Yine Ekim Devrimi bir-iki ayaklanmayla kazanılmıştır. Birinci Dünya Savaşı dört yıl, İkinci Dünya Savaşı beş yıl sürmüştür. Kaybeden kaybetmiştir, kazanan kazanmıştır. Bir de kazanmayanlar, kazanılmayan savaşlar vardır. Bunlar sürüncemede kalan savaşlardır. İşte Filistin-İsrail savaşı, işte Güney Kürdistan’daki savaş, çözümsüz, sürüncemede kalan savaşlardır. Bunun gibi birçok sürüncemede kalmış, denge durumunda veya düşmanı tarafından yenilgiye uğratılmış savaşlar var. Şimdi ister yenen adına, ister yenilen adına süreç böyledir. Sürüncemede kalan savaşların şöyle bir özelliği vardır: Yenileşemezler, geri çekilirler veya tıkanır, çürür giderler. Artık adları anılmaz olur.

Ne tam kaybettik, ne tam kazandık.

“Adı bir parti, ama tepeden tırnağa yeni bir yaşam. Yaşamdan da öte çoktan kaybedilmiş, gerekçesi kalmamış, amacı kalmamış, gücü-kuvveti kalmamış, anısı bile belleklerden tamamen silinmiş, en benim diyenlerin bile onu gerçekleştirmek için bir türlü adım atmadığı bir umut savaşı sürüp gidiyor. Herkesin bir türküsü vardır, bizim de türkümüz budur. Herkesin bir şarkısı, bir ezgisi vardır. O havaya kendini kaptırır yaşar gider, bizim de türkümüzün adı böyledir. Giderek süreklileşiyor, derinleşiyor, dinliyor, dinletiyor, sürüp gidiyor. Trajik olduğu kadar komik, acı olduğu kadar zevkli, bitirdiği kadar yaşatan bir yaşam türküsü oluyor.”

Kaybetmenin de eli kulağındadır, kazanmanın da. Hangi nedenler bunu bu hale getirdi? Bu tehlikeli bir durumdur. Yirmi yılın içinde mutlaka ya yenilerek, ya kazanılarak halledilmesi gereken bir olay, şimdi kritik bir aşamada. En çarpıcı soru şimdi budur. Bu soruya hiç olmazsa bu yirmi yılın tecrübesine dayanarak doğru bir cevabı vermeniz gerekir. Yenilgi adınaysa da, kazanma adınaysa da doğru cevap vermeniz gerekir. Uzatma olmaz, bütün savaş bilimine terstir.

Kıyaslıyorum, tarihte en benim diyen bir Çin ulusu milyara varan bir ulus. Mao’nun yaptığı, elli kişilik bir grubu bile eğitmeden savaşa girmedir. Ho Chi Minh’e bakıyorsun, yaptığı otuz kişiden fazla olmayan o da dermе-çatma bir talimatla bir sayfalık ve birkaç eski mavzerle yola çıkarmak. Lenin’e bakıyorsun doğru-dürüst beş-on kişiyi birkaç seminerle hazırlayıp Rusya’ya göndermektir.

Bize bakıyorsun yalnız benim bizzat ilgilendiğim bir alan çalışmasında otuzbini aşkın insanı en kapsamlı teorik-ideolojik-pratik eğitimlerle birlikte ve sağ selamet en görkemli halk savaşının verileceği bir dağa, bir mevzilenmeye, bir üslenmeye ulaştırıyorsun, ama bir bakıyoruz ki adamımız gitmiş orada işin içine etmiş. Otuzbin kişiyi gerilla tarzına göre korumak bile bir zafer için yeterlidir. Bir adam bile ilave etmeye gerek yok. Hepsi tepeden tırnağa kadar donanımlıydı, dağlara da sağlam ulaşmışlardı. Halk ilişkileri fazlasıyla yeterliydi. Dış irtibatları hep sağlamdı. Ama bugün çok özel yöntemlerle olmasa tek birisini bile sağlam bırakmayacak kadar geriletiyor da.

Savaş her zaman soylu meslek diye tarif edilir! Tarihte de böyledir. Roma’ya, bütün ortaçağa bakınız: En gururlu, en soylu, en yüce, en kendini özgür kılmak isteyenlerin benimsediği bir sanattır. Kölelerin sanatı savaş olamaz, kölelerin sanatı köleliktir. Her türlü basit hizmet işlerinde çalışmaktır. Demek ki sizin soylular sanatına yanlış katılımınız var. Bu sanatı hiç anlamıyorsunuz. Onun için bu duruma gelindi. Sizler bu savaşta birer kölesiniz, bir özgürlük savaşçısı değilsiniz. Onun için bu daralma, büzülme ve kendinizi tasfiyeye doğru gidiyorsunuz.

Yanlışlıklar bizde yılandan daha tehlikeli. Yılan bir kişiyi ısırır. Senin yaptığın uzlaşma yüz kişiyi düşürür. Neyle uzlaşıyorsun, karşılığı ne oluyor? Bu tip bir yaklaşım en değerli varlıkları bir çırpıda elinden alıyor. Uzlaşamazsın! Doğrular hakimiyet ister, doğrular adına ölümcül çaba ister. Bizdeki doğrular, halk savaşı doğruları, yaşam doğrularıdır. Ölüm kalım doğrularıdır. İnsanın sonuna kadar yüreğini, dilini koyacağı, adından önce belleyeceği gereklerdir. Sen kimi kandırıyorsun? Ne zamana kadar kandırılacaksın, kandıracaksın? Demek ki, ilk adımda bile doğrulara sonuna kadar kesin bağlanma ve uygulama onun dili ve onun eylemi, yanlışlıklara sonuna kadar karşı çıkma bir an bile ertelenemez.

Sizleri öldürmüyorsak bunun tek gerekçesi belki de suçun cezasını bir şeyler vererek ödettirmek içindir. Yoksa size taviz vermek için yaşatmıyorum. Öldürsek borçlar geride kalır. Öldürülmüyorsanız çalıştırıp borcu ödetmek içindir. Başka hiçbir gerekçeyle yaşatmadığımı bilmek zorundasınız. Bu benim babamın borcu değil, bu sizin tarih borcunuz, şeref borcunuz, halk borcunuz, şehitlere borcunuzdur. Ya böyle şeklen insan gibi dolaşmayacaksınız ya da dolaşma hakkını kendinizde görüyorsanız önce borcunuzu ödeyin. İnsanlık borcunu ödedin mi, vatan borcunu ödedin mi, özgürlük borcunu ödedin mi? Gırtlağına kadar borca batmış olan sıradan bir halk insanı bile olsa böyle dolaşabilir mi? İntihar eder! İflas etmiş işadamları da intihar ederler, kural budur. Yok eğer ayıların oynatılmasını yaşam sanıyorsanız o ayrı, ama biz böyle yaşamayacağız.

Onun için PKK’nin savaş diyalektiğinde iki şey söylenir: Savaştın başardın yaşayabilirsin, savaştın başarmadın şerefli ölürsün. Bunun orta yolu yoktur. Peki yirmi yılın eşiğinde yenilgiye kulak kabartanlar kimlerdir? Size çok kısaca yalın bir çizgi halinde bunu da vereceğim. Umarım birtakım sonuçları kendiniz için çıkarırsınız.

Partimizin 20. savaş yılında bir kez daha partimizin 6. kongresini yaşayacağız. 6. kongreye doğru giderken partimize dayatılan bu yirmi yıllık (daha öncesi de var) bilerek veya bilmeyerek, her türlü yetersizliğe zemin olan ve yine kendini oldukça dayatmış tasfiyecilikleri bilince çıkararak ve asla parti öncülüğüne bunlardan iz bırakmadan sahip çıkarak partileşmenizi doğru bir kararla ve militan kişilikle katılarak bu yirmi yıl sözünüze kesin anlam ve başarı tarzını yakıştırarak girin! Onun yine çok şanlı olan silahlı savaşımına, onun gerçekten zaferi kesinleştiren kararlılığına, kader tarzına, cesareti kadar fedakarlığına, kişiliğinizde bütün anlamıyla ve yakıcı tarzıyla anlam verek katılın!

Bu anlamda diyorum ki, 20. yıl her zamankinden daha fazla savaşta zafere, yaşamda özgürlüğe yakın yıldır. 20. yılda neredeyiz biçiminde ayrıntıları dile getirmek istemiyorum. Bu yıllarda biz uluslararası zemine daha fazla oturduk. Düşmanın diplomasisinin o çılgınca bütün savaşımlarını, bizi daraltmayı, yaşamaz kılmayı boşa çıkardık. Bizi kitlelere ulaştırmamak için o kitlelere de yaptığı katliamları, faili meçhulleri, bütün o köyleri kentleri boşaltmayı, milyonlarcasını sürgün etmeyi ve böylece de onları teslim almayı da bu yıllarda boşa çıkardık. Halkımızın her ne kadar örgütlü olmasa da siyasi iktidar cephesi sağlamdır. Bir halk savaşı için ne gerekiyorsa onu verecek kadar güçlüdür. Bunu gösterdik.

Düşman ne kadar marjinalleştirme çabalarının içinde de olsa, gerillayı bütün ülke içinde, Güney Kürdistan’dan tutalım Karadeniz’e kadar, Toroslara kadar açık hale getirdik.

Partimizin 20. yılı bu anlamda ne kadar içinde ve dışında dayatma olsa da, hatta görülmemiş gaflet, ihanetler kol da gezse, halkın mutlak hakkı olan özgür yaşam iradesini kesinleştirmiştir.

O çok büyük şehadetler ordusunun her birisi bir insanlık abidesi ifadesine sahiptir.

Dostlarımızı da yanıltmadığımıza inanıyoruz. İnsanlık dostlarımız bundan sonra daha fazla göreceklerdir ki, sonu geldi denilen sosyalizmin en çarpıcı ifadesi olmak demek, o çok böbürlenen kendisi sonsuz kuvvet-kudret emperyalizme karşı nasıl ayakta dimdik durduğumuzu ve bu halimizle bile onu ne kadar zora düşürdüğümüzü görerek daha fazla neler yapabileceklerimizi göreceklerdir. O çağı çoktan bitmiş sömürgeciliğin, ondan daha ötesi insanlığın artık kitabında olmaması gereken bu vahşeti, bu faşizmin daniskasını dayatanları da çözerek bu talihsizliğe karşı bizi kendi kendisine çözdürüyor. Bu hale getirdiğiniz halkımızda, harap ettiğiniz ülkemizde hâlâ daha ısrar ederseniz önümüzdeki savaş yılında ve yıllarında kesinlikle başınıza patlayacak.

Onlara da söyleyebileceğimiz; biz savaş tutkunu değiliz. Özgürlük istendiği için mucizevi bir biçimde bunu gerçekleştirdiğimiz gibi, bunu da ısrarla bizden alıkoymak isteyenlere, özgür yaşam hakkımıza kastedenlere bundan sonra daha amansız savaşları dayatmaktan geri durmayacağımız. Bunu geliştirmekten alıkonulamayacağımız gibi, zaferi de kesinleştirmekten kimse bizi alıkoyamaz. Kör, kirli savaşta ısrar edeceklerine bizim derin, insanlığa bağlı, herkese eşit özgürlük temelinde, halkların ve bireylerin hak ve hukuklarına bağlı olmamızdan geçene kadar; doğurdukları çıkmazda bütünüyle kaybetmemek için de mümkünse şiddet ortamından siyasal ortama gelmekle, bu şansı kendisi için daha fazla geliştirmezse önümüzdeki yıllarda dosta ve düşmana göstermekten geri durmayacağız.

20. yıl tarzının bu anlamda her zamankinden daha fazla zafer, yaşamda da özgürlük olduğunu söylüyorum. Bu mükemmel tarza, bu şansa en ısrarlıca sarılmak kadar, başarı için de mutlaka doğrulara gerçekten bir yaratıcılıkla yüklenmeyi, her anın bir doğru çalışma tarzı belleyerek katılmayı, bu şansı bir şans olmaktan çıkarıp bir yaşam kaderi haline getirmeye çağırıyorum!

Artık buna kendinizi layık görmenizi hem de bunun yılmaz savunucusu, gönülden olduğu kadar keskin bir disiplinle temsil yeteneğinde olduğunuzu kanıtlamaya çağırıyorum. Eğer bütün bunlar doğruysa diyorum ki, daha şimdiden partimizin 20. savaş yılı kazanılmış olacaktır, kaybedilen kazanılacaktır. Gerçek ve kutsal PKK kişiliği özellikle şehitlerimizin anısı temelinde bizde ifadesini bulacaktır ve bu da kesin zafer olacaktır.

“Güneşimizi Karartamazsınız” eylemleri üzerine

Gerçekten ciddi ve tarihsel bir dönemeçten geçiyoruz. Bu dönemecin merkezinde ulusal kurtuluş savaşımız ve onun önderliği bulunuyor. Bu savaşın sınırları sadece güncelle sınırlı olmadığı gibi, etkileri de sadece ülkemizle, Türkiye ve Ortadoğu'yla sınırlı değil. Bunu ancak, “*uluslararası çapta süren bir savaş*” olarak tanımlayabiliriz. Çünkü, bu savaşın aktörleri de uluslararasıdır.

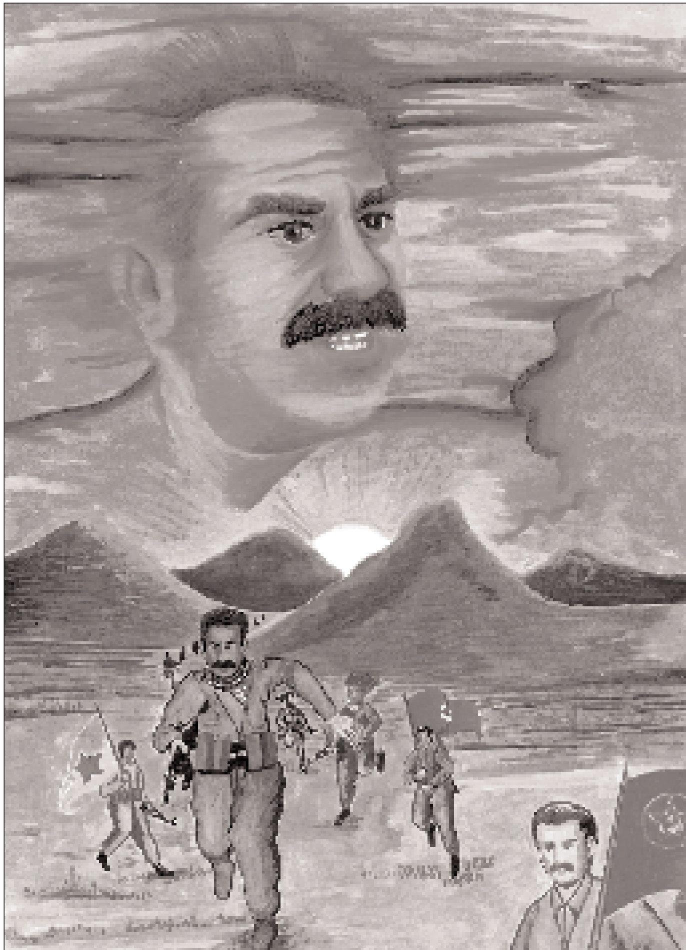
Bu gerçeklikten hareketle biz de kendimizi ülke ve bölge sınırlarına hapsetmeyeceğiz. Kendimizi dünya devriminin bir parçası olarak görürken, devrimimizi de dünya devrimine muazzam katkılar sunabilecek bir devrim olarak değerlendireceğiz. Bizim karşımızdaki güç de tek başına özel savaş rejimi değildir. Yine tek başına bölge gericiliği de değildir. Bugün dünyaya hükmeden, dünyanın liderliğini ve jandarmalığını elinde tutan, ABD başta olmak üzere, emperyalist sistem ve onun bütün hükümetleri bu savaşın içinde, savaşın tarafıdır. Kimisi doğrudan, kimisi daha dolaylı bir şekilde taraftırlar.

Mücadelemizin diğer bir önemli özelliği ise, sadece bugünle sınırlı olmayıp, 21. yüzyılın gelişmelerini de etkileyebilecek nitelikte bir savaş olmasıdır. Emperyalizm 21. yüzyıla tamamen alternatifsiz girmek istiyor. Kendi sistemine kafa tutabilen, ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel ve ahlaki düzeyde alternatif olabilen bir seçeneğin, bir toplumsal modelin oluşmasını istemiyor. Bu bakımdan ülkemiz devrimini, onun önderliğini, döneme damgasını vuran sosyalist çizgisini boğmak, devrimci mücadelenin bütün mevzilerini dağıtmak istiyorlar. Bunu başarabilmek için de bizi en üst stratejik noktadan, yani beynimizden ve yüreğimizden vurarak, “*Güneşimizi karartmak*” istiyorlar.

“*Doğu'da Yükselen Güneş*” sadece Mezopotamya'yı ve Ortadoğu'yu değil, dünyayı da aydınlatmaya başlıyor. 21. yüzyıla yeni bir sosyalizm seçeneği olarak damgasını vurmaya aday olan mücadelemiz ve onun önderliği bundan dolayı onları ürkütüyor. Bu kadar kapsamlı, bu kadar çılgınca bir bölge ve dünya savaşının fitilini çakmaya dönük uluslararası komplolara girişmelerinin arka planında işte böylesi ideolojik ve stratejik gerçekler var. Ülkemiz devrimini ve önderliğini herhangi bir devrim ve devrim önderliği olarak nitelendirmiyorlar. Gerçekten de politik açıdan bölge dengelerini alt-üst edebilecek ve dünya çapında bu topraklarda bir alternatif sistem, alternatif toplum projesini doğurabilecek tek bir çizgi olarak değerlendiriyorlar. Dolayısıyla dayattıkları şiddet çok kapsamlı ve hiçbir sınıra, hiçbir ölçüye oturmuyor. Başka bir ifadeyle; onlar önderliğimizin ve devrimimizin büyüklüğünü, tarihi ve güncel boyutlarını, 21. yüzyıla uzanan çizgilerini hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak kadar anlamışlardır. Yarın önlenemez boyutlar kazanacağını düşündükleri içindir ki, onu bugünden boğmak istiyorlar.

İşte dönemin tarihselliğinin anlamı budur. Geliştirilen komplonun uluslararası bir kapsamda olmasının nedeni de budur. Bu noktada, bugün söz konusu olan, sadece Kürt halkının kaderi değildir. İnsanlığın özgür ve aydınlık geleceğini yaratacak ışıkları şimdiden söndürmek istiyorlar. Bundan dolayı bu savaş kapsamlı ve kritik bir savaştır. Öncelikli olarak kavramamız gereken de budur.

Bu döneme kaşılık vermek gerekiyor. Bu döneme nasıl karşılılık verilmesi gerektiğini zindanlarda ortaya konulan kahramanlık eylemleri çok net bir biçimde vurgulamış ve önümüze bir manifesto olarak koymuştur. Bu eylemleri nasıl anlamak, nasıl değerlendirmek, bunlardan hangi sonuçları çıkarmak gerekir? Önderliğe ölümüne bağlılık temelinde, önderliğe karşı geliştirilen uluslararası kompoya karşı, kendi bedenlerini ateşten bir barikat haline getiren yoldaşlarımızın iradesi, kendilerini adama duygusu, buradaki militan ruh, cesaret, fedakarlık ve döneme kahramanca yanıt olma özellikleri çok net ve tartışmasızdır.

Bu eylemler elbette kendini aşanların, kendini önderlik çizgisinde gerçekleştirenlerin eylemidir! Kendi içinde ki sınıf savaşımını en doruk noktada veren ve önderlik çizgisini zafere ulaştıranların eylemidir! Bu bir zirveye çıkıştır! Ve bir an içinde gerçekleşen zirveselleşmedir!

Burada şunu görüyoruz: SEMA yoldaşımızın ifade ettiği gibi; “*PKK'nin ve PKK'lilik ruhunun olduğu bir yerde zayıf insan yoktur?*” Onlarca yoldaşımızın kendini meşaleleştirmesi, en zorlu bir eylem biçimiyle kendini önderliğin etrafında ateşten bir barikat haline getirmesi, olağanüstü bir güçtür. Bu, sıradan bir aklın anlayamayacağı bir güç ve büyüklüktür. Bu güce nasıl ulaşılıyor? Bu, kendindeki çizgi savaşımını, sınıf savaşımını, tarihi öze dönüş yürüyüşünü militanca yaparak, önderlik tarzını yakalamanın bir sonucudur. Burada zafere, zaferin doruklarına ulaşılıyor. Burada güçsüzlük teorilerine, özgüvensizliğe müthiş bir darbe vardır.

Bu eylemler ve bu eylemlerin sahibi yoldaşlarımız kanıtlamışlardır ki; güçsüz insan yoktur! Eğer insan gerçekten ister, iyi yüklenir ve kendini örgütlendirirse, insandaki sınıf savaşımını doruklandırmak ve kendini aşmak olanaklı hale gelebilir.

İçinden geçtiğimiz dönem, sıradan bir dönem değildir. Çünkü karşı karşıya kaldığımız tehlikeler sıradan tehlikeler değildir. Dolayısıyla sıradan bir duruş, sıradan bir yüklenme tarzı dönemi kurtarmaya yetmez. Dönemi kazanmak, bizim açımızdan vazgeçilmezdir. Başarı ve zafere kilitlenmek, bizim açımızdan kaçınılmazdır. Biz buna mahkumuz! Ama bunun için de zafer yürüyüşü gereklidir. Bunun için gerçekten kendini aşan, bu aşmayı süreklileştiren, bunu bir yaşam tarzına dönüştüren bir kişilik düzeyi, bir kişilik büyümesi gereklidir. Biz, ancak böyle bir düzeyle döneme karşılık verebiliriz.

Bu eylemleri gerçekleştiren kahraman yoldaşlarımız dönemi çok iyi kavramışlardır. Önderliğe bağlılığın ne demek olduğunu, nereden geçtiğini çok iyi anlamış, kavramış ve bunu eylemleriyle ortaya koymuşlardır. Eylemlerdeki cesaret, fedakarlık adanmışlık duygusu gerçekten parmak ısırtacak düzeydedir. Her bir yoldaşımız, kendi eylemiyle büyük bir fedakarlık ve kararlılık düzeyini ortaya koymuştur. Tabiiki bunlar aniden ulaşılan kararlar değildir. Ve yoğun bir savaşımının sonucunda ulaşılmıştır. Bunu başka türlü değerlendirmek mümkün değildir.

Bu eylemler, Güneşimizi karartma komplosuna karşı, “*kendini ateşten barikat yapma*” eylemleridir. Öyleyse bu eylemleri, “*önderliğe ölümüne bağlılık eylemleri*” olarak da değerlendirmek mümkündür. Ama, eylemlerin sahibi yoldaşlarımız kendileri açısından eylemlerin adını koymuşlardır ve gerçekleştirdikleri eylemleri “*Güneşimizi karartamazsınız!*” sloganıyla gerçekleştirmişlerdir. Nedir bunun anlamı? Bunun anlamı, kendi özümüzü ve varlığımızı korumaktır. Geleceğimizi, özgürlüğümüzü güvence altına almaktır. Bu anlamda bu eylemleri “*Güneşimizi karartamazlar*” eylemleri olarak adlandırmak gerekir.

“*Güneşimizi karartamazlar*” eylemleri, önderliğin etrafında kendini ateşten barikat yaparak döneme kahramanca verilmiş bir karşılıktır. Döneme sıradan bir yaklaşımın, sıradan bir yanıtın yetmeyeceğinin açıkca vurgulanmasıdır. Kısacası önümüze çok net bir çizgi koymuşlardır. Manifestoları ortadadır. Bizlere, “*bu döneme sıradan yaklaşamaz, bu dönemi herhangi bir dönem olarak değerlendiremezsiniz!*” demişlerdir. Buradan çıkarılması gereken sonuç şudur: Bu dönem, günümüzü ve geleceğimizi belirlemede çok önemli bir role sahip olan tarihsel bir dönemeçtir. Tarihsel dönemeçler de ancak kahramanca müdahalelerle aşılabilir. Zaten kahramanlığın anlamı da budur. Bir halk, bir ulus, bir topluluk, büyük bir tehlike altındadır, yaşamı ve geleceği ciddi bir tehdit içindedir. İşte, olağan kişiliklerin müdahale edemeyeceği; aklıyla, öngörüsüyle göremeyeceği; cesareti, özverisi, irade ve eylem gücüyle müdahale edemeyeceği böyle bir dönemde çıkıp bu duruma müdahale etmek, bunu görmek, anlamak ve buna kılıç darbesi sallamak kahramanca bir eylem olur.

Bu tanımdan hareketle baktığımızda genel anlamda Kürdistan devrimi; özelde ise 20-25 yılı bulan öncünün devrimci pratiği, başından günümüze kadar halkımızın tarihine ve kaderine kahramanca bir neşter vurma hareketidir, bunun tarihidir. Bu, her dönemeci, her ayrıntısı büyük kahramanlıklarla dolu bir tarihtir. Ama bu kahramanlık tarihi, düz ve hep aynı düzeyde giden bir çizgi biçiminde değildir. Bunun inişleri-çıkışları vardır. Yani, hepsi kahramanlık adı altında tanımlansa da bunun içinde daha büyük zirveler, daha kritik dönemeçler vardır. Kritik dönemeçler, o güne dek sergilenemeyen cesaretin, bilincin ve bağlılığın kendisini dayattığı dönemeçlerdir. 9 Ekim 1998 tarihi de Kürdistan tarihi açısından böyle kritik bir anı ve dönemeci ifade ediyor. Gerçi, bu kritik dönemeçte dayatılan uluslararası komplo önderlik tarafından boşa çıkarılmıştır. Önderlik öngörüsüyle, sezgileriyle, kompoya karşı geliştirdiği taktik çizgisiyle, bunu boşa çıkarmıştır. Ama sorun önderlikle bitmiyor. Her şeyden önce militanların, partililerin ve halkın bu dönemece kahramanca yanıt vermesi gerekir. İşte, bu kahramanca yanıt zindanlardan yükselmiştir. Hiçkimsenin görmemezlikten gelemeyeceği büyük kahramanlık olayları yaşanmıştır. Eylemlerin özü, bu dönemi kararlı ve kahramanca karşılamak gerektiğini, asla sıradan bir yaklaşımın yetmeyeceğini, bugüne kadar yaptıklarımızın, uyguladığımız tarzın, temponun, kendimizi gerçekleştirme ve aşma düzeyinin, örgütleme ve kurumlaşma düzeyinin yetmediğini çok net bir biçimde ortaya koyuyor. Öyleyse döneme yanıt olabilecek; sadece dönemi değil, gerçekten 21. yüzyılı bugünden güvence altına alabilecek öncü, militan, komuta kişiliğe ve bunun örgütlülüğüne, kurumlaşmasına ulaşmamız gerekir. Şehitlerimizin emrettiği de budur.

Bu eylemler, kahramanlık ve döneme kahramanca yanıt olma eylemleridir. Kendini önderliğin etrafında ateşten barikat haline getirme ve zafer eylemleridir. Bu eylemler, zaferin nasıl kazanılacağını öğreten, önderliğe nasıl yaklaşılması gerektiğini, önderlik çizgisinde nasıl yürünmesi gerektiğini ikircksiz olarak ortaya koyan, önümüzü aydınlatan manifestolardır. Bu anlamda, bu eylemleri selamlamak, bu eylemlerin özünü ve ruhunu kavramak gerekir. Bu eylemlerin anlamı, “*ateşten militanlar haline gelmek*” demektir. Fırtına gibi eserek özel savaş rejimini yerle bir eden, onu ateş gibi yakan, ama halkı da tüm sıcaklığıyla kucaklayan, harekete geçiren ateş kişiliklerine ulaşmayı emreden eylemlerdir. Bu tanımlamaları daha da geliştirmek, derinleştirmek mümkündür. Ancak biz bu eylemlerin başka bir boyutu üzerinde durmak istiyoruz.

Bilindiği gibi, Hayri Durmuş arkadaş, tarihi 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemini açıklarken; “*mezar taşıma borçlu yazın*” diye vasiyet bırakmıştı. “*Partinin bana yüklediği görevler, sorumluluklar vardı, ben bunları yeterince yerine getiremedim. Bu anlamda borçluyum*” diyor. Bunu ne zaman söylüyor? Gerçekten Kürdistan tarihinde çok önemli, tarihi anlamda bir rol oynayacak, mücadelemizin bugünki aşamaya gelmesinde önemli bir katkı sunacak bir eylemin kararını açıklarken. Bu, bir özeleştiridir. Özeleştiri sadece geçmişe dönük değildir. Özeleştiri aynı zamanda yapılacak eylemin, borçları ortadan kaldırmaya yetmediğinin açıklanmasıdır. Tabii burada büyük bir alçak gönüllülük de var. Bu, bir öncü militanının ne kadar büyük işler başarırsa başarsın, en büyük, en yüce alçak gönüllülüğü sergilediğinin de anlatımıdır. Buradaki erdemliliği, yüceliği ve soyluluğu görmek zorunludur. İşte Hayri yoldaşın vasiyetinde bu erdemli tavrı görmek mümkün. Ama aynı sözler, siyasal açıdan bir özeleştiridir de. Yani kendi yaptıkları ve yapacaklarını topluyor, bunu sorumluluklarıyla karşılaştırıyor ve “*ben borçluyum*” diyor. Bu özeleştiri aynı zamanda bizim için bir talimattır da. Tabii diğer boyutlarını tartışmıyoruz. Yani, bu şehidimiz tarih yaratırken, tarih yazarken bile, eşsiz bir alçak gönüllüğü sergiliyor. Kendini borçlu ilan ediyor. “*Mezar taşıma borçlu yazın*” diyor. Buradaki özveriyi, kendini katışıksız vermeyi görmeliyiz. Burada kendini sınırsız, hesapsız vermenin en soylusuyla karşı karşıyayız. Bunlar var ve önemli bir boyutu teşkil ediyor. Ancak biz bunlar üzerinde fazla durmayacağız. Esas konumuz, bu sözlerde siyasal bir özeleştirinin dile getirilmesidir.

Daha sonra gelişen eylemlerde de bu boyutu görüyoruz. Örneğin, Zilan yoldaş önderliğe yaklaşımını vurgularken, “*keşke canımdan daha fazlasını verebilseydim*” diyor. Kendisini bomba haline getiriyor, özel savaş güçlerinin tepesinde ikircksiz patlatıyor, kendi yaşamını ortaya koyuyor. Buradaki büyüklük tartışmasızdır. Buradaki adanmışlık, gerçekten her türlü değerlendirmenin üstündedir. Ama yine de bir özeleştiri var. Yani yaptıklarını ve yapacağı eylemi de eksik görüyor. Bu eksikliğin muhasebesini yapıyor. Bu eksikliği büyük bir yüreklilikle, mütevazilikle ortaya koyuyor. Çünkü daha fazlasını yapabilmenin özlemini taşıyor. Ama bu tavır, sadece söylenmiş bir söz olarak düşünülmemelidir. Gerçekten de siyasi bir anlamı vardır. Kendi durumunun, eyleminin bir özeleştirisini veriyor.

Sema yoldaşımız da bıraktığı manifestosunda, “*ben bu eylemi de yeterli görmüyorum*” diyor. Bu da bir özeleştiridir. Peki yeterli olmayan nedir? Burada eksik olan nedir? Özeleştirisi verilen, bizim için mutlaka yerine getirilmesi, tamamlanması, aşılması gereken bu eksiklik nedir? Bunun üzerinde düşünmek ve yoğunlaşmak gerekir. Ancak o zaman, bu eylemlerden gerekli sonuçları çıkarabiliriz.

Eksiklik şudur, bu eylemlerde kendini aşma, kendini gerçekleştirme ve kendini tamamen adama tartışmasızdır. Ancak ardında büyük kararlılık ve gerçekleşmeyle birlikte bu eylemler bir an içinde gerçekleşiyor. Bundan dolayı eylemlerin sahibi yoldaşlarımız yakaladıkları bu zirveselleşmeyi maddi olarak sürece yayma olanağına sahip değildirler. Bu onların ardıllarına kalan bir görevdir. Bu noktada bizlerin kendini aşan, kendini gerçekleştiren, devrimin her anını, her gününü büyük zaferlerle doldurma olanağını veren bir tarzı esas almamız ve uygulamamız gerekir. Bu eylemler büyük bir zirveselleşme eylemleridir. Ama yine de eylem sahibi yoldaşların ifadesiyle “*eksiktir.*” Bu eksiklik aslında onların eksikliği değil, bizim eksikliğimizdir. Peki biz bu eksikliği nasıl aşacak ve bu özeleştirinin gereklerini nasıl

yerine getireceğiz. Bu da çok nettir. Bu eylemlerde cisimleşen ruhu, çizgiyi ve erdemi kendi kişiliğimizde sürekliliştireceğiz. Yani bu eylemlerinin özünü, kendini aşma ve adama çizgisini yaşamsallaştıran bir tarzı esas alacağız. Bir savaş çizgisi olan bu eylem biçimini sadece bir anda değil, zirvelerde seyretme çizgisine dönüştürmemiz gerekiyor. Ateşten barikat olmanın anlamı da budur. Kendini aşmayı, tam bir zafer tarzıyla, zafer yürüyüşle hergün gerçekleştirmek gerekiyor. Kendini yeniden yaratmayı, dönemin özelliklerini, dönemin görevlerini tam anlamıyla başarı tarzında gerçekleştirmek gerekiyor. 21. yüzyılın öncü kişiliğine, özel savaşın ulaşamayacağı bir tempoya, tarza ulaştığımız zaman, yoldaşlarımızın yüreklerinin bütün sıcaklığından süzülüp gelen bu değerlendirmeleri hem anlamış, hem de bunları yaşamımızda somutlaştırmış, yaşamsallaştırmış oluruz. Burada, onların çizgisinde yürümek, onları tekrarlamak demek değildir. Onları taklit etmek hiç doğru değildir. Evet, kendimizi bombalaştıracağız, kendimizi bir ateş topuna dönüştüreceğiz. Ama bu ateş topumuz, sürekli zafere doğru yuvarlanan, geçtiği yerde özel savaşı yakıp yıkan, halkı da hergün yeniden yaratan bir ateş topu olmalıdır.

Daha önceki değerlendirmelerimizde de vurgulamıştık; bazı eylem biçimleri istisnadır, çok özgün koşulların, özgün dönemlerin keşistiği bir anda gerçekleşebilen, özgün, istisnai eylemlerdir ve istisna kalmak durumundadır. Eğer istisna kalmazsa tersine dönüşme tehlikesi vardır. Bu noktada Sema yoldaşın, Fikri yoldaşın eylemlerinin ve son olarak gelişen "*Güneşimizi karartamazlar*" eylemlerinin özünü doğru kavramamız ve doğru anlam vermemiz gerekiyor. Parti bu eylemleri kutsallık düzeyinde değerlendiriyor. Partinin istediği şudur: Bu eylemlerin özünü, ruhunu, bu eylemlerde somutlaşan ölümüne bağlılık ruhunu, devrime kilitlenme düzeyini, geleceği yaratma gücünü ve iradesini yaşamsal kılmak, süreklileşen bir eylem ve yaşam çizgisine dönüştürmek… Bir kez değil, bir an değil, her an özel savaşın tepesinde patlayan bir bomba haline gelmek… Bu, aynı zamanda yeni bir toplumun, yeni bir yüzyılın, ütopyamızdaki geleceğin büyük kurucuları haline gelmektir.

Bu eylemler yaşam eylemleridir. Yoldaşlarımızın mektuplarında açık ve net olarak konuluyor. Yaşam eylemi, yaşamı yeniden üretme eylemidir. Ama nasıl bir yaşam? Özgür bir yaşam, eşitliğin, güzelliklerin fışkırdığı bir yaşam. Bu da sıradan bir yürüyüşü değil, kahramanca bir yürüyüşü, zafer yürüyüşünde zirvelerde seyretmeyi dayatıyor. Şehitlerimizin çizgisi zirvede seyretme çizgisidir. Orası, özel savaşın ulaşamayacağı bir noktadır, zirvedir. Biz de yaşamımızı zirveleştireceğiz. Bu zindanları aşmak, büyük hesaplaşmayı süreklileştirmektir. Bu, düzenin bütün kirinden, pasından, bütün alışkanlıklarından, parti çizgisiyle çelişen bütün sınıf dışı eğilimlerinden arınmak demektir. Bunun ruh yüceliğine, ruh derinliğine ulaşmak demektir. Direnişlerin öğrettiği ve şehitlerimizin emrettiği de budur.

Çıkarılması gereken en önemli bir sonuç da savaş ve yaşama ilişkin her türden kararın artık bireylerin istem ve iradesinin dışına çıkması gerekliliğidir. Bireysel iradelerin, bireysel istemlerin, bireysel kararların yerini örgüt kararı, örgütlü yaşam, kolektif zafer yürüyüşü ve kolektif kahramanlıklar almalıdır. Bu, mutlaka doğru anlaşılması gereken bir sonuçtur.

Şimdi her arkadaşımız bedenini ateşe verirse bunun sonuçları ne olur? Bu, gerçekleşen eylemlerin büyüklüklerini, yarattığı siyasal etki ve sonucu doğurur mu? Yoksa tersi bir sonuç mu doğurur? Bunun üzerine de çok derinlemesine düşünmemiz gerekiyor.

Evet, bizden istenen önderliğin çevresinde ateşten bir barikat olmaktır. Ateşten barikat olmak ne demektir? Fırtına kişiliğine, zafer kişiliğine ulaşmak demektir? Bu eylemlerin özünde açığa çıkan özellikleri bir yaşam tarzına dönüştürmektir. Dikkat edilirse özel savaşın sözcüleri, önderlikle militanları birbirinden ayırıyor. Militanları da kendi içinde bir ayrışmaya tabi tutuyor. Mesut Yılmaz son yaptığı açıklamalardan birinde "*PKK'lilerin tümü bizim düşmanımız değildir*" diyor. Biz, burada özel savaşın başbakanının bu sözlerini kendimiz için bir uyarı nedeni olarak görmeli ve düşünmeliyiz. Eğer bizi düşman olarak görmüyorsa, acaba bizim özel savaşa düşman olmayan yanlarımız nelerdir? Hangi özelliklerimiz onlara cesaret ve umut veriyor? Bu, aynı zamanda, önderlik üzerindeki baskının ve uluslararası komplonun çok daha yoğunlaşmasını, tek nokta üzerinde odaklaşmasını getiren bir durumdur? Yani bizim geriliklerimiz, rejime umut ve cesaret veren zaaflarımız, özel savaş saldırılarının önderlik üzerinde yoğunlaşmasına yol açıyor. Biz burada kendi sorumluluğumuzu mutlaka göreceğiz. Verilmesi gereken yanıt nedir? Kurumlaşma ve merkezileşmektir. Önderliğin etrafında gerçekten fırtına gibi esen ve rejimin bütün saldırılarını daha önderliğe ulaşmadan kesebilecek barikatlar oluşturabilmektir. Kendi bilincimizle, örgütlenmemizle, savaş tarzımızla ve bunun yönetim gücüyle önderliğin etrafında ateşten bir barikat haline gelmektir.

Eğer özel savaşa umut veren zaaflarımız sürerse, istediğimiz kadar bağlılık yeminleri içelim; bunların fazla bir anlamı yoktur. Pratikte, somutta örgütlenme düzeyimizle, ulaştığımız kişilik düzeyiyle, bunun kurumlaşma düzeyiyle önderlik etrafında bir set oluşturabiliyor muyuz? Savaş tarzımızla özel savaşı geriletebiliyor muyuz? Kendi hareket alanımızı genişletebiliyor muyuz? Dolayısıyla önderliğin hareket sahasını, yaşam olanaklarını çoğaltabiliyormuyuz? Bu sorulara doğru cevap veriliyorsa, o zaman sorun yok demektir.

Rejim, önderliği tek bir nokta haline getip yalnızlaştırarak, bütün gücünü onun üzerinde yoğunlaştırmak istiyor. Gerisini bir tarafa bırakmış, en azından birincil hedefler arasına almıyor. Neden? "*PKK Önderliğini ortadan kaldırırsam, gerisi bir çorap söküğü gibi çözülür, gerçek anlamda marjinalleşir ve tasfiyeleri gerçekleşir.*" Özel savaş böyle düşünüyor ve buna göre davranıyor. Bu noktada bizim yapmamız gereken, eğer böyle bir tehlike ve gerçeklik varsa bu gerçekliği değiştirmektir. Yani kendimizi gerçekten öncü kişilikler düzeyine çıkarmaktır. Ama altını çizerek belirtelim ki, bu öncülük herhangi bir öncülük değildir. Değerlendirmemizin başında da vurguladığımız gibi, sistemle tutuştuğumuz savaş 21. yüzyılı kazanma savaşıdır. Yani, 21. yüzyılı kim kazanacak? 21. yüzyıla kim damgasını vuracak? Emperyalizmin dünya egemenliği mi devam edecek, yoksa emperyalist-kapitalist sisteme alternatif yeni bir toplum projesi mi kazanacak? Onlar yeni bir Ekim Devrimi'nin ortaya çıkmasını istemiyorlar. Bunun belirtilerini, çıkış yaptığı kaynağı boğmak istiyorlar. Biz de devrimimizle hem ulusal varlığımızı kazanmak, hem de insanlığın ufkunu açmak istiyoruz.

Önderlik, insanlığın ufkunda yükselen bir güneştir. Bunun için Güneşimizi, insanlığın Güneşini karartmak istiyorlar. Biz "*Güneşimizi karartamazsınız!*" sloganını gerçek anlamda ete-kemiğe büründürmek istiyorsak, mutlaka kendimizi öncü kişilikler haline getirmeliyiz. Hem de bir insanlık devrimi olan, yani sadece felsefi ve ahlaki anlamda değil; siyasi ve pratik anlamda da bir insanlık devrimi, dünya devrimi olan Kürdistan devrimine öncülük edebilecek öncü kişilikler haline gelmeliyiz. Bu ideolojik özü çok iyi kavramamız lazım. Bu en büyük gücümüzdür de. Özel savaşın bizi bu kadar karşısına almasının en önemli nedeni de budur. Peki biz buna güç getirebiliyor muyuz? Buna ne kadar hakimiz? Bunun örgütlülüğünü, eylem tarzını, savaş tarzını ne kadar geliştirmişiz? İşte sorun burada düğümleniyor. Önderliğin yapmak istediği de budur. Öncü kişilikleri çoğaltmak ve her düzeyde devrimin militanlarını yaratmak… Bu da önderliğin kendini çoğaltması ve kurumlaştırması demektir.

Biz savaşa öncülük edecek komuta kişiliğine, siyasette de öncü kişiliğine ulaşırsak, o zaman özel savaşın hedefi de büyür. Dolayısıyla önderliğin etrafında halka halka, rejimin hiçbir zaman ulaşamayacağı barikatlar, setler, mevziler ve savunma hatlarını yükseltmiş oluruz. Bunu gerçekleştirmediğimiz takdirde ifade ettiklerimizin hepsi laf düzeyinde kalır, bu da devrimimizi büyük tehlikelerle karşı karşıya bırakır ve bu tehlikelerin gerçekleşme olasılığını arttırır. Bu nedenle eylemleri, dönemi, özel savaş ve devrim arasındaki çelişkileri, partimizdeki önderlik militan ilişkisini, görev ve bağlılıklarımızın düzeyini sorgulamak durumundayız. Bu konudaki yetersizliklerimizi aşmanın tek yolu da yukarıda vurguladığımız gibi öncü kişiliğe, zafer kişiliğine ulaşmakla mümkündür.

Zindanlarda bunun koşulu, zindan duvarlarını, kendi içimizdeki zindanı, rehabilitasyon etkilerini aşmaktır. Zindanlarda da zafer kişiliğine ulaşmanın mümkün olduğunu, hiçbir sınırın, iç ve dış hiçbir engelin bunun önünde duramayacağını kahraman şehitlerimiz çok net bir biçimde ortaya koymuşlardır. Bu, bizim için yepyeni bir dönemdir. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır! Hiçbir şey dün gibi olmayacaktır! Zafer tarzını esas almak zorundayız. Şehitlere bağlılığın, onların emirlerini yerine getirmenin, önderliğe ölümüne bağlılığın, önderliğin etrafında ateşten barikat haline gelmenin anlamı budur.

Bunları gerçekleştirsek, sorumluluklarımızı yerine getirmiş oluruz. Bu, tabii ki kolay değildir. Büyük bir irade savaşı vermek, bunu örgütlü savaşımın bir parçası olarak ele almak gerekir. Güncelle gelecek mücadelesini birleştirmek, bireysel istek ve çabalarımızla örgütsel duruşumuzu bütünleştirmek zorundayız.

Aslında buraya kadar anlattıklarımız "*neden kahramanlık haftası*" sorusunun da yanıtıdır. Dönem, gerçekten bizden kahramanca bir duruşu, kahramanca bir müdahaleyi ve eylem tarzını istiyor. Bunu kolektif bir tarzda yapmak gerekiyor. Partimiz bu kritik döneme verilen kahramanca karşılığa atfen 26 Ekim-2 Kasım tarihlerini kahramanlık haftası olarak ilan etti. Bu bir çağrıdır. Bu döneme nasıl yaklaşılması gerektiğinin net bir biçimde ortaya konulmasıdır. Tabii ki bu çağrı ve gösterilmesi gereken yaklaşım bir hafta ile sınırlı değildir. Yani bir haftaya sıkıştırılmış eylemliliklerle, yoğunlaşmalarla, örgütlenmelerle dönemin kurtarılamayacağı açıktır. Döneme böyle yaklaşılmalıdır. Kahramanca yaklaşılmalıdır. Bir güne, bir ana yılların başarısı sığdırılmalıdır. Tehlikeyi iliklerimizde hissedelim ve bu tehlikeyi aşmanın ancak kahramanca bir yaklaşımdan geçtiğini unutmayalım. Bütün halkımız, bütün militanlar, bütün dostlarımız bu döneme sıradan bir yaklaşımla değil, gerçekten de tehlikeyi aşacak bir yoğunlukla, tehlikeyi aşacak büyük bir irade gücüyle yaklaşmalıdır. Bunun için hiçbir fedekarlık ve özveriden çekinilmemelidir. Kahramanlık haftasının anlattığı da budur. Elbette kahramanlık haftası kendimiz için süreci anlamanın, bu sürecin en kahramanca eylemleri olan "*kendini meşaleleştirme eylemleri*"ni anlamanın vesilesi yapacağız. Ancak bu, onları biçim yönüyle tekrarlamak değildir. Aksine, bu eylemlerdeki özü yaşamsal kılmaktır. Biz bu eylemleri kendimizi sorgulamanın, yeniden yaratmanın vesilesi yapacağız. Yürüyüş tarzımızı, örgütlenme düzeyimizi, kendimizdeki savaşı, savaşın geldiği noktayı sorgulama nedeni yapacağız. Kendimiz için savaş ve zafer gerekçesi yapacağız. Büyük bir irade ve eylem gücüne dönüştüreceğiz.

Acılarımız gerçekten çok büyük ve sınırsızdır. Buna gerekli ve doğru karşılığı vermenin de bizim için onur borcu olduğunu biliyoruz. Dönemin bizden istediği de sıradan bir yürüyüş, sıradan bir duruş, sıradan bir örgütlülük değil. Ama buna rağmen, basitlikler, gerilikler, bireysellikler, yerel özellikler hâlâ yaşamımızda yer almakta, bu tarihi günlerde bizim yaşamımızı gölgelemektedir. Yani bir yandan bir zirveleşme, ama bir yandan da onunla büyük bir uçurum teşkil eden basitlikler, gerilikler olmaktadır. Bu, bağlılık düzeyimizi ve onun anlamını yeniden sorgulattırmalıdır bize. Daha önceki değerlendirmelerde vurguladığımız gibi, anlama, izleme ve bunu yaşamsallaştırma düzeyimizi yeniden gözden geçirmek durumundayız. Önderliğe bağlılık, Apocu özgürlük öğretisinde fırtına gibi esmek demektir. Bu, kendindeki sınıf savaşımını gerçekten de zirveye taşırmak demektir. Bunu da sık sık değerlendiriyoruz, tekrarlıyoruz. Bu nedenle, bu süreçte tartışmalarımızı yoğunlaştıracağız, anlama gücümüzü güçlendireceğiz, özgüvenimizi derinleştireceğiz. Başta da vurguladık, güçsüz insan yoktur! Güçsüzlük, istek düzeyindeki zayıflıktan kaynaklanıyor. Kendini amaca kilitleyememekten, kendine rol biçememekten kaynaklanıyor. Kendindeki büyük potansiyeli harekete geçirme kararının yetersizliğinden kaynaklanıyor. Yoksa, herbirimizde atom bombasından daha fazla bir enerji var. Ama bunu harekete geçirmek, bunu açığa çıkarmak için de istemek, kendini katmak, kendine rol biçmek, yani öncü rolünü özümsemek ve onun gereklerini yapmak, amaca ve ütopyaya tutku düzeyinde bağlanmak gerekir. Şehitlerimizden, son eylemlerden öğrendiğimiz budur. Son eylemlerle birlikte güçsüzlük teorisi, zayıflık teorisi artık kesin bir şekilde yerle bir edilmiştir.

● "Biz "Güneşimizi karartamazsınız!" sloganını gerçek anlamda ete-kemiğe büründürmek istiyorsak, mutlaka kendimizi öncü kişilikler haline getirmeliyiz. Hem de bir insanlık devrimi olan, yani sadece felsefi ve ahlaki anlamda değil; siyasi ve pratik anlamda da bir insanlık devrimi, dünya devrimi olan Kürdistan devrimine öncülük edebilecek öncü kişilikler haline gelmeliyiz."

Artık eski özeleştirileri, eski çözümleme düzeyini de aşmamız gerekiyor. Yapacağımız, artık zafer yürüyüşçülerinin özeleştirisi, zafer yürüyüşçülerinin çözümlemeleri olmalıdır. Bizim özeleştirilerimiz de yoldaşlarımızın büyük kahramanlık eylemleriyle birlikte verdikleri özeleştirilere benzer olmalıdır. Gözümüzü daha yüksek zirvelere dikmeliyiz. Yıldızlara dikmeliyiz. Güneşe dikmeliyiz. Ona ulaşmanın sonsuz çabası içinde olmalıyız. Önderlik etrafında kümelenen, ışık saçan yıldızlar haline gelirsek, o zaman Güneşimizi karartamazlar. Bu sözümüzün pratikte gerçek ifadesini bulabilmesi için, bizim de kendimizi ışıklaştırmamız, yani güneşin ışınlarını haline getirmemiz gerekir.

Hepimiz birer fedai adayıyız. Hepimiz bir kahraman adayıyız. Ama bunun da kolay olmadığını, sıradan bir yaklaşımla, sıradan bir çabayla, hele günlük birkaç çabayla olmayacağını bilmemiz gerekiyor. Büyük bir fedakarlığı, büyük bir özveriyi, büyük bir adanmışlığı, büyük bir yıkanmayı gerektiriyor. Ateş içinde yanarak arınmayı ve yeniden yoğrularak yaratılmayı gerektiriyor. Başka türlüsü de mümkün değildir.

Evet. Şehitlerimizi anmanın en önemli yolunun Onlar'ı anlamak, Onlar'ın ruhlarını, çizgilerini, anılarını özümsemek demek olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Düşüneceğiz, yoğunlaşacağız, dersler çıkaracağız. Kendimizi yeniden yaratacağız. Bu sürecin normal bir süreç olmadığını, sıradan bir karşılığın yetmediğini defalarca kendimize yineleyeceğiz.

Kazanmak zorundayız! Bunun dışında tüm yollar bize kapalıdır. Kahramanlık haftasının mesajı budur. Bu temelde şehitlerimizin huzurunda yemin ediyoruz ki, dönemin fırtınalı militanları olacağız! Her gün kendimizi yeniden yaratacağız! Önderliğe ölümüne bağlılığı, onun çizgisinin zafer yürüyüşçüsü olarak gerçekleştireceğiz. Bağlılığımızın pratik anlamı ve özü budur.

Yine şehitlerimizin huzurunda yemin ediyoruz ki, onlar için yaşayacak, onlar için savaşacak ve onlar için öleceğiz! Onların intikamını almak, gerçek anlamda özgürlük savaşçısı olmayla mümkündür. Onların anılarının bizim için yaşam, savaş ve zafer gerekçesi olduğunu bir kez daha haykırmak istiyoruz. Onların öğrencileri, yoldaşları ve militan uygulayıcıları olmak için kendimizde varolan bütün yetenekleri ayaklandıracağımıza dair söz veriyoruz. Önderliğe bağlılık budur. Önderliğin etrafında ateşten bir barikat olmak budur. Döneme cevap olmak da bundan başka bir şey değildir.

"*Güneşimizi karartamazlar eylemleri*"nin ölümsüz şehitleri önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz. Önderliğimize ölümüne bağlı kalacağımızı, onun militan bir öğrencisi, yoldaşı ve uygulayıcısı olmak için daha önce verdiğimiz sözleri tekrarlıyoruz. Bunun pratik anlamının da gerçek anlamda yaşamda ve savaşta devrimci zirveyi yakalamak ve zafer yürüyüşünü süreklileştirmek olduğunu biliyoruz. Bizim yaşama, savaşa ve kendimize bakış açımız böyle olacaktır.

Bu temel doğrular ışığında kendimizi her an, her gün sorgulayacağız. Ve gerçekten döneme cevap verebilecek militanlar haline geleceğiz. Bunun dışında kendimize hiçbir yaşam hakkını tanımayacağız. Bir tek soluk alış-verişi bile helal kılmayacağız. Böyle bir yaklaşım, böyle bir militan yürüyüş ancak acılarımızı ve öfkelerimizi dindirebilir. Başka türlü yaşamanın da bizim için hiçbir anlamı olmayacaktır!

Sosyalizm gelecekte değil bugün yaşanıyor

● baştarafı 44. sayfada

ARGK Komutanlarından Duran Kalkan (Abbas) yoldaşla sosyalizm üzerine yaptığımız röportaj

Sadece aslında fikir gücü var, bakış açısı gücü var. Olguları anlama, onları tanımlama ve oradan gelişmenin yönünü görme ve o yönde ısrarla giderek sonucu alma var. Parti Önderliği bu yönteme iğne ucuyla kuyu kazmak diyor. İğne ucuyla kuyu kazılarak iş geliştirilir mi? Bu kadar hakim bir dünyada nasıl geliştirilebilir? Ancak böyle bir bakış açıyla, böyle bir etkiyle olur. Buna ancak böyle bir felsefe yol açar, ki hiç kimse buradan gelişme yaratılacağına inanmaz ve ona göre hareket etmez. Hareket eden, onu görebilen güç tabii buna uygun bir iktidarı ve çalışma tarzını da kendinde yaratarak sonuç alır. Şimdiye kadar sonuç böyle alınmıştır aslında. Kimsenin inanmadığı, artık böyle ilgilenmek bile istemediği Kürt mücadelesini Apoculuk kendine esas almış ve zafer bir yana gelişme umudu bile görülmeyen bir çelişkiden bugün dünyayı sarsan bir gerçeklik ortaya çıkarmıştır.

TC'nin son saldırıları görülüyor, böyle çılgıncadır, delirircesine bir saldırganlığı var. Bütün dünya gericiliğini, en hakim güçlerini harekete geçirmeye çalışıyor, fakat böyle bir gelişme karşısında sonuçsuz kalıyor. Tedbirleri en teknik düzeyde, en ileri, en örgütsel, en siyasi düzeyde almasına rağmen başarıya ulaşamıyor. Amerikan-İsrail tekniğini sonuna kadar kullanıyor. İşte 18 generalle, bilmem 3. ordu yönetimiyle Dersim'de, saldırı başlatıyor. Son 1 Eylül ateşkes süreciyle ortaya çıkan bu operasyon denen saldırıları saysak birkaç yüzü rahatlıkla buluyor ve bu büyük bir güçle yürütülmüştür. Gerilla üzerine bu kadar teknikle geliyor, sonuçsuzdur. Siyasetten bütün dünyaya hakim olan güçleri harekete geçiriyor, sonuçsuzdur. Maddi olarak Türkiye'yi sattı, peşkeş çekti, her şeyi verdi, her şeyi kullandı, kullanıyor, sonuçsuzdur. Başarılı olamıyor. Karşısında kendisi gibi bir güç olsa veya klasik sosyalist anlayışa, yine felsefik bakış açısına sahip bir sol, sosyalist güç olsa bu kadar mücadeleye hiç gerek yok. Bunun onda biriyle, hatta yüzde biri gibi çabayla rahatlıkla sonuca gidebilir, fakat Apocu mücadele karşısında sonuca gidememiştir. Buna imkan vermeyen, fırsat vermeyen esas neden böyle bir güç kaynağı, diyalektik yaklaşım oluyor.

Bu şu anlama geliyor: Yani bir çelişkiyi hakim yönle tanımlamak demek zaten varolanı esas almak demektir. Varolanı esas aldığın zaman yeni bir gelişme yaratamazsın, gelişme yaratmaya gerek yok zaten varolanla yetinmişsindir. Çok çok onu biraz böyle inceltebilirsin, cilalayabilirsin, kısmi değişiklikler yapabilirsin, biz buna nicel değişiklik de diyebiliriz, ama nitel değişikliğe gidemezsin. Nitel değişikliğe gidebilmen için çelişkinin ikincil yönünü esas alman gerek.

Toplumsal mücadelelerde ise hakim olmayan yanı esas almak, oradan bir mücadele, gelişme yaratmak gerekli. Onunla uğraşmak, onda başarıyı görmek gerekli. Tabii bunu göremeyenler hakim yanı, güçlü yanı esas olarak görüyor, onu herkes rahatlıkla esas alabilir. Diğeri çok fazla umut vaadetmiyor, onun için o yöne kimse yaklaşamıyor. Oysa toplumsal devrimler, değişimler, dönüşümler ise ikincil yönü esas almakla gerçekleşiyor. Şimdi ikincil yanı esas aldın mı, onu çözdün mü ve içinde saklı olan dinamiği harekete geçirdin mi yenilmez bir güç olur. Hiçbir teknikle, bilmem siyasetle, askerlikle önlenemeyen gelişme bu biçimde ortaya çıkıyor. Bu, şimdiye kadarki mücadeleyle ortaya çıkmıştır da. Mevcut Kürt halkının genel güç kaynağı bu biçimde ortaya çıkıyor. Diğer alanlarda mücadelenin gelişim yönleri bu temelde ortaya çıkmıştır, daha fazla da ortaya çıkacaktır.

Bu, insanın da bu biçimde incelenmesi anlamına geliyor. Yani olgunun özünde varolan potansiyeli en ileri düzeyde harekete geçirme işi oluyor. Çelişki var, toplumsal çelişki ise o çelişkinin bağrında olan, potansiyeli en ileri düzeyde harekete geçirmek oluyor. Bu çelişki insanın kendisinde ise en ileri düzeyde çözüme ve harekete geçirme oluyor. Zayıfı güçlendirme, zayıflıklarını giderme, örgütsüzü örgütleme, güçsüzü güçlendirme yöntemi oluyor. Mücadele yöntemine dönüştüğünde bu bakış açısı bunları yaratıyor. Pratikte de yenilmez büyük bir mücadeleyi böyle bir bakış açısının yol açtığı çalışma tarzı, mücadele tarzı ortaya çıkarıyor. Bu nokta bizce önemli. Sosyalizm anlayışı da tarihe bu bakışından, toplumu bu temelde incelemesinden, insanı, insanlık gelişimini böyle ele almasından kaynaklanıyor. Şimdi sorulan soruya gelirsek bu açıklamalar temelinde daha iyi anlaşılabilir. Böyle bir felsefenin devlete, iktidara bakış açısı ne olabilir?

Başkan Apo'nun bir sözü var: "*Bende ortaya çıkmış, hazır hale gelmiş bir gücü sahiplenme yoktur, bir şey çözülmüş, hazır hale gelmişse benim için o bitmiştir, onu bir kenara bırakırım, hazır olmayanı ararım. Olmayanın, varolmayanın peşine düşüp onu yaratmaya çalışırım. Bende hakim olmak yok, aramak ve yaratmak vardır*" der. Bu, demin belirttiğim felsefesenin tabii doğal yaşam sonucu oluyor, o felsefenin bir başka biçimde izahı oluyor. Yaşama bakış açısı böyle. Böyle bir gücün öyle çok fazla iktidar, hakimiyet, böyle bazı maddi değerler peşinde koşması kuşkusuz düşünülemez. Onu esas alması, öne çıkartması düşünülemez. Kuşkusuz yaşam için bunlar üzerinde durulabilir.

Toplumlar, sınıflar, çeşitli dinsel kesimler için de böyle bir şey geliştirmeye çalışır, onlara bu tür gelişmeler armağan eder, yaratır. Fakat kendisi işin özü olarak bunlara bağlı kalmaz. Bunlar yaratıldıktan sonra üzerine oturup da iş yürütmek istemez, şimdiye kadar istememiştir de zaten. İsteseydi bir yerde çakılır kalırdı, gelişiminin belli bir aşamasında dururdu. Durmamıştır, şimdi de durmuyor. Aslında felsefede bir değişim yaşamazsa durmayacaktır da. Tam tersine hep bir şeyler yaratacak, onu insanlık yaşamına sunacak, onun arkasından da derhal kendisi yeni arayışlara, yeni şeyler yaratmaya yönelecektir. Bu, Apocu felsefenin özü oluyor.

PKK varolanla yetinmez hep idealler peşinde koşar

İktidarlar açısından da öyle. Şimdi Kürt halkına bir parti kazandırdı, arkasından ordu, cephe kurdu, yarın böyle devlet denen şeyler de kurar, arkasından bu devlet dar gelir, onu aşan bir yığın şey peşinden koşar. Toplumun ve bireyin daha özgür, daha eşit, daha adil yaşamı için neler gerekiyorsa onu arar. Bu PKK sosyalizminin özü oluyor. İdealler peşinde koşma, yenilikler peşinden koşma, büyük idealler önüne koyma, fakat günlük çalışmada da ulaşabileceği somut hedefi çok net görüp böyle bir somutluk içinde hareket etmek yine PKK diyalektiğinin, sosyalizm anlayışının esaslarından birisi oluyor. İktidar, devlet olgusuna bu temelde yaklaşıyor aslında, reddetmiyor onları. Toplumların, ulusların, sınıfların gelişiminde, yaşamında önemli siyasi araçlar olarak görüyor. Fakat öyle büyük idealler, temel amaçlar olarak görmez. Kesinlikle PKK'de bu yoktur. Böyle anlaşılmak durumunda, böyle anlaşılmazsa yanlış anlaşılır, ters anlaşılır, bu da doğru olmaz.

Bizce reel-sosyalizm bu olguları yanlış ele almıştır. PKK'nin tersine onlar büyük amaçlar, büyük idealler olarak gördüler. Bu tür geçici dönemlerde toplum yaşamına hizmet eden araçları çok yücelttiler, büyüttüler. Buradan kalkarak da o araçları o kadar çok görkemli hale getirdiler ki, o kadar çok büyüttüler ki sonunda çöktü ve altında kaldılar. O kadar büyütülen bir şey çökmek zorundaydı, başka türlü de olamazdı. Bu, yaklaşımın özünde vardı. Ortaya çıkan o büyük devletçilik ile büyük iktidar tutkuları, kapitalizmi geride bırakan devlet, ordu, bilmem iktidar örgütlenmeleri yanlış yaklaşımdan kaynaklandı. Sosyalizmin özüne uygun değildi, bir sapmaydı o, bir yanlışlıktı. Nihayet zaten çöküşe vararak da bir yanlışlık olduğu ortaya çıktı.

PKK bundan da ders çıkarıyor. Baştan itibaren zaten böyle ele almadı. Bunlara hep eleştirel yaklaştı, tam anlayamadı baştan tabii. Her şeyi çok iyi görüyordu demek doğru değil. PKK düşüncesinin de bir gelişim çizgisi var, sürekli gelişiyor, güçleniyor. Başta da bazı temel değişmeyen yasaları vardı. Dünyayı, toplumu, gelişmeyi anlama yasaları var. Fakat düzeyi, adil gücü, anlama kuşkusuz farklıdır. Başta zayıftı bunlar. Mücadele ile mücadele pratiklerini çözümleyerek önemli bir üslenmeyi yaşamış durumda. Bu anlamda gelişmeleri daha iyi değerlendirebiliyor, olup bitenleri gelişme içerisinde şimdi daha iyi görüyor. Zamanında da gördü, tahlil de etti, baştan itibaren de yaklaşımının bir gereği olarak bunları yüceltmedi, çok fazla önemsemedi.

PKK bir ulusal kurtuluş mücadelesi yürütüyor olmasına rağmen böyle ulusal devlet, ulusal iktidar olgularını kuşkusuz Kürt halkı için yaratmak istedi, fakat bir araç olarak tanımladı, araç olarak ortaya koydu. Ulusun, halkın, toplumun, bireyin gelişimine hizmet ettiği ölçüde yararlı olur diye gördük, hizmet etmezse her şey değildir, atılmalıdır. PKK sosyalizmine göre esas olan –böyle diğer araçlar değil de– insanın gelişimi, toplumun gelişimidir. Ulusun ruhta, duyguda, bilinçte, yine yaşamda, örgütlenmede gelişimini, çok değişik yaşamsal alanlarında gelişimini de ifade ediyor bu. Esas olan budur. Bunlar yaratıldığı, geliştirildiği ölçüde yenilmez, doğru, kalıcı bir gelişme ortaya çıkar. İktidar, devlet gibi şeyler buna hizmet ettiği ölçüde iyidir, başvurulmalıdır, kullanılmalıdır. Bununla çeliştiği ölçüde uzak durulmalı veya çelişen yönleri azaltılmalıdır. Bir iktidar devlet olacaksa buna hizmet ettiği düzeyde olmalı, hizmet etmeyen biçimlere, düzeylere kesinlikle gidilmemeli. Çelişkiyi zamanla aşabilmek gerekli. Bu anlamda da gerektiğinde partiyi bile aşma gücü gösteriliyor. "*Halkın, insanlığın gelişimi ile çeliştiği zaman biz kurduğumuz gibi bu PKK'yi kapatmasını da biliriz*" diyordu bir söyleşide Parti Önderliğimiz. Bu genel ulus yaklaşımın bir özeti oluyor.

Sosyalist sistem şimdiden insanlarda yaratılıyor

Serxwebûn: PKK sosyalizmi gelecekte yaşanacak bir sistem olarak görmüyor, şimdiden yaşatıyor. PKK en büyük mülksüzler hareketi, kimsenin özel mülkiyeti, yaşamı yok. Ortak bir yaşam tarzı, emeğe bağlı bir gelişim var. Dolayısıyla PKK'de sosyalizmin bugünden yaşatılması var. Bu tecrübeyi nasıl değerlendiriyorsunuz, bu alınan hangi tarihi derslerin sonucu, ürünüdür?

Duran Kalkan: Bu tamamen izah etmeye çalıştığım bakış açısının pratikleşmesi, onun bir sonucu oluyor. Zaten bunu anlamaya ve anlatmaya da çalışıyorum. Bizim için PKK'nin gelişim yasalarını, diyalektiğini kavramak çok çok önemli. Bunu kavramadan kişi, PKK'nin uğruna uygun, başarı temelinde yürüyemez.

Belirtilen durum çelişkiyi anlama, tanımlama noktasından ileri geliyor. Çelişkiyi hakim yönüyle kavrayan, tanımlayan, onu esas alan bakış açısı, ikincil yanı geleceğe bırakıyor. Hep çelişkiyi tanımladığı yönüyse bugün olması, yaşanması gereken yön olarak görüyor. Fakat bir çelişkiden diğer yönü esas alan bir bakış açısı ise, onun yaşaması gerekenini geleceğe bırakmaz, bugün varedebildiği, yaşatabildiği kadarıyla bugün içinde öngörür, yaşatır. PKK'nin felsefesi bu olduğu için böyle gerçekleşiyor. Yoksa böyle görüldüğü, istendiği veya iyi olduğu sanıldığı için olmuyor, felsefe ve bakış açısı böyle. Bu, bakış açısının doğal bir sonucu.

Bu anlamda mesela ezilen halklar için, ezilen sınıflar için olsun, bunların eşitliği, özgürlüğü yaşamaları –tabii onları baskı ve sömürü altında tutanları esas alırsak– geleceğe kalır, geleceğe bırakılır. Mesela bazı gruplar işçilere "*sosyalizm gelecekte olacak, ileride eşitlik, özgürlük, adalet olur, yaşanılır*" diyordu. PKK ortaya çıkarken Kürt halkının özgürleşmesi için de ileri formülü öneriliyordu; "*hele durun biz sosyalizmi kuralım, Kürt halkının ulusal haklarını alması ileride mümkün olur.*" Çünkü onlar Türk sömürgeciliği ile Kürt halkı arasındaki çelişkiyi tanımlarken sömürgeciliği esas olarak alıyorlardı. Sömürgeciliği esas alan Kürt halkından yana olamaz, anlayamaz, değişmesini ve yaşamını sağlayamaz, onun mücadelesini varedemez.

Kürt halkını esas alan bir yaklaşımsa imkanları ne kadar az olursa olsun, süreç ne kadar zorlu geçerse geçsin gerçekten biraz samimi, dürüst, içten ve böyle fedakar ve cesaretle yaklaşmışsa mutlaka orada doğru bir çalışma tarzını bulup adım adım bir gelişme yaratır. Ve ona gerçek olarak da bu gelişmeyi yaşatır, yarına bırakmaz. PKK mesela Kürt halkına özgürlüğü doğuşundan itibaren yaşatmaya başlamıştır denebilir. Kürt halkı için bir özgürlük hareketi, bir özgürlük kıvılcımı olmuş, her alana bunu yaymıştır. Ulaşabildiği, düşüncesini ulaştırabildiği kesimlerde kesinlikle bir değişim yaşatmıştır. Yani kim olursa olsun kafasına bir çelişki koymuştur. Ve insanların duygusunda, ruhsal durumunda bir değişimine yol açmıştır. Bu çok önemli. O insanlar, giderek geniş bir topluluk bunu yaşar hale gelmiştir. Bugün bir ulus devleti yok, iktidarı yok, fakat önemli bir özgürlük düzeyini Kürt halkı, ulusu yaşıyor. Diğer devleti olan uluslar, topluluklar en ufak, en sömürücü, faşizan yönetimler altında yaşarken, bugün Kürt halkı yaşadığı büyük mücadele coşkusuyla, heyecanıyla –başkıyla, şununla-bununla karşı karşıya olsa bile– kendini ayakta tutan, yürüten, yaşadığını anlamlı ve bilinçli kılan bir özgürlük düzeyini yaşıyor. Bu çok önemli. Önemli bir özgürleşme ve PKK bu özgürleşmeyi yaşatıyor.

Aslında toplumla birey arasındaki çelişkide de bu var. Böyle bir çelişki de tanımlanabilir. Bireyin durumu açısından da öyle, bireyin toplum karşısındaki görevleri, toplumun bireye verdiği görevler önemli. Bireyin bu anlamda çözümlenmesi, çözülmesi gerekiyor. Şimdi ezilen halkı, ezilen sınıfı, ezilen bireyi ele alıyor. Ezenleri, baskı altında tutanları, hakim olanları değil de ezileni, baskı ve gözaltında tutulanı esas aldığı için günlük olarak onları inceleyip gelişimiyle uğraşıyor. Onlar için öngördüklerini an an, gün gün yaşatıyor, geliştiriyor. Ve bu anlamda bireyi, toplumu, ulusu, mücadeleyi gücünü geliştirdiği ölçüde özgürleştiriyor, eşit bir yaşam içerisine alıyor. Yani güç kazandığı ölçüde onlara gerçek sosyalizmi yaşatır oluyor. Bu da onun temel güç kaynağıdır.

Apoculuğu Kürdistan gerçeğinden koparmak mümkün değildir

Şunu da belirtmek gerekir; bu yaklaşım durup dururken ortaya çıkmadı. Yani PKK'nin bu tarzı böyle gaipten bir ilham olarak gelmedi, durup dururken de ortaya çıkmadı. Aslında biraz da Kürdistan gerçeğini zorlamasıyla ortaya çıktı. Apoculuğu Kürdistan gerçeğinden koparmak mümkün değil. Apocu yaklaşımı, felsefeyi, sosyalizm anlayışını, Apocu yaşamı Kürt gerçeğinden, Kürdistan gerçeğinden koparmak doğru olmaz, onu doğru tanımlamaz. Kesinlikle yerel veya ulusal değil, evrenselliği herkesin kabul ettiği bir düzeye ulaşmıştır ve mutlaktır. Aynı düzeyde de Kürdistan gerçeğiyle de bağlıdır. Kürdistan gerçeği içinden ortaya çıkmıştır ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu koşullar tarafından yönlendirilmiştir.

Kürdistan gerçeği bu durumu nasıl ortaya çıkardı? Dünyadan yok sayılmış, böyle hiçbir şey verilmeyen, her şeyi yokedilmiş bir ülke, bir halk, bir insan gerçeği var. Öyle ki güya reddediyor, yer vermiyor ve aslında bu korkunç bir gerçek! Yok sayıyor. Bu kadar öldürülen, reddedilen, bastırılan, karşı çıkılan bir gerçek içerisinde hareket ettiği için onu varedebilmek, geliştirebilmek açısından böyle bir derinleşmeyi, yaklaşımı esas almak zorunda kalmıştır. Apoculuğun doğuşunda Başkan Apo'nun ilk siyasi-ideolojik kişilik olarak şekillenmesinde bu var. Yine gelişim süreci içerisinde de bu işin bu düzeyde gelişmesini bu gerçeklik koşullandırmıştır. Onun için PKK'nin sosyalizm anlayışının, diyalektiğinin diğerlerinden farkı böyle bir sosyalist anlayışı, yaşamı ortaya çıkmıştır, çıkmak zorundaydı.

Şöyle ki, bazı tarihi süreçler yaşandı. '86 yılında gerilla geliştirilmek isteniyor. Ya gerilla gelişecek, parti varolacak, partinin diğer anlayışları varolacak, –tabii ulusal kurtuluş da gelişecek– ya da gerilla gelişmezse bunların hepsi yok olacak. Fakat Kürdistan'da gerilla, dünyanın diğer alanlarında varolduğu ölçülerde gelişmiyor. Birçok ülkede rahatlıkla küçük-burjuva yaşam çerçevesi içerisinde gerilla örgütlemek, gerillayı, partiyi varetmek mümkün. Böyle birçok özel yaşamlar kurarak çeşitli yaşam örgütlenmeleriyle işi yürütmek mümkün. Ama öyle bir an geldi ki –o dönemlerde böyle işin içinde, ortasında, bütün çelişkileriyle birlikte yaşayan birisi olarak belirtiyorum– Kürdistan'da artık dünyadaki örnekleri, benzerleri gibi yani çeşitli küçük-burjuva yönleriyle bu işi yürütmek mümkün değil. III. Kongre belgeleri okunursa Parti Önderliği şunu diyordu: "*Yani ben size hak veriyorum. Diyorsunuz ki 'şu dünyadaki her şey biraz küçük-burjuvaca oluyor, bizimki de biraz küçük-burjuvaca olursa ne olur? Giderek bu konuda biraz taviz verin.*" Yani "*reddetmiyorum*" diyordu, "*siz haklı da olabilirsiniz ama Kürdistan'da bu iş böyle olmuyor. Kürdistan gerçeği çok farklı. O biçimde yürümüyor. Yürüseydi ben de sizinle olabilirdim, ben de başka şeyler istemezdim. Ama yürümüyor, yürütebilmemiz için bunu aşmamız gerekiyor.*" Mesela orası çok keskin bir dönemeçtir. Küçük-burjuva sosyalizmi aşmada, dolayısıyla diyalektikte de öyle çok önemli bir gelişmeyi yaşamada o dönem çok önemli bir dönemeç olmuştur.

PKK böyle bir aşamayı yapabilmiştir. Yapabildiği için pratikte gerilla var oldu, büyüdü. Nasıl var oldu? Dünyadaki sosyalist partilerden çok daha ileride bir sosyalist yaşama sahip gerillayı esas aldı ve bu temelde Kürdistan'da gerilla yürüyebildi. Böyle yapmasaydı gerilla gerilla olamazdı, var olamazdı. Kürdistan'da yürütemezdi. Diğer ülkelerdeki sosyalist partilerden çok ileride ortak bir yaşamı, kolektivizmi, eşitçiliği gerilla kendisinde varetti. Bunu halkı için yapmıştır. Ve bu ulusal kurtuluşta, hatta toplumsal devrimde zafer de getirmiştir. Kürdistan'da bırakalım ulusal kurtuluş düzeyinde zafer getirmeyi, partiyi ileri bile götürmemiştir, yani gerilla-

ya gidişi bile önlemiştir.

Şu ortaya çıkmıştır: Ya çok ileri bir düzeyde eşitlik, toplumsallık, kolektivizm yaşanacak ya da iş burada yenilgiyle sonuçlanacak. Kürdistan gerçeği bunu dayattı. Parti Önderliği bu gerçeği çok iyi gördü. Engelleyici yaklaşımları, yani diğer genele benzer yaklaşımları, küçük-burjuva diyebileceğimiz yaklaşımları eleştiriyle, usta bir yöntemle aşmayı bildi. Onun yerine adım adım, insanı da çok fazla zorlamadan, yıkıma götürmeden Kürdistan'a özgü bir derinliği geliştirdi. Parti bu anlamda yeniden yeniden derinleşen, aşamalar kateden bir parti olarak gelişti. Gerilla çok ileri bir düzeyde toplumsal kolektivizmi, değişimi, böylece de anı anına sosyalizmi yaşar oldu. Bilmem sonradan bireyde sosyalizmi, kolektivizmi yaşar değil de mücadelenin bir gereği olarak başarılı olabilmesi için günlük, anlık olarak bunları yaşar kıldı. Kişilik çözümlemeleri de bu temelde ortaya çıktı. Bu bireyde varolan burjuva, küçük-burjuva anlayışları, özellikleri, şekillenmeleri adım adım açığa çıkarma ve aşma çalışması oluyor aslında. Eleştiri-özeleştiri, bireysel çözümlenmeler ve bunun tekrar tekrar yapılması kişinin sosyalizm yönünde güçlü aşamalar katetmesi anlamına geliyor ki, parti buradan büyük bir güç aldı. Bu da her aşamada, her adımı attıkça pratikte sosyalizmi anı anına yaşamak anlamına geliyor. Bu partinin yaşam kaynağıdır.

Bu aşamayı yapamadığı bir yerde artık parti yıkılır, yenilir, ilerleyemez, gerilla da aynı duruma düşer. Kesinlikle bu böyle bilinmeli. Yaşam, varoluş kaynağı her süreçte o sürecin gerektirdiği derinleşmeyi, yaşamda ise eşitlik, özgürlük, kolektivizm noktasını, derinliğini yakalamayı bilmesinde buluyor. Bunu büyük bir açıklıkla, önemle görmemiz gerekli. Gördüğümüz ve her aşamada bu derinliği yakaladığımız ölçüde yenilmez olacağız. Bunu göremezsek gelişme duraganlaşır, tamamen giderek tıkanmaya, çürümeye de götürür. PKK felsefesi bu tıkanıklığa, durağanlığa terstir. Bu felsefe kaybedilmediği sürece hiçbir zaman tıkanma olmayacaktır. Çünkü bu felsefe her zaman geliştirme, yenilenme felsefesidir. Parti Önderliği diyordu; "*PKK'li olmak her gün yeni başlangıçlar yapabilmektir.*" Her gün yeni başlangıçlar yapıldığı ölçüde PKK'lileşilebilir ve insan her gün kendisini yeniden yaratabilir. Bu kadar yenilikçi, değişim ve dönüşümü esas alıyor. Bu kadar değişimci bir felsefe. Sürekli bir gelişme felsefesi, zafer yolunda sürekli ilerlemenin felsefesi oluyor.

PKK, düşman sistemini aşan insan gücünü ortaya çıkarmıştır

Serxwebûn: PKK insan ögesi üstünde neden bu kadar kapsamlı durma ihtiyacı duydu? Emperyalizmin yarattığı kişiliğe bir cevap veya bilimsel sosyalizmin bu konudaki eksiğini kapatma mıdır?

Duran Kalkan: PKK bunun dışında ne yapabilirdi? Böyle bir hareket olarak varolabilmek, mücadeleyi geliştirmek için başka hangi yöntemi izleyebilirdi? Bunun dışındaki bütün gelişmeleri en ileri düzeyde zaten düşmanları yaratmışlardır. Daha büyük bir ordu mu kurabilirdi? ABD'nin bulup ortaya koyduğu, TC'ye verdiği dekniğin ötesinde acaba NATO ve Türk ordusundan daha büyük bir teknik mi bulabilirdi? Türkiye devletinin ortaya çıkardığı maddi imkandan daha fazlasını mı bulabilirdi? Bunların hiçbirisi yoktu. PKK sıfırdan başladı. Sıfırla hareket ettiği o dönemler halk içerisinde Kürdistan, Kürdistan'ın kurtuluşu, Kürt devletinin kuruluşu benzeri propagandalar yaptığımız zaman böyle bir önseziyle şunlar söyleniyordu; "*oğlum devlete karşı devlet, orduya karşı ordu gerekir, bunlar olmadan siz nasıl bu işleri yapacaksınız?*" Şimdi doğru, bir zayıflığı güçlendirmek, bir güçlüyü de bir güçle karşılamak gereğini ifade ediyor bu söz. Fakat nasıl yapılabilirdi? Bütün bunlara ulaşan bir devlet, bilmem bir ordu, bir güç nasıl ortaya çıkabilirdi? Çıkamazdı, mümkün değil. Bunların önü tümden tıkanmıştı. Onlara öykünerek, onları esas alarak PKK'nin kendini varetmesi, geliştirmesi, başarı yolundaki yürüyüşü mümkün olmazdı.

Buradan yine biz köklü PKK gerçeğine ulaşıyoruz. PKK mücadele ettiği gücün yöntemleri ve güç kaynaklarıyla hareket eden, mücadele eden bir güç değildir. Onun temel, önemli bir özelliği de bu olarak ortaya çıkıyor. Böyle olsa, böyle yapsaydı kesinlikle başarı sağlayamazdı. TC'nin siyasetiyle, askerliğiyle, örgütlülüğüyle, onun mücadele biçimleriyle ona karşı mücadele edip başarı kazanması mümkün olmazdı, hiçbir zaman olamaz da. Hiçbir güç bu biçimde başarı kazanamazdı, çünkü onu en iyi uygulayan ve o temelde en büyük gücü ortaya çıkaran zaten ona sahip olanlardır. Ona sahip olanlardan daha fazlasını ortaya çıkarmak mümkün olmayacağına göre o zaman oradan başarı kazanamaz. Başarı nereden kazanılacak? Yeni bir tarz ve sistem olacak. Onların güç kaynaklarıyla hareket eden bir güç değil de, onların güç kaynaklarını boşa çıkaran, etkisiz kılan, dolayısıyla onları aşan bir sistemi, varlığı ortaya çıkaracak. PKK yaşam felsefesiyle, insanı ele alış tarzıyla bunu ortaya çıkarmıştır.

Düşman, sömürgecilik, emperyalizmin tekniğini, devleti, bilmem maddi gücü en ileri düzeyde geliştirip öne almaktadır. PKK ise, onlarla bu güçleri altedemeyeceğini gördüğü için ona karşı onu aşan bir sistem olarak insanı, insan gücünü ortaya çıkarmıştır. Ve böylece insanla uğraşmayı esas almıştır. Parti Önderliği "*en büyük silah insanın kendisidir*" diyor. Tabii ki insanı eğiterek buna götürecektir. Hem de sürekli eğitim. Yani bir eğitim bir döneme kadar gelişme yaratabiliyor, bir anlam ifade ediyor, ama sonsuza kadar götürmüyor. Bir aşamadan daha ileriye gidebilmek için yeni bir eğitim gerekiyor, hatta yeni bir anlayış gerekiyor, yeni bir yaşam gerekiyor.

Bizim yaşamımızda sürekli bir değişim de var. Bazılarımız bunu göremeyebiliyor, böyle monoton, her şeyin bir tekrarıymış gibi sanıyor, öyle değil. Çok büyük bir değişkenlik var, fakat içinde olduğumuz için göremiyoruz. Anlayışta da bu böyle. Sürekli yeni anlayışlar ortaya çıkıyor, değişiyor. Bazıları sanıyor ki PKK çizgisi hiç değişmiyor, halbuki çok değişiyor. Geçmişte kabul ettiği, varettiği birçok şeyi bırakmıştır, aşmıştır. Gereksiz hale

"PKK şimdi Kürt halkına bir parti kazandırdı, arkasından ordu, cephe kurdu, yarın böyle devlet denen şeyler de kurar, arkasından bu devlet dar gelir, onu aşan bir yığın şey peşinden koşar. Toplumun ve bireyin daha özgür, daha eşit, daha adil yaşamı için neler gerekiyorsa onu arar. Bu PKK sosyalizminin özü oluyor."

geliyor, gelişmeye hizmet etmiyor. Geçmişte hizmet etmiştir ama, artık geride kalmıştır. Yeni duruma göre gelişmeye hizmet eden yeni anlayışlar gerekiyor. İşte PKK bunu esas alıyor.

"*En büyük teknik insanın kendisidir*" dedi Parti Önderliği. Bir insan eğitilir ve harekete geçirilirse onu altedecek hiçbir atom bombası da yoktur. "*En büyük atom bombası insanın kendisidir*" dedi ve böyle bir yaklaşımla insanlığa ulaşmayı esas aldı. İnsanı harekete geçirmek, insanın bünyesinde varolan potansiyeli eğitimle işleyerek hareketlendirmek, aktifleştirmek, böylece pratikleştirmek üzerinde durdu. Bunu başardığı, geliştirdiği ölçüde güçlendi, güç yarattı ve insan çok önemli tarihsel rolünü oynadı. Bugün dünyaya parmak ısırtıyor, yaratılan insanın gücü karşısında herkes diz çökmek zorunda kaldı

Ve hiç kimseye de zarar vermeden yepyeni mücadele biçimleri yarattı. Mesela son bu eylemlilikle Kürt halkı PKK öncülüğünde dünyada şimdiye kadar varolmayan mücadele biçimlerini dünya halklarının mücadele hazinesine kattı. Hiç kimseye zarar vermeden bir gerçeği böyle herkesin önüne koydu. Vicdanlara hitap ederek zindanlardan tutalım dağlara kadar, evlere kadar, çocuktan kadına kadar her kesimi içine alan zenginlikte bir mücadele pratiği ortaya çıkardı. Ki bundan hareketle bugün bazı sonuçlar da alıyor, yarın daha kapsamlı sonuçlar alır. Bütün bunlar hep insanla, bireyle oluyor, tabii eğitilen insanla oluyor. Yıllardır partinin, Parti Önderliği'nin yaptığı eğitimle oluyor. Nihayet en son gidilen yerde İtalyan düşünürler de, gazeteciler de bu gerçeği ortaya koyuyorlar. Diyorlar "*bu insanlar bu işin üzerine bu kadar gittiklerine göre demek ki bunun altında bir şeyler var. Bir kişiye bu kadar sahiplendiklerine göre o zaman işin altında demek bir gerçeklik var. Bu kişinin bir gerçekliği var, bu insanlar üzerinde bir etkisi var, bir meseleyle uğraşma durumu var.*" Tabii bu insanla uğraşmasıdır, insanları eğitme, değiştirme, aktifleştirmesidir. Böyle hammadde biçiminde olan, potansiyel durumda olan özelliklerini açığa çıkarıp harekete geçirmesidir.

Belli bir hareketlilik Kürt insanında ortaya çıkmış durumda. Ulus düzeyinde de henüz bir başlangıç olmasına rağmen bu görülüyor. Belki dünyayı bile sarsacak önemli bir mücadele günümüzde yaşanıyor. Ama bu Kürt insanının ve ulusunun bütünüyle potansiyelinin harekete geçtiği anlamına gelmiyor. Yüzde 5-10 düzeyindedir ancak. Potansiyelini tüm gücüyle harekete geçirirse sonuçta çok daha ileri düzeyde olur. Yani öyle çok daha kapsamlı gelişir.

Bu nedenle PKK Önderliği'nin insan üzerinde durması; düşmanın yaklaşımları, sistemi karşısında yeni bir sistem yaratmaya gitmiştir. Yeni bir yaşam sistemi, insanın yeni bir ilişki ve hareketlenme sisteminin zeminini ortaya çıkarmıştır. Bu düşmanın sistemini, TC'nin sistemini, kapitalist sistemi aşan bir sistemdir. Onu aşan mücadele biçimlerini ortaya çıkarmış, dolayısıyla düşmanın güç kaynaklarını etkisiz kılmış ve boşa çıkartmış. Sürekli kendisi gelişme ortaya çıkarmıştır, yenilmezliği de bu tarzda sağlanmıştır.

Sosyalist gelişmenin özü kadındaki özgürlük düzeyidir

Serxwebûn: Dünya içerisinde yaşayan insanların yarısı kadındır. İnsanlığın bu kadar geri kalmasında kadının mevcut durumu belirleyici bir rol oynuyor. Kadının önündeki engellerin kaldırılması ve erkekle eşitleşmesi yönünde PKK çok ciddi bir düzeyde çalışma yürütüyor. Bu, sosyalizme kadın sorununun çözümünde hangi katkıları geliştirdi sizce?

Duran Kalkan: Felsefeye katkısı bir defa. Bunu izah ettim, hatta biraz farklılıkları da var. PKK diyalektiğini anlamak önemli. Sosyalizm anlayışına, düşünce ve düşünce gelişimine yaklaşımında katkıları var. Bu dinlerdir, diğer bütün düşünce akımlarına yaklaşımıdır, yine bireye yaklaşımında önemli farklılıkları var. Bunlarla birlikte kadın sorununda katkıdan ziyade aslında sosyalizmin düşünce düzeyinde, biraz da pratik düzeyde şekillendirilmesi var PKK gerçeğinde. Yani diğer sosyalist yaklaşımlarda söylenenler de az, yapılanlar da aslında mevcut yaşamı çok fazla değiştirici değildir. İlk defa çok köklü bir eleştirel, çözümleyici yaklaşım PKK Önderliğiyle ortaya çıkmıştır. PKK yaklaşımının özü bu. Bu da belirttiğim dönemeçten itibaren daha köklü gelişti. Özellikle 1986 III. Kongresi ile birlikte. Yani Kürdistan'da gerillanın, mücadelenin, dolayısıyla yeni yaşamın topluma yansımaya başlaması dönemi oluyor bu. Onunla birlikte tabii toplum yaşamının önemli bir parçası, hatta esası olan kadını da yeniden köklü bir biçimde ele alma ve çözümleme gerçeği, gereği ortaya çıkmıştır. Bu anlamda o zamana kadarki varolan ilişkiler de dağılmıştır. Önderliğin bir özel ilişkisi var mesela, o ilişki artık büyüyemez hale gelmiş ve kopmuştur.

O günden bu yana hem çözümleme düzeyinde, hem de pratikleştirme düzeyinde önderlik gerçeğinin yaşadığı çok büyük bir gelişme var. Bu gelişme heyecan vericidir. Bizi böyle mücadeleye çeken, yaşama bağlayan çok önemli bir gelişme alanı oluyor. Bu anlamda önemli bir örgüt gücü de, kadının örgütlü gücü de ortaya çıkmış durumda.

"Kuşkusuz diğer bütün diyalektik yaklaşım gibi Apocu diyalektiğin de özü, çelişki safhasının incelenmesidir. Çelişkiyi tanımlama ve çözme bilimidir. Bu noktada en ileri düzeye ulaşma da diyebiliriz. Çelişki üzerinde şekillenen bir diyalektik gerçeklikle yüzyüzeyiz. Çelişkiyi görme, çelişkiyi açığa çıkarma ve çözümünü geliştirme Apocu yaklaşımın özüdür."

Kadın özgürlüğü marksizmin geliştirilmemiş bir yanıydı. Engels'te temel bazı şeylere parmak basma şeklinde biraz vardı. Fakat sınırlı kalmıştır, geliştirilmemiştir, pratikleştirilmemiştir. Fakat işin özüne doğru biraz yönelim de var. Sadece kişilerin ilişkilenmesi değil de kadın-erkek işbölümü, bir toplumsal işbölümü olarak gelişmenin de ortaya çıktığı zemindir. Temel bir işbölümüdür.

Kadın-erkek çelişkisi toplumun ilk büyük çelişkisi ve sınıflı toplumun, dolayısıyla köleliğin çıkışını başlatan, çıkışına parmak basan bir büyük çelişkinin başlaması olarak da görülüyor. Bundan şu sonuç çıkartılabilir; kadın-erkeğin işbölümü sosyalist yaşamın böyle doğru bir işbölümü, özü olurken, kadın-erkek çelişkisinin varlığı da sosyalizm dışı yaşamların esasıdır. Eğer sosyalizme geçilecekse bu çelişkinin çözülmesi esastır. Toplumsal düzeyde gerçek bir toplumun sosyalist yaşamı ortaya çıkacaksa temelde bu çelişkinin çözümüyle ortaya çıkacaktır. Bu da kendisini ortak, kolektif yaşama, doğru bir işbölümü temelindeki yaşama götürecektir. Tabii işbölümü olacak, mutlaka gerekecek. Cinsler arasındaki çelişkiyi görmek, tanımlamak, buradan doğal mücadeleyi esas alıp çözüme götürmek cinsler arasındaki farklılığı görmemek anlamına gelmez. Çelişkiyi görmemek ne kadar yanlışsa, cinsler arasındaki farklılığı görmemek de o kadar yanlıştır. Yaşamda bu farklılığı dikkate almamak da o oranda yanlıştır. Bu noktada böyle pratik yaşamda önemli hataları ortaya çıkıyor. Örgüt çalışmasında da, savaş çalışmasında da, yine toplumsal yaşamın diğer alanlarında da mücadelemiz içerisinde birçok yanlışlıklar görülüyor.

Bu çelişkiyi çözme doğrultusunda bir mücadelenin PKK mücadelesiyle çok önemli bir düzey kazandığı açık. Çünkü sosyalist gelişmenin özü bu. Bu anlamda bayan arkadaşlar daha kapsamlı değerlendirirler. Kuşkusuz bir sosyalist parti olarak partimizin bu çelişkinin üzerinde durması, çelişkinin hakim yanı değil ezilen yanı olması ve oradan kalkarak çelişkiyi çözen, dolayısıyla sosyalizmi en derinlikli bir biçimde geliştiren, yaşatan bir parti olması zorunludur. Eğer bir sosyalist parti olarak ilerleyecekse böyle olduğu ölçüde ilerler. Sadece gelişmeler yaratan bir parti olarak kalacaksa –tabii diğer türlü ele alınır veya erkek yönünden esas alırsa– ancak çok belli bir toplumsal gelişmeye yolaçan, daha sonra da egemenlik sistemiyle birleşen, belli bir gelişme yaratsa da gelişmenin belirli bir düzeyinde tıkanıp kalan bir sonuca gider. Reel sosyalizmin bir gerçekliği de bu. Bu noktadaki çözümsüzlüğü, yine yetersiz yaklaşımı –bizce felsefi olarak da yetersiz yaklaşımı– onun bu alanda da gelişmesini sınırlandırmış, giderek çözülüşünün de bir nedeni olmuştur.

Olguların doğru anlaşılması çok önemli. Kadın özgürlük mücadelesi derken eşitlik, özgürlük mücadelesinin çok genel kimyasını, esasını görmek gerekiyor. Sınıf mücadelesi kuşkusuz bunun içerisinde var. Sınıf mücadelesini bir kadın özgürlük mücadelesi olarak tanımlamamak gerekir. Bu, ulus mücadelesi gibi bir genel kavramı her şeyin önüne geçirmek olur, derinlikten koparır. Ulus mücadelesi içerisinde kadının özgürlük mücadelesi de var, fakat hem ulusal, hem sınıfsal düzeyde kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesi sosyalizmin esasıdır, temelidir. Gerçek bir sosyalizme ulaşmak, onu yaşamak, olguyu, mücadele gerçekliğini böyle ele almak da yürütmekten geçer.

Kadının özgürlük mücadelesi temel sosyalist mücadele biçimidir

PKK bu düzeye ulaşan bir Parti Önderlik gerçeğidir. Zaten Parti Önderliği bu anlamda "*partimiz bir kadın partisidir, ezilen kadının partisi, ezilen kadının kurtuluş partisidir*" biçiminde tanımlamıştır. Doğru ve demin başta belirttiğim felsefenin pratik tanımlanması oluyor. Yani nerede hangi çelişki ve hangi yönünden işi ele aldığını, mevzinin neresi olduğunu gösteriyor. Mevzi burasıdır ve bu en çok ezilen, en çok baskı altında tutulan, en çok sömürülen; dolayısıyla baskının, sömürünün, eşitsizliğin en altında varolan kesimin kurtuluşunu esas almak oluyor ki, işte sosyalizmin temeli bu olur. Ulusal kurtuluşlar bu konuda bir düzey ifade ediyor ama çok fazla ileri bir düzey değil. Sınıfsal kurtuluşlar, işçi sınıfının kurtuluşu anlamında bir düzeyi ifade ediyor, ama tamamı değil. Kadın kurtuluşu ulus ve sınıf ekseni temelinde birlikte ele alındığı zaman sosyalizmin özüne en derin bir biçimde ulaşma ortaya çıkıyor.

Bu anlamda kadın mücadelesini, kadının özgürlük, kurtuluş mücadelesini kesinlikle temel sosyalist mücadele biçimi olarak almak gerekli. Diğerleriyle de birleştirerek bunu yapmak gerekli. Bu yapıldıkça, kadın böyle çözümlendikçe bir güç kaynağı olduğu ortaya çıkmıştır. Özgürleşen kadın en gerici ortamlarda bile büyük bir güç kaynağı, büyük bir gelişme kaynağı rahatlıkla olabiliyor. Tabii sonuç verici gelişmeler ancak daha ileri düzeylerde ortaya çıkar. Hemen sorun çözümlenecek, ulusal kurtuluş gelişecek ve bu noktada çözüme gideceğiz diye bakmamak gerekiyor. Bu noktalarda böyle önemli hatalar da var tabii. Bir küçük-burjuva yaklaşımı olarak belirlenebilir, biraz gerçekliği görüp azıcık düşünme ve yaşama gücü kazanılınca "*ben sorunu çözdüm, özgür ve eşit oldum, o zaman gel yaşayalım onu*" şekline kapılma var. Bu bir küçük-burjuva yaklaşımıdır. Aslında felsefenin derinliğini, büyüklüğünü, toplumsallığını görmeme, onunla bütünleşmeme anlamına geliyor. Bu tür şeyler epeyce yaşanıyor. Örneklerde de yaşanmış, bizde de ortaya çıkıyor, yaşanabiliyor.

Sürekli devrimsel gelişme kaynağı: Kadın

Yine bazı noktaları belirtmek istiyorum. Kadının özgürlük mücadelesi çok köklü bir devrimci mücadele kaynağıdır. Onu kısa vadeli ele almak, dar ele almak ve böyle çok katı iktidar gerçeğiyle ele almak, onu daraltmak, özünü sınırlandırmak anlamına geliyor. Hareketimiz içerisinde bu tür yaklaşımlar da var. Biz bu konuları tartışıyoruz, bu koşullar mevcut kadın mücadelesi içerisinde var ve genel mücadeleye zarar veriyor, sınırlandırıyor, engelliyor. Kadın özgürlük mücadelesinin zayıf yanları olarak da ortaya çıkıyor. Bu hususları tartışıyoruz. Bence bu kadar daraltılmamalı, bu kadar katı bir iktidar anlayışıyla boğulmamalı. Yine öyle çok sınırlandırılmamalı, kısa vadeye kıstırılmamalı, hemen böyle bir

sonuç alınacak düşüncesiyle bakılmamalı. Uzun soluklu, geniş olmak, kadın özgürlük mücadelesini temel bir yaşam mücadelesi, yaşamı değiştirme kaynağı, onun motoru olarak görüp sürekli bir devrimsel gelişme aracı biçiminde yaklaşmak, ona bu temelde rol oynatmak bence en doğrusu. Böyle bir yaklaşımın derinliğine, düzeltmesine ihtiyacımız var.

Önderlik gerçeği bunu çok kapsamlı bir biçimde değerlendirdi, çözümledi, hâlâ devam da ediyor. İlk kez dünyada bu düzeyde bir çözümleme var. İleri, önemli bir gelişmeye de yol açmış durumda. Fakat bu kadar çözümlenme gerçeğine rağmen pratik uygulamada bazı sorunlarımız, tartıştığımız temel hususlar da var. Bu PKK Önderlik gerçeğiyle, çözümlemeleriyle var olan pratik uygulama biçiminde çelişen yönler de var. Onlarla da mücadele ediyoruz ve PKK gerçeğine ulaşmaya çalışıyoruz.

Demokrasinin gelişmemesi diktatörlüğe, faşizme götürür

Serxwebûn: Emperyalistler, sosyalizmi demokrasinin zıddı ya da onu tehdit eden temel unsur olarak görüyor. PKK sosyalizmindeki, sosyalizm anlayışındaki demokrasinin yeri nedir? PKK'nin parti içinde geliştirdiği, yaşattığı demokrasinin düzeyi nedir?

Duran Kalkan: Demokrasi üzerine tartışmalar kuşkusuz değişik düzeylerde sürüyor. Demokrasi anlayışının doğru anlaşılması, tanımlanması gerekiyor. Demokrasiyi iktidar biçimi olarak algılama, yani iktidar gerçeği olarak tanımlama durumları var. Bu onun bir yönüdür. O anlamda PKK'nin iktidara yaklaşımını daha önce belirtmeye çalıştık, demokrasiye yaklaşımı da o düzeydedir.

Bir iktidar olarak demokrasinin iktidarın egemenliği çerçevesi biçiminde de tanımlanma durumu var. Mesela Batı demokrasileri nezdinde bunu insan rahatlıkla böyle algılayabilir. Çıkar sistemlerinin çerçevesi oluyor. Batı demokrasilerinin çıkar çerçeveleri geniştir. Çünkü kendileri büyük güç kaynağına sahipler, çok zayıf değiller, korkuları da çok fazla yok. Bu anlamda çıkar sistemlerinin çerçevesi geniş. Bu şu anlama geliyor; kendilerine ait içinde hareket edilecek, mücadele yürütülecek geniş bir çerçeve var. Demokrasilerin geniş olduğu söylemi bu anlama geliyor. Bazı güçlü devletler, iktidarlar bu konuda oldukça güçsüz duruyor, zayıftırlar. Dolayısıyla çok daralıyorlar, diktatörlüğe, faşizme dönüşüyorlar. Bu çerçevede tanımlar yapılabilir.

Yine bir yaşam biçimi olarak demokrasiden sözediliyor. Karşıtını görme, anlama, karşıtını dikkate alma biçiminde ifade edilebilir. Şöyle de denebilir; hakim, iktidarda olanın değil de, zayıf olanın, hakim olmayanın, iktidar olmayanın çıkarlarını görme, savunma ve onlara yer verme düzeyi olarak tanımlanıyor. Bunun çerçevesi ve düzeyi iktidarın çerçevesiyle belirleniyor.

Bu açılardan bakıldığında, özellikle son belirttiğim açıdan bakıldığında PKK böyle dinleyen, anlayan, karşıtını görmeye çalışan bir hareket. Bu noktada çok ileri düzeyde de. Son gelişmeler de bunu çok net ortaya çıkardı. TC yönetimlerinin karşıt seslere yaklaşımını gördük. Bu seslerin hepsinin bu kadar dar olması buradan kaynaklanmakta. Buna karşı PKK Önderliğinin bütün bu seslere karşı hâlâ anlamaya çalışması, "*diyaloga, çözüme varız*" demesi, hâlâ el uzatması gerçeği vardır. Bu, karşı tarafı ne kadar çok anladığını, dinlemek istediğini gösteriyor. PKK'nin ve PKK Önderliğinin ne kadar büyük bir demokratik yapıya sahip olduğu bununla anlaşılmaktadır. Bu anlamda PKK, kendini yoketmek isteyen düşmanına karşı bile böyle bir yaklaşımı geliştirmeyi bilmiştir. Onun demokratik çerçevesi böyle bir düzey arzediyor.

İktidar olgusuyla yaklaşıldığında da zaten iktidara yaklaşımını tanımladık. Çok katı, iktidarcı bir hareket değil ve kesinlikle böyle görülmemesi gerekiyor . Bunun için; insanların eşit, özgür, çok değişik kesimlerden, uluslardan, gruplardan insanların bu biçimde ve birlikte yaşadığı bir sistemi öngörüyor zaten. Bu anlamda çok kapsamlı bir demokratik yaklaşıma sahip.

Düşüncenin diktatörlüğü diye bir şey olamaz

Aslında Parti içerisinde de, PKK yaşamında da bu kesinlikle var. Bazıları böyle olmadığını söylüyorlar. Hatta Parti Önderliği'ne diktatör diyorlar. Düşünün öyle bir diktatör ki elinde hiçbir araç yok. Güç kaynağı sadece düşüncesidir, dilidir. Düşüncenin diktatörlüğü olmaz. Düşünce insanları sadece ikna eder ve yönlendirir. O zaman düşüncenin diktatörlüğü oluyorsa, söylemesi günah olmasın diyelim ama herhalde en büyük diktatörler peygamberler oluyorlar. O zaman böyle söylemeleri gerekiyor. Yine düşünürlerin en büyük diktatörler olduğunu söylemek gerekiyor. Bunu hiç kimse söyleyemez, söylese de o sözün hiçbir mantığı olmaz.

PKK Önderliğinin önderlik gücü sadece düşüncesindedir. Parti Önderliği'ne "*en büyük silahın nedir?*" diye sormuşlardı bir röportajda; "*dilimdir*" diyordu. Yani konuşma olarak tanımlıyor. İnsanları etkilemesi, yönlendirmesi halk dilidir, konuşmasıdır. Etkileme gücü de düşüncesinden ileri geliyor. Şimdi bunun diktatörlüğü olmaz. Bu büyük bir ikna gücüdür. Demek ki şu gerçek ortaya çıkıyor: En büyük silah düşüncedir, insanları ikna etmektir. Bundan daha büyük bir silah olamaz, olamamıştır da. Dünya üzerinde de bu böyle. Kesinlikle insanlar üzerinde en derinden etkili olan şey düşüncedir. Yoksa maddi yaşam, bilmem güç kaynağı değil, zor araçlarıyla insanları biraraya getirmek filan kesinlikle değil.

Diktatörlük zorla bir şeyi tutmaktır, yani güce dayanarak imkanları bir çatı altında tutmak oluyor. PKK Önderliği'nde bu hiç yok, yani öyle kaba gücü yok. Bütün dünya üzerinde, peşinde; ama ne öyle bir silahlı gücü var, ne örgüt gücü var, ne muhafızları var, ne araçları, hiçbir şey yok ve düşmanın denetimi altına alıyor. Mesela Türkiye'deki zindanları düşünelim, dört duvar hücreye koymuş, yıllardır hücrede en katı baskı altında tutuyor, fakat Parti Önderliği'nin düşüncesinden koparamıyor. Önderlik yolunda yürümek için, o insan baskıları kendini ateşe verecek yırtıyor, önderliğe ulaşıyor, önderlikle bütünleşiyor. Burada diktatörlük araçlarının hiçbir şey olduğu ortaya çıkıyor.

Bunu yapabilmek, bu kadar düşünce düzeyinde insanları etkileyebilmek için, karşıdakini anlamak gerek. Çok anlayışlı olmak, onun ruhunu, duygularını, düşüncelerini çok iyi görmek, hissetmek, yaşamak gerek. Ona değer vermeyi, onunla bir olmayı bilmek gerekir. Bu olmadan, karşıdaki insanı etkilemek, ikna etmek, onunla arkadaş olmak, onu yönlendirmek mümkün değil. En büyük demokrasi de karşısındakine böyle yaklaşabilmektedir. Bu da PKK'de gerçekleşmiştir.

Eğitim, fanatikliği aştırma doğru bağlama çalışmasıdır

Serxwebûn: Önderlik için kendini yakmalar kimilerince fanatizm olarak değerlendiriliyor. Bu fanatizm midir gerçekten, yoksa Kürt halkının, Kürdistan halkının tarihte ilk kez yakaladığı bir önderlik şansı var, bunu büyük bir sınıfsal, ulusal sezgiyle anlaması ve önderliğine sahip çıkması mı var?

Duran Kalkan: Şimdi fanatizm var. Fanatizm bir gerçeklik, bir olgu ve onun da tanımlanması gerekiyor. V. Kongremizin önderlik tarafından çizilen önemli bir sloganı; diğer şeylerle birlikte fanatik yaklaşımın aşılmasıydı. Yani V. Kongre gerçeği, fanatizme karşı savaş açan bir gerçekliktir de. PKK içinde de fanatizm vardır. Bence onu çok dememek gerekli ve reddetmemek de gerekiyor. Mevcut PKK'yi fanatizm olarak görmek de cahillik olur. O da bir gerçek.

Fanatizm dinlerde, mesheplerde, yine şeyhlerde var özellikle. Yani insanı bilinçlendirerek, ona nasıl yaşaması gerektiğini doğru anlatıp, bilinçli yaşar hale getirerek ikna etmek değil de, başka şeylere inandırarak, kendi güç kaynağına inandırarak bir şeylere bağlama hareketi oluyor. Yaşamdan kopuk olarak bazı değerlere bağlanıp sadece o bağlanmayla yürümeye biz fanatizm diyebiliriz.

PKK içinde böyle bağlananlar yok mu? Tabii var. Çok fazla anlamıyor. Mesela eğitim düzeyi zayıf, oldukça geri, köyde bir çoban olarak kalmış, fakat Kürt gerçeğine bağlı, yurtsever özü var, onu PKK'de görüyor, hissediyor, bu noktada PKK'ye bağlanıyor. Diğer şeyleri bilmiyor, anlamıyor. PKK'nin daha büyük zenginlikleri var, göremiyor. PKK o yönde geliştikçe bütün bir ulus bağlanmış oluyor, oradan kalkarak diğer konuları anlamadan bir bağlılık yaratıyor ve sonuna kadar gidiyor. Burada yetersiz bir bağlanma var. Fanatizme benzeyen bir bağlanma var ve Parti Önderliği bunu zaten yetersiz gördü. V. Kongre bunu aştırtmak isteyen, en geri durumdaki kişiliklerde bile bunu gidermek isteyen, böyle bir çalışmayı gündeme getiren bir kongre oldu.

Köylü bir toplumda, düşmanın bu kadar baskı altında tuttuğu bir ulusal gerçekliği yaşayan insanlarda bunların olmaması mümkün değil. Fakat PKK'nin özü, gerçeği kesinlikle bu değil. Böyle olsaydı bu kadar zindana alınan, bu kadar dünyaya dağıtılan insanlar böyle bir önderlik gerçeğine, mücadele gerçeğine bu düzeyde ölümüne bağlanmazlardı. İnsanlar çok yüksek bir bilinçle, anlayarak, yaşayarak, gerçekten ikna olarak, PKK'yi öğrenerek, –sadece bilgi olarak öğrenme değil– özüyle öğrenip ona bizzat yaşarak bağlansalar, bağlılık, katılım diğer biçimde olmazsa, kesinlikle fanatizm gibi bağlanmalar ortaya çıkmaz. Fanatik bağlılık da bu olmadan ortaya çıkmaz. Bu tür örnekler varolduğu için bu düzeyde bilinçli bağlanma, katılım gerçekleştiği için ve bunlar insanın ulaşabilceği en ileri düzeyde eyleme dönüşerek PKK'de böyle bir gerçeklik haline geldikten sonra fanatik bağlılık ortaya çıktı. Mesela önderlik gerçeği bu duruma ulaştıktan sonra, büyük direnişçiler, eylemler, önderler ortaya çıktı, bunlara bağlı olarak zindanda, dağda büyük şehitler ortaya çıktı. Hakiler, Mazlumlar, Kemaller, Agitler, Hayriler ortaya çıktıktan sonra, –bu büyük değerler ortaya çıktıktan sonra– öğrenmeden bu değerleri görerek bağlanmak mümkün hale geldi. İşte yetersiz, fanatik diyebileceğimiz bağlanma türleri böyle oluştu. Ama bunlar varolduktan sonra oluştu. Onlarınki ise büyük bir bilinç temelinde bağlanmadır.

Eğitim, PKK'nin fanatik bağlılığı aştırma hareketi, çalışması oluyor. PKK'nin bu kadar eğitime önem vermesinin bir yönü de yetersiz bir bağlanma olan o fanatik yaklaşımları aştırtıp, bunu bilinçli, örgütlü, gerçek bir katılıma, bağlanmaya dönüştürme çabası oluyor. Bu yönlü çok büyük bir çalışma yürütüyor. Yani fanatizmin çok övünülür bir yanı yok, geliştirici bir yanı yok. Tam tersine mücadeleyi engelliyor, ayak bağı oluyor. Bizzat PKK'yi mahkum ediyor. Partimiz V. Kongre'de savaş açtı zaten. Onu aşmak için büyük bir çaba yürütüyor. Ayak bağıdır, gelişmeyi engelliyor. Çünkü öyle bir bağlılığın öbür yüzü ihanettir. Lenin "*karasevda bağlılıkla alçakça ihanet arasında gidip gelme*" diyor. Bir madalyonun iki yüzü gibi. Bu bilinçli bir bağlanmaya dönüşmezse bir zorlanma karşısında veya sürecin ilerlemesi karşısında ihanete de dönüşebiliyor. Çok güçlü bir bağlılık değil, zayıf bir bağlılık. Güçlü bir bağlılık bilinçli bağlılıktır, ikna olma temelinde bağlanmaktır, ki PKK'nin özünde bu vardır.

"PKK günümüzde de mücadelesini bütün insani değerleri savunan, koruyan bir düzeye ulaştırıyor. Böyle insanın çürütülmek istenen sosyal, kültürel değerlerine, ahlaki moral değerlerine sahip çıkıyor, onları yüceltiyor. Yine doğal zenginlikleri, doğanın korunması, doğanın çürütülmesine karşı çıkılması noktalarında bunu yapıyor. Çünkü doğa olmadan insan olmaz; yine moral, ahlaki değerler olmadan insan olmaz."

Doğa ve ahlaki-moral değerler olmadan insan da olamaz

Serxwebûn: PKK, ahlaki-moral değerler ve doğa gerçeği, doğanın tüketilmesi gerçeği karşısında da büyük bir isyan ve bu değerlerin düşürülmesine karşı da gelişiyor. PKK bu çıkışını ahlaki-moral değerlerle doğa gerçeğini sahiplenme, insanlığın geçmişten bu yana üretmiş ve korumak zorunda olduğu bu değerler saldırılmasının üzerine kopardığı bir fırtına, tufan var. Bu hangi yerel ve evrensel ihtiyaçlardan kaynaklandı?

Duran Kalkan: Doğru, ortak bir yaşama ulaşmak, yaşam paylaşmasına ulaşmak insanlar arasında temel ahlaki değerleri ifade ediyor. PKK'nin doğuş özellikleri içerisinde ve doğuşundan itibaren bunlar var. Zaten insanların katılımının temelinde bu var. Partimiz baştan itibaren büyük bir bütünleştirme, birleştirme hareketi olarak doğdu. Hepimizi içine aldıysa böyle bir özelliğiyle cezbetti. Yani temel insani yaklaşımı, yoldaşlığı, arkadaşlığı, ahlaki değerleri, insana değer vermeyi, insana saygı göstermeyi burada gördük ve sonuna kadar güvenilebilecek bir hareket olarak görüp onunla bütünleşebildik. Bu kesindir, doğuşundan var. Kürdistan gerçeğinden ortaya çıktı tabii. Kürdistan toplumunun başka güç kaynağı yoktu. Düşman bütün diğer alanlarda güçten düşürmüş. Kürt insani yeniden kendine gelecekse düşmanın ele geçirdiği güç kaynaklarından gelemez, ancak düşmanın itibar etmediği, fakat insan için de temel olan güç kaynaklarını geliştirerek gelebilir. PKK bu noktayı esas almıştır. Bir zorunluluk olmuştur onun için; varolmak, kendini geliştirmek, örgütlemek, bütünleştirmek zorunluluğu. Baştan böyle doğmuş büyük bir ahlaki güç, hareket olarak gelişmiştir, bu oldukça önemli.

PKK günümüzde de mücadelesini bütün insani değerleri savunan, koruyan bir düzeye ulaştırıyor. Böyle insanın çürütülmek istenen sosyal, kültürel değerlerine, ahlaki moral değerlerine sahip çıkıyor, onları yüceltiyor. Yine doğal zenginlikleri, doğanın korunması, doğanın çürütülmesine karşı çıkılması noktalarında bunu yapıyor. Çünkü doğa olmadan insan olmaz; yine moral, ahlaki değerler olmadan insan olmaz. İnsan doğa üzerinde varoluyor. İnsanı insan yapan da onun moral, ahlaki değerleridir. Yoksa diğer canlılardan başka neyle ayrılacak? Bunlar önemli bir özellik olarak, güç kaynağı olarak gelişmiştir.

Parti Önderliği bu olgular üzerinde duruyor. Ciddi bir tehlike olarak da bu moral-ahlaki aşınma, doğal tahribatlar ciddi bir tehdit olarak insanlık önünde beliriyor. Bunun zararlarını kapitalist, emperyalist metropollerdeki insanlar çok yoğun yaşıyorlar. Büyük bir yozlaşma var, çok tehlikeli. Çürütme, insanı bitirme, böyle lümpenizm dediğimiz bir gelişme yaşanıyor. Tehlikeli, kötü bir gelişme. İnsanın çok kötü bir hale düşürülmesi oluyor. Yine doğa tahribatı çok ileri bir düzeye ulaştı. Bu sanayinin düzensiz, örgütsüz gelişimiyle, kapitalistlerin daha fazla kâr etme hırslarıyla bağlı bir durum. Bu giderek doğanın dengesini bozacak düzeye de ulaştı. Atmosferi, doğal dengeleri zorluyor. Böyle insan yaşamını zorlayacak bir noktaya geliyor, tehlike oluşturuyor. Tabii büyük bir insanlık hareketi olan PKK'nin bu tür durumlara karşı çıkması, bunlara karşı mücadele etmesi, kendisini bu noktada da insan yaşamını esas alan, zenginleştiren, güzelleştiren değerlerle bütünleştirmesi bir zorunluluktur. Bunu da esas almıştır. Bu temelde kendi gelişimini sürdürüyor.

Politika demek ilişki ve ittifak demektir

Serxwebûn: PKK'nin ittifaklara, dosta, düşmana yaklaşımdaki politik esneklik ile ideolojik katılığı birleştirme düzeyini biraz açar mısınız? Özellikle bu konuda yanılgılar var. PKK'nin bütün inkar ve imha çabalarına rağmen düşmana barış elini uzatması bir uzlaşma, bir teslimiyet gibi değerlendiriliyor çeşitli sekter çevreler tarafından. Bu konuda ne diyeceksiniz?

Duran Kalkan: Oldukça önemli, güncel olan, fakat aynı düzeyde de anlaşılabilen bir konu. PKK şimdi böyle olmuyor. PKK'nin doğuşundan itibaren yapısında bu tür özellikler var. PKK üzerine konuşmak isteyenler her şeyden önce PKK'yi doğru incelemeyi bilmeliler. Ezbere konuşmak en tehlikeli konuşma tarzı.

Başka hareketler gibi PKK varolmadı, olamazdı da. Kürdistan gerçeğinde bir devrim hareketi çok farklı oluşmak zorundaydı ve PKK de böyle diğerlerinden çok farklı oluşan bir hareket. Bunu görmek, bilmek gerekiyor. Bu anlamda PKK, ideolojide çok net, arı, kesin bir hareket. Aynı bu konudaki netliği, arılığı kadar da böyle politik esnekliğe, değişik ilişkilere, ittifaklara açık olan bir hareket. Parti Önderliği

keskin bir ideolojik şekillenmeye giderken bile bunu insanlara anlatımı böyle Türkiye'deki solun yaptığı gibi ideolojiyi dayatan biçiminde olmamıştır. Karşıdaki beyin ne kadar anlayabilir, onu hesaba katarak o düzeyde başlamak üzere adım adım olmuştur. Bir esnek yaklaşım oluyor. Önemli bir şey, bir önderliksel yaklaşım oluyor, diğeri donkişotluk. Sözde çok keskin, her şeyi savunuyormuşsun gibi geliyor, doğruları söylüyorsun da. Sen istersen dosdoğru söyle her şeyi, doğrularının karşısında anlamıyorsa, benimsemiyorsa ve yaşama geçmiyorsa, bu bir hiçtir. Esas olan yaşama geçen gerçekliktir. Şimdi neyi ne kadar yaşama geçirebiliyorsan o kadar yaşam alanına sunacaksın. Ama şu önemli: Yaşam alanına sunduğun şey esas ilkeye ters olmayacak, onu sağa sola saptırtmayacak. Onun gerçekleşmesi için bir adım anlamına gelecek. Bir gerçeği bir sefer de ortaya koyup gerçekleştiremiyorsan, on sefer de, yüz sefer de koy. Esneklik demek bu demektir. Bu bir zorunluluktur. Böyle olmadan politik hareketler, insanı etkileme hareketleri, örgütsel hareketler gelişemez.

Bu çerçevede doğuştan değerlendirebilirim. Mesela PKK çok katı bir önderlik hareketi, örgütsel, kadro hareketi olarak gelişirken bile, küçük üç-beş kişilik kadro çekirdeği etrafında sürekli onlarca, yüzlerce dost ile birlikte yürümüştür. Yani parti her zaman etrafında bir cepheyi varetmiştir. Küçük bir grupken etrafında geniş bir dost çevresi, destek veren, ilişki içerisinde olan bir çevre olmuştur. Bir parti hareketi haline geldiğinde etrafında bir cephe örgütlemiştir ve bu, bugün ulusu içine alan bir ittifak düzeyine ulaşmıştır. İdeolojik gerçekliği yaşama aktarmanın, yaşamsallaştırmanın doğal bir sonucu bu ortaya çıkmıştır. Bir zorunluluk. Böyle olmazsan sen yaşamda varolamazsın, düşünce yaşamsallaşmaz, insanlar tarafından, toplumlar tarafından benimsenmez. Birden bire bir düşünceyi herkes kabul etmez, düşüncenin tümünü kabul edemez, yaşayamaz. Bu mümkün değil. Özellikle PKK düşüncesi gibi insanlık için en ileri düzeyde idealleri temsil eden bir düşünceyse bunu birden bir insana, topluma yedirmek mümkün değil. Bu çok uzun zamanı alan bir süreç işidir. Böyle görmek gerekiyor. Önemli olan o yoldan yürüyebilmektir. Ondan sapmamak, toplumu, insanlığı o yola sokmak ve adım adım ilerletmeyi bilmektir. Şimdi bu temelde bir ilerleyiş var. Bu yola sokulmuştur, devrim yolu diyoruz. Kürdistan devrimi yola sokulmuştur, bu temelde yürüyor. Şimdi belli bir düzeye geldi, çok çeşitli kesimleri içine alıyor. Ulusal düzeyde en büyük ittifakları yaratabilecek, onları yürütebilecek bir güce ulaşmıştır. O düzeyde seyrediyor. Uluslararası alanda çok geniş bir ilişki-ittifak sistemini rahatlıkla yürütebilecek düzeyde. Gücü ona ulaşmış ve bu düzeyde sağlamlığı var, kendine güveni var. Yürütebiliyor ve bundan çekinmiyor, korkmuyor.

Mevcut girişim de böyle. Aslında Parti Önderliği '93'te ateşkes ilan ettiğinde, benzer şeyleri söyleyenler olmuştur, sanırım aynı sözü tekrarlayanlardır. Düşünce sistemleri çok dogmatik, kalıpçı, yaşamdan kopuk, böyle kendileri de yaşamıyorlar. Söylüyorlar da ikiyüzlüdürler, iki dillidirler, sahtedirler, sözleri ayrı yaşamları ayrıdır. O tür sözlerin hiçbir değeri yok. PKK öyle söz söyleyen bir hareket değil, sözle yaşamı bu kadar kopuk ele alan bir hareket değil. Tersi temelde ele alanlar hiçbir şey yaratamazlar. Sonunda varolan egemenlik içinde yaşarlar, ona hizmet etmekten kendilerini kurtaramazlar.

PKK basit bir sanat olarak baştan beri ideolojik ilkeler temelinde politikayı yürüten, oldukça esnek yaklaşan bir hareket. Tabii mensupları aynı düzeyde bunu uygulayamıyorlar. Temel birçok uygulama sorunlarımız var; kalıpçılık, dogmatizm, şematizm, etkisizlik şu-bu. Ama işin yürüyüş tarzı, partinin önderliksel çalışmaları yürütme tarzı bu temelde. Önderliksel gelişme güç buldukça bu politik esnekliğin düzeyini geliştirmiş, ittifakın düzeyini bugün dünyaya uzanacak kadar genişletmiştir. Bu oldukça önemli ve anlaşılır bir durum, bunsuz sonuç almak mümkün değil.

Şimdi onu söyleyenlere sormak gerekiyor, ateşkes olmadan sürekli savaş dünyanın neresinde var? Savaş olan yerde ateşkes de olur. İlişki, ittifak olmadan politika yapılır mı? Zaten politika demek, ilişki ve ittifak demektir. Politikanın esası bu. Şimdi sen ona karşı çıkarsan, o zaman politikaya karşı çıkarsın. Karşı tarafla anlaşmak, sorunu çözmek için bir yöntemdir. Eğer o yöntemle iş iyi götürülecekse ondan kaçınmak anlamsızdır, doğru değildir. Bir de özellikle karşı tarafta belli bir tıkanma ortaya çıkıyorsa, bu çok daha bir zorunluluk oluyor.

Parti Önderliğimizin reel-sosyalizme yönelik eleştirileri içerisinde çok önemli bir yön vardı: "*Sistemden çok fazla uzaklaştılar, koptular*" diyordu. Karşı tarafın sisteminden kopmak, böyle apayrı söz söyleyen bir yapıda olmak çok ileri gitmek anlamına gelmiyor; tam tersine zayıflık unsurudur. Tersinden onu yaşamak anlamına geliyor ve sistem üzerinde etkide bulunmuyor. PKK sistem dışında da epeyce mücadele etti, önemli bir gelişmeyi yarattı. Şimdi sistem içine girebilecek gücü görüyor. Çok fazla uzak düşmek, kopmak, onun üzerinde etkisini azaltıyor, etkili olamıyor. Etkili olabilmek için, ona daha yakın olmak, onunla daha içiçe olmak gereği var. Zaten bunu baştan beri yürütüyordu da çeşitli biçimlerde. Yeniden böyle bir şey deniyor, yöneliyor. Bu tabii değişik mücadele biçimlerini, yaklaşımlarını geliştirecek. Bunda samimidir. Öyle ne denildiği gibi "*sisteme teslim oluyor*", ne de bazı sistem sahiplerinin dediği gibi "*çok kurnaz her şeyi altetmek istiyor.*" Yok. Uygun bir tarzda böyle etkide bulunmak, bir gelişmeyi, değişmeyi yaratmak, bir yenilik, değişim gücü olmak istiyor. İsteminde samimi. PKK'nin bu konuda aslında temel bir yöntemi. Bu yöntem çerçevesinde yaklaşıyor ve herkeste bir ilerlemeye, gelişmeye yol açmak istiyor. Yani öyle hiç kimseye karşı bir artniyeti yok kesinlikle, teslim olması da yok. PKK'yi iyi inceleselerdi PKK'nin doğasında varolduğunu rahatlıkla görebilirlerdi. Nitekim öyle diyenler, belki onuncu-yirminci seferdir aynı sözü söylüyorlar PKK için, fakat dünyayı, Kürdistan'ı, Türkiye'yi etkilemede PKK yine en ileride oldu, her zaman bir etkileme gücü, geliştirme gücü oldu. Onu söyleyenler ise hiçbir esamesi bile okunmuyor, böyle boş sözlerinden başka. Bu anlamda çok fazla değer ifade etmiyor. Boş sözlerdir, çok fazla dikkate alınacak sözler de değildir.

Militan kendini yatırsaydı
PKK'nin gücü şimdi on-yüz kat olurdu

Serxwebûn: PKK militan yapısı, PKK'nin sosyalist çizgisine ne kadar geldi, bunu ne kadar özümseme, anlama gücü, ifade etme ve savunma gücü, bir başka ifadeyle temsil etme gücüne ulaştı?

Duran Kalkan: Önemli bir gelişme var. Mevcut durum, yani PKK'nin gücü bunu net gösteriyor. Böyle olmazsa zaten gücü olmazdı ortada. Bu uğurda binlerce şehidi, onbinlerce militanı, milyonlarca direnişçisi, çalışanı, katılımcısı var. Bu büyük bir güç ve bu gücü ortaya çıkarmış durumda. En zor koşullarında bu mücadele yürüyor. Demek ki önemli bir toplumsallaşma düzeyi var. Fakat bunlara rağmen ciddi eksiklikler de var militan düzeyde. Özellikle oradan sözetmek gerekiyor. Böyle halk katılım düzeyi ileridir, önderlik-halk birleşmesi oldukça ileri düzeyde, çok fazla bir sorunu yok, bazı eksiklikleri olsa bile aslında önderliği anlama ve ona yanıt vermede halk önemli bir düzeye ve duyarlılığa ulaşmış durumda.

Militanlar düzeyinde belli sorunlar var, yönetimler, kadro düzeyinde sorunlar var. Bunlar eğer dışa göre değerlendirlecekse çok ileri düzeyi yaşıyorlar, ama PKK gerçekliğine, önderlik gerçekliğine göre değerlendirilecekse ciddi zayıflıkları, eksiklikleri, yanlışlıkları var. PKK özüyle bütünleşme sorunundan kaynaklanıyor aslında. PKK'yi anlama, kavrama, doğru bütünleşme, ona doğru katılma sorunları oluyor. Tabii insanın zayıflıkları var.

PKK'de şöyle bir gerçek ortaya çıkıyor, tartışılabiliyor: İnsan gerçekten kapitalist burjuvanın iddia ettiği gibi bireysel bir varlık mı, yoksa sosyalizmin iddia ettiği gibi toplumsal bir varlık mı? Bu soruyu PKK içerisinde –ki sorunları yaşadığında– insan her zaman kendine soruyor. Çünkü günlük olarak böyle bir sorunla karşı karşıya geliyor. İnsan bu kadar ayrılıyor, çözülüyor PKK içerisinde. İnsan çözümlemesi bu düzeyde bir derinliğe ulaşmış bulunuyor.

İnsan tabii bireysel bir varlık değil, toplumsal bir varlıktır. Toplum-birey ayrılığı ve bütünlüğü de var, çok karşı karşıya da koymamak gerekiyor. Fakat bireysel düzenler tarafından çok kirletilmiş, aslından çok uzaklaştırılmış, deyim yerindeyse içi karartılmış bir duruma da getirilmiş halde. Bunu düzeltmek, temizlemek, insanı çok ileri düzeyde PKK çizgisine göre toplumsallaştırmak oldukça zaman alıyor, çaba istiyor, zorluklarla geçiyor. Bu kirletilme her zaman ortaya çıkabiliyor, bu ters düşmeye götürüyor. Yine önderliğin deyimiyle "*zayıf bırakılmış, düşürülmüş insanlık",* bireyler, yine halklar... Bu, çok büyük bir zayıflık ifade ediyor, eksiklik olarak ortaya çıkıyor.

Bu zayıflık parti içinde zayıflığı sermaye yapma, ona dayanarak yaşama biçiminde kendini gösteriyor. "*Ben bu kadarım, partide bu işi yapabilirim, parti benden daha fazlasını istemesin. Beni bu biçimde kabul etsin*" diyor ve böyle yaşamak istiyor. Halbuki parti zaten buna karşı bir hareket. Kendisini öyle kabul etmese, zayıflığının nedenlerini görse, çözmeye çalışsa kesinlikle güçlendirecek. Zaten PKK'nin de özü bu; zayıf insanın zayıflığının nedenini göstererek güçlendirmek. Yanlışta olan insanın yanlışının nedenlerini göstererek düzeltmek. PKK'nin varlık nedeni, mücadelesinin özü oluyor. Bunu öyle görmeyen, bunda zorlanan, yöntem tutturamayan yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Bunlarla mücadele etmek, bunları aştırtmak gerekiyor. Bu anlamda tabii ki büyük eksiklikler, yalnışlıklar var. PKK'ye doğru katılamama, PKK'yi doğru özümseyememe, onunla doğru bütünleşememe, dolayısıyla da PKK'nin ideolojik, politik, örgütsel mücadelesini doğru yöntemlerle ve etkili bir biçimde yürütememe ortaya çıkabiliyor, çıkıyor. Bu epeyce de var. Daha önce belirttim bu biçimde olmasa da önderlik gerçeğiyle tam bir bütünleşme ve o düzeyde işleri yürütme olsaydı PKK'nin gücü şimdi on kat, yüz kat ileride olurdu. Devrimsel gelişme, mücadelenin gelişimi bunun onlarca kat ilerisinde olurdu. Fakat bu zayıflıklar nedeniyle bu düzeyde kalmıştır.

Bu, insanın geriliğinden ileri geliyor, geriliği yaşatan, geriliği yaratan mevcut düzendir. Kapitalist, sömürgeci düzen oluyor. PKK de zaten bunu aştırma hareketi, insanlara aştırtarak bunu yürütüyor. Sömürgeci, kapitalist düzen özelliklerinden gelen dayatmalara teslim olmuyor. Onlar tarafından önemli bir tahribata, zorlanmalara uğruyor, ama kendisi de büyük bir dayatmadır, değiştirme gücüdür. Böyle bir yaklaşımla ve etkili, kapsamlı bir çalışmayla insanları değiştirip, dönüştürüp parti çizgisine çekiyor ve devrim yolunda yürütüyor.

"Kadın-erkeğin işbölümü sosyalist yaşamın
böyle doğru bir işbölümü, özü olurken, kadın-erkek çelişkisinin
varlığı da sosyalizm dışı yaşamların esasıdır.
Eğer sosyalizme geçilecekse bu çelişkinin çözülmesi esastır.
Toplumsal düzeyde gerçek bir toplumun sosyalist yaşamı ortaya
çıkacaksa temelde bu çelişkinin çözümüyle ortaya çıkacaktır."

Emperyalizmin korkusu
PKK'nin sosyalist yaşam sistemidir

Serxwebûn: Parti Önderliği'ne karşı kapsamlı bir uluslararası komplo geliştirildi. Bu komployla önderliğin yaratıp geliştirdiği yeni sosyalizm arasındaki bağlantıyı biraz açar mısınız? Emperyalizm gerçekten önderliğin geliştirdiği sosyalist sistemi çok tehlikeli çizgi olarak mı görüyor? Kendisine, yaşam kaynaklarına, geleceğine yönelen çok etkili bir tehdit olarak mı görüyor? Çok büyük bir tehdit olarak görmese niye üstüne üstüne gitme istiyacı duyuyor?

Duran Kalkan: Doğru. Savaşın esası zaten orada sürüyor. Yoksa PKK'nin öyle ne ordusu var, ne devleti var, ne sağasola hükmedip alacak gücü var, ne de öyle bir anlayışı var zaten. Kesinlikle yok ve onlara itibar etmiyor. PKK'nin güç kaynağı, adaletsiz, eşitliksiz, sömürücü düzene karşı olmasındadır. Ona karşı eşitlikçi, adil, sömürüsüz ortak yaşamı ifade eden bir yaşam sistemini, yaşam düzenini yaratmasıdır. Bunu yaşayan kişiliği yaratması ve kişilere bunu yaşatmasıdır. Bu alternatif bir sistem oluyor tabii, insanın alternatif yaşamı oluyor. Toplumlar düzeyinde toplumun alternatifi, yaşamı oluyor. Kapitalist düzen, bireyci yaşam düzenleri, bunu kendi sistemlerine, kendi varlıklarına, kendi ölümlerini getirecek bir tehlike olarak görüyorlar. Saldırı bu temeldedir.

Birçok devlet önderliğin yarattığı sosyalist sistem üzerinde incelemeler yaptı geçmişte, tartışmalar oldu. Biz bazılarını duyduk, inceledik. Mesela Fransızlar incelemeler yapmışlardı, aslında kapsamlı tartışıyorlardı da ve PKK'nin tek tehlike yönünün burası olduğunu görüyorlardı. "*Bizim sistemimizin dışına çıkıyor*" diyorlardı. "*Sisteme karşıt bir sistem, alternatif bir sistem geliştirme üzerinde duruyor ve bu bizim sistemimizi tehdit ediyor*" diyorlardı. Bunu açıkça söylüyorlar. "*İnsanları böyle bir sisteme çekiyor, bizim sistemimizin dışına çıkarıyor.*" Tehlike onlar açısından bu. Bunun böyle olmaması için üzerine böyle geliyorlar, saldırıyorlar. Hâlâ da saldırı bu temeldedir.

Parti de sosyalist sistemi çok iyi anlayıp benimsemedi, adım adım değiştirerek ilerlemek istedi, istiyor. Partinin temel bir yaklaşımı zaten. Şimdiki yönelim bunu çok daha iyi gösteriyor. Bu konuda bazıları güvenmiyor, böyle bir aldatma olarak değerlendiriyorlar. Tabii doğru değil, onların zayıflıklarından ileri geliyor böyle eskisi kadar endişeli olmaları. Halbuki kendi anlayışının gereği olarak parti buna yöneldi, bu anlayıştadır ve bu temelde yürümek istiyor. Kuşkusuz böyle değişim partinin özüdür, esasıdır. Değişim yaratmak istiyor. Fakat bunu yerinde, zamanında, uygun yöntemlerle gerçekleştirmek de partinin temel bir yaklaşımı oluyor. Bu temelde yürütüyor yani. Bütün saldırıların özü buradan ileri geldi.

TC açısındansa bu zaten oldukça zorladı, adeta yıkımla yüzyüze getirdi. Parti Önderliği bir panel konuşmasında "*onlar bize ölümü gönderiyorlar, biz onlara yaşamı gönderelim. Onlar bize silahla vuruyorlar, biz onlara yaşamla vuralım*" diyordu. TC'yi, yarattığı yaşam sistemiyle bu biçimde vurdu ve bu da onu çok daralttı, zorladı. Bundan ileri gelen böyle adeta kendi ölümünü bu sistemin gelişmesinde görerek saldırıya geçme durumu var. Diğer güçleri de bu temelde harekete geçiriyor. Yani bütün TC sistemiyle müttefik olan güçlerin yaklaşımlarının özünde bu var. Onlar bu temelde yaklaşıyorlar ve karşı çıkıyorlar. Çok değişik yöntemleri uyguluyorlar, uygulanmasını kabul ediyorlar.

TC'yle müttefik olan devletler mesela kendi demokratik sistemlerinin kabul etmeyeceği yöntemlerin PKK üzerinde uygulanmasına ses çıkarmıyorlar, kabul ediyorlar çoğu zaman. Oldukça çelişkili bir durum. Bu şuradan ileri geliyor: Bir sistem savaşı denebilir. Bunu uygar bir tarzda yürütmek gerekli. Partinin yaşam, yaklaşım sistemleri olabilir, onlar PKK'yi kuşkusuz her zaman etkiliyorlar, zorluyorlar da. PKK de onlar üzerinde etkide bulunmalı, bundan korkmaması gerekli. Bu bir mücadeleye de yolaçabilir, onu da reddetmemek lazım. Fakat bu mücadeleleri uygar bir tarzda yürütmek, yöntemlerini doğru seçmek, böyle insanları tahrip eden, toplumları tahrip eden tarzdan-yöntemden ziyade, etkileyen, geliştiren, etkileme temelinde hakim olarak böyle işi yürüten bir yöntemi esas almak daha doğru. PKK sonuna kadar buna açık. Parti Önderliğimiz buna açık olduğunu ve bunda samimi olduğunu netçe göstermiştir. Bütün dünyaya bunu ilan etti. Kuşku duymaya hiç gerek yok. Bu önderlik gerçeğini en yakından bilenler olarak biz hiç kuşku duymadık. Dünyanın da böyle yaklaşması, anlaması en doğrusu. Mücadelenin bu biçimde süreceğini de kabul etmesi gerekiyor. Böyle yaklaşılır ve bu temelde yürütülürse mücadele, en uygar sonuca götürülebilir.

Her şeyden önce partililer olarak bizim anlamamız gerekiyor. Çünkü bu çok önemli bir durum, önemli bir yaklaşım oluyor, tarz oluyor. Bu tarzı partili olanların ilk anlaması, bu tarzda kendilerini bütünleştirmesi çok önemli. Özellikle yaratılan bu süreç açısından çok daha fazla önemli ve gerekli. İnsan bu biçimde olur, kendini yenilerse bundan sonraki sürece cevap verebilir, sürecin militanı olabilir. Eğer böyle bir yenilenme olmazsa, özellikle içine girdiğimiz süreçte, insan geliştirici dönemin militanı olmaktan öteye, engelleyicisi, ona ters düşen olur ki, bu da partiden kopuşa götürür. Bu anlamda partililere süreci herkesten önce iyi anlamak, doğru kavramak düşüyor. Bu sürecin istediği yenilenme, kendinde yaratma partililere düşüyor. Ve ben bütün yoldaşların böyle bir değişim döneminde, yeni bir geçiş döneminde, temel, tarihsel bir dönemeçte, bu dönemin özelliklerini, sürecin özelliklerini doğru kavramaya, buradan kalkarak partiyi, önderlik gerçeğini doğru kavramaya, kendini bu temelde yeniden gözden geçirerek kapsamlı bir biçimde değiştirip, dönüştürüp yenilemeye ve yeni dönemin bu temelde başarılı militanı olmaya çağırıyorum.

Yine halk açısından, sınıf açısından çok önemli bir sürecin eşiğindeyiz. 25 yıllık parti mücadelemiz var. Partimizin resmen kuruluşunun 20. yıldönümünü yaşıyoruz. Yine 15. yılındayız ulusal kurtuluş savaşımızın. Bütün bu mücadelelerle yaratılmış büyük bir gelişme var. Önderliğimiz bu gelişmeleri kalıcı sonuca dönüştürecek bir sürece yöneldi. Tarihsel ve büyük bir yönelimdir. Tabii içinde büyük riskleri taşıyan bir yönelimdir de. Bu yönelimin büyüklüğünü görmek, onu iyi anlamak, onunla iyi bütünleşmek gerekiyor. Risklerini, tehlikelerini de görmek, onlara karşı oldukça duyarlı olmak ve gerekli tutumu, tavrı gösterebilmek, bu anlamda mücadeleye, partiye, önderliğe sahip çıkmayı bilmek gerekiyor. Yurtsever halkımızın da bütün bunları iyi görmeye, iyi anlamaya, şimdiye kadar olduğu gibi önderlik gerçeğini daha iyi anlayıp daha sıkı bütünleşmeye, bu sürecin halk mücadelesi süreci olduğunu görerek kendisini büyük mücadelelere hazırlamaya, daha fazla katmaya çağırıyorum.

Böyle olursa önümüzdeki sürecin büyük kazananı kesinlikle partimiz olacaktır. PKK'nin 21. yılı böyle bir değişim dönemi olacak. Bu yıldönümünde partimizin 21. resmi yaşına girişinde başta Parti Önderliği olmak üzere, tüm halkı, partili yoldaşları selamlıyor, yıldönümlerini kutluyor, önümüzdeki süreçte bu bilinçle katılmaya çalışacağımızı, kendimizi yenileyeceğimizi, dönemin gereklerine uygun yenilenmiş bir militan olarak bu sürece katılacağımızı belirtiyor, tüm yoldaşlara başarılar diliyorum.

21 Kasım 1998

Devrimde karar, sosyalizmde ısrar, atılım ve zafer

PKK KONGRELERİ– III

İzzet Baykal

III. Kongre

"Sınıf dışı anlayışlara karşı kesin savaş platformu"

II. Kongre'den sonra, parti çizgisinin kitlelere maledilmesi, elde edilen kazanımların ülkeye aktarılması, yeniden bir örgütsel inşa sürecinin başlatılması, parti örgütlerinin halk savaşı çizgisine ve taktiğine göre kitleler arasında kurulması, halkın örgütlendirilerek askeri ve siyasi şiddetinin açığa çıkarılması çalışmaları, içten ve dıştan dayatılan her türlü engellere rağmen, II. Kongre kararları ve çizgisi temelinde yoğun bir şekilde başlatılmıştı.

Böylesi hedefler temelinde ülkeye yönelen parti kadroları, bütün engellemelere rağmen parti gücünü ülkeye taşırmayı ve konumlanmayı başarmıştı. Bölge çapındaki siyasal koşullar da buna uygunluk arzetmekteydi. Bu yönelimle, ülkemizin bir çok alanına ulaşan parti kadroları, ulaşılan bütün alanlarda temel üstlenmeyi de sağlamıştı.

Bir yanda kitlelerin örgütlenmesi, şehirlerle bağ kurulup örgütlenme zemininin hazırlanması çalışmaları yapılırken, diğer yandan keşif, istihbarat, üslenme vb. çalışmalarla gerilla savaşının alt yapı hazırlıkları sürdürülmekteydi. Kırdan başlayarak her alanda parti örgütlerini oluşturma, silahlı propaganda birlikleri temelinde çalışmaları yürütme ve sömürgecilikle tarihi hesaplaşma sürecini silahlı mücadele temelinde başlatma bütün bu çalışmaların temelini oluşturmaktaydı.

Hiç kuşkusuz bütün bu çalışmaların doğru bir temelde yürütülmesinin yolu; parti öncülüğünün, çizgisinin oturtulması, korunması ve geliştirilmesinden geçmekteydi. II. Kongre çizgisinin doğru bir temelde yürütülmesi ve kararların hayata geçirilmesi başarının teminatıydı. Zaten II. Kongre sürecinde, partinin örgütlenme sorunu ele alınmış ve öncünün örgütlenmesini engelleyen anlayışlar mahkum edilmişti. II. Kongre'de "*parti düşmanlığı biçiminde tanımlanan anlayış tasfiye edilirken, ikinci ve üçüncü anlayışların, parti varlığı açısından taşıdığı tehlikelere işaret edilmiş, bu anlayışların taşıyıcıları parti çizgisinde bütünleşmeye davet edilmişti.*"

II. Kongre'de alınan ülkeye yeniden dönüş kararı, parti düşmanlığı biçiminde tanımlanan birinci ve parti anlayışına karşı olan tepkici, tutucu ve özerk anlayış biçiminde ortaya çıkan ikinci anlayış sahiplerinin çoğu tarafından benimsenmemişti. Dolayısıyla bunlardan bazıları partiye karşı bir savaş başlatmış, bazıları da parti içinde kalarak, partiyi ele geçirmenin uğursuz çabalarına yönelmişlerdi.

II. Kongre sürecinde parti çizgisinin zaferle çıkmasına, tasfiyecilerin tasfiye edilmesine ve partiye zararlı tüm sınıf dışı anlayışlar ortaya konulup mahkum edilmesine rağmen, tam bir ayrışma da gerçekleşmemişti. Zaten öylesi bir süreçte parti bireylerinin nitelikleri de dikkate alındığında, tam bir ayrışmanın olması mümkün değildi. Ancak, belli düzeydeki bir ayrışma bile parti açısından olumlu bir gelişmeydi.

Ülkeye yeniden dönüş kararını içten benimsemeyenlerin ülke içi parti çalışmalarını yürütemeyecekleri, yürütmeyecekleri de açıktır. Olan da budur.

Ülkeye yeniden dönüş, aynı zamanda yeniden örgütsel inşa süreciydi. Bu temelde önderliğin sınırsız ve bir takım değerli kadroların yoğun çabalarıyla, ülke içinde yürütülen çalışmalarla, partinin örgütlenmesi açısından bazı gelişmeler sağlanmıştı. Ülkenin bir çok alanına ulaşılmış ve buralarda temel üslenmeler yaratılmıştı. Kitlelerin örgütlenmesi faaliyetlerinde bazı başarılar elde edilmişti. Halkın yoğun ilgi ve desteği vardı. Keşif ve istihbarat çalışmalarıyla, savaşın alt yapı hazırlıklarında kimi ilerlemeler sözkonusuydu. Ancak, tüm bu olumlu gelişmelerin yanında, özellikle parti öncülüğünün oturtulması ve geliştirilmesi açısından yaşanan önemli sorunlar da vardı.

"*Parti taktiğinin uygulanmasını sabote eden ve taktiği işlettirmeyen anlayışlar yüzünden öncü örgütlenme yaratılamamış, parti anlayışı ve ulusal kurtuluş çizgisine karşıt olan, parti taktiğini iflasın eşiğine getiren, öncüyü tanınmaz hale sokan ve saptıran anlayış; parti anlayışı ve ulusal kurtuluş siyasetine karşı olan, proleterya ile küçük-burjuva arasında kararsızlık geçiren, tepkici, tutucu ve özerk anlayış; parti, devrim, halkın davasına en az örgütlenme, propaganda, eylem ve sorumluluk duygusu ile sahip çıkan ve değişik pratik alan, dar sorumluluk gibi anlayışlar yüzünden öncü, ciddi sapma ve tehlikelerle karşı karşıya gelmiş, öncünün örgütlenmesi gerektiği gibi sağlanamamıştır.*" (III. Kongre Kararları'ndan)

Özcesi, öncünün siyasal, örgütsel ve askeri çizgisinin pratiğe aktarılmasında yeterli düzeyde bir çabanın ve duyarlılığın gösterilmemesi her düzeyde bir daralmayı ortaya çıkarmıştır. Doğru hareket tarzı ve çalışma disiplini tutturulamamıştır. Halka ve değerlere önem vermeme, geçimsizlik, liberalizm, bürokratizm, bireycilik vb. anlayışlar çalışmalarda darlığa yol açmıştır. Kuşkusuz bu anlayışlar, aynı zamanda tasfiyeciliğe ve bozgunculuğa da zemin teşkil etmiştir.

Ancak tüm bu olumsuzluklara rağmen ülke topraklarına temeli atılan, kısmi düzeyde de olsa uygulanmaya çalışılan partinin özü, önemli gelişmelere yol açmış, direniş boyutlandırılmış, kırdan başlayarak her alanda parti örgütlerinin oluşumunda ilerlemeler sağlanmış ve silahlı propaganda birlikleri örgütlenmesinin çalışmaları, sömürgecilikle tarihsel hesaplaşma anını yakalamıştır. Şanlı 15 Ağustos Atılımı, işte bu tarihsel hesaplaşma anının ifadesidir.

Öncü, daha ilk oluşumundan itibaren Kürdistan devriminin temel mücadele biçimi olarak silahlı mücadeleyi esas almıştı. İdeolojik-politik gelişimine bağlı olarak bu çizgisini de geliştirmiş, silahlı propaganda taktiği olarak da adlandırılan "*ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara karşı*" devrimci şiddeti uygulayarak parti örgütlemesini geliştirmiş, en geniş kitlelere ulaşmayı başarmıştı. II. Kongre, silahlı mücadele çizgisinin doğruluğunu ortaya koyarak, halk savaşı çizgisini daha da netleştirmiş ve ülkeye dönüşle birlikte bu çizgi uygulamaya konulmuştu. Bu çizginin doğru devrimci bir mücadele çizgisi olduğu, öncünün gelişim pratiğinde kanıtlanmıştır.

Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nı ortaya çıkaran da öncünün bu doğru-devrimci çizgisi olmuştur. 15 Ağustos Atılımı, öncünün ilk oluşumundan itibaren tespit edilen bu çizgisinin pratik uygulanmasının geliştirilmesidir.

Geriye çeken, öncüyü tıkamaya çalışan tüm yönelimlerine rağmen, önderliğin insan üstü çabaları, tavizsiz savaşımı, sabrı ve emeğiyle Şanlı 15 Ağustos Atılımı'na ulaşılmıştır. Önderliğin bu çabalarına denk düşecek bir zamanda ve nitelikte olmasa da, 15 Ağustos Atılımı, parti ve halk tarihimizde yepyeni bir dönemi başlatan şanlı bir sayfadır.

15 Ağustos Atılımı'yla başlayan süreç, faşist-sömürgeci egemenliği darbeleyip, halktaki umudu somut bir gerçekliğe dönüştürmüş, halkı etkileyerek harekete geçmesini sağlamış, bu temelde de öncünün örgütlenmesinin ortamı ve olanakları artmıştı. Aynı zamanda, 15 Ağustos Atılımı'nın etkilediği ve harekete geçirdiği halk kitleleri, siyasal çizgimizin öngördüğü devrimde çıkarı olan tüm Kürdistan halkını bir çatı altında toplayıp, siyasal ordulaşmasını yaratan ulusal kurtuluş cephesinin kuruluşunun olanaklarını da ortaya çıkarmış ve 21 Mart 1985'te Kürdistan ulusal kurtuluş cephesi, kuruluşunu resmen ilan etmişti. Bu, oldukça önemli bir süreçti. Kürdistan tarihinde ilk kez modern bir öncülük etrafında Kürdistan halkının siyasal örgütlülüğü yaratılmıştı.

15 Ağustos Atılımı'yla Kürdistan'da ilk kez modern öncülüklü, modern bir halk savaşı ve bunun temel taktiği olan gerilla uygulaması başlatılmış, 1986'lara gelindiğinde, "*başlangıç düzeyinde de olsa gerilla mücadelesi oturtularak, ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesiyle, halk ordusunun kuruluşu aşamasına gelinmiştir.*" (III. Kongre Kararları'ndan)

Parti ve halk tarihimizde böylesine görkemli ve tarihsel bir atılım başarıldıktan sonra bunun geliştirilmesi, savaşımın büyütülmesi, parti taktiğinin uygulanması, parti öncülüğünün korunarak geliştirilmesi ve böylelikle geniş halk kesimlerini örgütleyerek, savaşa çekip düşmana darbe üstüne darbe vurmak gerekirken, ülkeye girişte yaşanan ve çalışmalara yansıyan kimi geri özellikler, sınıf dışı anlayış ve yaklaşımlar, parti öncülüğünü ve taktiğini sabote eden pratiklerle 1985'lere gelindiğinde bir yenilgi durumuyla yüz yüze kalınmıştır. "*Son derece elverişli koşullara ve muazzam olanaklara rağmen, parti içinde ortaya çıkan tasfiyeci, tutucu, oportünist, plansız, disiplinsiz, bireyci, dar ve boş çalışma; atılım ve saldırı ruhunda zayıflık, devrimci pratiğin üzerine yürümeyen durgunluk gibi anlayış, yaklaşım ve tutumlar nedeniyle parti taktiği, silahlı mücadele çizgisi pratiğine doğru ve tam uygulanmamış, çoğunlukla taktik dışı, sağ ve sınırlı bir pratik yaşanmıştır. Bu durum, parti çalışmalarının yaratıcı ve geliştirici rolünü sınırlamış, devrimci savaşın ileri düzeylerde gelişimini, silahlı ve siyasal ordulaşmanın yaratılmasını engellemiş, böylece partiye ve mücadeleye büyük zararlar vererek, imha tehditleriyle yüz yüze getirilmiştir.*" (III. Kongre Kararları'ndan)

15 Ağustos Atılımı'ndan sonra düşman, geçirdiği şokun ardından hemen saldırıya geçmiş, 1985 ve '86'lara gelindiğinde büyük saldırılarla öncü birliklerini ezmeye, imha etmeye çalışmıştır. Düşmanın bu kapsamlı yönelimleriyle birlikte içte yaşanan geri sorunlar, savaşı ciddi ele almama gibi durumlar, mücadeleyi daha başından yenilgiye götürme gibi bir durumu yaratmıştır. Önderlik bunu; "*zafer çıkarabileceğimiz bir gelişme tersine işlemeye başladı, yenilgi kapıyı çaldı*" diye değerlendiriyor.

Ülke içi faaliyetler silahlı propaganda birlikleri temelinde gelişmekteydi. Bir gerilla savaşı öncesi silahlı propaganda birlikleri, ağırlıklı olarak siyasal ve örgütsel çalışmaları yürüten ve bu çalışmalar önünde engel teşkil eden unsurlara karşı da askeri şiddeti esas alan ve gerçekleştiren bir taktiktir. Gerilla savaşı, bu temel çalışmalar üzerinde ortaya çıkar ve gelişir. 15 Ağustos Atılımı, silahlı propagandadan gerillaya geçişin aşamasıdır. 15 Ağustos Atılımı, o dönemde çeşitli silahlı propaganda birliklerinin bir araya gelmesi temelinde oluşan Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) örgütlenmesiyle gerçekleştirilmişti. Ki, HRK gerilla örgütlenmesinin çekirdek oluşumudur.

15 Ağustos Atılımı'ndan hemen sonra, gerillaya geçişin ve gerilla savaşını yürütmenin tüm koşulları oluşmasına rağmen, iç sorunlar kendini gerilla tarzında üretememeyi de beraberinde getirmiştir. Birliklerin, propaganda birlikleri olmanın ötesine geçememeleri, bunu gerillaya dönüştürememeleri; Şanlı 15 Ağustos Atılımı'nı süreklileştirmenin ve ortaya çıkan gelişmeleri doğru bir temelde değerlendirmenin önünü almış ve mücadeleyi yenilgiye doğru sürüklemiştir.

Ülkeye dönüş ve 15 Ağustos Atılımı'yla halkın umudunun gerçeğe dönüşmesi, halkımızda, partiye yönelik yoğun bir sempatinin oluşmasına neden olmuş ve her alanda mücadele, muazzam bir halk desteğine sahip olmuştur. Ancak, kadrolar şahsında yaşanan gerilikler, sınıf dışı anlayış ve yaklaşımlar, halkın bu çok yoğun desteği ve ilgisini doğru bir şekilde değerlendirememiştir. Özellikle parti içi sorunlar oldukça ağırlaşmış, parti taktiğinin işletilmemesi, örgütsüzlüğün gelişmesi, merkezileşmeyi önleyen tutumların ortaya çıkması, kadroların doğru bir şekilde işletilmemesi vb. gibi tasfiyeci anlayışlar partiyi yenilgiyle yüzyüze bırakmıştır.

Bu dönemde asıl dikkati çeken, onca pratik adım atılmışken ve tüm gelişmeler eğer önderlik çizgisi takip edilir ve uygulanırsa başarının mutlak olduğunu ortaya koyarken, özgürlük hareketi gibi yüce idealleri olan sosyalist bir hareketin militan ruhu ve büyük bir davanın sahibi olma gerçekliği ortadayken, içte yaşanan sorunlar –ki bunlar parti çizgisinin uygulanmamasının ortaya çıkardığı sınıf dışı eğilim ve anlayışlardır– ve düşman saldırıları karşısında yılgınlığa kapılıp "*silahlı mücadeleyle sonuç alınamaz, zafer olmaz*" söylemleridir. Bu söylem yıllar sonra, devletleşme ve zafer aşamasına ulaştığımız bugün de işbirlikçi eğilim sahipleri ve hainler tarafından yine ortaya atılmıştır. 1985'lerde de aynı söylem provokatörler ve tasfiyeciler tarafından dillendirilmiştir. Dolayısıyla geçmişte ve bugünde bu söylem sahiplerinin parti içindeki anlayış ve yaklaşımları, sınıf kökenleri, neye hizmet ettikleri ve sonuçta düşmanla nasıl buluştukları da parti tarihinde gözler önüne serilmiştir. Tüm bu girişimler, açık ki, öncünün özünü bozmaya, saptırmaya, onu esas kimliğinden uzaklaştırmaya yönelik düşmanın ve onun içteki uzantılarının girişimleridir. Bunlar, sonuçta tasfiye olmaktan kurtulamamışlardır.

İşte III. Kongre sürecine girerken, yine bu tür provokatif, tasfiyeci eğilimler ve tutumlar kendini partiye dayatmaya başlamıştır.

Daha 1982'lerde ülkeye yeniden dönüşün önünde engel olmaya çalışan tasfiyeciler, bu kez de Güney'den Kuzey'e girmenin önünde engel olmaya çalışmışlardı. "*Kesinlikle Hakkari'ye göndermeyiz*" diyorlardı. KDP ve IKP'nin de dıştan dayatımı bu yönlüydü. İçteki tasfiyeciler bu emellerini gerçekleştirmek için her türlü yol ve yöntemi denemekten ve uygulamaktan çekinmemişlerdi. Dolayısıyla, 1982 yılından beri yürüttükleri bu tasfiyeci girişimleri daha da açığa çıkmaktaydı. 1985'teki CUD olayı da KDP ve IKP'nin Güney'i öncüye kapatma yönelimiydi. Parti içindeki kimi yetersiz ve önderlik çizgisini anlayamayan kadrolar da neredeyse KDP'nin kuyrukçusu durumuna gelmişlerdi. Parti tarihinde geçen Lolan pratiği ve KDP'nin Lolan'daki yönelimleri, bunun somut örnekleriyle doludur.

İçteki tasfiyeciler, tutumlarını açıktan parti düşmanlığı biçiminde ifade etmeye ve örgütlenmeye başlamışlardı. Semir Avrupa'ya giderek bunu açık bir şekilde yapmış, Süleyman da parti içinde bu yönlü tutumlarını devam ettirmeye çalışmıştı. Fatma'nın tüm hesaplarıysa, III. Kongre'yi ele geçirmekti.

Kuşkusuz bu tasfiyecilerden, parti içinde kendini eğitmeyen, örgütlemeyen, geliştirmeyen, devrime hazırlanmayanlar oldukça etkilenmişlerdi.

1986'lara doğru gelindiğinde dışta düşmanın ve çeşitli güçlerin saldırı ve yönelimleri, içte ise yaşanan çizgiye gelmeme sorunları mücadelenin gelişimini sekteye uğratmıştı. İşte III. Kongre böylesi bir süreçte gündemleşti. Yenilgiye gidişin, içten ve dıştan gelen tüm saldırıların önünü almak, amansız bir çizgi savaşımıyla öncü çizgisini her alanda hakim kılmak ve bu temelde de başarıyı koşullamak III. Kongre'nin en temel görevleriydi. Açık ki bu, öncü tarihinde çok önemli ve özgün bir yeri olan, her şeyin ona bağlandığı bir platform niteliğindeydi. III. Kongre, sınıf savaşımının en keskin bir tarzda verildiği zirveyi teşkil ediyordu.

Kongre'ye gelmeden önce önderlik, daha 1985 Mart ve Kasım talimatlarıyla tüm bu olumsuz gidişata müdahale etmiş ve eğer yenilgi tam sonuca gitmemişse, önderliğin hemen her yıl gerçekleştirdiği böylesi müdahaleler sayesinde gitmemiştir. Önderlik, gerek 1984 mektuplarında ve gerekse 1985 talimatlarında anılan tüm sorunlara değinmiş, doğru tarzın ne olması gerektiğini ortaya koymuştur. III. Kongre zirvesinde gerçekleştirilen çözümlemeler de, bu olumsuz gidişatı durdurmuş ve direnişi yeniden yükselişe doğru çekmiştir.

"*III. Kongre sürecindeki çabaların özünde; öncünün konumunu daha netleştirmek, öncünün tıkanış nedenlerini ortaya koymak, buna yol açan sınıfsal-ulusal gerekçeleri sıralamak, bunu kişiler düzeyine kadar indirgemek, tıkanmış öğelerin kendi şahsında neyi tıkattıkları, neyi bitirmek istediklerini yanılmadan doğru çözümlemek ve olası gelişme yönlerini göstermek bu dönemin temel görevidir. III. Kongre'de bu başarılmaya çalışıldı. Bunun kadar önemli olan bir görev de, silahlı devrimin taktiğini –mücadele taktiğini– biraz daha doğrultmak, Kürdistan koşulların-*

da isyan taktiğinin nasıl yenilgilere gittiğini göstermek, peşmerge yöntemleriyle nasıl imha olmaktan kurtulunamadığını ortaya koymak, bunun yanında uzun vadeli ve ayakta tutabilecek taktiğin ne olabileceğini bir kez daha iyice çözümlemek, bu taktik araçla ne kadar, nasıl yol alınabileceğini iyi koymaktır." (Parti Önderliği)

Bu belirlemeler III. Kongre'nin görevlerini ve neleri başardığını, aynı zamanda hangi sorunların çözümlendiğini ortaya koymaktadır.

Tüm bu gelişmelerin yaşandığı bir süreçte gerçekleştirilen III. Kongre gerçekliğine, partili bireylerin çoğunluğu hangi düzeyde yaklaşması ve katılım sunması gerektiğinin dahi ayırdında değildi. Nasıl bir dönemin içinden geçildiğinin dahi farkına varılamıyordu. Tüm bunlara rağmen tarihi III. Kongre, bizzat önderliğin perspektifleri ışığında, onun çabası ve kutsal emeğiyle rolünü oynamış ve tarihte hak ettiği yerini almıştır.

III. Kongre'nin Özgünlüğü ve Evrenselliği

VI. Kongre'nin gerçekleştirilme çalışmalarının yapıldığı günümüz sürecinde III. Kongre gerçekliğini anlamak ve bilince çıkarmak oldukça önem taşımaktadır. Çünkü, VI. Kongre, '90'lı yılların III. Kongresi niteliğinde bir kongre olma özelliğini taşıyacaktır.

Neden '90'lı yılların III. Kongresi? Bu anlamda III. Kongre gerçekliği nedir? III. Kongre'de başarılan ne olmuştur? Bu sorulara verilecek yanıtlar, aynı zamanda '90'lı yılların III. Kongresi olma niteliğindeki VI. Kongre'yi de anlamamızı sağlayacaktır.

Önderlik; "*III. Kongremiz, savaş zemininde partileşme hareketiydi. Evet, öz olarak buydu*" diyor. Bu belirleme III. Kongre'nin niteliğini açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Yazımızın ilk bölümünde III. Kongre süreci öncesi yaşanan parti dışılıklara kısaca değinmiştik. Yaşanan bu parti dışılıkların ve düşman saldırıları karşısında çizgi dışılığın iflası, yine tasfiyecilerin körüklemeleri, kafalarda savaşa olan inançsızlığı ve zafere duyulan kuşkuyu oluşturmuştu. "*Silahlı savaşla sonuç alınamaz, zafer olmaz*" söylemi, daha 15 Ağustos Atılımı'nın üzerinden bir yıl geçmeden dillendirilmeye başlanmıştı. Bu, oldukça tehlikeli bir durumu arz ediyordu. Bunun kaynağında hiç kuşkusuz parti anlayışını, çizgisini kavramama, uygulamama ve her türden sınıf dışı anlayış, yaklaşım ve tutumlar yatıyordu. Her ne kadar düşmanın kapsamlı saldırıları ve içteki tasfiyecilerin komploları ve bu tutumları körüklemeleri birer etken olsa da, aslolan partiye, parti çizgisine, savaşa, devrime inançsızlık, kendini kararlaştırmama, partileştirmeme, ikircikliK, netsizlik ve ortayolculuk gibi parti dışılıklar ve sınıf dışı eğilimlerin varlığıydı. III. Kongre sürecine gelindiğinde, bu olumsuzluklar neredeyse partiyi ve savaşımı bir yenilginin ve tasfiyenin eşiğine getirmişti. Bir yandan önderliğin ve Agit gibi değerli kadroların çabaları ve müdahaleleriyle kimi gelişmeler yaşanırken, diğer yandan tasfiyecilerin ve buna zemin olan ortayolcu anlayış sahiplerinin savaşa olan inançsızlığı geliştirmeleri, yaymaları ve saflarda kararsız, ikircikli bir ruh halini oluşturma çabaları yoğunlaşmıştı.

Tüm bu olumsuz gelişmelerin, günümüzde olduğu gibi, bir de dış bağlantıları vardır. Özellikle başta Güney Kürdistan'daki işbirlikçi ilkel-milliyetçilik, saflardaki bu eğilimin dıştan besleyeni durumundaydı. Yine, Avrupa emperyalizminin bu eğilim sahiplerine kucak açarak ve onları yönlendirerek bunu partiye dayatmaları sözkonusuydu.

İşte, böylesine içten ve dıştan dayatılan çok yönlü saldırılarla silahlı mücadele, önderliğin kutsal emeği ve şehitlerin kanlarıyla yaratılan tüm değerlere, çabalara ve ortaya çıkarılan pratik gelişmelere rağmen daha ilk adımlarında boğulmak isteniyordu. Özellikle de savaşa, zafere ve devrime olan inançsızlık oldukça geliştirilmeye çalışıyordu. Parti anlayışına ulaşamayan birçok parti bireyinin kafası karışmış ve ikircikli bir ruh hali neredeyse egemen hale gelmişti. Öncünün özünü, çizgisini ifade eden yüce idealler, büyük dava ve bu uğurda verilmesi gereken bedeller, göze alınması gereken zorluklar gözardı ediliyordu. Sosyalist ilkeler, emek kahramanlığı, inanç, kararlılık, cesaret, fedakarlık gibi parti özellikleri, özü neredeyse bir tarafa itilmiş ve unutulmuş, parti dışılıklar, partiden uzaklaşma ve çizgiyi saptırma gibi çabalar yoğunlaşmıştı.

İşte "*III. Kongre, bu tehlikeli gelişmenin önüne geçme ve savaş bilincini onarma, bu temelde savaşta inancı yükseltme müdahalesi olarak gündemleşti.*" (Önderlik) Bunun günümüzle ve gerçekleşecek olan VI. Kongre'yle olan benzerliği açıktır.

III. Kongre'nin çözümlediği ve çözdüğü en önemli sorun buydu. Yani, savaş zemininde partileşmeyi oturtma, geliştirme, partiyle devrim ve savaş olgularını birbirinden ayrılmaz kılma ve bunu netleştirmeydi.

III. Kongre'yi tarihi ve evrensel kılan en önemli özellik, sosyalist devrimler tarihinde bugüne kadar hiç olmayan kişilik çözümlemelerinin geliştirilmesiydi. Gerçekten bu yepyeni bir durumdu. Bu yenilik sadece Kürdistan Devrimi için değil, geçmişten geleceğe tüm sosyalist hareketler ve devrimler için bir yenilikti. III. Kongre'yi evrensel kılan da buydu.

Bilimsel sosyalist ideolojinin yaratıcıları ve ustaları Marks ve Engels, vahşi kapitalist sömürüyü ve sınıf savaşımını çözümleyerek, sosyalist toplumsal formasyonun temellerini ortaya koymuş ve o dönemin koşulları içinde bunun teorik izahını ustaca geliştirmişlerdir. Kuşkusuz bu, insanlık için oldukça önemli bir gelişmedir. Sınıf savaşımı yasasını, sosyalist devrimi tahlil eden ve öngören bu bilimsel sosyalizmin ustaları, sosyalist ahlaki ilkeleri de teşfik etmişler ve bunu kendi kişiliklerinde de somutlaştırmışlardır. Kapitalist sistemle mücadelede pratikte de en ön saflarda yerlerini almışlardır. O dönem böylesi bir sosyalist ideolojinin ortaya çıkarılması anlamında ele alınmalı ve bununla gerçekleştirdiği vurgulanmalıdır. O dönemde kişilik çözümlemeleri yoktur, buna o dönem koşulları içerisinde pek ihtiyaç da yoktur ve bu anlaşılır bir durumdur.

Lenin, bilimsel sosyalist ideolojinin emperyalist çağdaki politik-pratik uygulayıcısı olma ve emperyalizmi tahlil ederek, marksizme büyük katkılar sunma görevini gerçekleştiren sosyalist devrim ustasıdır. Emperyalizmin en zayıf halkasında sosyalist devrimi gerçekleştirme gibi tarihsel ve evrensel bir rol oynamıştır. Ancak Lenin, marksizme sunduğu bunca büyük katkıların yanında, sosyalist iktidar sorununu ele alıp uygularken, bunu gerçekleştirecek olan sosyalist bireyleri devrimden önce yaratma ihtiyacını belki de Rusya'nın ve Ruslar'ın genelde gelişkin kültürel yapısından dolayı hissetmemiştir. Kuşkusuz, RSDİP içerisinde tasfiyecilere karşı yoğun bir sınıf savaşımını yürütmüştür. Ancak yaşam tarzı, yaşam anlayışı, kişilik özellikleri gibi sorunlar her ne kadar Lenin tarafından görülmüş ve bunlara yönelik çeşitli vurgular yapılmışsa da, ağırlıklı olarak üzerinde durulmamıştır. Sosyalist insanın kişilik özellikleri, genel değerlendirmelerin ötesine geçmemiştir. Özcesi, sosyalist devrim öncesinde sosyalist bireyler yaratma, bu temelde kişilikleri çözümleme ve sosyalist insanın özelliklerini açığa çıkarıp, bunu bireylerde somutlaştırma mücadelesi yeterli düzeye ulaştırılmamıştır. Kuşkusuz, sosyalizme inanmış, kararlı, kendini devrime adamış, sosyalist ahlakı benimsemiş ve kendi kişiliğinde uygulamış Bolşevikler vardır. Devrim uğruna, yüce idealler uğruna her türlü bedeli göze alarak kendilerini devrime, halka, insanlığa adayan kahraman sosyalist partizanları hiç kimse gözardı edemez. Ancak bizim burada anlatmaya çalıştığımız, Lenin'in de kişilik sorunları üzerinde fazla durmadığıdır. Haklı olarak devrim ve iktidar sorunları üzerinde yoğunlaşılmış, ancak sosyalist insanı yaratma sorunu, devrim sonrasının sorunu olarak ele alınmıştır. Reel sosyalist sistemin tutunamamasının ve çözülmesinin en önemli nedenlerinden biri de bu olmuştur.

Daha sonraki proleter önderlikli ulusal kurtuluş savaşlarında da durum bundan farklı değildir. Burada, sosyalist devrimlerin ve ulusal kurtuluş hareketlerinin geliştiği ülkelerin, ülkemiz gerçekliğine göre gelişkin olan toplumsal yapılarını görmezden gelmiyoruz. Ancak sorunu buraya bağlı olarak ele almanın da yanlış olacağını vurgulamak gerekiyor. Çünkü, sorun sadece gelişmiş veya geri bir toplumsal yapı sorunu değil, özünde sınıfsal bir sorundur. Dolayısıyla bu, devrime kalkışan her proleter hareketi ilgilendiren ve mutlaka esas alması gereken bir sorundur. Ancak tüm bunlara rağmen, devrime kalkışılan, ya da devrimin gerçekleştiği birçok ülkede sosyalist insanların ortaya çıktığını da vurgulamak gerekiyor.

Tüm bunlardan hareketle, Marks'tan başlayarak, ağırlıklı olarak ele alınmayan, yeterli düzeyde çözümlenmeyen kişilik sorunları –nihayetinde devrim, en başta bireyde gerçekleşmesi gereken bir olgudur– denilebilir ki, sosyalist ve ulusal kurtuluş devrimleri tarihinde ilk kez önderlik tarafından ele alınmış ve çözümlenmiştir. Bu, bilimsel sosyalizme sunulan en büyük katkıdır ve evrensel bir özelliği vardır. Buna neden olan, Kürdistan toplumunun çok geri düzeyi olsa da ve başlangıç buradan yapılsa da, aslında kapitalist-emperyalist sistemin dünya ölçeğinde yaratmaya çalıştığı bireyci, tüketici, hiçleşen ve yabancılaşan insan tipine karşılık, sosyalist yeni insanı yaratmada ve bunun mücadelesini geliştirmede Kürdistan'ı aşan ve evrenselleşen özelliğini görmek gerekiyor. Dolayısıyla, sosyalist ve ulusal kurtuluş devrimleri tarihinde ilk kez gerçekleştirilen bu çözümlemeler, bugün sadece Kürt insanını değil, emperyalist tüketim canavarının dişlileri arasında bitişe doğru yol alan dünya insanlığını ilgilendirmektedir.

İşte, böylesine tarihsel ve evrensel özellikleri olan kişilik çözümlemeleri, parti tarihinde yoğunluklu olarak ilk kez III. Kongre süreciyle başlamıştır. İlginçtir, aynı dönemde sosyalist bireyi yaratmayı devrim sonrasına bırakmanın yol açtığı tahribatlar sonucu reel sosyalist sistemde çözülüş süreci hızlanırken, Kürdistan'da bilimsel sosyalizm, halkımızın pratiğinde ve savaşımında tüm dünya insanlığına kurtuluşun yolu ve yaşam biçimi olarak sunulmaktaydı. Yani aynı dönem içerisinde bir yanda sosyalizm adına tasfiye süreci, diğer yandan Kürdistan topraklarında bilimsel sosyalizmin gerçek temelleri üzerinde şahlanışı yaşanmaktadır.

"*Burada çözümlenen an değil tarih, birey değil toplumdur*" şiarıyla gerçekleştirilen III. Kongre sürecinde, önderlik, tüm olumsuz gidişatı, kapının eşiğindeki yenilgiyi bertaraf etmek, partinin sınıf özünü korumak, geliştirmek ve zaferin kapısını aralamak için o tarihsel ve evrensel çözümlemelerini başlatmıştır. An'da bin yılları kapsayan tarihi, bireyde ise tüm toplumu çözümlemiştir. Geçmişin başaşağı gidiş ve yenilgi tarihinin günümüzde yol açtığı sonuçlar ve "*sömürge bile olmayan*" bir toplumsal yapının an'da ve bireyde çözümlenmesi, parti mücadelemizin gelişiminin ve direnişini boyutlandırarak süreklileştirilmesinin motor gücü olmuştur. "*An ile kişi, herkesin gözleri önünde çözülmüş ve geçmişin suçları gibi, geleceğin dinamik güçleri de bütün yönleriyle ortaya çıkmıştır.*" (Önderlik)

Eleştiri, parti tarihinin en temel ve en vazgeçilmez bir silahıdır. Özgürlük hareketi eleştiri ile mücadeleye başlamış, eleştiri ile savaşımını geliştirmiş ve büyütmüş bir harekettir. İlk oluşumdan itibaren düşman ve her türlü düşman uzantısı, özgürlük hareketinin sert eleştirileriyle mahkum edilmiş ve mücadele gerçekliği bu temelde geliştirilmiştir. Kemalizmin ve onun sol versiyonlarının sosyalist maskeli sosyal-şovenlerin ideolojileri, öncünün eleştiri bombardımanları altında teşhir ve mahkum olmuşlardır. Yine, küçük-burjuva reformizmi ve ilkel milliyetçiliğin de sosyalist önderliğin eleştirileriyle gerçek yüzleri açığa çıkarılmış ve mahkum edilmişlerdir. Bu anlamda özgürlük hareketi, eleştiri silahını en yetkin tarzda kullanan bir sosyalist hareket olma özelliğini taşımaktadır.

III. Kongre sürecine kadar eleştiriler ağırlıklı olarak bu temelde işletilmiştir. Yani dışa yöneliktir. Kuşkusuz ilk başlarda bu gerekli ve zorunludur da. Çünkü mücadele gerçekliği, bu eleştiriler temelinde ortaya çıkıp gelişecektir. Parti içine yönelik olarak da eleştiri silahına başvurulmuştur. Ama ağırlıklı yan, dışa yönelik olmuştur. Bunun yanında, sosyalist insan özellikleri ve kişilik sorunları da belirli düzeylerde işlenmiş ve genel belirlemeler ortaya konulmuştur. Ancak tüm bunların yeterli olmadığı, Kürdistan'daki kişilik sorununun ağırlığı kendini hissettirmeye başlayınca ve hatta bunun bir yenilgiye yol açacağı gerçekliği açığa çıkınca, kişilik çözümlemeleri yapma ihtiyacı duyulmuştur. Önderlik, bu durumu şöyle değerlendiriyor: "*İşte bu olumsuzluklar nedeniyle ilk kez içe yönelme, kişilik sorunlarına yönelme gereği hissettik. 1982-83-84'lerde daha çok gençlik sorunları, çözüm yolu, parti yolu gibi genel çizgileri koymuştuk. Genel belirlemelerimiz vardı, ama bunlar, kendi malımızı bize tanıtmaya yetmiyordu... Ama III. Kongre döneminde özellikle kör pratiğin tehlikeli bir hal almasıyla birlikte, düşüncesiz, teorisiz, eleştirisiz pratik mücadele için tehlike teşkil etmeye başlayınca, biz de eleştiriyi iç yapıya yöneltmeye başladık.*"

15 Ağustos Atılımı'nı yenilginin eşiğine getiren, parti özünden ve çizgisinden uzak tüm tasfiyeci, tutucu, ortayolcu anlayış ve yaklaşımlar, III. Kongre sürecinde kapsamlı olarak çözümlenmiş, her türlü parti dışı, parti özünü bozan, aşındıran anlayışlar tasfiye edilerek, parti ortamı netleştirilmiş, bu yönlü en sonuç alıcı çözümler ortaya konulmuştur. Özellikle içte geliştirilmeye çalışılan tasfiyecilik tüm yönleriyle açıklığa kavuşturulmuş ve aşılmıştır. Tasfiyeciler ve provokatörlerin durumları tek tek ele alınarak çok yönlü olarak çözümlenmiş ve yenilgiye gidişin temel nedenleri bu sahte kişiliklerde görülerek, bunlar tasfiye edilmiştir. Gerek ülke içinde, gerek Avrupa'da ve gerekse zındanda ortaya çıkan provokasyon ve bozgunculuk açığa çıkartılmış ve ezilmiştir.

Provokatörler ve bozguncular tüm özellikleriyle açığa çıkartılıp tasfiye edilirken, esas olarak III. Kongre sürecinde, üzerinde durulan ve çok kapsamlı olarak çözümlenen anlayış ortayolculuk olmuştur.

Her dönemde olduğu gibi –günümüzdeki sürece benzemesi açısından da ilginçtir–, bu dönemde de parti içinde ortaya çıkan tasfiyecilere ve bozguncululara zemin olan, tasfiyeciliğin bu zemin üzerinde yeşererek, boy atmaya çalıştığı kararsızlık, ikircilik, inançsızlık, parti kişiliğine ve anlayışına ulaşmama, netsizlik, sınıf dışı anlayış ve yaklaşımlardan kendini kurtaramama, proletarya ile küçük-burjuvazi arasında gidip gelen, düzen ile devrimi uzlaştırmaya ve birlikte götürmeye çalışan vb. gibi, ortayolcu anlayış ve özellik sahipleri kendini ağırlıklı olarak hissettirmiştir. İşte III. Kongre platformu en fazla bu ortayolcu kesim üzerinde durmuş ve önderlik, en çok bu konuda kapsamlı çözümlemelere başvurmuştur.

Yine önderliğe başvuralım: "*Özellikle III. Kongre'de parti içinde bir karasızlığın ortaya çıktığını, III. Kongre'nin üzerinde şekillendiği 1983-84 ve '85 pratiğinin önderlik düzeyinden en alt birimlere kadar yürütülmesinde önemli ikircilik ve kararsızlıklar görüldüğü, demogojik yanı bol bir eğilimin, kimi zaman sağ liberalizm ve kimi zaman da sol sekterizm biçiminde bu pratiğe birçok yönüyle damgasını bastığını ve önemli kayıplar vermemizin yanısıra, birçok gelişmenin sağlanamamasının da nedeni olduğunu ortaya koyduk. Bu konuda tartışmalar yapıldı ve özeleştiriler verildi. Bunları burada tekrar etmeyeceğiz. Ama dikkat çekmek istediğimiz nokta; ortayolculuğun, en kapsamlı bir tahlilinin yapılmış olmasıdır. Aslında Kongre belgelerinin dörtte üçü ortayolculuğun oynadığı rolle ve gelecek üzerindeki tehlikelerinin tanımlanmasıyla ilgilidir.*"

Sonraki süreçlerde ortaya çıkan tasfiyeciliklere zemin teşkil eden ortayolcu eğilimleri dikkate aldığımızda, III. Kongre'de önderliğin bu yönlü çözümlemelerinin anlamı, önemi ve yaşamsallığı daha da bir anlaşılır olmaktadır.

III. Kongre sürecinde ele alınan, tahlil edilen ve çözüme kavuşturulan en önemli konulardan biri de gerilla savaşı ve gerilla ulaşma olmuştur.

Onca emeğe, çabaya ve yaratılan değerlere rağmen propaganda birliği olmaktan kurtulamama, gerillaya dönüşememe ve bunun getirdiği savaşta tıkanma, çözümlenmeden ve bir çözüme kavuşturulmadan, bunun önündeki kişilik sorunlarından kaynaklanan engeller aşılmadan hiçbir adımın atılamayacağı açıktır. Aynı zamanda o sürece kadar ki gelişmeler, bir halk ordusunun kuruluş olanaklarını da ortaya çıkarmıştır. İşte III. Kongre platformu önderliğin kapsamlı çözümlemeleri ışığında bu sorunu da çözüme kavuşturmuş ve Kürdistan halk kurtuluş ordusunun kuruluş kararı da bu platformda alınmıştır. Bu, savaşta ısrarın, umudun ve inancın bir zaferidir. Bu, "*silahlı mücadele ile sonuç alınmaz, zafer olmaz*" teorilerinin yerle bir edilmesidir. Sonraki süreçler de bunun açık bir şekilde kanıtlanmasıdır.

Yine ilk kez III. Kongre'de Fatma unsurunun şahsında kadın sorununun da çözümlendiği gerçekliği ile karşılaşmaktayız. Bu, kadın sorunu gibi köleci toplumdan bugüne gelen ve genel belirlemelerin ötesinde bir çözüme kavuşturulmamış olan bin yılların köklü sorununun önderlik tarafından çözüme kavuşturulmasında atılan ilk büyük ve önemli bir adımdır ki, sonraki süreç bu konuda görkemli gelişmeleri ortaya çıkarmış ve bir de bu yönüyle önderliğin bilimsel sosyalizme, kadının kurtuluşuna ve insanlığa büyük katkıları olmuştur.

III. Kongre zemininde, önderliğin kapsamlı çözümlemeleri ışığında kararlar ve planlamalar fazla tartışılmadan onay bulmuştur. Geçmiş kongrelerden daha güçlü bir bileşim ve sorumlulukla, kararlılık düzeyi oldukça yüksek bir şekilde yeni bir sürece giriş yapılmıştır.

Öncü III. Kongresi'yle, parti örgütünün esas şeklini alması ve kurumlaşması üst boyuta ulaştırılmıştır. Parti, denilebilir ki, esas şeklini bu kongreyle almış, parti özü ve çizgisi yaratıcısının yoğun emeği, çabası ve müdahalesiyle korunmuş ve daha da geliştirilmiştir. Önderliksel partileşme bir model olarak da asıl niteliğine kavuşmuştur. Ancak bunun içinde yer alan bireyler oldukça cılız ve zayıftır. Yani, "*militan kadro, dikilen bu dev elbise içinde cüce kalmaktadır.*" Bundandır ki, bu süreçten başlayarak önderlik, böylesi bir örgütün militanını geliştirmek ve güçlendirmek için yoğun bir çabanın sahibi olmuş ve günümüze kadar kesintisiz bir tarzda devam eden çözümlemelerle militan kadro ve örgüt ölçülerine ulaştırmaya çalışılmıştır, çalışmaktadır. Zaferin koşulunun bu olduğu da açıktır.

III. Kongre, TC için büyük bir darbe olmuştur. Parti içinde yaratılan netlik, tasfiyeci ve işbirlikçi eğilimlerin açığa çıkarılarak mahkum edilmesi ve savaşın üst bir boyuta çıkarılarak sürdürülmesi, TC için büyük bir darbedir. Bundan dolayıdır ki TC, Kongre'nin başarılı olmaması için psikolojik savaş yöntemleriyle her türlü çabayı göstermiştir. Gerek önderliği karalama ve gerekse fiziki imhaya yönelme gibi her yolu mübah görmüş ve uygulamıştır. "*Apo yaralandı, PKK'de iç çatışma*" vb. haberlerle –bunlar günümüze benzerliği açısından da önemlidir– Kongre'yi engellemeye yönelik uğursuz çabalarını sonuna kadar sürdürmüştür. Çünkü, Kongre'nin başarıyla sonuçlanması ve ardından savaşın boyutlandırılması, TC'ye ve emperyalizme büyük bir darbe olacaktır. Onlar bunu çok iyi bildiklerinden engelleme çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Ama hevesleri kursaklarında kalmıştır.

"*Düşmanın tüm boşa çıkarma çabalarına rağmen, yoğun çözümleme gücü, güçlü ve yüksek karar düzeyiyle III. Kongre başarıyla tamamlandı. Gerçekliği her türlü parti dışı anlayışı tasfiye ederek, parti ortamının netleştirilmesi, parti taktiğinin uygulanması için en yaratıcı çözümleri sağlamıştır. Parti ortamında militan kişiliğe gelmeyen kişilikleri çözmüş ve kadro yapısının niteliksel atılım yapmasının önünü açmıştır. Önderliğin de, Kongre konuşmalarında belirttiği gibi; Kongre'de çözümlenen bir kişi, bir sınıf ve bir an değil, toplum ve tarihtir. Mücadelemizin tüm sorunları çok kapsamlı çalışmalarla netleştirilerek bu anlamda muazzam bir çözüm gücüne ulaştırılmıştır. Parti, cephe ve ordu gibi devrimin temel organları konusunda alınan güçlü kararlarla, önümüzdeki dönemin temel görevleri belirlenmiş ve bunların pratikte hayata geçirilmesinin yol ve yöntemleri teferruatlıca ortaya konulmuştur.*"

Bir kez daha partinin özü, çizgisi tüm saptırmalara, aşındırmalara ve tasfiyeci girişimlere rağmen, III. Kongre platformu ile korunmuş, geliştirilmiş ve bu vesileyle III. Kongre, "*sınıf dışı anlayışlara karşı kesin savaş platformu*" olma özelliğini ortaya koymuştur.

Sürecek

Umudun yeni adı zaferdir

Zagros Eyaleti Koordinatörü Mustafa Karasu yoldaş PKK direnişçiliğini değerlendiriyor...

PKK direnişçiliği denince, ilk söylenmesi gereken, bu direnişin varlığını gerektiren bir zeminin varolduğudur. Bu zemin Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihindeki bütün sömürgeci iktidarlara, baskıya, zulme rağmen kendi ulusal, kültürel varlığını sınırlı da olsa koruması ve bugünlere kadar getirmesidir. Kürdistan halkı, tarihindeki varoluş mücadelesinde PKK direnişçiliğinin sistemi belki özgürlüğü hâlâ kazanamamıştır, kendisini kurtaramamıştır, ama direnişin son kalesinde kendisini savunmasını bilmiştir. Kültür kalesinde, ulusal kimi değerlerini, varlığını koruma konusunda bunun gerçekleştirilmesi önemlidir.

PKK direnişçiliğinin özünü şöyle ifade etmek mümkün: PKK direnişçiliği en azdan büyük imkanlar yaratmaktır, en zayıf zemini bile bir direniş imkanı olarak görmektir. PKK direnişçiliğine başlanırken ilk yaklaşımı buydu. Bir adım atılacak, iğne ucu kadar bir yer de olsa oradan büyük bir direniş başlatılacaktı. Buna bir inanç vardı. Bu direnişçiliği ortaya koyarken, imkanların varlığına veya azlığına bakmadan, çok az bir imkan da olsa direnilebileceği yaklaşımı vardı. Bu çok önemlidir. Kürdistan halk gerçekliğinin neredeyse bitiriliş noktasına gelmesi dikkate alındığında, ancak böylesine bir direniş felsefesiyle, en az imkanın olduğu yerde bile direnilebilir yaklaşımıyla bu işe başlanmıştır. PKK'yi buraya kadar getiren de bu direniş felsefesidir.

Diğer önemli bir husus da önderliğin sık sık tekrar ettiği gibi; eğer bir tek kişi bile isterse, kendisini örgütlerse, inanırsa, temposunu-tarzını kazanmak ve geliştirmek için ortaya koyabilirse büyük bir direnişi geliştirebilir. Bu yönüyle PKK direnişçiliğinde ilk başta söylenmesi gerekenlerden biri de insana ve insanın gücüne inanmaktır. İnsanın insani değerlerine bağlılığı onu çok büyük bir direnişçi yapabilir. İnsan her türlü yaratımın sahibidir ve her şeyi yaratabilir. Bu yönüyle insana büyük güvenme ve inanma vardır, her türlü zor koşulları aşarak bir direnişi geliştirebeleceği düşüncesi vardır. PKK direnişçiliğinin özünde her şeyden önce insana saygı, değer, güven ve insanın kıymetini bilme vardır. Bu yaklaşıma sahip olunca ondan sonra bir direnişi geliştirmek zor değildir. Böylesi bir yaklaşım içinde olanlar hiçbir zaman zorluklar karşısında yılmazlar. Çünkü direniş felsefelerinde böyle bir yılgınlığa yer yoktur ve insana dayanarak çok şey yaratılabilir.

Zaten Parti Önderliğimizin 25. yıllık mücadele tarihinde bu güç ispatlanmıştır. Bu örnek iyi incelenirse aslında PKK direnişçiliğinin bütün özellikleri rahatlıkla görülebilir. Bu önemlidir. Bunu sadece PKK direnişçiliği olarak değil, insanlığın direniş mücadelesine bir katkı olarak değerlendirmek gerekir. Gerçekten PKK direnişçiliği insanlık tarihine bir katkıdır. Tabii insanlık tarihinde çok büyük direnişler, mücadeleler vardır, ama bu kadar insana güvenmek, en az koşulların olduğu anda bile kazanılabileceği bilincine varmak –kendiliğinden demiyorum– yani sıfırdan başlayarak böylesi büyük direnişler yaratmak tabii ki büyük bir katkıdır. Gelecekteki bütün direnen halklara, sınıflara, toplumlara örnek olabilecek direniş felsefesidir.

PKK direnişçiliğini yaratan ve büyük kılan koşulların zorluğudur. Eğer Kürdistan koşulları, Kürt halk gerçekliği bu kadar zorlu ve çetin olmasaydı, PKK direnişçiliği de bu kadar büyük olmazdı. Direnişçiliğin çıkışı ve büyüklüğü arasındaki ilişki bu diyalektik bağdır.

PKK, bu coğrafyada ve halk gerçekliğinde ancak çok güçlü ve zorlu mücadeleler verilerek ayakta kalınabileceğinin, çok güçlü ve zorlu bir mücadele içinden geçilerek düşmanın diktiği engellerin aşılabileceğinin, ancak böyle bir direniş anlayışıyla başarı elde edilebileceğinin bilincindeydi. PKK direnişçiliğinin büyüklüğü biraz da objektif koşullardan kaynaklanıyor. Parti Önderliğimizin kendisini çocuk yaştan bu yana örgütlemesi, tek başına direniş kararı haline getirmesi vardır. Ve bunun objektif zeminleri de vardır. Zaten bu objektif zemin Parti Önderliği'ni böyle zorlu bir kişiliğe ulaştırmıştır. Başka türlü zaten kazanmanın imkanı yoktur.

PKK direnişçiliğinin kaynağı insanlığın tarihsel mirasındadır

PKK direnişçiliğini 25 yılla başlatmak da mümkün değildir. Ortadoğu ve insanlık tarihinin gerçeğinden koparmak mümkün değildir. İnsanlık tarihi burada şekillendi. İlk kültür gelişimi, dinsel çıkışlar, büyük imparatorluklar, devletler, uygarlıklar burada doğdu. Bu ne anlama gelir? Ortadoğu veya Mezopotamya toplumlarının savunma mekanizmalarının güçlü olduğu anlamına geliyor. Bu büyük kültürel zenginlik tarihi, aynı zamanda savunma mekanizmaları da yaratma tarihidir.. Bu yüzden PKK, savunma mekanizmalarının çok güçlü olduğu bir coğrafyada ortaya çıkmıştır. Zaten tarihe baktığımızda egemenlere korku veren ilk devrimci hareketler bu coğrafyada ortaya çıkmıştır. Mazdekler, Hasan Sabbah'ın Haşhaşileri, Hüremiler, bir dönem islam içinde sapma da olsa büyük korku yaratan Hariciler vb. gibi hareketlerin burada çıkması tesadüfi değildir. Buradaki kültürel zenginlikle ilgilidir. Günümüzde tüm Afrika, Latin Amerika, Asya teslim alınmıştır. Emperyalizm buralarda hakimiyetini kurarken, Ortadoğu'da bunu başaramamıştır. Bir islam radikalizmi, Hizbullah, HAMAS hareketi sadece dinsel öze dayanan bir direniş değil, güçlü tarihsel, kültürel zemine dayanan dinsel hareketler olduğu için böyle çok güçlü direnişler, büyük fedakarlık gösterebiliyorlar. Herhalde dünyada en fazla fedakarlık temelinde belirli amaçlar doğrultusunda büyük direnişlerin gösterildiği coğrafya Ortadoğu'dur, Mezopotamya'dır. Bu kendiliğinden ortalığa çıkmış değildir. Sadece bugünle açıklamak yetersiz ve yüzeysel bir yaklaşım olur. Ortadoğu'da Mazdekler, Hasan Sabbahlar, Hüremiler, köle isyanları, yine islam tarihinde İmam Hüseyin'in kerbela direnişi var. Bunların hepsi PKK direnişçiliğine güç veren kaynaklardır. Tarihsel kaynaklarını böyle izah etmek mümkündür. Ancak böylesi kapsamlı bir çerçevede değerlendirildiğinde, PKK direnişçiliğini, ortaya çıkan büyük kahramanlıkları anlamak mümkündür.

Tabii bunlar vardır.Ama bunları örgütleyen ve doğrultu veren bir de önderlik vardır. Bunlar kendi başına direnişi geliştirmeye yetmez. Bunun tarihsel bilincine varan, bu zemini gören ve kendi şahsında örgütleyen bir kişi ortaya çıktığında Ortadoğu'da gerçekten büyük direnişler, büyük direniş önderleri çıkar. Büyük önderler zaten çıkmıştır da. Tarihte tüm peygamberlerin, ilk büyük imparatorlukların, komutanların bu alandan çıkması bir tesadüf değildir. PKK direnişçiliği önderlik şahsında bu tarihsel mirası günümüz direniş zeminiyle birleştirerek bugünlere gelmiştir.

PKK'nin ilk çıktığı dönemde somut güncel direniş örnekleri de vardır. Ekim Devrimi, diğer ulusal kurtuluş savaşları, o dönemde bizi çok yakından ilgilendiren, etkileyen Vietnam ulusal kurtuluşu savaşı vardır. Öte yandan '71 Türkiye Devrimci Gençlik Hareketinin yiğit önderlerinin PKK direnişçiliğinin üzerinde etkisi olmuştur. Bütün bunların bileşkesinden, bilincinden PKK'nin direnişçi kültürü ortaya çıkmıştır. Bu direnişçi kültürü, mücadele deneyimiyle de birleştirerek her türlü engeli aşan, hiçbir zorluk karşısında pes etmeyen başarılı direnişçilik ortaya çıkartılmıştır.

Burada insanlık tarihine büyük bir bağlılık vardır. PKK direnişçiliğinde sadece Kürt halkının değerlerine bağlılık değil, bütün emek ve ezilenler tarihine büyük bağlılık vardır. Bu direnişçiliğin özü emeğe bağlılıktır. Bu yönüyle de PKK direnişçiliğinde geçmiş tarihteki değerlere bağlılık, onların umutlarını boşa çıkarmama, tarihsel olarak geliştirme düşüncesi de vardır. Kendisine, tarihe saygının, devrimciliğin ve insan olmanın gereğini bu büyük mücadeleyle yerine getirmiştir.

Bugün bu direnişçilik, geldiği noktada bütün dünya halklarına bir örnektir. İnsanlık tarihinin başlangıcından günümüze kadar büyük direnişler vardır, ama günümüz dünyasında emperyalizm ve sömürgecilik nerdeyse bütün direniş alanlarını ya daraltmıştır ya da kırmıştır.. Bu, aslında insanlığın gelişimine, geleneklerine aykırı bir durumdur. Emperyalizmin günümüz dünyasında insanlığı direnişsiz, mücadelesiz boyun eğmeci bir duruma getirmesine karşı da, PKK verdiği mücadeleyle ve yüklendiği misyonla tarihsel rolünü yerine getirerek insanlık görevini yapmaktadır.

Öte yandan Kürt halkının binlerce yıllık özgürlük özlemi var. Bu direnişçilikte Kürt halkının binlerce yıllık özleminin,umudunun verdiği enerji ve potansiyel var. PKK, bütün bu potansiyeli, gücü tarihsel zeminde değerlendirerek, bugüne kadar önemli mesafeler almış ve önemli gelişmeler ortaya çıkartmıştır.

Artık PKK direnişçiliği teorik çözümden çıkmıştır. Günümüzde direnişçi olmak isteyen her militanın, savaşçının ve her PKK'linin incelemesi gereken büyük bir deneyimdir. Dünyada mücadele etmek isteyen bütün halkların da bu deneyden çıkarması gereken çok dersler vardır.

**PKK
Kürt halkının tarih bilincidir**

Kürdistan halkı tarihte iyi bir önder çıkaramadığı için isyanları da başarıya ulaşmamıştır. Halkımızın tarihinde olumlu-olumsuz değerlendirilebilecek isyanlar vardır. Bizim için kısmi olarak böyle bir mirastan sözetmek mümkündür. Şöyle bir miras: "*Direniyorum, başarmasam da kaybetsem de yaşama isteğim var.*" Direnmek demek aslında yaşadığını ortaya koymaktır, yaşam belirtisi göstermektir. Belki yaşamı çok güçlü kazanmak yoktur, ama bu direnişleri bir yaşam belirtisi olarak görmek gerekir. Bu yönüyle eksiklikleri, yetersizlikleri ve feodal temelde de olsa, Şêx Said'dir, Dersim'dir –Ağrı biraz daha halk kökenine dayanıyor, feodaliteden biraz daha farklılaşarak uluslaşmak isteyen ilkel-milliyetçi bir önderliğe sahip– kısmi bir mirastır. Ama diğer ulusal kurtuluş savaşlarıyla karşılaştırıldığında, gerçekten umut verecek, cesaretlendirecek bir miras sözkonusu değildir.

PKK; mirasını, direniş tecrübesini, kültürünü kendi mücadelesiyle yaratmıştır. Belirttiğimiz tarihteki isyanlardan miras olarak, en azından yaşanan olumsuz tecrübelerden ders almıştır. Tabii, PKK Kürt halkının tarih bilincidir de aynı zamanda. Bu tarih bilinciyle doğru bir önderlik, direniş tarzı ortaya çıkartılmıştır. Bu tarih bilincinin oluşmasında geçmişteki isyanların yenilgilerinin de payı vardır. Bu direnişlerden nasıl yaparsak kaybedeceğimizi, neler yapmamamız gerektiğini öğrendik.

**20 yıl içinde
Kürt ulusu kırk canlı hale getirilmiştir**

20. yılda PKK direnişçiliğinin ulaştığı düzey gerçekten çok boyutlu. PKK'nin 20 yıl içinde yarattığı direnişçiliğin ortaya çıkardığı birikimi şöyle açıklayabiliriz: Kürdistan halkı kırk canlı hale gelmiştir. Kırk defa doğrasan yeniden canlanır. İlk isyanlar bir satır yedi mi, bir defa doğrandı mı yıllarca hiçbir ses çıkmıyordu. Şimdi kırk canlı hale gelmiştir. Bu düzeyde tecrübesi, mücadelesi, potansiyelleri genişlemiştir. Bu yönüyle PKK direnişçiliğinin geldiği düzey yenilgiyi değil, zaferi kesinleştiren bir düzeydir. Bu kadar birikim, deneyim ve mücadeleden sonra gerçekten kaybetmek zordur. En zor olan kaybetmektir, kolay olan ise başarmaktır.

Öte yandan tabii PKK direnişçiliğinin somut sonuçları vardır. Son ortaya çıkan gelişmeler ve büyük direnişler halk gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Özgürlükten vazgeçmeyen, kesinlikle yeni yaşam felsefesini, çağdaş insanlık ölçülerini, amaçlarını, güzelliklerini yaşamak isteyen ve bu konuda kesinlikle karar kılınmış olan bir direnişçilik düzeyi vardır. Yalnız Kuzey Kürdistan'da değil, Güney Kürdistan'da bu 25 yıllık mücadele önemli bir direnişçilik düzeyi yaratmıştır. Öyle bir düzeydir ki, sömürgecilik ne kadar bastırmaya çalışıra çalışsın, kendisini üretebilecek, yenileyebilecek, yeniden yaratabilecek imkanları yakalamıştır. Kürt halkı 20 yıldır verilen mücadeleden daha büyük bir mücadele verecek, sonuçlar ortaya çıkaracak bir düzeye, birikime ulaşmıştır. Eskiden Kürdistan'ın dört parçaya bölünmüşlüğü vardı. Dört parçaya bölünmek gücünün, kuvvetinin de dört parçaya bölünmesi demektir. PKK direnişçiliği aynı zamanda bütün parçaların potansiyellerini tek tek değil, bir bütün olarak parçalara özgürlüğü getirebilecek, ulusal kurtuluş mücadelesine akıtabilecek bir direnişçilik düzeyini de ortaya çıkarmıştır. Bu düzey yalnızca Kürdistan'ı değil; Ortadoğu'yu, Avrupa'yı, Türkleri ve Farsları da demokratikleştirecek, özgürleştirecek güce ulaşmıştır. Etkisini bütün bölgeye yaymıştır. Bölgede özgürlükçü, demokratik süreci başlatacak düzeye gelen bu direnişçilik, tabii ki dünyanın da çehresinin değişmesine yol açacak, demokratikleşmeyi, özgürlük bilincini dalga dalga yayacak bir kapasiteye ulaşmıştır.

Bu yönüyle geride bıraktığımız 20 yıl, gerçekten önemli kazanımlar ortaya çıkartmıştır. Çok büyük birikimler, potansiyeller vardır. Belki bunu tümden pratiğe dönüştüremedik, ama potansiyeli pratikleştirip örgütleyecek, hedefe yöneltecek durumda değiliz, hâlâ bu konuda eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz var. Ama aslında bu direnişçiliğin düzeyi veya kazanma özelliği daha da fazladır, daha da güçlüdür. Hepimizin gördüğünden de ileri düzeyde gelişmeleri ortaya çıkarabilecek bir düzeydir.

Bu direnişçiliği hangi ulusal kurtuluş savaşında görebiliriz? Bu kahramanlığı, fedakarlığı, yiğitliği, dayanma azmini diğer ulusal kurtuluş savaşlarında çok fazla göremiyoruz. Türkiye devlet gerçeği, özel savaşta uzmanlaşmış bin yıllık bir gerçektir. O kadar uzmanlaşmış ki bütün dünyayı uyutabiliyor, aldatabiliyor, bütün dünyaya göstermeden bir soykırımı zamana yayarak gerçekleştirebiliyor. Böyle bir güce karşı direnmek, ayakta kalmak 20. yılında her şeyi çok net gösteriyor. Türk devletinin askeri, ekonomik imkanları, devlet tecrübesi, dünyayı arkasına alması ve kullanması düşünüldüğünde ayakta kalmak gerçekten kolay değildir. Zaten dünyanın biraz umursamaz ve sessiz kalmasının nedenlerinden biri de devlet karşısında zaten başaramadık, başarının imkanları yoktur düşüncesidir. Avrupa veya diğer ülkelerin bu kadar Kürt'ten daha çok Türk devletinden yana tavır koymaları, bir türlü arkasından ayrılmamaları; Osmanlının devamı olan Türk devletinin karşısında herhangi bir isyanın dayanacağına çok fazla inanmamalarındandır. Şimdi buna inanma noktasına gelmişlerse, bu tabii ki mücadelenin geldiği düzeyi gösteriyor.

Mücadeleyi bugüne kadar getirmeseydik, bir nevi onlara "*bu mücadele bastırılamaz, engellenemez*" bilincini vermeseydik, şunu kesinlikle söyleyebilirim ki, Ortadoğu gerçeğinde sadece jeo-politik konumundan dolayı da olsa Türkiye'ye kolay kolay kimse tavır gösteremezdi, bir tutum alamazdı. 1920'lerde görüyoruz, Türk devleti o kadar güçlü olmamasına rağmen, coğrafyasının stratejik jeo-politik konumundan dolayı hiç kimse onu karşısına almamıştır. Kürt hareketlerini karşılarına almış veya bastırılmasına göz yummuşlardır. Bu durum şimdi değiştirilmiştir. Değiştirilmesinin nedeni direnişçiliğin, mücadelenin geldiği düzeye ilgilidir.

Gelecekte bu direniş düzeyi çok önemli sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Ve zaten bu düzey, her türlü büyük devrimi gerçekleştirebilecek imkanları ortaya çıkarmıştır. Öyle bir düzeydir ki, mücadele-

yi bütün alanlarda gerçekleştirebilecek bir noktaya gelmiştir. Silahlı direniş mücadelesinin amacı da buydu zaten. Eğer bu düzey yakalanmış olmasaydı, 1980'lerde bu çerçevede dünyaya açılma, diplomatik ve siyasi alanlarda birçok mücadele biçimlerinin kullanma sözkonusu olamazdı.

20. yılındaki PKK direnişçiliği Kürdistan'ı aşan, bölgeyi içine alan, Avrupa'yı da bu direnişle ilgilenme noktasına getiren, yalnız bölgesel sömürgeci güçleri değil, bölgesel gerici güçleri, dünya gerici güçlerini karşısına alabilecek kapasiteye ulaşmıştır.

PKK'yi yaratan ve günümüze getiren şehitlerdir

Şehadetlerin PKK direnişçiliği içinde özel bir önemi, rolü ve yeri vardır. Şehitler temel öz, temel coşku, temel direniş gerekçelerinden en önemlisidir. Parti Önderliğimizin yaşam tarihi, ya da yaşam mücadelesi, bununla bağlantılıdır. Bilindiği gibi, Denizler idam edildiği zaman Parti Önderliği aynı cezaevindedir. Bu yiğit, kahraman, temiz, dürüst insanların anısına nasıl cevap verilebilir düşüncesi bu şehadetlerden sonra önderliği sarmıştır. Bu şehadetlere bağlılığın nasıl gerçekleştirileceğini, bu şehitlerin umudunun nasıl geleceğe taşınacağını iliklerine kadar hissetmiştir. Yetersizlikleri, eksiklikleri olsa bile, bir umut, bir istek, dürüst bir amaç ve bu amaç için kendisini feda etme var. Böyle bir büyüklüğe karşı nasıl cevap verilecektir? Tabii önderliğin de giderek kendini örgütlemesi, kendisinde devrim yaratmaya karar vermesinin çıkış noktası diyebiliriz. Kişinin kendini kararlaştırması çok önemlidir. Parti Önderiliği'nin kendini kararlaştırmasında, devrim içine girmesinde Denizlerin, Hüseyinlerin, Yusufların idamının rolü çok büyüktür. Kaldı ki Mamak Cezaevi'ne girişi bile şehadetlerin anısına bağlılık temelinde olmuştur. 30 Mart 1972'de Kızıldere'de Mahirler Çayan on yoldaşıyla birlikte şehit düştüğünde önderlik ne bir örgüte bağlıydı, ne de bir örgütün kadrosuydu. Ama buna rağmen Siyasal Bilgiler Fakültesi'ndeki boykotun öncülüğünü yapmıştır, asıl öncüsüdür. Önderliğin ilk devrimci mücadeleye atıldığı önemli dönemeçlerden biri olan Sosyal Bilgiler Fakültesi'ndeki bu direniş de yine şehadet zeminindedir.

PKK direnişçiliğinde şehadetlerin yeri ve önemi belirleyicidir. Çünkü PKK'yi yaratan, PKK'yi ortaya çıkaran önderliğin kendisini kararlaştırmasında ve daha örgüt yokken, şehitlere bu bağlılık daha sonraki mücadelemizde önemli bir güç kaynağı, ya da önemli bir devrimi geliştirme gerekçesi olarak tarihte yerini almıştır.

Bilindiği gibi daha sonra Haki Karer yoldaşımızın şehadeti vardır. Haki Karer yoldaşın şehadeti de önderliğin devrimi yeni bir aşamaya götürmesinde büyük bir güç kaynağı olmuştur, gerekçesi olmuştur. Partileşmenin giderek geliştirilmesi, olgunlaştırılması, partileşmeye doğru gidiş Haki Karer yoldaşın anısına bağlılığın gereği olarak ortaya çıkarılmıştır. Bu, yoldaşa, insanlığa, değerlere, emeğe büyük bir bağlılıktır. Bu çok önemli. Asıl temel değer ölçüsü, emek-değer yaratan kişilikler oluyor. Haki Karer yoldaşın şehadeti böyle bir gelişmeyi ortaya çıkarmıştır.

Daha sonra da şehadetler yaşanmıştır ve gerçekten her şehadete Parti Önderliği ve PKK büyük değer vermiştir. Daha partinin kurulmasından önce, 12 Eylül'e kadarki ve sonraki dönemde de bir arkadaş şehit düştüğünde, bu şehadetlere derhal cevap verilmiştir. Bir arkadaşımız şehit düştüğü zaman şehit edenin peşine amansız düşülmüştür. İşte Haki Karer yoldaşı katledenin hemen kısa sürede tasfiye edilmesi, yine birçok şehidimizin katillerinin kısa sürede tasfiye edilmesi, ya da başka bir arkadaş faşistler tarafından şehit edildiğinde anında iki-üç misli karşılık verilmesi şehadetlere bağlılığın, onlara değer vermenin en önemli göstergesidir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizde atılımların en önemli nedenleri şehadetlerdir. Bu kesinlikle böyledir. Parti Önderliğimiz, 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu şehitleri şahsında bütün cezaevi şehitlerimizin anısına II. Kongre sonrası ülkeye dönüş çabalarını hızlandırarak ve daha iddialı, inançlı, iradeli, kendini büyük örgütleyip gücünün kat be kat yukarısına çıkarak cevap vermiştir. Şehitlere bağlılık, önderliğin şahsında somutlaşan direniş kültürü elbette PKK kadro ve savaşçılarına da yayılmıştır. Ve bu direniş kültürüyle savaşçılarımızın, militanlarımızın, kadrolarımızın şehitlere layık olmak, gerekli cevabı vermek için kendilerini yeniden kararlaştırma düzeyine çıkardıkları da açıktır.

Parti Önderliğimizin belirttiği gibi, Agit yoldaşın şehadetinin ordulaşmaya götürdüğü açıktır. Nasıl ki 14 Temmuz şehitleri için ülkeye dönüşü gerçekleştirmişse, Agit yoldaşın şehadeti için de büyük ordulaşmayı gerçekleştirmiştir. Serhildan şehitleri büyük yüklenmeyi, ordulaşmayı geliştirme ve mücadeleyi daha yükseltmenin gerekçesi yapılmıştır.

PKK direnişinin en temel, hatta birinci özelliği şehadetlere bağlılık, direnişi geliştirme, daha başarılı süreci yakalamadır diyebiliriz. Hız, coşku, inanç kaynağıdır. Şehadetler, bizde büyük bir moral unsurdur. PKK'yi bugünlere getiren aslında şehadetlere bağlılıktır ve bunun gereklerini yerine getirmedir. PKK'nin yaklaşımı duygusal bir yaklaşım değildir. Bu çok önemlidir. Duygusal yaklaşım yerine onların umutlarını nasıl gerçekleştirebiliriz yaklaşımıdır. Şehitlere bağlılık pratikleşmektir, pratikte mücadeleyi daha fazla geliştirmektir. Böyle bir gelenek PKK'ye yerleşmiştir.

12 Eylül'ün mantığı, halkın yüreğine atılan tohumları kökünden kazımaktı

Yeri gelmişken zindan direnişlerini ve zindan direniş şehitlerini de anmalı, bu direnişlerin neden, nasıl ve hangi koşullarda geliştiğine de değinmeliyiz. Zira bu süreç oldukça zorludur. İktidarda 12 Eylülün darbeci faşist generalleri vardır. Ve zindanlardaki PKK savaş esirlerine karşı özel bir yönelimleri sözkonusudur.

12 Eylül döneminde düşmanın PKK tutsaklarına dayattığı teslim alma ve ihanet ettirme politikasını ortaya koymadan önce, 12 Eylül'ün mantığını ortaya koymak gerekir. Kemalist mantığın 12 Eylül'de güncelleşmesinin nedeni şuydu: Kemalist sömürgeciliğin amacı Kürdistan coğrafyasını Türkleştirme, tek dil, tek kültür, tek ulus yaratma politikasıyla ilgilidir. Kaba inkar vardır, yani biraz uluslaşmaları böyle gerçekleştirmişlerdir. Ermenileri, Rumları ortadan kaldırmışlardır.

Tabii 12 Eylül'den önce mücadelemiz önemli bir etki yarattı Kürdistan'da. Yeni bir düşünce, yeni bir direnişçi kültür ve dost-düşman kavramını ortaya çıkardı. Bu yönüyle Kürdistan'ı özgürlüğe götürecek olan ulusal kurtuluş ideolojisini ortaya çıkardı ve belli düzeyde halkın yüreğine direniş tohumları atıldı. 12 Eylül bunu kökünden kazımak istiyordu. Amacı, PKK'nin yarattığı hiçbir etkiyi bırakmama, yarattığı bütün etkileri tümden silmeydi. Ne demiştir. Kemal Pir yoldaş da buna karşı PKK direnişçiliğinin diliyle bir cevap verecek, "*büyük balığın kılçığı da büyük olur, insanın boğazında kalır*" demiştir. Bu cevap PKK direnişçiliğinin özünün, tarihsel yolunun ne olduğunun bilincine varıldığını gösterir. Esat Oktay'ın partimizin kurucularına, önderlerine böyle bir yaklaşım geliştirmesi yönelimlerinin ne kadar kapsamlı olduğunu gösteriyor. Ne yapacak? Bütün önderler de dahil herkesi itirafa,

"Şehadetlerin PKK direnişçiliği içinde özel bir önemi, rolü ve yeri vardır. Şehitler temel öz, temel coşku, temel direniş gerekçelerinden en önemlisidir. Parti Önderliğimizin yaşam tarihi, ya da yaşam mücadelesi, bununla bağlantılıdır. Bilindiği gibi, Denizler idam edildiği zaman Parti Önderliği aynı cezaevindedir. Bu yiğit, kahraman, temiz, dürüst insanların anısına nasıl cevap verilebilir düşüncesi bu şehadetlerden sonra önderliği sarmıştır. Bu şehadetlere bağlılığın nasıl gerçekleştirileceğini, bu şehitlerin umudunun nasıl geleceğe taşınacağını iliklerine kadar hissetmiştir."

ihanete sürükleyecek ve topluma "*direnen böyle olur, özgürlük ve bağımsızlık diyenlerin durumu budur*" diyecek. İşte kötü örnek olarak gösterip teslimiyeti, umutsuzluğu toplumda daha da derinleştirecek, hatta ayağa kalktığına pişman ettirecek bir sonuç elde etmek istiyordu.

Kapsam bu olunca özel bir planlamaya da gidilmiştir. Yöneticileri, askerleri özel seçilerek, adım adım hangi taktikler izlenilecek, nasıl teslim alınacak, bu nasıl geliştirilecek temelinde her şey planlanmıştı. Nitekim iradeleri kırmak istiyorlardı. Hafif bir teslimiyet başlarsa içte bir çürümedir, yozlaşmadır. Teslimiyetin azı-çoğu olmaz, ya da düşman politikaları karşısında gerilemenin azı-çoğu olmaz. Tabii bazı aklıevveller, reformist milliyetçiler, bazı gruplar "*bir dönem uyabilir, teslim olabiliriz, idare edebiliriz*" diyorlardı. Bu tabii çok yüzeysel, biçimsel bir mantıktı. Teslim olmanın veya biraz da olsa düşmanı kabul etmenin aslında giderek tümden bir çürüme ve yozlaşma olacağını göremedikleri için, böyle bir cezaevleri politikaları vardı. Düşman da böyle uygulamak istiyordu. PKK bunu daha başından gördü ve hiçbir zaman teslimiyeti, düşmanın dayatmalarının en azını dahi kabul etmenin doğru olmadığını, esas olanın direniş olduğunu ortaya koydu. Bu çok önemliydi. Düşman ise böyle bir özel savaşla yavaş yavaş teslim alarak PKK'lilerin iradesini kırmayı, giderek yozlaştırmayı amaçlıyordu. Somut politik uygulaması da böyleydi.

PKK direnişçiliği önemli mevziler, kazanımlar ortaya çıkarmıştı. Parti Önderliğimiz dışarıdaydı, yakalayamamışlardı. Dışarıda Parti Önderliği'nin çalışmalarına, çabalarına müdahale edemeyen, darbe vuramayan düşman cezaevindeki ihaneti, cezaevindeki kadronun bitirilmesini derinleştirerek ve köklüleştirerek dışarıdaki mücadeleyi de olumsuz etkilemeyi amaçlıyordu. Bu kadar kötü yüklenmesindeki amaç ve hedeflerinin bir parçası budur.

İhanet ettirme politikası Osmanlı geleneğinde vardır. Osmanlı geleneğinde isyanlarla, karşı çıkışlarla en ufacık bir uzlaşma yoktur, sonuna kadar ezme vardır. Acımasızdır, en ufacık insani yaklaşım göstermez. Böyle bir gelenek, bir kültür var. Bu kültür Diyarbakır Cezaevi şahsında kesinlikle somutlaşmıştır. Acımasızdır, acımasız olduğu için de, yalnız kadrolara ve sempatizanlara karşı değil, halktan insanlara, kendisine en sıradan zarar verenleri bile ezmek istemiştir. Barbarlığını bu şekilde göstermiştir. Çoçuk-yaşlı dememiş hepsine yönelmiştir. İhanet politikasını yalnız PKK kadrolarıyla sınırlı tutması da sözkonusu değil. Taraftardır, sempatizandır, dosttur, bir selam vermiştir, bunu bile ezmek istemiştir. Birçok köylü, yurtsever ya bir yemek, ya da bir selam verdiği için yıllarca cezaevlerinde yatmıştır. Türkiye'de cinayetten bir adam on yıl yatıyor, PKK'ye bir merhaba verenler de on yıl yatırılmıştır. Bu, kapsamlı bir yoketme ve sindirme politikasıdır.

Dayatılan teslim alma politikasının diğer bir yönü daha var: Özel savaşta, bastırmada ve direnenleri dünyaya kapatma

kadar yaratılan değer, sonuç varsa tümden ortadan silme politikasıyla geldi. Bu önemlidir.

12 Eylül'ün cezaevlerindeki PKK tutsaklarına dayattığı vahşi işkencelerinin ideolojik kaynağı, politik hedefi buydu. Bu nedenle çok kapsamlı gelindi. PKK kadrolarının yüzde yetmişi, hatta yüzde sekseni diyebiliriz ki cezaevlerine atılmıştı. PKK'nin gövdesinin önemli bölümü cezaevlerine sokulmuştu. En büyük başarısızlıkları PKK'yi yaratan, bu ideolojiyi ortaya çıkaran Parti Önderliğimize ulaşamamaları, Parti Önderliğimizin kendisini sağlama almasıydı. Kadrolarımızın önemli bölümü cezaevlerine atılmıştı. Cezaevlerinde de PKK tutsaklarının beynini, düşüncelerini kurutmak istiyordu. Yani "*PKK tutsakları beyinlerindeki her şeyi kusacaklar, hiçbir şey kalmayacak, hafızalar silinecek.*" Kemalist ideoloji-politika kalacak, onun dışındakilerin hepsi silinecek, kazınacak, kusulacak! Amaç buydu.

Tabii bu önemli. Osmanlı'nın, yine cumhuriyetin ilk kuruluş yılları tecrübesi de vardır. İsyan edilen noktaları tam teslim alma, tümden bitirme noktaları haline getirmek. Bütün isyanlar Osmanlı'da böyle değerlendirilmiştir. İsyanı başladığı yerde ezme, bitirme politikası çok güçlü. En somut örnek olarak bir Dersim isyanı vardır. Dersim İsyanı ezilmiştir, ezildikten sonra da Tuncelileştirilmek istenmiştir. Tabii daha sonra bizim mücadelemizle başarıya ulaşmamıştır. Ama buna rağmen önemli gelişmeler de sağlamıştır. Hâlâ bugün Tuncelileştirilen Dersim'de önemli bir kemalist kültürün, kişiliklerin ortaya çıkarılması sözkonusudur. İsyanı bastır, ondan sonra tümden kendine benzet, yani devşir. Bütün isyanlar bastırılmıştır, ondan sonra her taraf devşirme yapılmıştır. Yani Türk'ten daha fazla Türk yapılmıştır, Türk ideolojisine, ulusal politikasına bağlanmıştır. İşte isyan eden Dersim, Tuncelileştirilmiştir. Aslında 12 Eylül'ün en temel yaklaşımlarından biri şudur; PKK'nin mücadelesi ezilecek, ortadan kaldırılacak, kökü kazınacak; deyim yerindeyse bütün Kürdistan Tuncelileştirilecektir. Dersim'in Tuncelileştirdiği gibi Kürdistan'ı da Tuncelileştirecektir. Bunun adı Tuncelileştirme olmaz başka bir şey olur, hiç önemli değil, ama düşmanın böyle bir politik hedefi vardı.

Zindanlar açısından o dönemde yalnızca bir alanı bastırma değil, zindan şahsında bütün PKK hareketini, halk hareketini bastırma ve ayağa kalkamaz hale getirme amacı güdülmüştür. Böyle kapsamlı ve çok özel bir politika vardı. Herkesi susturarak, hakimiyetini kuracaktı. Yani "*cezaevlerinde disiplini sağlayarak, diğerleri susturulacak*" biçiminde bir politika değildi kesinlikle. Cezaevlerinde düzeni, disiplini sağlamanın ötesinde, tümden ihanetçi çizgiye amaçlanıyordu.

Nitekim ihanetler ilk başladığında Esat Oktay "*sıra size de gelecek*" diyordu. Hatta bir defasında itirafların çoğaldığı ve hızlandığı bir dönemde, Esat Oktay Kemal yoldaşa "*artık ben küçük balıklarla uğraşmıyorum*" anlamında bir ifade kullanmıştır. Yani "*artık size doğru geliyoruz*"

da uzmandır. Nasıl ki Şêx Said İsyanı'nı dünyaya kapatmış, farklı göstermiş, ezmişse, Dersim isyanını ve diğer isyanları da böyle bir politika izleyerek, dünyaya kapatarak her türlü zulmü rahatlıkla yapmışsa, aynı şekilde Diyarbakır Zindanı'nda ölüm orucuna kadar, vahşet ve zulüm fazla dışarıya yansımamıştı. Politikada saptırma, farklı gösterme veya dünyaya duyurmama geleneği burada da uygulanmıştı. Diyarbakır Cezaevi'ndeki ihanet ettirme politikasında bu yine görülebiliyor. Moral değerlerin zayıflaması, kendisini yalnız, terkedilmiş, dünyaya kapanmış hissetmesi için bu tecrit uygulanmıştır. Kürt isyanlarının bastırılmasının nedeni de budur. Dünya kapanmıştır, yalnız hissetirilmiştir. Yani "*sana kimse sahip çıkamaz, sahip çıkacak hiçbir umudun yok. Ne ailen, ne örgütün, ne dostun sahip çıkabilir, hiç kimse sahip çıkamaz.*" Tüm isyanlarda uyguladığı bu yöntemi Diyarbakır Cezaevi'nde de çok ince, kapsamlı ve planlı biçimde uygulamıştır. İnsanların iradesini çökertmek için yalnızlaştırma, tecrit etme politikası önemlidir.

'91'di sanırım, Eskişehir Cezaevi'nde tek hücreler yapılıyordu. Bizler bu cezaevine götürülmüştük, daha sonra tekrar eski cezaevine geri götürüldük. Daha sonra elimize geçen bir şeyde bu hücre tipinin teorileştirilmesinin nedenin "*insanları tek tek koyarsam çabuk teslim alırım. Sosyal varlık olmazsa, tek kalırsa dayanacağı, moral alacağı hiç kimse olmaz, iradesi çabuk kırılır*" politikasının olduğunu öğrendik. Diyarbakır Cezaevi'nde bu çok iyi uygulanıyordu. Koğuşta bile insanlar birbirinden tecritti. Hücrede iki insanın birbiriyle konuşmasını yasaklıyorlardı. O politika tümden iradesini kırdırma, teslim alma politikasının bir parçasıydı. Etkili biçimde uyguladıklarını görmek gerekir.

Yani "*size kimse sahip çıkamaz, hiçbir çareniz yok. Ya ölceksiniz ya uyacaksınız.*" Bunun dışında umut bırakmıyordu. İhanet ettirme politikasında böyle bir uygulamanın olduğunu söyleyebiliriz. Yani "*başka çareniz yok, sadece teslim olacak, ihanet edeceksiniz. Yaşamanın, ayakta kalmanın tek şansı bu.*" Bunun dışında hiçbir alternatif bırakmıyor. Böyle bir teslim alma ve ihanet ettirme politikası var. Bunlar korkunç tabii.

TC ölümü bile iğrençleştirmişti

TC'nin korkunç tarzı şöyle izah edilebilir: 1700-1800'lerdeki isyanlarda ve 1900'lerin başlarında böyle bir politika uygulayabilirdi, ama 20. yüzyılın son çeyreğine girerken bu politikanın uygulanması ne kadar vahşi ve çağdışı olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Ortaçağdan kalma yöntemleri hâlâ gündemdedir.

Nitekim uygulamalar gerçekten çok iğrenç biçiminde yapılmıştır, başka türlü tanımlamak mümkün değil. Ölüm iğrençleştiriliyor, işkence iğrençleştiriliyor, en kötü biçimi uygulanıyor, insanlık dışı hale gelen bir noktada yürütülüyordu. Zaten biraz bunu amaçlıyorlardı. İnsanı kendinden utanan, kendine lanet eden bir hale getirmek istiyorlardı ve bu şekilde sonuç almak istiyorlardı. Esat Oktay "*ben bıraksam da siz çıkmayacaksınız, çıkmak istemeyeceksiniz*" diyordu. Biz bu sözü "*bizi öyle hale getirecek ki kimsenin yüzüne bakamayacak, dünyanın önüne çıkamayacak duruma geleceğiz. Çıkarmak istese bile biz çıkmak istemeyeceğiz*" şeklinde yorumluyorduk. Temel amaçları da buydu zaten. Bu politika amacına ulaşsaydı hiçbirimiz birazcık insanlığımız da kalsa, çıkmak istemezdik. Yani insan olmayan, her yere çıkabilir ve rahatlıkla gezebilir. Ama bizde, insanlığı kalan birisi bu uygulamalar sonucunda yaratılan kişilikle dünyanın önüne çıkamazdı, yaşamak istemezdi, hatta ölmek isterdi, ölümü tercih ederdi. Nitekim cezaevinde birçok kişi ölmek istiyordu. Bir dönem o hale getirdiler ki ölmeyi bile engellediler. Ölme ortamlarını ortadan kaldırmak için jilete kadar her şeyi yasakladılar. Ölümü bile kurtuluş görenlere bu yolu bırakmadılar. Bu düzeyde bir politikaydı.

Büyük direniş büyük korku ve kaygının sonucudur

Buna karşı geliştirilen direnişler var. Bunlar nasıl yazıldı? Bunu da çok iyi anlamak lazım. PKK direnişçiliği böyle insanlık dışı uygulamalar karşısında büyük tepki gösterecekti, çünkü insanlığı ve onun tarih boyunca yarattığı direniş değerlerini temsil ediyor. Bir de işin ucunda çok küçük bir başlangıcı, çok cılız bir varlığı olan halkın yok olma tehlikesi vardı. Bu başlangıç da gitse her şey gidecek. PKK kadroları ve önderleri de bunun bilincinde ve büyük korkuları var. Bu direnişin biraz da bu büyük korku sonucu olduğunu rahatlıkla belirtebiliriz. Herhalde büyük korkuları ve kaygıları olmayanların büyük direnişleri olmaz. Direnilmezse her şey gidecek. Ortaya çıkarılmak istenen sonuç bu. Korku verici. İşte bu korku verici manzara, direnişin de destansı olmasını gerektiriyordu.

Önderliğin ilk çıkışındaki direniş anlayışı biraz PKK kadrolarına, savaşçılarına yerleşmişti. Yeterki iğne ucu kadar imkan olsun, direnmek için yeterlidir, hatta yaşamak bile direnmek için yeterlidir. Kürdistan ulusunun, Kürdistan halkının yaşaması bile direniş için yeterlidir. O zaman cezaevinde yaşamak, nefes alıp vermek destan yaratmak için yeterlidir.

PKK büyük bir iddiayla çıkmış, halka ve tarihe söz vermiştir. O konuda büyük iddia sahibidir. Küçük bir grupken bile dünyayı değiştireceğim, dünyanın devrimci öncüsü olacağım diyordu. İddianın büyüklüğü nedeniyle birçok grup gülüyordu. Türk ve Kürt solu gülüyordu. Bu iddialar karşısında alay ediyordu. Bu iddia ileri sürüldüğünde, "*bunlar çıldırmış, ne dediğini bilmiyorlar. Ne ddediklerinin farkındalar mı?*" gibi alay konusu oluyordu. Yani iddia karşısında şaşkınlık, ürkme var. PKK böyle bir güçtü. Daha küçük bir grupken bile düşmanı yeneceğine inanıyordu. En azından önderlik böylesi bir düşmanın yenileceğine inanıyordu.

Bu direniş kültürü büyük destanı yarattı. Bu destanları yaratan da Parti Önderliği'dir. Kemal'i, Hayri'yi, Mazlum'u yaratan Parti Önderliğimizdir. Onlar bu direnişi, bu ruhu PKK ideolojisinden aldılar, PKK ideolojisini ilk çıkaran kişinin direniş felsefesinden aldılar. Yani önderlik çizgisinden, önderliğin direniş felsefesinden koparak destan yazmak mümkün değildir. Bu direniş esaslı bir nitelik taşıyor ve PKK direnişçiliğinin özü, ruhu, sembolü veya pratikleşmesi oluyor. PKK direnişçiliğinin en zor koşullarda pratikleşmesi ve en çarpıcı ifadesidir. Zor koşullarda hiçbir imkan yokken inanmaktır, en zor koşullarda zaferi yaratmaktır. Bu direniş destanı, önderliğin ilk çıkışındaki direniş kültürünün büyük bir sınanmasıdır, büyük patlamasıdır. Bu direnişin özü böyledir.

Direniş destanları yazmanın kaynağı ruhunu satmamaktır

Destanı yazan kişiliklerin özellikleri de var. Tabii her dinin, her felsefenin, her mücadelenin ilk yaratıcılarının kişilikler de büyük olur. Zaten büyük kişilikler olmasa büyük mücadeleler de ortaya çıkmaz. Mesela hristiyanlığı yaratan büyük kişilikler olmasaydı, bu din ortaya çıkmazdı. Yine islamiyeti yaratanlar böyle bir güç olarak ortaya çıkamazlardı. O yüzden böylesi direnişler yaratmak küçük insanların yapacağı işler değildir. Küçük, vasat, normal insanlar imkanların üzerinde bir komutan da, direnişçi de, savaşçı da olabilirler. Bunlar mümkündür. Ama hiç yoktan, zor koşullarda direnişçi olmak, savaşçı olmak, örgüt yaratmak, mücadele yaratmak ancak büyük insanların işidir. Bu destanı yazanların kişiliğini, insani özelliklerini bu büyüklükle ifade etmek önemlidir.

Bu destanın yazılması demek, böylesi direnişleri yaratmak demek, ruhunu satmamak demektir! Belki teslim oldu, kurallara uyuldu, bu doğrudur, ama bu lanetlendi. Bir örnek olması açısından söylüyorum; biz ilk 1981 direnişinin sonlarındaydık. Bu üç arkadaş bir yerdeydi, Mazlum, Kemal ve ben bir yerdeydik. Onlar önce 36. koğuştaydılar. Dördüncü kattaydılar, biz de aşağıdaydık. Direnişin bir süre bırakılması, daha sonra devam ettirilmesi kararına varmıştı arkadaşlar. Kemal bu kararı açıklayamadı ve hemen gitti yarım saat ağladı. Bu aslında yaptığının ne kadar kabul edilemez olduğunu, ne kadar zor olduğunu gösterme, zehir içildiğini kabul etmedir. Devrimci inanca, ideolojiye, insanlığa büyük bağlılık en ufacık kötülüğü, geri bir adım atmayı bile içte kabul etmediler. Kabul etmedikleri için de bu büyük direnişi gerçekleştirdiler. Eğer biraz sindirebilseydik, biraz kabul edebilseydik, "*baskı döneminde biraz da böyle olur*" denilseydi kesinlikle bu direnişler olmazdı. Bu direnişler, düşman karşısında en ufak geri bir adımı atmayı bile kabul etmeyen, buna tahammülü olmayan, devrimci kişiliğin sözüne, örgütüne, yoldaşlarına bağlılığın ve bu bağlılığı mutlaka yerine getirme anlayışının ortaya çıkardığı direnişlerdir.

Bu direnişler kolay yaratılmadı tabii. Mazlum'un direnişi, Dörtlerin kendisini yakması var. Bugün insanlarımız niye kendilerini diri diri yakıyorlar? Bunu yaratan Dörtlerin direnişidir. Bu dört insanın aynı anda ve en ufacık bir ikircilik göstermeden, en zor koşulların olduğu bir anda kendilerini yakabilmeleridir. Şimdi büyük değerlerin savunması var, büyük birikimler var, savunulacak, savaşılacak çok şey var. Hiçbir şeyin olmadığı bir dönemde bu kadar büyük kahramanlıklar yaratıldı. Şimdi ise gerektiğinde her Kürt kendini yakabilecek bir duruma gelmiş. Bunlar böyle kişiliklerdir. Dört arkadaş kendisini diri diri yakıyor. Daha sonra Büyük Ölüm Orucu var. Bu arkadaşlar ideolojiye, amaca, önderliğe ve yoldaşlara bağlılığın en büyük sembolü oldular. Ve verilen sözlerin bir devrimci için, hatta bir insan için bile yeterli olacağını eylemleriyle ispatladılar.

Bu direnişleri yaratanların büyük tarih bilinci, büyük insanlık bilinci vardı. Kemal, "*biz bu işi yapsak da yapmasak da bu iş yürüyecek. Önderlik bu işi götürecek, Kürdistan halkı mutlaka götürecek*" diyordu ve buna inanıyordu. Büyük bir tarihsel bilinci vardı. Direnmenin kazanma olduğunu, direnmenin bir değer olduğunu, yoksa yaşamanın da çok fazla anlamının olmadığını görüyordu. Cezaevinde düşman politikası başarıya ulaşırsa partinin, halkın büyük zorlanma yaşayacağının ve 12 Eylül'ün kök kazıma politikasına büyük bir zemin olacağının bilincinde oldukları için düşmana bu fırsatları vermeyerek, böylesine büyük direnişler gösterdiler. Büyük direnişler yapıldığı, başarıldığı taktirde mücadelemize büyük ivme kazandıracağını, mücadelemizin geleceğinin önünü açan önemli sonuçlar ortaya çıkaracağını görüyorlardı. Ve bu tarihsel ve ruhsal bilinç yoğunlaşması böylesine büyük direniş patlamalarını gerçekleştirdi. Bu yoğunlaşma destansı bir direniş patlamasıdır. Bu patlamayı, ruhu ortaya çıkaran ise bilinç yoğunluğu ve bilinç düzeyidir. Yoksa her şey sıradanlaşabilir. Tarihin her döneminde fedakarlıklar, direnişler var, ama her direnişin de kendine göre bir anlamı ve içeriği vardır. Bazı direnişler günlük pratik mücadeleyi geliştirir, önünü açar. Ama bazı direnişler vardır ki, geçmişin ve geleceğin tarihsel bilinç yoğunlaşmasını taşıyarak tarihin önünü açar.

Böylesi büyük kahramanların nasıl yaratıldığını anlamak için bir örnek verelim: Hayri şehit düşmeden önce hep gelecekle ilgileniyordu. Gelecekte mücadele nasıl olmalı, özgür devlet nasıl olmalı, arkadaşlar ne yapmalı, hatta kişileri tek tek değerlendiriyordu. Şehadete giderken yaşamdan kopma değil, yaşama büyük bağlılık içindeydiler. Yaşamı, yarınları, gelecek yüzyılları, binyılları düşünerek böyle bir sürecin içine girdiler ve içinde de büyük destansı direnişler yarattılar. Böylesi kişiliklerin direnişleri de günlük ayrıntılı sonuçlar değil, yüzyıllık sonuçlar ortaya çıkarabilir.

12 Eylül'den sonra parti mücadelemiz büyük bir darbe yemişti, büyük sıkıntı, zorluklardan geçiyordu. Böyle bir dönemde zindan direnişçiliği '80'den '84'e bir köprürü rolünü oynamıştır. 12 Eylül'den önceki mücadeleyi, direnişçiliği oynadığı bu rolle 15 Ağustos'a ve ülkeye gidişe taşımıştır. 1980-84 böylesine zorlu bir dönemdi. Bu dönemde darbe almanın, gerilemenin sıkıntısı, zorluğu militanda moral düzeyi düşürmüş ve inancı zayıflatmıştı. Bu anlamda 14 Temmuz direnişi moralsizlere moral kazandırma ve ülkeye dönüş çağrısı olmuştur.

12 Eylül 14 Temmuz'la yenilgiye uğratılmıştır

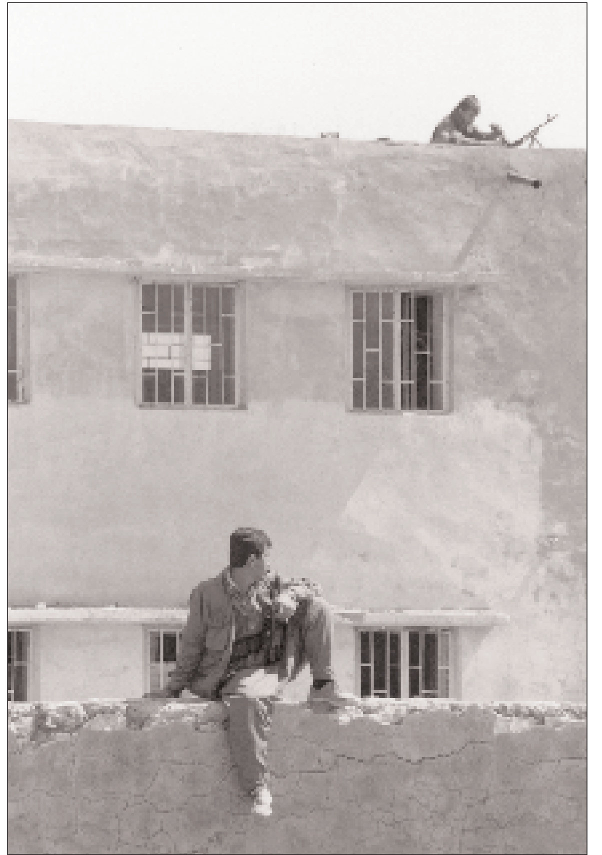
Zaten bunun büyüklüğündendir ki Parti Önderliğimiz, " 14 Temmuz Direnişçileri *PKK 'nin en temiz ruhudur. PKK'yi, Kürt halkını Kemal'den, Hayri'den anlayacaksınız, PKK ruhunu anlamak istiyorsanız onlardan anlayacaksınız*" diyordu. 14 Temmuz ve PKK'nin ruhu derken rol ve görevleri yerine getirme, amaca bağlılık, amaç temelinde yaşamı anlamlandırma, yaşama böyle yüklenmedir. Bunu önderlerimiz direnişleri ve şahedetleri temelinde gerçekleştirmişlerdir. Güncel etkileri olmuştur veya düşmanın politikalarını boşa çıkarmıştır ve düşmanın teşhir edilmesinde önemli bir etkisi olmuştur. PKK ideolojisinin yenilmezliği, 12 Eylül karşısında zindan direnişçiliği ile ortaya konmuştur. Daha doğrusu 14 Temmuz'da 12 Eylül yenilgiye uğratılmıştır. Böyle anlamak gerekir.

Yine Kürdistan tarihindeki yeri önemlidir. Toplumsallaşma zayıftır, amaça bağlılık zayıftır, amaç için bir fedakarlık yapma zayıftır. Bu yönüyle PKK direnişçiliği Kürdistan tarihinde yeni bir aşama yılı, ülke, ulus için fedakarlık düzeyinin nasıl olması gerektiğini göstererek, yeni bir direniş kültürü, hatta yaşama yeniden anlam kazandırma, yaşamı uğruna ölecek kadar sevme ruhudur. Kemal "*yaşamı uğruna ölecek kadar seviyorum*" diyordu. Yaşamı uğruna ölecek kadar sevme, yaşamın her anını anlamlı hale getirme Kürdistan gerçeğinde yenidir ve çarpıcıdır. O dönemde herkes geriye çekilmişti, parti yurt dışına çıkmıştı ve halk da büyük bir baskı altındaydı. Halk en zor koşullarda PKK'nin direndiğini gördü. Düşman şu propagandayı yapıyordu. "*PKK yurt dışına çıktı, kaçtı, bıraktı.*" Yani size kimse sahip çıkmaz mesajını veriyordu. Ama PKK, en zor koşullarda, en imkansız denilen yerde bile direnilebileceğini, düşmana karşı koyulabileceğini sözüyle ve yarattığı direnişlerle halka gösterdi. Bu anlamda PKK'de gördükleri umudun devam etmesinde ve en zor koşullarda bile bu inancın yitirilmemesinde yine zindan direnişinin yeri ve önemi büyüktür.

Bu, Kürdistan tarihinde bir aşamadır, bir dönüm noktasıdır. Artık Kürt insanı, Kürt ulusu, vatanı, ülkesi için direnebilmektedir. Kürt halkının en çok buna ihtiyacı var. Tabii bilinçli yoğunlaşmaya ve önderliklere ihtiyacı var. Bunu zindan direnişçileri ortaya çıkarmıştır.

Böyle bir yurtseverlik, devrimcilik ve bilinç yoğunlaşmasını getiren Parti Önderliğimizdir. Mazlum yoldaş, "*ben öğrenciyken çok edilgendim. Yani okulda öğrenci ataktır, yoğun arkadaş grupları olur. Benim böyle hiçbir özelliğim yoktu. Çok vasat, sıradan bir öğreciydim. Ama PKK daha farklı bir noktaydı. Bana güven, düşünce kazandırdı. Beni tümden değiştirdi, yepyeni bir kişiliğe getirdi. Ben her şeyi Apo'ya borçluyum*" diyordu. Hatta bazen espiri olsun diye " siz *PKK 'li olun, ben Apocuyum*" diyordu. Yani Parti Önderliği'nin daha PKK'lileşmeden önce kendilerini böyle bir kişiliğe, düşünceye ulaştırdığını, yoğunlaştırdığını belirtmek için ortaya koyuyordu. Bu direnişçileri hem PKK tarihinde, hem de Kürdistan tarihinde yaratan Parti Önderliğimizdir. Bunu çok doğru anlamak gerekir.

Zindanda hiç imkan yokken yaratılan direnişçilik önemli etki yarattı. İmkanın olduğu yerde daha iyi yapılır düşüncesi böyle bir devrimciliği ortaya çıkardı. Şimdi düzey çok yükselmiştir. Zindan direnişçiliğinden şöyle bir sonuç çıkarıyoruz: Hiç yoktan zindanda bu direniş yapılıdıysa bu kadar imkanın olduğu bir yerde daha büyük direnişler yapılabilir. Onlar hiçbir şey yokken büyük inancın geleceği kazanacağına inanıp bunu başardılarsa, biz bugünkü imkanlarda onlardan on kat daha inançlı olabiliriz. Bu kadar zorlukların yenilmesinin altında yatan gerçek bu. Zorluklara dayanma, düşmanı boşa çıkartma inancı PKK'de yüksektir. Bu zorluklar, bu saldırılar böyle bir direniş ruhuyla boşa çıkarılmıştır. 15 Ağustos Atılımı, 14 Temmuz ruhuyla gerçekleştirilmiştir. Bugün gerillayı, halkı, tutsakları ayakta tutan irade, böylesine büyük bedeller verilerek yaratıldı. Bugün gerillanın, halkın, tutsakların bir direnişi var. Herkes şunu rahatlıkla söyleyebiliyor: Cezaevinde yoktan varedilen direnişin yarattığı inisiyatifi niye yaratmayalım ki bu kadar gelişme varken? Agit daha ortada hiçbir şey yokken büyük gelişme yarattıysa, şimdi bu kadar siyasal, diplomatik, uluslararası düzey, bu kadar silah, maddi imkan varken biz niye yaratamayalım? Ortaya çıkarılan bu kadar imkan ve olanakları görmemek mümkün değil. En sıradan bir insan bile görebilir. Bunu biraz böyle anlamak lazım. Böyle olduğu için düşmanın, sömürgecilerin bütün baskılarına rağmen büyük direniş gösterildi. Hiçbir yılgınlığa düşmeden kazanılacağına inanıldı. Lübnan'da kazanılırsa, biz de kazanırız denildi.

Kahramanlarımızı daha büyük yapan önderliktir

Düşmanın bütün bastırma çabalarına, tekniğini, sayı gücünü kullanmasına, emperyalizmin en büyük desteğini almasına, ekonomisini, bütün devlet kurumlarını, cephesini, şovenizmi kullanmasına rağmen mücadelemizin ayakta kalması önemli olarak 14 Temmuz ruhundan kaynaklanıyor. Tümden gerçekleştirseydi şu anda bağımsız Kürdistan ortaya çıkardı. 14 Temmuz'un özünü alsaydık, sempatizanıyla, militanıyla, bir bütün olarak halk olarak 14 Temmuz'un ruhunu alsaydık şu an da bağımsız, özgür Kürdistan çoktan gerçekleşmişti.

Bu direnişler sonucu yaşanan şehadetler yeni bir iradenin, halk iradesenin, gerilla iradesinin ortaya çıkmasını sağlamıştır. Şehitlerimizin bütün zorluklara rağmen mücadeleyi büyütmesi gerillanın ve halkın iradi kişiliğini, iradi gücünü ortaya çıkarmıştır. Bir bütün olarak bunları kahraman şehitlerimize borçluyuz.

Kahramanlarımızı daha büyük yapan önderliktir. Büyük temposuyla, örgütçülüğüyle, sezgisiyle, öngörüsüyle, yenilgiye kapalı tarzıyla, tedbiriyle ve en başta da insana büyük değer vererek, insan üzerinde yoğunlaşarak, gücü ortaya çıkararak mücadeleyi bu noktaya getiren önderliktir. Zindan direnişinde de görmüştük, insanda her şey var, zor koşullarda da başarabilir. Bu yönüyle imkanın olduğu yerde insan daha çok alabilir. Bu gerçeği en iyi bilen Parti Önderliğimiz, büyük önderlik, eğitim ve kadro çalışmasını yürütmüştür.

Peygamberler büyük emek, çaba sahibidir, ideolojik-politik her türlü mücadele vermişler, ama gerçekten hiçbir peygamberin yaşamında, hiçbir örgütün yaşamında –hepsine saygı duyarız ama– önderliğin tarzında, temposunda insanla ilgilenme, yoğunlaşma, yorulma yoktur. İrade de böyle ortaya çıkar, istersen güçlü irade, kollektif bir irade çıkar. Şu anda halkın direnişçiliği bir tek bireyin iradesi değil, kollektif ruhtur, kollektif iradedir. Bunu da yaratan önderliğin insanla, halkla uğraşmasıdır.

Direnen insan yaratılmıştır. Teslim olmayan, ruhunu satmayan insan yaratılmıştır. Bunu önderlik yaratmıştır. Bu nedenledir ki, önderliğin düşman tarafından zorlanması karşısında onlarca insanımız kendisini diri diri yakmıştır. Kendisini yaratana sahip çıkmıştır. Hem de ölümüne sahip çıkmıştır. Bu son yakma eylemleri bu bakımdan çok öğreticidir. Üzerinde durmakta sayısız yarar vardır.

Önderliğe bağlılık eylemleri önemlidir. Fedakarlıkta çıta yükseltilmiştir. Hepimiz için anlamlıdır. Artık dünkü fedakarlıkla, çabamızla yaşamayız. Önderliğe bağlılık temelinde onca yoldaşımız kendini yakıyorsa, en zor eylemleri çok rahatlıkla gerçekleştirebiliyorsa, önder kadrolar değil, ikinci-üçüncü kuşak kadrolar bunu yapıyorsa, fedakarlık çıtasını yükseltiyorsa bu kutsal eylemlerden çok önemli sonuç çıkartmak gerekiyor. Ulusal bilinç düzeyinin, değerlere bağlılık düzeyinin ne kadar geliştiğini gösterir. Zaten Kürt için en gerekli olan budur, değerler için fedakarlık düzeyinin yükseltilmesidir.

Bu direnişçiler böylesine bir fedakarlıkla, fedailikle, kahramanlık yarışını ortaya çıkarttılar. Gerek ulusal kurtuluş mücadelemizin direnişçi bünyesini daha da güçlendirme de gerekse halk eylemliklerinin bu kadar yoğunlaşmasında, gelişmesinde kendini yakma eylemlerinin payı büyüktür. Bu yoldaşlarımıza gerçekten çok şey borçluyuz. Hepimizi biraz kendimize getirdi. Gerçekleştirdikleri eylemleriyle, "*eski çabayla yeni dönem karşılanamaz. Yeni dönemin fedakarlığı böyle olmalıdır, yeni dönemde yapılması gerekenlerin eskisinden çok daha fazla olması gerekir*" mesajını verdiler. Ve bu eylemleriyle önderliğin mücadaledeki yeri, rolü, önemi ve anlamını ortaya çıkardılar. Parti Önderliği öyle sıradan bir önderlik değil, çok farklı bir önderlik. Ve buna bağlılık veya bunun izinde yürüyen militanların nasıl olması gerektiğini ortaya koydular.

Güneşimizi karartamazsınız eylemleri direniş ruhu olarak değerlendirilmelidir

Yeni bir dönemin, yeni bir direniş ruhunun başlatılmasında öncülerimizdirler.

Yanlız önderliğe değil, gerillaya, halka moral-ruh vermişlerdir. Önderlik en son halka verdiği bir mesajda, "*bana bu kadar bağlısınız, ben de bağlılığımı sonuna kadar sürdüreceğim*" demiştir. Öyle ki, önderliği ve halkı bu düzeyde etkilemiştir. Önderliğimiz biraz da şehadetere bağlılık önderliğidir. Şehadetlerin, fedakarlık düzeyinin yükseldiği yerde ve dönemde önderliğin ilk mesajında kendi bağlılığını ortaya koyması anlamlıdır. Önderliğin ortaya koymasına hiçbir zaman gerek de, ihtiyaç da yoktu. Ama bu kadar yiğitliği, kahramanlığı, halkın yiğitliğini görünce böyle bir bağlılıkla cevap verme ihtiyacını duymuştur. "*Güneşimizi karartamazsınız*" bir slogan oldu. Şu önemlidir: Her fekadarlık, her eylemde sloganlaşmaz. Eylemin, çabanın sloganlaşması yeni bir içerik kazanmasıdır. Güneşimizi karartamazsınız eylem anlayışı, eylem hedefi bütün halkın eylem hedefi olmuştur.

14 Temmuz ruhuna uygun yeni dönem pratiğidir. Nasıl ki 14 Temmuz sürecinde önderlik "*bana en iyi yoldaşlığı, arkadaşlığı onlar yaptılar, bizi en iyi anlayan onlardı*" diyorsa, bu direnişçiler de bu dönemde önderliği, dönemi en iyi anlayan kahraman yoldaşlarımızdır.

Bu süreçte Parti Önderliği etrafında büyük bir uluslararası komplo vardı. Bu komplonun boşa çıkarılmasında önderliğimizin öngörüsünün yanında halkımızın büyük direnişinin, çabasının payı büyüktür. Zor dönemde 14 Temmuz direnişçiliği nasıl ki önderliğin çabalarına büyük katkı veya o zor dönemi aşmasında yardımcı olduysa, aslında "*Güneşimizi karartamazsınız*" eylemleri de daha sonra halka, gerillaya ve bütün dostlara yayılarak, Parti Önderliği'ne en zor dönemde en en büyük katkıyı sundu. Bu arkadaşlardan böyle bir yoldaşlık dersi almamız gerekiyor.

Fedakarlık ölçüleri daha da yükselmiştir. Artık hedef ona aşmaktır. Bunların yükseldiği düzeye direnişi, fedakarlığı yükseltmektir. Bu yönüyle bir dinamizm de kazandırmıştır. Nasıl ki bir yüksek atlama sporcusu çıtaya yükseltmez, dinamizm kazanmazsa alt tarafı bir çıtadır, yüksek tuttu mu her zaman atlayabilir. Dinamizm olmazsa ancak çıtayı yükselterek yeni bir sürece girmesi gerekiyorsa, bu direnişçiler de çıtayı yükselterek topluma, militana yeni bir dinamizm, hedef ve ölçü koymuşlardır.

"Güneşimizi karartamazsınız" eylemliliklerini yeni bir direniş ruhu olarak değerlendirmek genekir. Bunları sadece cezaevi sınırına koymak mümkün değildir. '84'ten sonraki eylemler sadece cezaeviyle sınırlı, demokratik talepleri içeren, yani reformist eylemler olarak görülmüş bu konuda. Bu eylemler de tamamen siyasal içerikli eylemlerdir. Siyasi içerik direkt direniş, kapsamlıdır. Mücadelemizin 20 yılda geldiği düzeyi ortaya çıkarırsak tabiiki bu kendi içinde sadece cezaevi mücadelesini etkilememiştir, diplomasiyi de, halkı da etkilemiştir. Genel mücadele alanlarını etkileyen özelliği vardır. PKK direnişçiliğinin ne düzeye geldiğini dosta ve düşmana bir kez daha hatırlatmıştır. Kürt halkının her bireyinin kendisini bomba yaparak düşmanını yeneceğini ve yerle bir edeceğini göstermiştir.

Halkın, gerillanın moral değerlerine önemli bir katkı sunmuştur. Eninde sonunda savaşı belirleyen moral değerlerdir, moral değerlerin yüksekliğidir. Devletleşmeye, zafere doğru giderken moral değerlerde yeni bir yükselmeye veya yaygınlaşmaya ihtiyaç vardı. Bu eylemler bu rolünü oynamıştır. Bu eylemlerin gereği de en başta Parti Önderliğimiz tarafından yerine getirilecektir, halk zaten yerine getiriyor, gerilla da yerine getirecektir.

Bu direnişlerin içeriğinde aslında borçlu olma var. Sema Yüce ve Zilan yoldaş o kutsal eylemlerini gerçekleştirirken, bunu en anlamlı bir şekilde ifade etmişlerdir. "*Yaşamımdan başka bir şeyim olsaydı da verseydim!*" Yani borçluluğunu çok büyük görme ve önderliğe karşı nasıl borçlu olduklarını ortaya koyma vardır. Önderliğe layık olamamanın asıl ifadelerini de herkese göstermişlerdir. Önderliğe bu kadar bağlılık aslında "*layık olamıyoruz, borçluyuz, borçlu olduğumuz için de borcumuzu yaşamımızı vererek az da olsa giderme-ye çalışıyoruz*" demektir. Önderliği kurtararak, önderliğe bağlılıkla ancak her şeyin kurtarılabileceğini görmüşlerdir. İnsanlar en büyük değerleri kurtarmak için böylesine feda ediyorlar. Parti Önderliği'nin en büyük değer olduğunu, en büyük fedakarlığın önderliğe bağlılık temelinde yapılması gerektiğini, önderlik için her türlü eylemin yapılmasının gerekli olduğunu ortaya koymuşlardır. Sürecin hassasiyetini en iyi kavrayan, önderliği sahiplenmenin birinci derecede düşünülmesi gereken bir hassasiyet olduğunu bütün halka göstermişlerdir.

Halkın bugün önderliğe bu kadar bağlılık göstermesinde "Güneşimizi karartamazsınız" eylemlerinin payı belirleyecidir. Nitekim Avrupa'da, her tarafta halk önderliğe bağlıdır. Önderliğe bağlılığın ne anlama geldiğinin bilincini bu eylemler vermiştir. Son eylemlerin gelişmesini başlatanlar, yaratanlar olarak değerlendirmek de mümkündür.

İtalya'ya geliş devletleşmenin ve özgürleşmenin imkanlarıdır

Önderliğin dünyaya açılımıyla birlikte partimizin gücü en az iki katına çıkmıştır. Ortaya çıkarılan bu imkanlara doğru karşılık vermek gerekiyor. İmkanlarımızı kimse çarçur edemez. Önümüzdeki görev, ortaya çıkan bu büyük imkanları zafere götürmektir. Önderlik son mesajlarında şunu söylüyordu: "*Zafere daha yakın olduğumuzu söylemekten kendimi alıkoyamıyorum.*" Herkes bu zaferi hissetmelidir; çabasını ve temposunu iki katına çıkartmalıdır.

Parti Önderliğimizin dünyaya açılım sürecinde ilk başta büyük sorumluluk duygusunun, duyarlılığın gelişmesi gerekiyor. Halk eylemlerini, mücadelesini geliştirmeli ve kendini daha da örgütlemelidir. Kazanmanın fırsatı yakalanmıştır. Siyaset, siyasal tarih, halkların tarihi şudur: Fırsatları yakalamasını bilenlerin, fırsatları kullanabilenlerin yaşamaya hakkı vardır. Tarihte fırsatları yakalayıp da kullanamayan ve başaramayan sınıfların, halkların yenildiği, hatta tarihe gömüldüğü bilinmekte. Tarih halka, sınıflara, uluslara her zaman aynı fırsatı, imkanı vermez. Herkesin bunun bilincinde olması gerekiyor. "*On yıl sonra da, yirmi yol sonra da aynı imkanı buluyoruz.*" Böyle değil, tarih öyle yazmıyor, yazılmıyor. Tarih haklıysan da, mücadele etsen de fırsatları değerlendirme şartıyla başarı bahşediyor. Böyle bir tarihi fırsat ilk defa Kürdistan halkının önüne çıkmıştır.

Şu anda Parti Önderliği'nin İtalya'ya gelişiyle birlikte ulusal birlik, dört parçada önderliğe, partiye bağlılık daha da gelişmiştir. Mücadelemizin potansiyelleri büyük boyutlara ulaşmıştır. Bu gelişmeyi herkesin görmesi gerekiyor. Dört parçada halk ayakta, dünyada halk ayakta. Mücadelemizin meşrutiyeti üst düzeye sıçramıştır. Dün dünyaya kapatılıyordu, sömürgecilik her türlü demogojiyle birçok çevreyi arkasına alıyordu, ya da yanımızda olması gereken çevreleri tarafsız bir duruma sokuyordu. Bunlar boşa çıkarılmıştır. Dün tarafsızlaştırılan, duyarsızlaştırılan çevreler bugün etrafımızda toplanmaya başlamışlardır.

Bütün devletleşmeler biraz da dünyaya açılımlarla, ilişkilerle olur. Dünyadan kopuk, dünya siyasetiden kopuk bir devletleşme çok fazla görülmemiştir ve görülmez de. Önderliğin İtalya'ya gelişi devletleşmenin ve özgürleşmenin imkanlarıdır. Çok önemli buluyoruz.

Buna karşı da herkes kendi alanında görevlerini en yüksek düzeyde yerine getirmelidir, vasatlık olmamalıdır. Savaş vasatlığı kabul etmez. İyi çalışma, fedakarlık, çok yorulmak yeterli değildir. Tüm faaliyetlerde yorulma, çaba vardır, bu da yeterli değildir. Düşman büyük yükleniyor. Mücadelemiz uluslararasılaştıkça düşmanımız da uluslararasılaşıyor. ABD'nin bu kadar bizimle ilgilenmesi, bu kadar üzerimize gelmesi sonuna kadar PKK'yi de ortaya koyuyor. Demek ki uluslararası gelişmenin yanında, karşı-cephe de ortaya çıkıyor. Mücadeleye artık dar değil, geniş yaklaşmak, imkanları gördüğümüz kadar da geleceğide görmemiz gerekiyor.

Devrim kitlelerin eseridir

Şimdi halk için potansiyel çok güçlü biçimde ortaya çıkmıştır. Halkın bu düzeyde katılması, 20 yıllık mücadelenin birikimi olan yeni bir patlama ortaya çıkarmıştır. Nasıl ki '90'lara gelindiğinde bir patlama ortaya çıktıysa, bu da son yılların birikiminin patlamasıdır. Bu patlamayı herkesin görmesi ve doğru değerlendirmesi gerekiyor. Biz 1991-92-93 patlamasını doğru değerlendiremedik. İmkanları çarçur ettik çoğu yerde ve gerillada da erken iktidar hastalığı ortaya çıktı, yani kendini sağlam tutmadı. Rehavete kapıldı, imkanlar iyi değerlendirilemedi. Son imkanları çok çarçur etti, buna hakkımız yok. 1991-92'de belki tecrübesizdik, bunun farkında değildik, birçok nedenden dolayı gevşek yaklaşıldı. Ama artık günümüz imkanları sorumsuzluğu kesinlikle kabul etmiyor, sorumlu davranmayı gerektiriyor. En başta sorumluluk ve duyarlılık diyoruz. Sorumluluk ve duyarlılık olmadan hiçbir görev yerine getirilemez.

Her zaman söylenir, devrim kitlelerin eseridir. Büyük katılımıyla, desteğiyle, yoğunlaşmasıyla ve düşmanın saldırmaları karşısında kesinlikle yılmamasındadır. Yasal kurumları mı kapatıyor sahip çıkacak. Şu anda ister demokratik, ister legal, ister illegal olsun her türlü kurumlarına daha da sahip çıkacak. Kurumlara sahip çıkmayı kendisine sahip çıkma olarak görecek. Bunu kesinlikle yürütecektir. Artık geri adım atmak yok. Geçmişte düşmanın yoğun baskısıyla birlikte belli bir gerileme oldu, ama artık o gerilemelerin olmaması gerekir. Bunun için halkın kendisini örgütlemesi, mücadele yöntemlerini zenginleştirmesi gerekiyor. Tabii geçmiş deneylerden de tecrübe çıkarması gerekiyor.

Serhildanlar sürecinde ortaya çıkan tecrübeleri mutlaka değerlendirmemiz gerekiyor. Gerilla değerlendirecek. Bu dönemde kesin zafere gitmek, devrimi yükseltmek için kullanacak. Herkes bütün imkanları bugün devrimi yükseltmek için kullanacak. Kimse kendisini yaşatmak için, tatmin etmek için, rehavete kapılmak için bu imkanları kullanmayacak. İmkanlara yaklaşımın bu süreçte mutlaka değişmesi gerekiyor.

> "Zor dönemde 14 Temmuz direnişçiliği nasıl ki önderliğin çabalarına büyük katkı veya o zor dönemi aşmasında yardımcı olduysa, aslında '*Güneşimizi karartamazsınız*' eylemleri de daha sonra halka, gerillaya ve bütün dostlara yayılarak, Parti Önderliği'ne en zor dönemde en en büyük katkıyı sundu. Bu arkadaşlardan böyle bir yoldaşlık dersi almamız gerekiyor."

İtalya'ya gelişle başlayan bu süreçle herkesin daha politik yaklaşması gerekiyor. Politik süreç de başlayacak, açık siyasal gelişmelerin başlaması da mümkündür. Düşmanın özel savaşına, politik manevralarına karşı da duyarlı olunacaktır. Biz siyasal sürece girerken düşmanı da sokuyoruz. Düşman da siyasal taktiklerini, manevralarını giderek daha da zenginleştirecek, derinleştirecek, hatta inceltecektir. Büyük bir siyasal, politik yoğunlaşma düzeyini bu temelde gerçekleştirecektir.

Bütün bunların önü açacak olan yine gerilladır, savaştır. Savaş sürmediği müddetçe, savaş güçlendirilmediği müddetçe diğer faaliyetlerin fazla anlamı yoktur. Bir günde bütün faaliyetler yerle bir olabilir. Bu dönemden zafere kadar da düşmanı zorlayacak gerilla savaşının mutlaka geliştirilmesi gerekir. Halkla, zindanla, dostlarla herkes biraz gerillanın bu yönlü değerini, anlamını gözönüne getirerek yanlışlıklara girmeyecektir. Yani mücadelemizde bir kayma, sapma olmayacaktır. Dün olduğu gibi bugün de gerilla hâlâ rolünü oynuyor, oynayacaktır. Siyasal sürecin önünü açacak, siyasal süreci de sonuçlandıracak tarzda temel güvencimizin devam ettirilmesidir. Ama gerilla da bir araçtır, amaç değildir. Siyasal amacına ulaştığı zaman kendisini yeni sürece, görevlere hazırlayacaktır. Gerilla da kopma, gerillayı yaşamama, görevlerini yetersiz ve anlamsız görme gibi bir yaklaşıma girmeyecektir.

En önemli gelişme de dört parçada yaşanan gelişme oluyor. Bunu belli sonuca götürmek, değerlendirmek gerekiyor. Kürdistan halkının tarihinde birlik yaratmak kolay değildir. Hatta en temel zaafı birlik olamama, parçalanmaydı. Ama artık temel zaaf gideriliyor. Bütün yurtseverler bir araya geliyor, çeşitli dost örgütler ulusal önderlik etrafından toparlanıyor. Bu dönemin en önemli görevlerinden biri de toparlanmanın daha da nitelikli hale gelmesi, geliştirilmesi, kalıcı hale getirilmesi, önünün açılması şarttır. Dönemin en karakteristik özelliklerinden biri de dünyadaki Kürtlerin, yurtsever örgütlerin ve parçaların birliğinin daha da geliştirilmesidir.

Parti Önderliğimizin İtalya'ya gelişinin yarattığı imkanlar yanında hâlâ her şey bitmemiştir. Uluslararası cepheler vardır, mücadelemizi de, önderliğimizi de zorlamak isteyecektir. Bu yönüyle yeni bir mücadele dönemi başlamıştır. Herkesin bunu açıkça görmesi gerekiyor.

Parti Önderliği'nin 1980'lerde Avrupa'da olmasının hiçbir anlamı yoktur. Mücadele bu kadar yaratılamazdı. Gerilla savaşının başlatılması, ülkeye gidiş, ancak Ortadoğu sahasından olabilirdi. Ordulaşmayı ancak burada gerçekleştirebilirdik başka türlüsü olamazdı. Diğer örgütler gibi önderlik de Avrupa'da olsaydı, bu düzeyde gelişmeler yaratması mümkün değildi. Bugün bu düzeyde yaygınlaşma, ordulaşma, cepheleşme ve geniş olanaklar yaratılmıştır. Bu yönüyle Ortadoğu rolünü oynadığı kadar oynamıştır. Önderlik yeterince Ortadoğu'yu değerlendirmiştir.

Yeni bir dönem, bu iddialı gerilla savaşımımızın, cephe savaşımımızın direkt somut siyasi sonuçlara ulaştırılması gereği vardı. Böyle bir açılıma gerek vardı, yeni bir döneme gerek vardı. En doğrusu da dünyaya açılma olayıydı. Bu olması gereken bir olaydı, düşman sadece bunu Ortadoğu'daki politika sürecinde hızlandırdı. Yani düşman bu süreci hızlandırarak gelişmelerin daha kısa sürede ortaya çıkmasına yol açtı. Önderlik yine tüm alanları yönlendirecek ve yönetecek. Bu konuda herhangi bir değişiklik olamayacaktır.

Ama önceden nasıl ki Ortadoğu'da ağırlıklı yön ordulaşma idiyse, şimdi dünyada siyasallaşma, giderek siyasal süreci zafere ulaştırma, somut mevzilere, sonuçlara ulaştırma anlamına gelecektir. Önderliğin Avrupa'da olması gelişmeleri hızlandıracaktır. Avrupa'daki çalışmalarımız önderlikle kenetleşerek güç olacaktır.

Uluslararası komplunun boşa çıkarılması çok önemlidir. Aslında Avrupa'ya açılma ABD emperyalizmini boşa çıkarma anlamına geliyor. ABD Suriye'ye karşı bu kadar hırçın değildi, son zamanda böyle oldu. Ama bir nevi Avrupa'daki gelişmeleri, dünya demokratik ilerici kamuoyunu, Kürt sorunun çözümünün gerekli olduğuna inanan çevreleri arkamıza alarak ABD'nin komplosu boşa çıkarılmış oldu. Denilebilir ki artık uluslararası komplonun boşa çıkarılmasında yeni imkanlar ulaşılmıştır.

İlk defa dünyaya açılarak düşmanı çıkmaza sokuyoruz

Direnişimiz giderek büyük bir meşrulaşmanın zeminini ortaya çıkartacaktır. Zaten dört parçayı içine alan, uluslararası ve bölgesel bir güçtü. Bu yönüyle Kürt çözümü kendi alanlarıyla sınırlı değildi, bütün bölge devletlerini, dünya devletlerini ilgilendiyordu. Bu kadar uluslararasılaşan bir devrimin, bu imkanları değerlendirmesi ve kullanması gerekli ve zorunluydu.

Türk devleti hâlâ uluslararası, bölgesel çıkarları kullanarak devrimimizi bastırmak istiyor. Biz ise, Türkiye'nin en temel yaşama imkanı elinden alacağız. Önderliğin Avrupa'ya gidişi düzenin kullandığı politikayı boşa çıkarmak anlamına geliyor. Bu önemli gelişmelere yol açacaktır.

İlk defa Avrupa kamuoyunda sosyalistler, sosyal demokratlar, yeşiller, komünistler, radikallerin birleştidiği bir nokta oldu. Çok önemli. Bir nevi Avrupa'daki belli demokratik birikimi arkamıza alma sürecine girdik. Önderliğin Avrupa'ya açılması, buradaki ilerici demokratik hareketlerin gücünü arkamıza almak anlamına geliyor. Daha doğrusu şimdiye kadar devrimimizdeki en önemli sıkıntılardan birini aşmak anlamına geliyor.

Parti Önderliğinin bir açıklamasında belirttiği gibi, bir kongre sürecine giriyoruz. Halkımızın yenilmez iradesi olan PKK, geçirdiği 4 yılı ve son gelişmeleri değerlendirecektir ve büyük sonuçlar çıkaracaktır. Ortaya çıkan büyük imkanları Parti Önderliğimizin öncülüğünde zafere götürmenin kararlarını alacaktır. Bunun çabası içinde olacaktır. Kongre bir nevi zaferi kararlaştırma kongresi, bu konuda yapılması gereken her şeyi yapma kongresi olacaktır. Gerilla, kitle, diplomatik sorunlar, her şey en gerçekçi bir biçimde değerlendirilecektir. Bu sürece cevap veren politik kararlar, örgütlenmeler, değerlendirmeler ve tedbirler kesinlikle alınacaktır.

Tabii ki, partimizin ana gövdesi gerilladadır, dağlardadır. PKK deyince biraz da gerilla akla geliyor, çünkü ana gövdesidir. Ana gövde, esas gövde olma bilinciyle gerillalar görevlerine, özellikle halkımızın ortaya koyduğu fedakarlığa layık bir karşılık verecektir. "Güneşimizi karartamazsınız" eylemleri gerçekleştiren zindadaki yoldaşlarımızın kahramanlığı, yiğitliği düşünüldüğünde tabii bize tarihi sorumluluklar düşüyor. Hiç kimsenin umudunu boşa çıkartmayacağız. Bize, partiye bu kadar umut bağlanmışsa boşa çıkarılmayacaktır. Halkımızın her gün feryatı var, umudu güçlendirmesi var, halkımızın gelecek için coşkusu, inancı var. Bütün bunlar bizim için yeniden bir söz verme sürecidir. Söz veriyoruz umudu boşa çıkartmayacağız. Herhalde bu dünyada halkların, ulusların, insanların umudunu boşa çıkartmaktan daha kötü bir şey olamaz. Biz de tabii en iyisini yapacağız. Umutları gerçekleştirmek için gerekeni yapacağız.

Şehitlerimizin umutlarını gerçekleştirecek yoldaşları, partileri var. Mutlaka umut bayrağı güçlenecek ve hedefe ulaştırılacaktır. Bu inançla mücadele eden halkımıza gereken karşılık verilecektir.

İmkanlar artmıştır, gerçekten imkanlar büyüktür, binlerce yıllık tarihimizde ilk defa bu düzeyde kazanmanın imkanlarını yakalamış bulunuyoruz. İlk defa temel zaafımız olan parçalanmışlığı, bölünmüşlüğü aşmış bulunuyoruz, ilk defa dünyaya bu kadar açılıyoruz, düşmanımızı da ilk defa bu düzeyde çıkmaza sokuyoruz. Bunun bilinçle pratikleştirilmesi gerekiyor.

Özcesi umut bugün bir inanç değildir, bir hedef değildir, bir zafer haline gelmiştir. Umudun yeni adı bugün zaferdir. Yeni dönemin sloganı her yerde olduğu gibi bu alanda da zafer olacaktır.

24 Kasım 1998

Ekim '98 Şehitleri

Soran Eyaleti

♦ Adı, soyadı: Rızgar İSMAİL
Kod adı: Brûsk
Doğum yeri ve tarihi: Erbil, 1967
Mücadeleye katılım tarihi: 1992 (Tk. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 12 Ekim 1998, Xakûrkê

♦ Adı, soyadı: Abdullah TAN
Kod adı: Erdal
Doğum yeri ve tarihi: Siirt, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1991, (Tk. komutan yrd.)
Şehadet tarihi ve yeri: 17 Ekim 1998, Hacı Ümran

♦ Adı, soyadı: Herdi Ferik ALİ
Kod adı: Doğan
Doğum yeri ve tarihi: Süleymaniye, 1983
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 17 Ekim 1998, Hacı Ümran

♦ Adı, soyadı: Mehmet ÇİÇEK
Kod adı: Filiz
Doğum yeri ve tarihi: Iğdır, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 17 Ekim 1998, Deşta Xerte-Kûleka

♦ Adı, soyadı: Zahide ABDULLAH
Kod adı: Axîn
Doğum yeri ve tarihi: Kobanî, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 17 Ekim 1998, Deştâ Xerte-Kûleka

♦ Adı, soyadı: Emine AYRI
Kod adı: Bêrîvan
Doğum yeri ve tarihi: Mardin, 1981
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 17 Ekim 1998, Deştâ Xerte-Kûleka

Garê Eyaleti

♦ Adı, soyadı: Helin KARA
Kod adı: Berxwadan
Doğum yeri ve tarihi: Uludere, 1984
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 30 Ekim 1998, Çırav dağı/ Garê

♦ Adı, soyadı: Mahmut GÜNDÜZ
Kod adı: Firaz Bagok
Doğum yeri ve tarihi: Nusaybin, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1990 (Tk. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 10 Ekim 1998, Derkar

♦ Adı, soyadı: Figen BAYRAM
Kod adı: Bêrîtan Devrim
Doğum yeri ve tarihi: Amed, 1981
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Bese KARTAL
Kod adı: Zinarîn Cûdî
Doğum yeri ve tarihi: Silopi, 1976
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Nihat SADİ
Kod adı: Çiya Ciger
Doğum yeri ve tarihi: Rewandûz, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Sabri GÜLER
Kod adı: Mêrxwaz
Doğum yeri ve tarihi: Cizre, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1990
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: İlhan MEMO
Kod adı: Şehrazol Afrin
Doğum yeri ve tarihi: Xalep, 1971
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998

♦ Adı, soyadı: Mehmet REŞİT
Kod adı: Çiya Zebarî
Doğum yeri ve tarihi: Akrê, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Ayten EKİNCİ
Kod adı: Rengîn Rewşen
Doğum yeri ve tarihi: Eruh, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Semire Muhammed ASİME
Kod adı: Canda Kobanî
Doğum yeri ve tarihi: Kobanî, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Xelata

♦ Adı, soyadı: Ali NARİN
Kod adı: Pir
Doğum yeri ve tarihi: Hani/ Amed, 1956
Mücadeleye katılım tarihi: 1992 (Tk. komutanı ve Amed'de cephe bölge sorumlusu)
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Nejla BİLGİN
Kod adı: Şervîn Şoreş
Doğum yeri ve tarihi: Urfa, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Hatice TAN
Kod adı: Mahabat Goyî
Doğum yeri ve tarihi: Uludere, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Baxêrê

♦ Adı, soyadı: Fariz Yahya İBRAHİM
Kod adı: Doğan
Doğum yeri ve tarihi: Dirbesiye, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 20 Ekim 1998, Şilan köyü

♦ Adı, soyadı: Nermin AKKUŞ
Kod adı: Hêlîn Şevkê
Doğum yeri ve tarihi: Yedisu/ Bingöl, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: 1994, Avusturalya
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Xelatê

♦ Adı, soyadı: Musa YUSUF
Kod adı: Rûken Agît
Doğum yeri ve tarihi: Qamişlo, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1992 (Tk. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Xelatê

♦ Adı, soyadı: Nejat SÜLEYMAN
Kod adı: Nergiz Merato
Doğum yeri ve tarihi: Qamişlo, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1991 (Tk. ve Bl. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 13 Ekim 1998, Xelatê

Zagros Eyaleti

♦ Adı, soyadı: Rıdvan BOZDOĞAN
Kod adı: Serdar Doğan
Doğum yeri ve tarihi: Amed, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 1 Ekim 1998, Esendere-Yüksekova

♦ Adı, soyadı: Sadık ÖMER
Kod adı: Guevara
Doğum yeri ve tarihi: Afrin, 1965
Mücadeleye katılım tarihi: 1991
Şehadet tarihi ve yeri: 1 Ekim 1998, Esendere-Yüksekova

♦ Adı, soyadı: Cahit ARDAYİL
Kod adı: Firaz
Doğum yeri ve tarihi: Dersim, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 8 Ağustos 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 12 Ekim 1998, Yüksekova

Amed Şehitleri

♦ Adı, soyadı: Akif HÜSEYİNOĞLU
Kod adı: Piling
Doğum yeri ve tarihi: Hazro, 1976
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Mehmet Şirin İNATÇI
Kod adı: Zinar
Doğum yeri ve tarihi: Hilvan, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1992
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Feyzullah KÖMÜR
Kod adı: Nûrhaq
Doğum yeri ve tarihi: Elbistan, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Mehmet ÖZDEMİR
Kod adı: Sîdar
Doğum yeri ve tarihi: Adıyaman, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Salih OĞUZ
Kod adı: Agît
Doğum yeri ve tarihi: Dargeçit, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Mehmet BOZAN
Kod adı: Dijwar
Doğum yeri ve tarihi: Amed, ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Hikmet TÜRBAN
Kod adı: Mahsum
Doğum yeri ve tarihi: Batman, 1984
Mücadeleye katılım tarihi: 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Erdal BEKTAŞ
Kod adı: Ciwan
Doğum yeri ve tarihi: Malatya, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Şevket BARAN
Kod adı: Baran
Doğum yeri ve tarihi: Van, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Şehit Kendal alanı

♦ Adı, soyadı: Ulaş KANAR
Kod adı: Cuma
Doğum yeri ve tarihi: Elbistan, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 10 Eylül 1998, Golav-Sason

♦ Adı, soyadı: Zübeyir AKŞİL
Kod adı: Bozan Serbest
Doğum yeri ve tarihi: Siirt, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: Nisan 1998
Şehadet tarihi ve yeri: 8 Eylül 1998, Golav-Sason

♦ Adı, soyadı: Kenan DOĞU
Kod adı: Dilovan
Doğum yeri ve tarihi: Salihli, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 8 Eylül 1998, Gorse-Piran

♦ Adı, soyadı: Abidin KAPLAN
Kod adı: Rûbar Kani
Doğum yeri ve tarihi: Şırnak, 1971
Mücadeleye katılım tarihi: 1989
Şehadet tarihi ve yeri: 8 Eylül 1998, Gorse-Piran

♦ Adı, soyadı: Aydoğan AYDIN
Kod adı: Cimşît
Doğum yeri ve tarihi: Dicle/ Amed, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 8 Eylül 1998, Ergani

♦ Adı, soyadı: Mikail MİKER
Kod adı: Munzur
Doğum yeri ve tarihi: Kurtalan, 1982
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 24 Eylül 1998, Kozluk ovası

♦ Adı, soyadı: Zülküf ÜLKÜ
Kod adı: Rizgar
Doğum yeri ve tarihi: Amed, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 24 Eylül 1998, Kozluk ovası

♦ Adı, soyadı: Şehmuz ALKAN
Kod adı: Mazlum
Doğum yeri ve tarihi: Savur, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: ...
Şehadet tarihi ve yeri: 24 Eylül 1998, Kozluk ovası

♦ Adı, soyadı: Ahmet SEYİT
Kod adı: Ahmet
Doğum yeri ve tarihi: Kobanî, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 24 Eylül 1998, Kozluk ovası

♦ Adı, soyadı: Orhan ÇİÇEK
Kod adı: Rodî
Doğum yeri ve tarihi: Amed, 1980
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 24 Eylül 1998, Kozluk ovası

♦ Adı, soyadı: Hadim KAYA
Kod adı: Serhat Jiyan
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1996, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Kozluk ovası

♦ Adı, soyadı: Mehmet TİRYAKİ
Kod adı: Rıfat
Doğum yeri ve tarihi: ...
Mücadeleye katılım tarihi: 1998, Batman
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Kozluk ovası

Erzurum Eyaleti

♦ Adı, soyadı: Ramazan DAĞTAŞ
Kod adı: Hebûn
Doğum yeri ve tarihi: Amed, 1976
Mücadeleye katılım tarihi: Nisan 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 21 Eylül 1998, Bayburt

♦ Adı, soyadı: Mehmet ÖZALP
Kod adı: Celal
Doğum yeri ve tarihi: Doğanşehir, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: 1994
Şehadet tarihi ve yeri: ..., Kalkandere/ Rize

♦ Adı, soyadı: Orhan YOLDAŞ
Kod adı: İsmail Kawa
Doğum yeri ve tarihi: Malazgirt, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1993, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: ..., Bayburt

♦ Adı, soyadı: Yavuz YANILMAZ
Kod adı: Mazlum Serhildan
Doğum yeri ve tarihi: Digor, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1993, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: 8 Eylül 1998, Karlıova

♦ Adı, soyadı: Muhammed DAPDARE
Kod adı: Haki Celal
Doğum yeri ve tarihi: ... (Suriye), 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1994 (Tk. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 25 Ekim 1998, Davultepe

Metina Alanı

♦ Adı, soyadı: Nevzat ALİ
Kod adı: Malik
Doğum yeri ve tarihi: Dêrik (Küçük Güney), 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1991 (Tk. komutan yrd.)
Şehadet tarihi ve yeri: 10 Ekim 1998, Xeledine köyü-Metina

♦ Adı, soyadı: Şaban HÜSEYİN
Kod adı: Mazlum
Doğum yeri ve tarihi: Halep, 1977
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 10 Ekim 1998, Xeledine köyü-Metina

Çiyayê Spî Alanı

♦ Adı, soyadı: Salih İbrahim AHMED
Kod adı: Haki Cûdî
Doğum yeri ve tarihi: Derik (Küçük Güney), 1976
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 15 Ekim 1998, Deraşûtek köyü

♦ Adı, soyadı: Mehmet Emin ALIM
Kod adı: Medeni Nizar
Doğum yeri ve tarihi: Beytüşşebap, 1973
Mücadeleye katılım tarihi: 1993
Şehadet tarihi ve yeri: 15 Ekim 1998, Berûşkê

Koçgiri Eyaleti

♦ Adı, soyadı: Haydar SARIKARA
Kod adı: Müslüm
Doğum yeri ve tarihi: Pertek, 1969
Mücadeleye katılım tarihi: 1990 (Eyalet sorumlusu)
Şehadet tarihi ve yeri: 18 Mayıs 1998, Yarıncak

♦ Adı, soyadı: Muhammed FAİK
Kod adı: Ferhat
Doğum yeri ve tarihi: Eruh, 1981
Mücadeleye katılım tarihi: 1996
Şehadet tarihi ve yeri: 18 Mayıs 1998, Yarıncak

♦ Adı, soyadı: Fadime KARAASLAN
Kod adı: Eylem
Doğum yeri ve tarihi: Erdevan, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 18 Mayıs 1998, Yarıncak

♦ Adı, soyadı: Güllü GÜLSOY
Kod adı: Xelat
Doğum yeri ve tarihi: Pülümür, 1978
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 18 Mayıs 1998, Yarıncak

♦ Adı, soyadı: Gülşen KARAN
Kod adı: Bêrîvan
Doğum yeri ve tarihi: Kağızman, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1991, Xakûrkê (Tk. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 16 Haziran 1998, İmranlı

♦ Adı, soyadı: Sinan KAYA
Kod adı: Cûdî
Doğum yeri ve tarihi: Hozat, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: 1993, Dersim (Tk. komutanı)
Şehadet tarihi ve yeri: 16 Haziran 1998, İmranlı

♦ Adı, soyadı: Ahmet AYDIN
Kod adı: Firaz
Doğum yeri ve tarihi: Mazgirt, 1972
Mücadeleye katılım tarihi: 1992, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: 16 Haziran 1998, İmranlı

♦ Adı, soyadı: Davut ERGİN
Kod adı: Kawa
Doğum yeri ve tarihi: Van, 1974
Mücadeleye katılım tarihi: 1993, Amed
Şehadet tarihi ve yeri: 2 Temmuz 1998, İniç/ Erzincan

♦ Adı, soyadı: Sevra BİLGİNÇ
Kod adı: Gulan
Doğum yeri ve tarihi: Adıyaman, 1979
Mücadeleye katılım tarihi: 1995
Şehadet tarihi ve yeri: 2 Temmuz 1998, İniç

Adı, soyadı: Rabia SARIKAYA
Kod adı: Deniz
Doğum yeri ve tarihi: İstanbul, 1975
Mücadeleye katılım tarihi: 1997
Şehadet tarihi ve yeri: 29 Ağustos 1998, Kazdere-Zara

Not: Botan Eyaleti'nin şehit künyeleri hâlâ elimize ulaşmamıştır.

Yaşam zaferlere mahkum

Kürdün özgürlük mücadelesi anlatıldığında hiç şüphesiz zindanlar çok önemli bir yer tutacaktır. Bitirdik denilen yerden başlayan, çözdük denildiği yerde yeniden alevlenen, vahşetin, zulmün kol gezdiği ancak hiçbir dönemde muvaffak olamadığı zindan tarihi Kürdün özgürlük kavgasında çok önemli bir yere sahiptir.

Mazlum Doğan ile başlayan Dörtler'le devam eden Hayrilerle, Kemallerle süren direniş tarihi kendini, kimi zaman bir kibrit çöpüyle kimi zaman günlerce haftalarca, hatta aylarca süren açlığa yatırılmış bedenlerle, kimi zaman ise copa, elektriğe, askıya, göğüs geren iradelerle açığa vuracaktı. Bu direnişler, insan onurunu korumak için olduğu kadar, ulusal onuru korumak için de yapıldığı çok açık biçimde görülüyor.

Kürdistan'da son 25 yıldır yeni bir tarih yazılıyor. PKK öncülüğünde ve Başkan Apo önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi Kürdün makus tarihini geri çevirerek yeni bir direniş tarihi başlatıyor. Dağlarda, zindanda, Kürdistan'ın her parçasında, metropollerde, Avrupa'da, Rusya'da ve dünyanın her tarafında artık Kürtler neredeyse orada direniş var, mücadelelerine sahiplenme var, ölümüne bağlılık var.

Arkasına emperyalizmi ve siyonist gericiliği alan TC faşizmi 9 Ekim'de Parti Önderliğimize karşı gerçekleştirmek istediği komplo yine Parti Önderliğimiz tarafından boşa çıkarılmıştır. Ama yarım kalan bu komplo hâlâ sürdürülerek kesin sonuç alınmak isteniyor. Bu olaydan sonra yaşanan gelişmeler ise mücadele tarihimiz içerisinde ilk kez bir ulus olarak kenetlenmeye ne kadar ihtiyacımız olduğunu çok iyi bir biçimde kavrattı. Çünkü bu komplo Kürdün beynine, kalbine karşı yapılmıştır. Başkan Apo'nun şahsında bir halkın umutları, özgür geleceği, binlerce şehide malolan ve bugün bütün dünyanın gündemine giren ulusal direnişi yok edilmek isteniyor. Başkan Apo şahsında uçurumdan çıkarılan bir halkı tekrar uçuruma atmak istiyorlar. Onlar sadece Kürtlüğe değil insanın onuruna ve insani özelliklerine düşmandır. Bu yüzden Kürdistan'da gelişen insanlık mücadelesi onları korkutuyor.

PKK'nin geliştirdiği mücadele sadece Kürdistan'ın değil bütün bir bölgenin hatta ezilen bütün halkların kurtuluş umudu, manifestosudur. Başkan Apo'nun kişiliğinde somutlaşan ve bölgesel bir devrime yol açacak olan bu gelişmeler bu komplo ile boğulmak istenmiştir. Yani emperyalizm Başkan Apo'ya kendi egemenliğini kabul ettiremediği için onun yaratmaya çalıştığı yeni insanın kendi düzenini sarsacağını bildiği için Başkan Apo'dan kurtulmak istemektedir.

Cezaevlerinde "*Güneşimizi Karartamazsınız*" şiarı ile gelişen eylem dalgası bu kompoya verilen en büyük yanıttır. Ardından Avrupa'ya, Küçük Güney'e, Rusya'ya sıçrayan bu dalga Parti Önderliğimize duyulan büyük sevgi ve bağlılığın bir ifadesidir. Çünkü Başkan Apo, Kürdistan adına Kürtlük adına var olan bütün gelişmelerin yaratıcısı ve motor gücüdür. Başkan Apo bir birey değildir. Kürt ulusunun ortak iradesi, ortak umudu ve özlemlerinin yaratıcısıdır. Onun için Parti Önderliğimize karşı yapılan her saldırı Kürt halkına, Ortadoğu halklarına ve ilerici insanlığa karşı yapılmaktadır. Bu yüzden Ulusal Önderimiz etrafında ateşten çember olan "*Güneşimizi Karartamazsınız*" şiarı ile bendenlerini ateşe veren yoldaşlarımızın amaçlarına her zaman bağlı kalınacak ve "*Güneşimizin karartılmasına*" müsade edilmeyecektir.

* * *

("Güneşimizi Karartamazsınız" Önderliğe Bağlılık Eylemleri'nin ilk 19 şehidini geçen sayımızda yayınlamıştık.)

20- Hasan İsa HASAN: 22 Ekim 1998 tarihinde bedenini ateşe verdi, 25 Ekim'de şehit düştü. 1970 Küçük Güney Kobanî doğumlu.

21- Barzan ÖZTÜRK (Murat): 1 Kasım 1998'de Almanya'da bedenini ateşe verdi, tedavisi sürmekte.

22- Mehmet AYDIN: 13 Kasım 1998'de Çanakkale cezaevi'nde kendisini ateşe vererek şehit düştü. Urfa-Halfetili.

23- Abbas SERTKAYA: 14 Kasım 1998 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde kendisini ateşe verdi, tedavisi hâlâ sürmekte. 1974 Varto doğumlu.

24- İsmet AKAY: 14 Kasım 1998 tarihinde Samsun Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavesi sürmekte.

25- Erdal ÇEKEN: 14 Kasım 1998 tarihinde Midyat Cezaevi'nde kendisini yaktı, tedavisi devam etmekte.

26- İsmail BERKAY: 14 Kasım 1998 tarihinde Adıyaman Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi devam etmekte.

27- Muhyettin SEVİCİ: 14 Kasım 1998 tarihinde Amed Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürmekte.

28- Ömer ŞEN: 14 Kasım 1998 tarihinde Ümraniye Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürmekte.

29- Kadri İLHAN: 15 Kasım 1998 tarihinde Siirt Cezavi'nde bedenini ateşe vererek şehit düştü.

30- Mehmet KARAHAN: 15 Kasım 1998 tarihinde Batman Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi devam etmekte.

31- Azime İNAN: 15 Kasım 1998 tarihinde Batman Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürmekte.

32- Reyhan LEZGİN: 15 Kasım 1998 tarihinde Batman Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavesi sürüyor.

33- Adnan KARATAŞ: 17 Kasım 1998 tarihinde Mardin Cezaevinde bedenini ateşe vererek şehit düştü.

34- Zeynettin ARAT: 17 Kasım 1998 tarihinde Antep Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi devam etmekte.

35- Fethi ABDULLAH: 17 Kasım 1998 tarihinde Malatya Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürüyor. Küçük Güneyli.

36- Osman TİNT: 17 Kasım 1998 tarihinde Malatya Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürüyor.

37- Zeynettin ARAS: 17 Kasım 1998 tarihinde Amed Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürüyor.

38- Murat DURSUN: 17 Kasım 1998 tarihinde Amed Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi devam etmekte.

39- İdris BAŞARAN: 17 Kasım 1998 tarihinde Ceyhan Cezaevi'nde bedenini ateşe verdi, tedavisi sürmekte.

40- Emrullah DAMLACI (Seyid Bayram): 18 Kasım 1998'de bedenini ateşe verdi, tedavisi sürmekte. Amed 1972 doğumlu. Mücadeleye 1998 yılında katıldı.

41- Jêhat

Adı, soyadı: **Vahdettin ÇELİK**
Kod adı: **Aydın Zaza**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Temmuz 1997, Bulcina-Çiyayê Spî**

Bize vasiyeti daha fazla savaşmak

İçinde bulunduğumuz bir kahramanlık süreci, bu süreçte yaşanılan kahramanlıklar ve kahramanlar mutlaka geleceğe taşınmalı ve gelecekte yaşatılmalıdır.

Aydın arkadaş '96 Ağustos ayının başlarında Zap'tan bir grup arkadaşla birlikte kadro eğitiminden çıkıp Metina alanına gelmişti. Bir grup arkadaş yapısı o dönemde Metina alanında yaşanan sorunlara müdahale amaçlı gelmişti. '96 ilkbahar ve yaz süreci genelde olduğu gibi alanımızda da eylemsiz geçen bir süreç olmuştu.

Aydın arkadaş ile yapılan bir toplantıda karşılaştım. Bu toplantıda Aydın arkadaş tüm dikkatiyle bir yandan yaşanan sorunları daha iyi anlamaya çalışıyor, bir yandan da o tok sesi ve kendinden oldukça emin olarak yaşanan sorunları oldukça doğru ele alan ve gerçekçi değerlendirmeleriyle sorunların çözümüne katılmıştı. Yapımıza ilk etapta kararlı kişiliği ile güven vermişti. Evet genelde olduğu gibi alanımızda da Anlayışlar mahkum edilmiş, onların pratiğinin yol açtığı olumsuzlukları gidermek, bunun yerine parti çizgisini uygulamak için pratik sürece uygun bir eylemsellik geliştirmek, yaşamda dönüşüm ve gelişim sağlamak gerekiyordu. Böylesi bir sürecin başlatılması için Xinokê korucularına yönelik bir eylem yapılması planlanmıştı. Gücümüzün içinde bulunduğu ruh hali ve durumu uygun olmadığı için eylem sabote olmuş ve gerçekleşmemişti. İkinci eylemimiz tekrar sabote olmuştu. Gücümüzün normal bir eylemi bile yapamayacak durumda olduğu giderek daha açık ve net anlaşılıyordu. Ama buna rağmen atılım yapmak için alanımızda mutlaka başarılı eylem yapmak gerekiyordu.

Hedef yine yol güvenliğini sağlayan Xinokê korucularıydı, fakat bu sefer komutan Aydın arkadaştı. Bu hainlere asıl darbe Komutan Aydın'ın komutasında vurulacaktı. Kaybın olmaması ve geri çekilmenin sağlam yapılması için eylemin akşama doğru yapılması gerekiyordu. Fakat Aydın arkadaş koşulları iyi değerlendirerek eylemi öğleyin başlattı ve eylemi başarıyla gerçekleştirerek hain çetelere istenen darbeyi vurmuş, kayıp vermeden tüm eylem gücüyle birlikte sağlam noktaya ulaşmıştı. Böylece alanımızda ilk başarılı eylem ortaya çıkmıştı, hem de hiç kayıp vermeden. Aydın arkadaş alanımızdaki bu ilk eylemiyle kararlı, cesur, usta ve başarılı bir pratik uygulayıcı olduğunu ortaya koymuş, tüm yapımızı da buna davet etmişti. Bu ilk başarılı eylem alanımızda giderek daha da başarılı bir eylemsellik sürecinin gelişmesine yol açtı. Aydın arkadaş eylemde başarılı bir pratiğin sahibi, yaşamda da yaşanan sorunların üzerine kararlı ve radikal bir şekilde gidiyordu. Yapımızda yaşanan sorunlar köklü ve ağır olduğu için kararlı olmak gerektiğini, fakat radikal yaklaşımla sorunların kısa sürede çözümlenemeyeceğini görüp, radikal giderek yapıdan soyutlanma yerine yaşam içerisinde yapıyla bütünleşerek, ilkeli bir uyum içerisinde sorunları pratikte ustaca çözmeye çalışan ve bu konuda örnek bir tutumun sahibi oldu. Aydın arkadaş sadece cesaret ve güvenin değil, aynı zamanda büyük bir moral ve coşkunun kaynağıydı. O neredeyse mutlaka orada canlılık ve coşku vardı. İnce uzun boyuyla, siyah iri gözleri, güler yüzlülüğü ve gülüşleri en zor koşullarda bile tüm arkadaşlara büyük bir coşku ve moral verirdi.

Aydın arkadaş kendini sürekli yenileyen, geliştirerek güçlendiren, partimizin askeri komutan ve militanının en güçlü özelliklerine sahip olan örnek bir arkadaştı. Kişiliği ve şahsında yaşanılan gerçeklik tüm yapımızı sürekli güçlenmeye ve güçlü kişilik özelliklerine ulaşmaya zorluyordu... Yapımızda istisnasız herkesin saygı duyduğu ve sevdiği bir arkadaştı. Zaza olduğu için Kurmancî lehçesini düzgün konuşamıyordu. Buna rağmen Kurmancî konuşması bütün arkadaşların hoşuna giderdi. Kurmancî ve Zaza lehçesini birbirine karıştırır, adeta yeni bir lehçeymiş gibi değişik konuşurdu. Zaten yapımızda herkes "*Zaza*" diye hitap ederdi.

İçerisinde yaşadığımız süreç halkımız açısından bir kahramanlık sürecidir. Partimiz PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş savaşımız büyük kahramanlar yaratıyor, ancak bu kahramanların kahramanlıklarıyla halkımız insan ailesi içinde onurlu yerini alabiliyor. Aydın arkadaş da saflarımızda kahramanlaşan halkımızın insanlık ailesi içerisinde onurlu yerini alabilmesi için büyük bir emek ve çabanın sahibi olan örnek bir arkadaştı. O sürekli saldırı grubunda yerini alırken kahramanlık olarak nitelendirilen bir pratik sergiliyordu. Örneğin Bamernî eyleminde kendi kolunun saldırısında tek başına şehrin içerisine girmiş, saatlerce kahramanca savaşmıştı. Tek başına hiç tereddüt etmeden yoğun bir çatışmadan sonra kolundaki hafif bir yarayla şehirden sağlam çıkmıştı. Aydın arkadaş eğer savunma grubunda ise güçlü özelliklerini cesaret ve kahramanlığıyla bütünleştirerek tüm yeteneklerini harekete geçirir, kurşun yağmuru altında bir mevziden diğerine koşarak çatışmayı yönetir, düşmanı etkisizleştirerek arkadaş yapısına da büyük bir cesaret verirdi. Eğer savunma grubunda ise sırtın sağlam demektir. Yani sırtını en sağlam güvendiğin bir dağa yaslamışsın demektir. O saldırıda en önde savaşır, savunmada da tüm grupları sağlama ulaştırıp ondan sonra kendini sağlama alırdı.

Eylül '97 tarihinde bölüğümüz hareketli bölük olarak Metina'dan ayrılarak Çiyayê Spî alanına yöneldi. Burada alan gücüyle birlikte birkaç başarılı eylem de gerçekleştirdik.

Bu süreçte Parti Merkez Okulu'ndan gruplar gelip Kuzey alanlarına geçiyordu. Parti Merkez Okulu'ndan gelip Amed, Dersim ve Erzurum'a geçecek olan arkadaşlar da bulunuyordu. Aydın arkadaş bu gruplarla Kuzey eyaletlerine geçmek istiyordu. Bunun için raporunu yazmış ve önerisini partiye sunmuştu. Bu sefer Kuzey'e geçeceğine dair oldukça iddialı ve ümitliydi. Kendisiyle bu konuda bazen şakalaşır "*burada da savaş var, kendini burada ıspatlamayan içeri geçemez*" diyordum. O da "*ben kenimi yeterince ıspatladım, o senin dediğin benim için geçerli değil*" diyordu.

Tarih 27 Eylül '97'ydi. Çiyayê Spî Bulcina noktasındaydık. Sabah erken kalktık, dünya biraz aydınlanınca tepeci ve keşifçilerimiz arazida düşman hareketini görmüş ve noktaya bildirmişti. KDP güçleri operasyon için araziye çıkıyordu. Bu gelişme üzerine bizim de tüm güçlerimiz harekete geçti. Aydın arkadaşın birliği de alandaki en stratejik tepeyi tutmak için harekete geçmişti. O tepeye kim hakim olsaydı alanda hakim olurdu. Böylesi önemli bir görev için sırt çantalarımızı ve silahlarımızı alarak harekete geçtik. Aydın arkadaş oldukça hareketli avının üzerine atlamaya hazır bir kaplanı andırıyordu. Oldukça çevik, canlı ve hafifti. Esen rüzgarlar saçlarını adeta ikiye ayırmış, yüzü hafif beyazlaşarak solmuştu. Her zaman oldukça soğukkanlı olan Aydın arkadaş, bugün biraz heyecanlı gözüküyordu. Gideceğimiz tepeye ulaşmadan ihanetçi KDP peşmergeleri tepeyi tuttular. Buna rağmen tepeyi ele geçirmemiz gerekiyordu. Beklenen kararı almıştık: Saldırın tepeye, tepeyi ele geçerin! Bu karar üzerine saldırıya geçtik. Her zaman olduğu gibi Aydın arkadaş yine en öndeydi. Saldırı ani ve hazırlıksız olmasına rağmen gündüz oluşu nedeniyle düşman uzaktan farkedilip geri püskürtüldü. Saldırı başarısız olunca düşmanın mevzilendiği sırta yaklaştık. Yüz metre aşağısında mevzilenerek yoğun bir çatışmaya başladık. Hem çatışmayı yürütüyor, hem de yeni bir saldırıya hazırlanıyorduk. Yoğunlaşan çatışma ortamında bir serseri kurşun Aydın arkadaşa isabet ederek şehadetine yol açtı.

Kürdistan halkının en büyük kahramanlarından biri kendi kızıl kanıyla Kürdistan toprağını sulamış, ilk olduğu gibi yine insanlığın bu topraklarda yeşermesi ve boy vermesi için gereken tarihi görevini yerine getirmişti. O Kürdistan halkının kahramanlık tarihinin büyük kahramanlarından biri olarak tarihimize geçti. Fiziki olarak artık aramızdan ayrılmış, yaşamı noktalanmıştı; gerçekte ise aramızda yaşıyor, bizi komuta ediyor, mutlak başarımız ve kesin zafer için bize öncülük ediyor...

Silah arkadaşları adına Metin

Bireysel kurtuluşu reddin seçkin örneği

Uğur arkadaş 1972 yılının mart ayında yurtsever varlıklı bir ailenin ilk erkek çocuğu olarak Batman'da dünyaya geldi. Tüm ailesi ve çevresi tarafından büyük bir sevgi ve tutkuyla yetiştirilmiş, doğuşundan beri aile geleneği olarak O'nun adına adanan kurbanlar ve adaklar hâlâ devam etmektedir. Özellikle babası Uğur arkadaşın kültürü, ahlaki-sosyal eğitimi ve yetişme tarzı üzerinde özenle durmuş, emek ve fedakarlıkla oğlunun dürüst, şerefli ve onurlu bir şahsiyetle insanlık dünyasının sevilen sevdiren bir üyesi olmasını arzulamaktaydı.

12 Eylül'den sonra '81 yılında babası Batman'da kontralar tarafından vuruldu. Uğur arkadaş aile dostlarıyla beraber babasının yarım kalan işlerini daha küçük yaşlarda olmasına rağmen büyük bir sorumluluk bilinciyle yürüttü. Bu dönemlerde ulusal kurtuluş mücadelesi Batman sahasında büyük bir mesafe katetmiş, PKK hareketine büyük bir sempati duyulmakta, aynı zamanda yürütülen mücadelede halk ve özellikle öğrenci gençliğin geniş bir kesimi aktif yer almaktaydı.

Uğur arkadaş Mazlumların ve Agitlerin Batman'da diktikleri özgürlük ağacının bir meyvası olarak yetişmiştir. Daha o dönemlerde Agit (Mahsum Korkmaz) ve mücadele arkadaşları Uğur'un dağlara ve silaha olan sevgisini uyandırmış, yarınların –yani bugünlerin– yılmaz savaşçısını yetiştirmek için kendisine özenle ilgi göstermişlerdir. O küçük yaşta benliğini Kürdistan aşkı ve özgürlük tutkusuyla donatmış, savaş fidanı yüreğinde yeşermeye başlamıştı. Batman'da ilkokul ve orta öğrenimini bitirdi.

En büyük arzularından biri de tüm dünya ülkelerini dolaşmak, değişik halkların yaşamlarını ve kültürlerini yakından tanımaktı. Henüz 12 yaşındayken ailesine bu istemini kararlılıkla belirtmişti. Ülkeleri dolaşmakla beraber, en büyük heyecanı 12 Eylül cuntasından sonra Avrupa'da faaliyetlerde bulunan partiye yakınlaşma, özlemini duyduğu Agit'in silah arkadaşlarına yakın olmaktı. Artık ailesi O'nun bu istemine karşı çıkamaz olmuştu, çünkü Uğur arkadaş 12 yaşında olmasına rağmen doğru ve uygun gördüğü düşüncenin amansız uygulayıcısı olmuş, haksızlığın ve sahtekarlığın yılmaz savaşçısıydı. Çok genç yaşına rağmen tanıdığı ve gördüğü her insanın yüreğinde iz bırakırdı.

Birçok ülkeyi dolaştıktan sonra İsveç'e yerleşip yarım kalan eğitimini tamamlamaya çalışır, fakat ailesinden uzak kalışı onlara duyduğu hasret okula konsantre olmasını engeller. İlk fırsatta ailesini de İsveç'e yerleşmeleri için ikna etmeyi başarır. Çok geçmeden bu hasret sona erer, ama daha fazla hasret ve özlem duyduğu ülkesini düşünür. Ülkesindeki gelişmeleri dikkatlice izliyor, derin araştırma ve incelemelerde bulunuyordu. Yüreğinde beslediği silah sevgisine şimdi de kitap sevgisi eklenmişti. Sürekli okuyor, araştırıyor ve tartışıyordu.

1989'larda pratik alanda İsveç'te YCK ve kültür çalışmalarında yer alır, ayrıca değişik görev ve sorumluluklar üstlenir. Aynı dönemlerde Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde yapılan açlık grevleri ve direnişlerde şehit düşen Mehmet Yalçınkaya ve Hüseyin Eroğlu'yu anmak için yapılan Norrköpingten Stockholme sekiz günlük uzun yürüyüşe büyük fedakarlık ve moralle hem organizede, hem de yürüyüşçü olarak coşkulu bir şekilde katılır. Sempatik, sevgi dolu davranışıyla yürüyüş katılımcılarının beğenisini toplar, moral gücü olur. Yine 1990'lı yıllarda Stockholm alanında sadece üç arkadaşla alan afişlemesini ara vermeden bir gecede yapmış az kişi de olsa sonuçta birçok işi başarıyla sonuçlandırılacağının en açık örneğini sergilemiştir.

Uğur arkadaş insanlığa duyduğu saygı ve sevgiyle, moraliyle, fedakarlığıyla, dürüstlüğüyle sade ve duruluğuyla örnek alınması gereken özgür bir kişiliktir. O özgürlüğe daha küçük yaşlarda adımını atmıştı. Yüreği Kürdistan özlemiyle yanar, silah ve dağların hasretiyle kavulurdu. Annesine hep mücadeleyi sorar, aynı zamanda özenle Kürdistan dağlarının, ovalarının, bozkırların Kürtçe isimlerini öğrenmeye çalışırdı. Hatta çiçeklerin, bitkilerin, ırmakların isimlerini bile öğrenmişti. Ülkesini tanıdıkça içindeki yurtseverlik aşkı büyüyordu. Sürekli aşkına kavuşma özlemiyle yaşıyor, onunla soluk alıp veriyordu. Ailesi içerisinde "*Veysi sen rewşenbir mi olmayı düşünüyorsun?*" esprisine "*ben Kürdistan'ı tanımaya yurtseverliği iliklerime kadar algılamaya çalışıyorum*" cevabını hemen veriyordu. O'nun inancıyla Kürdistan'ı adım adım tanımadan, sevip aşık olunmadan savaşım verilmezdi; insan ancak sevdiği, tutkunu olduğu şeyler için savaşırdı.

Adı, soyadı: **Veysi KANAT**
Kod adı: **Uğur**
Doğum yeri ve tarihi: **Mart 1972, Batman**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 1996, Geliyê Pira Kalendera/ Eruh**

İskandinavya'ya küçük yaşlarda gelmesine rağmen ailesinin aldığı devrimci ahlak ve derin aile kültüründen dolayı Avrupa'nın yoz yaşamından hiç etkilenmeden Kürdistani-insani karakterini ve sadeliğini her gittiği yerde sergiler.

Ulusal kurtuluş mücadelesine her kesimden katılım sağlanıyor, Kürdistan ve Türkiye üniversitelerinden yoğun bir şekilde katılım olmakta. '90 Newroz'unda Kürdistan'ın her tarafında serhildanlar dönemi başlamıştı. Kürdistan tek ses-tek yürek özgürlük şiarıyla devrimine sahip çıkıyor, önderliğine ve bağımsızlığına ölümüne bağlılığını sokaklara dökülerek canlarını tank ve toplar önünde siper ederek kanıtlıyor... Bunun sevinci ve heyecanı Uğur arkadaşı mutlu ediyor, soluk soluğa gelişmeleri takip etmekten kendisini hiçbir güç alıkoyamıyordu. O'nu en çok sevince boğan ERNK bayraklarının serhildanlarda korkusuzca taşınması oldu. Artık nefes nefese Kürdistan'ı yaşıyor, büyük bir mutluluk ve heyecanla ülkesine dönmeyi, ERNK ve ARGK bayraklarını ülkesinin en ücra köşelerine dikme heyecanıyla yaşıyordu.

Yaptığı kapsamlı araştırmaları doğrultusunda kaynağa dönüş zamanının geldiğini çok kez belirtmektedir. O artık düşünsel düzeyde kararlı, iddialı ve yılmaz bir savaşçı, özgürlük tutkunu olmuştu. Bu birikim heyecan ve tutkuyla ulusal kurtuluş kervanına katılma istemini partiye iletir. Fazla geçmeden O'nun bu istemi kabul edilir ve hemen temel eğitime katılarak resmi düzeyde İnsanlık Cumhuriyeti'nin bir üyesi olma yolunda ilk adımını atar. Eğitimden sonra kısa bir süre İsviçre ve Hollanda'da Xebat kod adıyla değişik alanlarda görev ve sorumluluklar yürütür. Bu ilk profesyonel siyasi yaşamında yüce kişiliğiyle devrime, devrim şehitlerine, önderliğe, dağ-zindan direnişçilerine söz vermişti, Agitleri ve Mazlumları yanıltmayacaktı; çünkü onlara söz vermişti. Uğur arkadaşın verdiği söz tarihi bir onurdu, bu onuru çiğnetmeyecekti, bunda kesin iddialı ve kararlıydı. Nefes alıp verdiği topraklara dönmede partiye önerilerde bulundu. Önerisi gözönünde bulundurularak Mahsum Korkmaz Akademisi '92 son eğitim devresine katılmak için son hazırlıklarını tamamladı. Akademi sahasına gitmek O'nu mutluluktan deliye döndürmüştü.

Akademi sahasına gidince küçüklüğünden beri çok sevdiği şehit Uğur Çelik'in ismini anısına bağlılığın bir gereği olarak alır. Uzun yıllar hasretlerini çektiği hayalinde beslediği grup dönemi, o zamanın abileri şimdinin yoldaşlarını, canlarını gördü onlarla doyasıya hasret giderdi ve yarınların temelini beraberce kurmakta kesin savaşım verdi. Bu O'na mutluluk veriyordu, O şimdi insanlık ailesine İnsanlık Cumhuriyeti'ni yaratmak için kavuşmuştu. O'nun bu sevinç ve mutluluğunu hiçbir güç ne belirtebilir ne de anlatabilir, sadece ve sadece sevgi ve aşkla dolup taşan yüreği bunu bilirdi. Devre sonrasında ülke sahasına savaşa yönelmişti.

O Zin'in Memi idi, Mem Bekoların tüm kalleşliklerine rağmen en büyük aşka Zin'le kavuşmuştu. Zini O'nun için yediği yemek içtiği su kadar kutsaldı. Zini O'nu kucaklamak bağranı basarak kalbinde besliyordu, Cizîra Botan'da besliyordu. Tanımaya çalıştığı dağlarda savaşıyor, yaşıyor, bozkırlarda dolaşıyordu; kokusuna hasret olduğu gülleri kokluyor, artık doyumu olmayan ülkesinin suyunu içiniyordu. Daha çok Botan ve Garzan'da savaş verdi, kuryelik ve eğitmenlik yaptı, kısa bir sürede komutan oldu.

En son 15 Ağustos '96'da Eruh'a bağlı Geliyê Pira Kalendera dağında iki hafta süren çatışmada kahramanca direniş örneği gösteren Komutan Uğur yaralı yoldaşlarının kurtulması için son mermisine kadar savaşım verir. Düşmanın yoğun takviyesi karşısında kahramanca direniş örneğini sergileyerek düşmana esir düşmemek için elindeki son el bombasının pimini çekerek 18 yoldaşıyla beraber şehitler kervanının bir üyesi olarak şehadete ulaşır...

Yurtsever ailesi

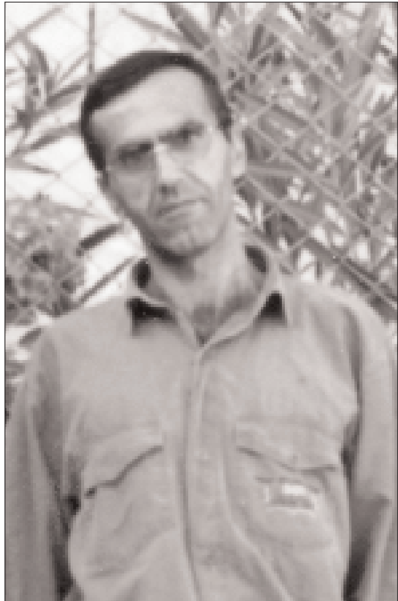
Yılmaz savaşçı

Adı, soyadı: **Hüseyin AYTİMUR**
Kod adı: **Akif Yasin**
Doğum yeri ve tarihi: **.., 1958**
Mücadele katılış tarihi: **1979**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 1997, Güney Kürdistan**

Kurêjahro dağı Zap vadisinin doğu yakasından bulunan KDP ile aramızda sınır oluşturan bir başı Zap suyundan Avaşin suyuna uzanan oldukça sarp kurak tepesinin büyük kısmı çıplak bir silsiledir. Aşağıdan bakılınca oldukça dik ve zirvesi keskin gözüken, fakat tepesine çıkılınca geniş olduğu görülen Kurêjahro doğusunda hemen altında Şeladizê kasabası, batısında ise Deralûk kasabası ile pek çok köye oldukça hakim bir dağ. '95 Güney Savaşı'nda da oldukça şiddetli çatışmalara sahne olması ona ayrı bir anlam kazandırıyordu. Bir baştan diğer başa ancak bir günde ulaşabildiğin silsilede sadece üç çeşme vardı ve araziyi savunma amaçlı tutmak gerektiğinde bu çeşmelerden yararlanılamıyordu. Öyle olduğu zamanlarda dağın zirvelerinde bulunan kar çukurlarından kar çıkarılarak su ihtiyacı gideriliyordu. Kimi yerde otuz ile kırk metreye varan çukarlara sarkıtılan şutikle arkadaşlar yılın her vakti kar çıkarabiliyorlardı.

Düşmanın bahar operasonunda uğradığı bozgundan sonra tüm güçlerimiz toplanmış ve özellikle ihanetçi odaklara yoğun saldırı başlatmıştı. Bu saldırılar sonucu öncellikle Zap-Metina alanlarında önemli darbeler vurulmuş ihanetçilerin saldırı gücü bir yana savunma güçleri dahi kırılmış, kendilerini savunamayacak duruma gelmiş, önemli bir çözülmeye yaşıyordu. Önderliğin yoğun müdahale ve perspektifleri ile güçlerimiz yeni savaş sürecine giriyordu. Yeni planlamalar çerçevesinde kasaba ve şehirler ele geçirilerek tutulacaktı. Bu, Güney'de ve giderek Kuzey'de düşmanların sonu demekti. Bunu anlayan düşman oldukça alelacele can havliyle oldukça gözü kara ve tüm imkanlarını ortaya koyarak yeni bir operasyona girişti. Tek amacı gerillayı kışa kadar oyalamak ve taktik hamleyi önlemekti, neye malolacağı da önemli değildi.

Operasyon başladıktan hemen sonra Şeladizê'de bulunan TC güçleriyle ihanetçiler Kurêjahro'ya çıkmıştı. Bazı çatışmalardan sonra her iki taraf karşılıklı durmuş ve saldırı hazırlığındaydı. Düşmana o gün dört helikopterle erzak ve cephane indirildi. Yeni güçler sevkedilmiş ilerlemek için saat sayıyordu ki, gruplara ayrılmış gerillalar düşmanı Kurêjahro'dan silmek için çember örüyor, etrafa ağır silahlar dizerek saldırmak için düşmana sokuluyorlardı. 17.00 civarında başlayan çatışmalar 23.00'e kadar sürmüş, bunun sonucu düşman onbinlerce mermi ve çeşitli cephane, büyük miktarda erzağı bırakıp cenaze ve yaralıları alıp kaçmıştı. Fakat Şeladizê kasabasından tekrar Kurêjahro'ya çıkma hazırlığı yapıyordu. Kurêjahro dağının karşısıdaki Şikefta Brîndara tepesine konumlandırılan 155'lik ve 107'lik ağır toplar, 120'lik havanlar, obis toplar, misketli toplar, Şeladizê ile Azrolok'ta 120'lik ile 82'lik havanlar ayrıca burada bulunan onun üzerinde tank hiç aralıksız gece ve gündüz Kurêjahro'yu dövüyordu. Uçaklar da her gün üç ile dört saldırı gerçekleştiriyor, her defasında otuz ile kırk dakika devam ediyordu. Düşman her sıkıştığında Şeladizê'de bekleyen süper kobralar müdahale ediyordu. Bu şartlar altında gerilla günlerdir aç, susuz, uykusuz, oldukça yorgun bir şekilde elinde kleşle düşmanla göğüs göğüse amansız çarpışma içerisindeydi.

Neydi böyle çok vicdansız eşitliğe rağmen bir güce karşı koymak? Çılgınlık gibi gelen, arkadaşları ayakta tutan, düşmanı bozguna uğratan böyle bir gücü nereden alıyordu gerilla? Bu direniş kahramanlığının sırrı neyd? Vatan aşkı mıydı, halk sevgisi miydi, Apocu ruh muydu? Elbette bunların hepsi de vardı, ama bir şey daha vardı ki gerillaya düşmanın acımasız üstünlüğünü unutturan her koşulda imkansızı başartan. Manevi bir güç. Her yerde onlara hedefi gösteren, güç veren, moral kaynağı olan hep onların dert ortağı olan, en zor anda onlarla beraber savaşan devrimin manevi komutanlarıydı.

Onlardan biri de **Akif** arkadaştı, hatta en başta gelenlerinden biriydi Akif yoldaş. Genç gerillalar içerisinde hepsinden daha fazla sıcaklığı, savaş ruhuyla, her yerde dokunaklı insanın ruhuna işleyen yumuşak üslubuyla, babacan tavırları, müthiş mütavaziliği, alçak gönüllüğüyle hemen hemen bütün birliklerde tanınıyordu. O'nu duyanlar tanımadıkları halde hakkında pek çok şey duymuş, hatta selam, not vb. şekilde O'nunla arkadaşlık kurmuşlardı. Akif yoldaş gibi her şeyi moral kaynağı, güç abidesi kişilere çok ihtiyaç vardı. Gerillalar o yüzden onun değerini bilir, müthiş saygı duyuyorlardı yaşlı arkadaşlara. Akif heval propaganda dönemindeki arkadaşlardan biridir. 7 Haziran '81'de Türk kolluk kuvvetleri tarafından yakalanıp cezaevine konulur. Sorguda partinin direnişçi çizgisini temsil eder ve mahkemelerde partiyi siyasi olarak savunur. 15 yıllık zindan pratiğinden sonra '96'da gördüğü önderlik eğitimiyle savaş alanına yönelen bir arkadaştı.

Düşman ilk yenilgiden sonra daha kapsamlı bir saldırıyla Kurêjahro'ya saldırmıştı. Gerilla müthiş bir direniş sergiliyor, düşmana ağır kayıplar vererek adım adım çekiliyordu. Çatışmaların altıncı günüydü. Düşman bombardımanı devam ediyor, peşmerge ve düşman güçleri ilerlemek isterken gerilla hatlarına çarpıyor, içiçe yaşanan çarpışmalarda zafer çığlıkları atarak saldırı gerçekleştiren özgürlük savaşçıları düşmanı püskürtmüştü. Şimdi karşılıklı hatlarda çatışan güçler yoğun suikastlerle birbirini yıpratma çabasındaydılar. Bu arada o tanıdık sesler de intikam naralarıyla ruh birliğini tutuyordu. Akif arkadaş mevzilerde dolaşırken arkadaşların uyarılarına rağmen kendini tutamıyor, açık hareket ediyordu. Sonunda kendisini göğsünden bulan bir mermiyle şehadete ulaştı. Akif arkadaşın şehadetini arkadaşlar hemen öğrenememişti. Fakat O'nun şehadetinden herkes içi burkularak söz ediyordu.

Kurêjahro'da işbirlikçi çetelerle girdiği çatışmada şehit düştü. Uzaktan suikastle tek kurşunla vuruldu, yanında **Faraşîn** yoldaş da vardı. Henüz gençliğin baharında genç bir kız arkadaş, kahpe kurşun O'nu da alıyordu.

Akif heval amacına aşkla, tutkuyla, sevgiyle bağlandı. Sonsuz ölümsüzlük rüzgarında onurluydu, gururluydu.

Mücadele arkadaşları

Agirî'nin asi genç yüreği

Adı, soyadı: **İzzet ÇELİK**
Kod adı: **Sinan**
Doğum yeri ve tarihi: **Muştali köyü Iğdır, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993 Çiyayê Agirî**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 1996 Krê Kor çatışması/ Çiyayê Agirî**

Hep yazılır Ararat. Büyük anlatımlara, destanlara konu edilir. Ressamların fırçasına, romanların satırlarına işlenir, anlatılır uzun uzadıya bitmeyen kış gecelerin masallarında... Sonu gelmez, sırrına erilemez bir türlü! Uzanır Uzakdoğu'ya, Avrupa'ya, Amerika'ya, uzanır... Gezginleri ağırlar Ararat. Kimine umut, kimine öfke, kimine intikam olur. Dik bakışı, asaleti, fırtınası, sisi, çığlığıyla yayılır zamana, sınırları aşar. Dedelerin, ninelerin ağızlarından dökülen ağıtlarda yakılır. Bilinmez kaç şarapnel parçasıyla yaralandığı ve kaç tohum filizlendi, çiçeklendi, sarardı tohumlanıp düştü bedenine. Bilinmez kaç objektiften geçtiği, kaç fırçayla yıkandığı, kaç yürekte canlandığı bilinmez... Bilinmez Ararat'ın sevdası, dile gelmez, yazılmaz. Anlatılamaz bu öfke seli, bu asırlık kıblegah.

Yanıktır! Ezik, acılı tarihin bütün demlerine tanık olmuş bir yaşayandır. Her gün saçları biraz daha ağarır olmuştur, eteklerinden, saçaklarından püskülleri sökülmüştür. Damarlarındaki katıksız kar suları daha kızıllaşmıştır. Ama dinmemiştir öfkesi.

Gürlemişti asırlar önce bütün gücüyle, yaymıştı kızgın lavlarını ovaya, kusmuştu bütün kinini tarihin gözleri önünde. Ama başaramamıştı insanlık düşmanı, doğa canavarlarını altetmeyi. Derin bir sessizliğe gömülmüş Ararat...

Aklaşan saçları, solgun bakışlarıyla bütün damarları kurumuş, kansızlık hastalığına yakalanmıştı. Hüznünü, bütün acılarını volkan tabakaları arasına işlemiş gün yüzüne çıkmayı bekler gibi. Ve girmişti derin bir kavgaya tarihin canlı tanığı...

Açtı açtı kollarını bütün sıcaklığıyla, derin vadilerini boylu boyunca çekti yüreğine özgürlük tohumlarını, korudu dört mevsim boyunca. Masallardaki, destanlardaki gibi değildi, soyut tablolara hiç benzemiyordu. Sadece koynunda büyüttüğü savaşçılar erdi onun sırrına. Tanışmışlardı, çözmüşlerdi Agirî'nin dilini, tatmışlardı acısını, görmüşlerdi öfkesini ve başlamıştı tarih. Bu sefer de kükreyecekti Agirî, ama yalnız ve çaresiz değildi artık... Koşuyordu herkes; yaşlılar, gençler, çocuklar, eli silah tutan genç erkek ve kızları. Bu sefer kararlıydılar söküp atmaya tarihin kirli yüzleri ve kara lekelerini. Kuytu köşelerdeki adsız kahramanları, fosilleşmiş insan iskeletlerini gün ışığına çıkarmaya yeminliydiler.

Artık yetmiyordu aile ocağı, ana kucağı, köhnemiş köy yaşamı ve boğuk şehir manzarası. Kerpiç duvarlı evlerin kör perceresinden Agirî görünemezdi, sis perdesiyle örtülü gözlerle Agirî'ye bakılamazdı. Korkulu ve ürkek kalp atışları kendini Agirî'nin çığlığına kavuşturamazdı. Duymak ve izlemekle dindirilemezdi bu acılar, insanı büyüleyen bu sese kulak vermek ve doyasıya yaşamak gerekiyordu. Koşun çocuklar koşun, oynanmamış oyunlar, yaşanmamış çocukluklar, bitmemiş masalları ve yazılmamış destanlarıyla Agirî var karşınızda.

Agirî'nin bu çağrısına ve esintisine kapılan rêheval **Sinan**, tıpkı bir özgürlük çiçeği gibi Agirî'nin öfkesine, sıcaklığına, yüceliğine ve güzelliğine kendini kaptırıp Agirî'ye sevdalanmaktan kendini alamamıştır. Herkesi çepeçevre saran bu dağlardaki özgürlük fırtınası, daha 13 yaşlarında olan küçük Sinan'ın büyük yüreğini bulmuştur.

Sinan heval 13 yaşında gerillaya katılım sağlar. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine her yaşta ve çok farklı sınıflardan katılım olduğu gibi, değişik etkilenme ve sebeplerden gelip partiyle tanışıp mücadele içinde yer alma halk ve savaş gerçekliğimizin bir sonucudur. Sinan hevalin gerilayla tanışması ve mücadele içinde yer alması da oldukça ilginç bir olayla olmuştur.

Sinan heval ortahalli bir aileden olup, geçimlerini çiftçilik ve hayvancılıkla sağlamaktadırlar. Her yıl hayvanların otlatılması için Aladağlara yaylaya çıkılır. Bu süreçte Sinan heval 7-8 yaşındayken bile bêrxvancılık yaparak Kürdistan çocuklarına vaadedilen yaşama ortak olmuş, hayatın çilesi ve sorumluluğunu o yaşıyla karşılamak zorunda kalmıştır.

Kaldığı Muştali köyünde Kürt halkıyla beraber Azeri halkı da yaşamaktadır. Birgün komşu Azeri ailesiyle Sinan hevalin abisi arasında bilinen köy kavgası başlayınca, Sinan hemen harekete geçerek kavgaya ortak olur ve kavga sonuçlanınca oradan uzaklaşır. Olayın büyümemesi ve aileler arası düşmanlığa dönüşmemesi için Azeri aile olayı hemen partinin cephe birimine ileterek halledilmesini ister. Cephe biriminde görev yapan arkadaşlar olayın yatışması için müdahalede bulunur. Köy halkı toplanır ve olaya el atılır. Yapılan toplantı sonucu küçük Sinan kırsal alana Ağrı dağı karargahına gönderilir.

Bu genç arkadaşın sivil elbiselerle askeri karargahta bulunması, herkesin dikkatini çekmekle beraber etrafında külenmelere de yol açtı. Karargah komutanı Drêj Ali, gönderilen notu okuyup durumu anladıktan sonra; şakavari bir ses tonuyla "*sen artık bir asker oldun, şimdi arkadaşlar sana bir askeri elbise ve silah bulurlar*" demesiyle şaşkına dönen Sinan, olup bitenlerden habersiz bir şekilde konuşulanları dinlerken, bütün saflığıyla bu olayın altından nasıl kurtulacağını düşünerek bir çözüm peşindeydi. Yeni tanıştığı bu insanlar, ortam o kadar garip gelmesine rağmen, yine de ilk ve kesin tavrını koymakta fazla gecikmedi: "*Kavgadan ötürü verilecek cezaya razıyım, ama sonra eve döneceğim, hem yaşım da küçük.*" Bu konuşmasıyla komutanları ikna etmek bir yana, Sinan hevale ilgilerini arttırmıştı. Kumral teni, yanık kahverengi saçı, kocaman ela gözleri ve zeki bakışlarıyla keskin konuşması, istenilen ayrılığın kolay kolay gerçekleşemeyeceği sinyallerini vermişti.

Bir süre Mıxtepe karargahında eğitim devresi içinde yer alan Sinan heval, ajan bir unsurun kendisine kaçmayı teklif etmesine gereken tavrı gösterdiği gibi, tarihi kararını da vermişti. Bütün komutan ve savaşçıların odak merkezi olmuş, büyük sempati toplamıştı. Genç savaşçılarla tanışan Sinan heval, bu yeni yaşamın sırrına ererek "*hayır, ben gitmeyeceğim, beni geri gönderseniz de gitmeyeceğim*" kararından dolayı kendisine ilgiler artmış, sevgiler daha da anlamlılaşmıştı.

Sinan artık Ararat'ın genç yüreği olmuştu. Komutan arkadaşların yakın denetiminde yer alarak, zorlu savaş pratiği içinde gelişmiştir. Gösterdiği irade ve kararlılığıyla yaşamın zorlukları O'nu yıldırmamıştı.

Çevikliği, taşıdığı silahı bir silahşör keskinliğiyle kullanması, her fırsatta ön cephede çarpışmak isteyen cesaretinin yaşının küçüklüğü nedeniyle sürekli durdurulması O'nda büyük tepkiye ve hırsa yol açmıştır. Yetişme koşulları Sinan hevalin gerilla saflarında da araziyle bütünleşmesini kolaylaştırmıştır. O bilmediği, tanımadığı arazide, tek bir yürüyüş ve geçişte araziyi ve patikayı hafızasına alarak, bir bölüğe öncülük yapacak düzeyde kavrayabiliyordu. İrsi bir hastalıktan dolayı sol gözü de görmüyordu, ama öncülüğü kimseye kaptırmamakta adeta yarışıyordu. Gözünü ne engel yaptı, ne de engel olmasına izin verdi. Sinan hevalin en büyük aşkı silahıydı. Silahın temizliği, bakımı O'nda bir tutkuydu. Herkesi hayran bırakan bu ilgisi O'nda en doğal görevdi. Yağışlı ve soğuk günlerde dahi parkesi O'nu değil, silahını korumaktaydı.

Yıllar geçmiş, '96'larda genç Sinan artık değişmiştir. Bulunduğu ortamda moral ve sevinç kaynağı olmakla beraber, partiyi, halk gerçekliğini tanıma, geçirdiği süreçlerle olgunlaşmış olaylara bakış açısını güçlendirerek artık Ararat'ın koynunda büyüyen, Ararat'a sığınan konumda değil, Ararat'ı düşmana karşı koruyan amansız bir savaşçı olmuştur. Vatan savunmasına geçen asi genci.

'96 11 Nisan'ında Çiyayê Agirî-Krê Kor alanında çıkan çatışmada şehit düşen Sinan hevalin anısını mücadelemizde yaşatacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

Savaşanlar ölmez Çekdar heval

Adı, soyadı: **İlhan TURAN**
Kod adı: **Çekdar Tregoli**
Doğum yeri ve tarihi: **Beykent köyü-Kurtalan, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Şubat 1997, Haftanin**

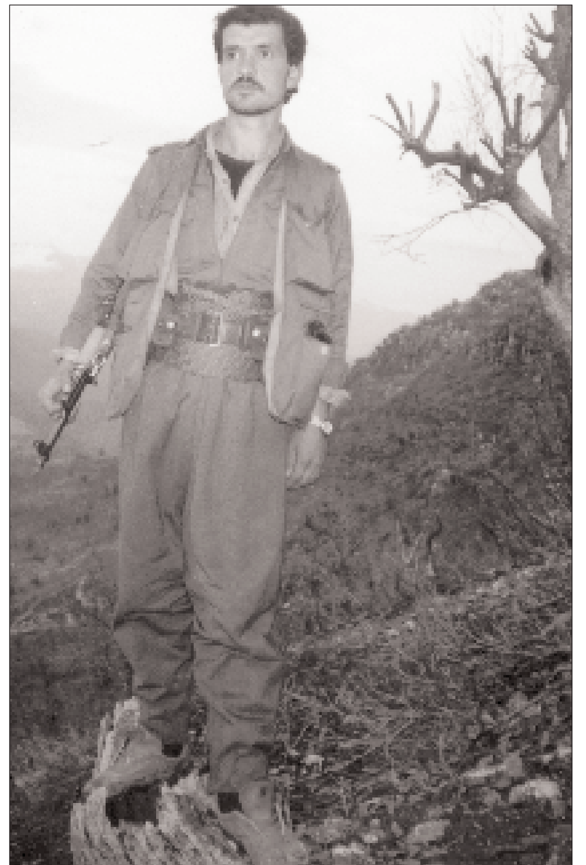
Notunu aldım. Sevindim ama beklemiyordum. Çünkü kısa bir zaman zarfında buluşacağımız ümidini hep diri tutuyordum.

O'nu ilk gördüğümde yaşımın ilerlemesine ve ihtimal etrafımızdaki şaşkın bakışların garipsemesine aldırmadan koşacak ve sarılacağım diye düşüncemi bilemiştim. Peşisıra ve soluksuz soracağım soruları hazırlamıştım. Bazı soru ve yanıtların notlaşmalarla-mektuplaşmalarla olamayacağını senin gibi ben de biliyordum. Onun için az bir çıtlatacaktık. Bizim sohbette kimler olmayacaktı ki!.. İhtimal dedim: Annesinin her bir gerilla şehadetinde nasıl eridiğini, haberleri dinlediğinde içinin yandığını ve o güzel villa türü evinin arka odasında hüngür hüngür ağladığını fakat gün ışığı villanın ön bahçesine verdiğinde tüm etraf kadınlarına karşı başı dik ve "*ben bu dünyaya savaşan bir kahraman getirdim, ya siz?*" dercesine çalım attığını uzun uzun örnekleriyle anlatacaktım. Öyle ya tandır başlarında, çeşme sıralarında ve gece sıcak soba sohbetlerinde "*Hediya şöyle, Hediya böyle...*" diye verip kıskanan köy kadınlarının halini anlatmamak hiç olur mu?..

Ve hele hele –ne kadar feodal da olsa– kendi üstünde yiğit tanımayan o mafus babanı sana anlatmayacaktım da neyi anlatacaktım? Fakirliği yüzünün derin çizgilerinden okunan ve yılların yıpranmışlığına rağmen Beykent'te sevgili oğlunun yoldaşlarına en güzel yemekleri nasıl bulup buluşturduğunu büyük bir iman gücüyle, nasıl çalıştığını ve dahası ihbarcı bakışlar arasında nasıl kahkahalarla küçülmeye laf attığını anlatmalıydım ki, babamın da böyle olabileceği umudunu hep diri tutayım. Zaferin babasıydı o, ismi gibi muzaffer!.. Mutlak anlatmalıydı. İşkencede direnişi ve sır vermeyen dobra haykırışı hepimizin kulağını tırmaladığı gibi, seninkini de tırmalamalıydı elbet.

Notunu okudum.

Sevindim ama bu kadar kısa olabileceğini beklemiyordum. Gönderdiğin fotoğrafa sayısız kere baktım ama düşüncemde hayal meyal oluşturduğum eski İlhami simasına benzemiyordun. Boyun uzamış, elmacık kemiklerin belirginleşmiş ve çok daha yakışıklı oluvermiştin. Gururlandım. Ama o fotoğrafın canlısını yeraltı şehrinde göreceğime kendimi şartlandırmıştım. Neyin eksik, neyin eksik değil diye seni etraflıca süzecek ve yüzde yüz ihtimal silahımı sana verecektim. Radyomu, teybimi veya kalemimi gizlice gerilla çantana koyuverecektim. Belki de albümün yıpranmıştır, üzülme onun da bir yolunu bulmuştum. Yeni ve ilk sayfasında sapsarışın bir kız çocuğunun resmi vardı, sayfaları boş ve parıl parıldı. Ama şimdi fotoğrafın yıpranmasın diye hiç görmediğin, elleme imkanını bulamadığın albüme yerleştirmişim.

Notunu bitirdim.

Sevindim ama karşımda olmalıydın ve kleşini çapraz alıp hazırolda künyeni okulamalıydın.

"*Çekdar Tregoli*
İlhami Turan
Beykent köyü-Kurtalan, 1976
1991 Botan'da katılım mevcut göreviyle takım komutanı olarak görüşlerine amadeyim dayıcığım" dediğinde gel otur yanıma sana memleketin sıcak havası olmasa da, senin bitmez tükenmez kahramanlıklarını anlatacaktım. Örnekleri tek tek nasıl da sıralamıştım kafamda. İlk yaralandığında –nottan anladığım kadarıyla döndüncü kez yaralanıp Hewlêr'e tedavi için gitmişsin– Dicle'nin altı saatlik yolunda ellerini hiç bırakmadığını, hep ağladığını ve o yüceliğiyle kaynağa senden önce döndüğünü üzüleceğini bile bile anlatıverecektim. Zaten bana ilk ağızdan vereceğin "*iddaayı, aşka inanmamayı senden öğrendik...*" cevabını tahmin etmiş ve peş peşe sonu gelmez düşünceleri, mütevaziliğini hiç yitirmeyen o anlama ve dinleme gücüne sıralayıverecektim.

Notunu bitirdim.

Katlayıp cebime koymadan önce tarihine baktım: 26 Ekim 1996. Bu bir tesadüf olamaz diyorum kendi içimde. 26 Ekim 1990'da tüm geniş ailemizin, hatırlıyor musun gelmek için annene ne kadar da dil dökmüştün ama gelememiştin. Ve birçok arkadaşın içinde bulunduğu grup cümle cemaat sizin bahçedeki havuza gitmiştik. Akşam beni uzaklara uğurlamışlardı.

"*Çok ısrarda bulunmama rağmen Zap'a gelip seni görmek nasip olmadı*" diye ekliyorsun nota. Okuyor, okuyor içim burkuluyor. Ama cesaretin, yoldaşlığa değer verişin ve tatlı canlılığın umudumu hep diri tutuyor.

Notunu kaybettim.

Üzüldüm ama sarışın kız çocuklu albüm ve fotoğrafın bende. Fakat dünyada bile aklımdan geçiremeyeceğim ona her baktığımda içimi bir volkan gibi ezip geçen ikinci fotoğrafını yerleştirdim albüme. Ayakta bir sıra silahlı gerilla şehit selamında. Etraf kar beyazı... Bir darbestin üzerinde sırt üstü boylu boyunca uzanmışsın. Üstünüze parti bayrağı örtülmüş. Sen ve Ferit... Fotoğrafın altında şu yazılı:

"*Burada iki şehidimiz **Çekdar** ve **Ferit** yoldaşlar yatıyor. Bir ihanet sonucu şehit düştüler: 14.02.1997 Haftanin.*"

Anın umudumuzu hep diri tutan kızıl bir meşaledir!

Savaş arkadaşları adına Sêli

SOSYALİZM

gelecekte değil bugünden yaşanıyor

ARGK Komutanlarından Duran Kalkan (Abbas) yoldaşla sosyalizm üzerine yaptığımız röportaj

Serxwebûn: PKK'nin sosyalizm anlayışı, bunun insanlığın kökleriyle, geçmişiyle bağlantısı, PKK sosyalizminin kapsamı, kapsayıcılığı nedir?

Duran Kalkan: Sosyalizmin insanlığın gelişimiyle ilişkisi nedir sorusuyla yanıt vermek gerekir. Sosyalizm, şimdiye kadar daha çok kapitalizmle birlikte düşünce olarak ortaya çıkan ve kapitalizm sonrasında gelişecek olan bir sistem biçiminde öngörülmüştür. PKK bu yaklaşımı reddetmedi, fakat dar ve yetersiz buldu, geçmişten kopartılmış olarak gördü. Sosyalizm anlayışını genişletti, geliştirdi, geniş tuttu. Sadece bir ekonomik sistem olarak algılamadı, tam tersine genel tanımın da bir gereği olarak mücadele ve yaşam biçimi olarak gördü, sosyal mücadelelerin kendisi olarak gördü. Sosyal mücadeleler, sınıf ve toplumsal gelişim mücadeleleri insanlığın ortaya çıkışıyla, gelişimiyle birlikte varolmuştur. İnsanlığın toplumsallığı bu demek olduğuna göre; sosyal mücadeleler, yani sosyalizm mücadelesi de insanlığın tarihiyle eş anlamlı olan tarihsel gelişmeyi ifade eden bir mücadele biçimi olarak görüldü. Köklerini insanlığın gelişimine, oluşumuna kadar götürdü.

Tabii değişik dönemlerin mücadeleleri farklı durumlar arzetti. Çünkü toplumsal şekillenmeler, toplumun yaşam biçimleri farklıydı, buna göre toplumun içindeki çelişkiler farklıydı. Bunlardan kaynaklanan ve bunları ifade eden mücadele biçimleri ortaya çıktı ve yürütüldü. Bu mücadeleler değişik dönemlerde toplumsal şekillenmelere, oluşuma, onun değişimine göre biçim aldı, örgütlülük kazandı, yöntemler oluşturdu ve günümüze kadar sürüp geldi. Fakat hepsi de toplumun gelişimini ifade etti. İleriye götürdüğü toplumsal gelişmenin, sınıflı toplum gelişmesinin üst biçimi olarak kapitalizmde de bu çok daha kapsamlı, karmaşık bir hal aldı, maddi zemini de gelişti. Buradan kalkarak sosyal mücadelelerin daha kapsamlı ve daha derinlikli bu zeminde verilebileceği ortaya çıktı. Sonuç olarak da sömürüsüz, baskı sistemi olmayan bir toplumsal ve insansal yaşam düzeninin, bunun arkasından böyle bir mücadeleyle geçilebileceği öngörüldü. Eşit, özgür, adil bir yaşama ulaşılabileceği, bunun ekonomik-toplumsal zemininin kapitalizmde daha net, belirgin hale geldiği gözlendi. O açıdan kapitalizm, sosyalizmin maddi zeminini daha uygun hale getirdi. Biçimde bir tanımlama ortaya çıktı. Buna göre sınıf mücadeleleri, toplumsal ve çeşitli çelişkilerden kaynaklanan mücadeleler böyle bir toplumsal sistem içerisinde gelişti. Çelişkiler varoldukça mücadeleler kuşkusuz varolacaktı.

PKK'nin sosyalizm anlayışı burada mücadeleden ziyade, buna yön veren toplumsal yaşama, toplumsal gelişime bakış açısıdır. Ondan da öteye doğanın gelişimine, doğadaki şekillenmeye bakışı nasıl? Bunun üzerinde durmak, bunun diğer bakış açılarından ayrımını görmek bizce daha önemli.

PKK diyalektiği anlaşılmadan ne mensupları doğru partileşebilir ne de karşıtları başarı elde edebilir

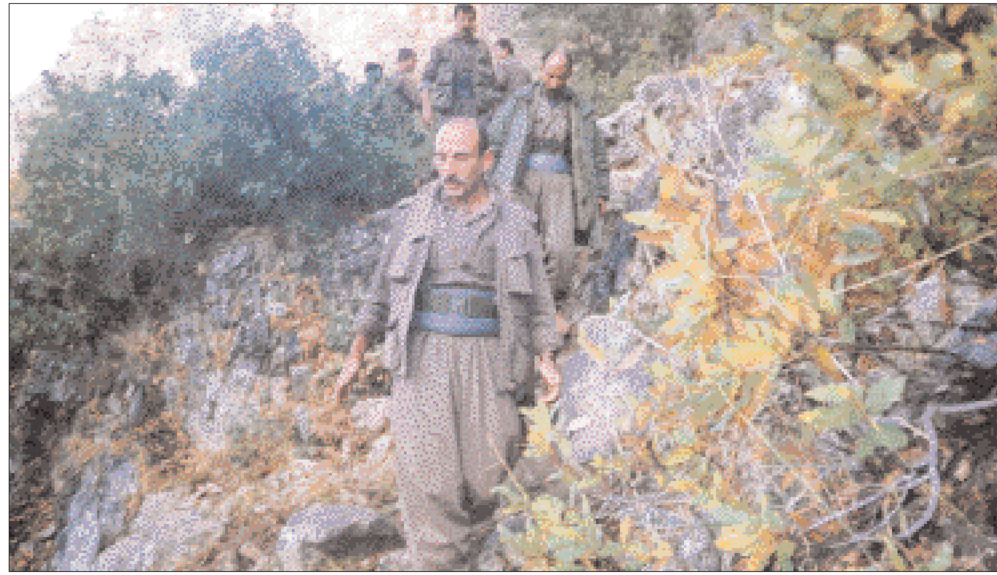
Serxwebûn: PKK'nin sosyalizm anlayışında iktidar ve iktidar organlarına yaklaşım nasıldır? Bir başka ifadeyle parti, devlet, din, hukuk, aile gibi kurumlar PKK sosyalizminde neyi ifade etmektedir? Reel sosyalizmin yaklaşımıyla kıyaslayarak açıklayabilirmisiniz?

Duran Kalkan: Sorunuza cevap vermeden önce bu yıldönümü vesilesiyle PKK üzerine bazı şeyler söylemek istiyorum. PKK'nin sosyalizm anlayışını çözebilmek ve oradan yola çıkarak iktidar organlarına, devlete bakışını bu konuda şimdiye kadar ortaya çıkan örnekleri değerlendirerek, kendisinin nasıl bir sistem oluşu üzerinde söz söyleyebilmek için PKK'nin aslında bakış açısını anlamak gerekli. PKK'nin bakış açısı, yani felsefesi üzerinde çok daha fazla durmak, düşünmek gerek.

Apocu diyalektik nedir, bu diyalektiğin şimdiye kadar varolanlarla bağı, en önemlisi de onlardan ayrılıkları, onları geliştirme yönleri nelerdir, sorunu bence şimdi çok daha fazla önem taşıyor. Daha fazla anlaşılması, üzerinde yoğunlaşılması gereken bir husus oluyor. Çünkü bunu anlamak PKK'yi programlamak ve mücadelesini doğru yürütmek oluyor. Bu doğru anlaşılmadan hiçbir PKK kadrosu çokça tartışıldığı gibi doğru partileşemez, doğru bir parti militanı haline gelemez, dolayısıyla başarılı bir mücadele yürütemez. Yine bunu anlamadan hiçbir PKK karşıtı PKK'ye karşı başarılı bir savaş veremez.

Buradan baktığımızda kavrayanı çok az olan bir hususla karşı karşıyayız. Çünkü mensubu çok olmasına rağmen doğru uygulayanı az bir gerçeklik var ortada. Başkan Apo da bunu çokça belirtti. Genel parti değerlendirmelerinde, tartışmalarında da ve sömürgecilik PKK felsefesini çözebilmiş değil, bununla birlikte mensupları da henüz anlayabilmiş değil.

Burada ayırıcı bir yön olarak şöyle bir olgu var; PKK gerçeğinde, Apocu diyalektikte olayları birbirine bağlama, bütünleştirme, onlardan bu temelde sonuçlar çıkarma tarzı çok güçlü, çok yoğun bir gerçeklik bu anlamda. Kuşkusuz diğer diyalektiklerin önemli bir yönü de bu oluyor. Her şey birbirine bağlıdır deniliyor, bağlamaya çalışıyor da, ama bunu hayata geçirmek ayrı bir mesele. Bunu keyfi söylemek ayrı, fakat yaşam gerçeği içerisinde yapmak, yaşamı bu temelde değerlendirmek, çözümlemek ayrı bir mesele. Bugün çok insan öğreniyor, söylüyor ama yaşamsallaştıramıyor. Apocu

hemen herkes bunu kabul ediyor. Gönüllü-gönülsüz, yeterli-yetersiz, fakat herkesin itiraf ettiği, kabul etmek durumunda kaldığı bir husus oluyor.

Düşmanları çok olan bir hareket olarak çok değişik biçimlerde mücadele etmeye çalıştık. Çok büyük araçları, maddi imkanları vardı, dünyaya hakimlerdi, fakat etkili olamadılar, PKK gelişimini önleyemediler. PKK karşısındaki mücadelede başarılı olamadılar, sonuç alamadılar. En son geliştirilen önderlik komplosu girişimi kendi sistemlerinin içinde bile karşıt-mücadele yürütenleri bir görüşte boşa çıkartmış durumda. Biz inanıyoruz giderek daha fazla boşa çıkartacak da. Çünkü mücadele yürütüyorlar, ancak karşıtlarını anlamamışlardır. Karşısında mücadele yürüttükleri gücün güç kaynağını, diyalektiğini, gelişim çizgisini, iş yapma-başarma gerçeğini tıpkı mensupları gibi karşıtları da aslında çok fazla kavramış durumda değiller.

Burası mevcut son gelişmeyle birlikte çok daha önemli. Çünkü şu soru her an sorulabilir: Önderlik gerçeği nasıl bir girişimde bulundu? Bu hangi karara dayandı, böyle bir karar nasıl alındı, nasıl bir cesaret, nasıl bir bakış açışı buna yol açtı? Bizim açımızdan çok önemli. Herkes başlangıçta çok farklı değerlendirmeler içerisine de girdi, düşman da öyleydi. İşin bittiğini sanıyordu şimdi bu hale geldi. Şimdi mensupları açısından da öyle. Herkes büyük bir telaşa düşmüştü, fakat sonuçta işin öyle olmadığı, tersine adeta karanlıkları bile aydınlatan, böyle en sığ olan şeyleri de delip geçebilen bir gerçekliğin varolduğu ortaya çıktı. Burada diyalektik yaklaşım çok önemli.

PKK'nin temel güç kaynağı aslında olguları böyle anlaması, onlara bakış açısı ve onlardan yola çıkan bir mücadele gerçekliğine sahip olmak yatıyor. Apocu felsefe, Apocu diyalektik bu yönleriyle şimdiye kadar varolanlardan ayrılıyor, ayrılan özellikleri var. Aslında günümüz emperyalizmi, kapitalizmi, burjuvazisi marksist felsefeyi, marksist diyalektiği çözmüştür ve onlar üzerinde egemen olmuştur. O temelde gelişen sosyalist gelişmeleri yıkmayı, tersine çevirmeyi de başarmıştır. Bu anlamda mevcut gerçekleşen sosyalizme –reel sosyalizme– karşı onu çözücü bir üstünlüğe ulaşmıştır. Fakat emperyalizm bunu PKK ve PKK Önderlik gerçeği karşısında şimdiye kadar yapamadı. Yapamamasının temel nedeni bu felsefede aranmalı. Kapitalizm gerçeklik bunu en yeni düzeyde gerçekleştirme hareketi oluyor aslında. Nerede ne yapması gerektiğini, hangi olayın genele nasıl etkide bulunduğunu, buradan kalkarak hangi adımları nerede, ne zaman atmak gerektiğini çok iyi ve doğru tespit ediyor. Ve böyle hiç kimsenin alamayacağı, hatta böyle aklın almadığı kararlara ulaşabiliyor.

Herkesin "her şey bitti" dediği yerde PKK mücadelesini başlattı

Değerli Hoca İsmail Beşikçi silahlı mücadele kararını değerlendirirken "*PKK Önderliği hiç kimsenin alamayacağı kararı aldı*" diyor. Kendisinin o zaman tartışmalar içerisinde olduğu hareketler var. Onların durumunu değerlendiriyordu "*hiçbirisi böyle bir karar alamadı, alamazdı da*" diyordu. O yaklaşımlarla öyle kararlara varmaları mümkün değildi. Bu kararları almak farklı yaklaşımları gerektirirdi, bu da ancak PKK Önderliği'nde vardı. PKK önderlik gerçeği bu kararı alabildi, bu adımı atabildi. Karar alabilme yetisi şu anlama geliyor; görünürde hiçbir zemini yok, yüzeysel bir bakış açısıyla böyle bir karara ulaşmanın maddi ortamını bulmak, görmek mümkün değil. Tam tersine maddi ortam, görünürdeki ortam tarihseldir, ama diyalektiğe terstir. O temelde bakılırsa karar denen şeye hiç yaklaşmamak gerekir. Fakat işin içinde böyle çok gizli biçiminde varolan gelişme dinamikleri var. Onlardan yakalanıp sürekli yürütülürse tersine çevrilebilir. Onu görebilmek önemli bir olay oluyor. Onu görebilmek için olayları birbirine bağlayabilmek, olaylar içinde sonuç çıkartabilmek, bunu görebilmek gerekir. Bu da insanın hiç görünmeyen, hatta herkesin "*olmaz*" dediği kararları almaya götürür. Nitekim öyle olmuştur.

Geçmişte Kürdistan gerçeği üzerinde söz söylerken, sömürge gerçeği, ulusal kurtuluş gerçeğini okuldan başlayıp haykırırken bazıları bunun mantıksız, delice bir tutum olduğunu da söylemişlerdir. Zaten hareketi de biraz öyle tanımlıyorlardı. Daha sonra herkesin "*her şey bitti*" dediği dönemde silahlı mücadele kararı alıp çok küçük bir grupla böyle bir yönelimde bulunmasında da durum budur. Böyle bir mücadelenin başarı şansı görülmüştür. Halbuki ortam başarıyı filan bırak, böyle bir girişimi yapmanın bile mümkün olmayacağı yönündedir. Şimdi de benzer bir durum var. Mesela mevcut girişim böyle büyük bir anlam ifade ediyor ve o iktidar hâlâ daha anlayabilmiş değil. Neden böyle olduğu ve bunun ne anlama geldiği bilinmiyor, anlaşılamıyor.

Daha da ötesi çelişki sistemi üzerinde durmak istiyorum. Kuşkusuz diğer bütün diyalektik yaklaşım gibi Apocu diyalektiğin de özü, çelişki safhasının incelenmesidir. Çelişkiyi tanımlama ve çözme bilimidir. Bu noktada en ileri düzeye ulaşma da diyebiliriz. Çelişki üzerinde şekillenen bir diyalektik gerçeklikle yüzyüzeyiz. Çelişkiyi görme, çelişkiyi açığa çıkarma ve çözümünü geliştirme Apocu yaklaşımın özüdür. Çelişki üzerinde hareket eder. Şimdiye kadar diğer diyalektikler de böyle yaklaşım gösterdi, temellerine bunu aldı. Bu noktada Apocu felsefenin diğerlerinden köklü bir ayrımı üzerinde durmak ve bunu izah etmek çok önemli.

Burjuva diyalektiği –ki burjuvazi de materyalist diyalektikle uzlaştı, diyalektiği tanımlamaya da çalıştı– esas olarak çelişkinin ana, hakim yönü üzerinde duruyor. Çelişkiyi farklı iki kutuptan oluşan bir mantıkla ifade ediyor. Biri hakim yön, diğeri tali yön. Üzerinde hakimiyet kurulan yön ikincil yani tali olandır. Burjuva diyalektiği bir çelişkiliği ifade ederken, yani maddeyi oluşturan çelişkiyi tanımlarken daha çok ana, hakim yönle tanımladı. Buna göre kapitalist düzeni geliştirdi aslında. Kapitalist gelişme, kapitalist sistem bunun yaşam düzenine tam denk düşüyor.

Apocu diyalektik, çelişkinin hakim yönünü değil ezilen yönünü esas alır

Marksist diyalektik bu noktada biraz ileri gitmek istedi. Ana yönle birlikte ikincil yanı, tali olan yanı böyle görmek istedi, tanımlamak istedi. Fakat bu noktada çok ileriye gidemedi bizce. Tekrar bütün çelişkilerde, onu tanımlamada, onu ele almada ana yönü yine birincil planda aldı, esas aldı. Yaşam tarzını, gelişme yönlerini bunun üzerine kurdu. Bu, giderek de burjuva diyalektiğine yaklaştı. Reel-sosyalizmin bu kadar gelişme sonunda yıkılması böyle bir bakış açısına dayanmasından kaynaklanıyor. Haliyle böyle bir ayrılaşma, farklı yöne gidemedi.

Apocu diyalektik bu noktada varolanlardan ayrıdır. Çelişkiyi ana yönüyle tanımlayan bir diyalektik değil, tersine tali, ikincil yanıyla tanımlayan, ikincil yönü üzerinde duran ve onun üzerinde gelişme yaratmayı esas alan bir yaklaşımı ifade ediyor. Böyle bir bakış açısı, yaklaşım tarzı oluyor. Mesela sınıf çelişkisini, burjuva-proletarya çelişkisini ele alırken, bu çelişkiyi burjuvayla değil proletaryayla tanımlamayı esas alıyor. Proletarya üzerinde durmak, tahlil etmek, tanımlamak, onun güçlü-zayıf yönlerini görmek ve gelişme yaratmaya çalışmak yaklaşımının özüdür. Mesela sömürgecilikle ezilen halklar arasındaki çelişkiyi tanımlarken sömürgeciliği esas almıyor. Sömürgeciliği de tahlil etti-ediyor, fakat onun için esas olan ezilen halkı tanımlamak, sömürge halkı tanımlamaktır. Yani çelişkinin o zaman tali, ikincil, zayıf görünen yönü üzerinde durmak, onu anlamaya, tanımlamaya çalışmak, içinde bulunduğu durumu inceleyip zayıf yönlerini, dinamiklerini görüp oradan bir gelişme yaratmak Apocu diyalektiğin, Apocu çelişkileri inceleme-çözme biliminin esası oluyor. Apocu diyalektik yine kadın-erkek çelişkisini incelerken erkek üzerinde durmaz. Herkes kadın-erkek çelişkisini erkeğin durumunun incelenip egemenliğinin yıkılması biçiminde bir sonuca giderken, Apocu diyalektik kadının durumunu esas alır, kadını inceler. İkincil, zayıf yan olan kadının durumunu inceleyerek bu çelişkiyi çözmeyi esas alıyor. Benzer şey diğer bütün çelişkiler açısından değerlendirilebilir.

Bu yepyeni bir bakış açısı, diyalektik yaklaşımın yeni bir biçimi oluyor. Bu şu açıdan önemli; başta belirttiğimiz yenilmez bir mücadele bu bakış açısından ortaya çıkıyor, başka hiçbir güç kaynağı yok. Maddi bir gücü yok, teknik, örgüt gücü yok.

● devamı 26. sayfada